

MÈO LƯỜI NGỦ NGÀY

腐女
GA
GA
睡
懒
觉
的
喵

MỞ ĐẦU

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Trong phòng họp của tạp chí *Thực Thương*, 4F khu C cao ốc quốc tế Lập Đình, một nhóm người ngồi xung quanh chiếc bàn làm việc dài màu đen. Giữa bàn là một chậu Lan Quân Tử giá không hề rẻ với hương thơm quý tộc u uất, quạt điều hòa phát ra những tiếng vo vo. Ở một đầu của chiếc bàn dài, sếp tổng đang ngồi ngay ngắn, chiếc laptop Apple thân yêu ngay trước mặt.

Cuộc họp chọn đề tài mỗi tháng một lần của tạp chí đang diễn ra theo đúng trình tự.

Lão Đại thuộc phòng Biên tập đang say sưa giải thích dưới máy chiếu. Dưới ánh đèn mập mờ, mọi người tập trung lắng nghe, hoặc suy tính, hoặc gật đầu, chỉ có tôi đang đứng đờ người gần sếp tổng, mồ hôi túa ra đầy lưng.

Lão Đại hạ giọng nói gì tôi cũng không để ý, tâm hồn tôi sớm đã lơ lửng ngoài cửa sổ rồi, bởi vì tôi đã phạm phải một sai lầm lớn nhất trong đời là quên sao chép những tư liệu cá nhân trong USB đề tài liệu của cuộc họp! Trong phòng họp rộng lớn, ngoại trừ giọng nam thấp có chút hấp dẫn của Lão Đại ra, chỉ còn lại hơi thở gấp gáp, căng thẳng của tôi.

Lúc đó, các cặp mắt vô cùng nghiêm túc đang nhìn vào màn hình máy chiếu. Mồ hôi lạnh từ đỉnh đầu tôi chậm chậm nhỏ xuống, từng giọt, từng giọt.

Trên màn hình, một file hiển thị rất rõ ràng.

File ẩn có tên “GV”⁽¹⁾, càng đáng sợ hơn là, con chuột của sếp đang tiến gần đến file “GV” thân yêu của tôi.

Sếp tổng lơ đãng hỏi: “Tài liệu cuộc họp nằm trong file này phải không?”.

Phòng họp yên lặng như tờ.

Nửa giây sau, hồn phách tôi quay về đúng vào phút giây quan trọng nhất, cũng chẳng để ý xem chế độ của công ty là gì, cũng chẳng quan tâm hình tượng thực nữ là gì, mở rộng cổ họng, tôi gắng sức hét lên: “Đừng mà!”.

Sau tiếng hét thảm thiết của tôi, không khí trong phòng họp vốn yên tĩnh

như gặp bom nguyên tử công phá, hết thấy mọi người kinh ngạc quay đầu nhìn tôi. Cùng lúc đó, tay của sếp tổng hơi run...

“Tạch... tạch” một cái, file mở ra.

Cơ thể đã đưa ra quyết định trước não bộ, trước khi lãnh đạo và đồng nghiệp nhìn thấy màn hình có gì, tôi đã xông đến, hất mạnh chiếc laptop Apple - “bà xã nhỏ” thân yêu - vừa mới mua tháng trước của sếp tổng xuống đất.

Bụp!

Chiếc Apple lập tức tắt ngúm.

Máy chiếu kết nối sớm đã không biết bay đi hướng nào rồi.

Phòng họp lặng thinh.

Dường như cả thể giới đều ngủ rồi.

CHƯƠNG 1

FILE ÁN

Câu chuyện bắt đầu thế này. Sáng hôm nay, lúc 10:07, tôi đang đứng trong văn phòng làm việc xa hoa của sếp, run rẩy tựa dây đàn.

Hôm nay, không khí bao quanh sếp tổng thật khác thường, tay sếp cầm chiếc lược, chải lướt qua phần đầu hói nhẵn bóng, cặp mắt nhỏ ti hí nhìn tôi chăm chăm, trầm tư.

Tôi còn nhớ, lần trước sếp tổng hòa nhã, hiền dịu cũng nổi điên bởi toàn thể nhân viên của tạp chí liên minh kiến nghị, mùa hè đến rồi, ánh mặt trời thực sự rất chói mắt, công ty phải lắp đặt rèm cửa. Thế là sếp tổng anh minh thần võ của chúng tôi sau một hồi chiến đấu, cuối cùng gọi phòng Tài vụ đến, sai đi mua loại vải xô nhìn xuyên qua về làm rèm cửa. Vậy là ánh sáng mặt không chiếu vào nữa, nhưng kết quả là, cả mùa hè công ty chìm đắm trong không khí ảo mộng của sắc màu công chúa hồng nhạt.

Lần sau, khi ông chủ của công ty in ấn đến tận cửa để ép thanh toán, nói là giá giấy tăng, yêu cầu cũng phải tăng phí in ấn, sếp tổng nổi giận lôi đình, bỏ ra thời gian hai ngày yêu cầu bộ phận phát hành phải lập bảng báo giá các loại giấy của các công ty để so sánh, rồi dùng làm chứng cứ để ông chủ công ty in ấn thấy sự hoang đường của việc “giá giấy tăng”, sau đó lại vút lên bàn xấp ảnh mờ ám của ông ta với một em nào đó. Dưới sự uy hiếp vô hình này, ông chủ công ty in ấn đã phải đồng ý đổi cho tạp chí loại giấy tốt hơn, rồi lặng lẽ rút lui.

Lại một lần khác...

Chủ yếu là về vấn đề tiền bạc, sếp tổng của chúng tôi lúc nào cũng phát ra khí thế bức ép người khác hơn hẳn người thường, mà lần này, nguyên nhân tôi đến phòng làm việc của ông ấy lại là vì hợp đồng “bán thân” một năm đã đến hạn.

Trong một năm qua, tôi làm trợ lý biên tập, lúc nào cũng chăm chăm chỉ chỉ, phần phần đấu đấu, làm đúng phận sự của mình, chưa từng cất lời oán thán, kỳ sát hạch của phòng Biên tập tháng nào tôi cũng đạt trên chín mươi điểm. Thời hạn hợp đồng đã hết, theo đúng quy định, hôm nay là ngày tôi được xét duyệt lên làm biên tập viên chính thức.

Phòng Biên tập, phòng Hành chính, phòng Nhân sự,... các phòng đã xác nhận kết quả kiểm tra sát hạch của tôi và đóng dấu, bây giờ tôi đi thẳng đến

cửa cuối cùng: sếp tổng. Tôi lấy lại ý thức, kéo kéo cổ áo, dự cảm thấy cửa này không dễ qua, thậm chí có khả năng sẽ thất bại. Bởi vì được làm biên tập viên cũng có nghĩa là lương của tôi cũng tăng lên hai mươi phần trăm, chế độ phúc lợi, đãi ngộ đều cao hơn một bậc, mà tôi đã nói rồi, chỉ cần là vấn đề liên quan đến tiền, sếp tổng luôn rất miễn cảm.

Rất lâu sau, cuối cùng thì sếp tổng cũng thu lại ánh mắt bắn giết, rồi nói giọng đặc công việc: “Tiểu Bạch à, một năm qua, đối với công việc của mình, cô có gì không hài lòng không?”

Tôi thầm oán nhìn sếp một cái, thật quá nham hiểm. Nếu như tôi nói không hài lòng, thì lần thăng chức này chẳng cần phải bàn nữa. Nhưng nếu như tôi nói hài lòng, thì chẳng phải lại chứng tỏ bản tiểu thư đây quá kiêu ngạo, tự mãn sao.

Thế là tôi khẽ cười, trả lời vòng vo một hồi: “Từ lúc chưa tốt nghiệp tôi đã đến công ty. Trong thời gian một năm qua, tôi đã học hỏi được rất nhiều thứ. Trưởng phòng Lý và các biên tập viên khác đều đối xử với tôi rất tốt, tận tâm tận lực bồi dưỡng tôi. Tuy có những chi tiết và phương diện tôi vẫn chưa làm được tốt, nhưng mọi người đều đánh giá tôi khá tốt, khiến tôi càng ngày càng có lòng tin”.

Nói xong, tôi thở phào một cái. Phù... phù! Nói như thế này, không những đã khẳng định được năng lực của mình, lại không thể hiện sự kiêu ngạo, tôi muốn xem xem sếp tổng sẽ nói sao.

Ai ngờ, sếp tổng lại nở nụ cười. Trong nháy mắt, tôi còn chưa kịp nhận ra điều không tốt trong nụ cười đó thì ông ta đã nói: “Nói như vậy, thì còn rất nhiều thứ phải học nhỉ?”

“Tôi...”

“Tôi nhớ kỳ trước bài của cô có những ba lỗi sai.”

“Tôi...”

“Tiểu Bạch à, Tiểu Bạch, cẩn thận! Biết cẩn thận là gì không? Đây là điều kiện bắt buộc phải có để làm việc ở tạp chí. Cô nói xem, nếu như đem tên của lãnh đạo hay khách hàng đăng sai nửa chữ, ai phải chịu trách nhiệm nào?”

“Tôi...”

“Haizz, tôi còn nhớ mới trước đây không lâu, có một cô gái làm trợ lý biên tập tương đối giống cô, bởi vì viết nhầm “Hồ Bắc” thành “Hồ Nam”, hại khách hàng phải trả một khoản tiền quảng cáo lớn, công ty bị tổn thất mười vạn. Mười vạn đấy!!!”

Tôi đã không nói nổi chữ “tôi” nữa. Sếp tổng lúc nào cũng có bản lĩnh khiến người ta chẳng nói nổi câu nào.

“Các cô còn non dại lắm, thực sự quá nông nổi, quá khinh suất, làm việc nhất định phải thật chắc chắn, nhất định phải tỉ mỉ, cẩn thận, biết chưa? Sự tai hại nhất là các cô tự cho mình là đúng.”

Thoắt cái tôi đã nước mắt đầm đìa. Ông chủ, tại sao ông lại không để cho người ta được nói hết câu? Kỳ thực, tôi muốn nói là không tăng lương cũng được, có thể duyệt đơn thăng chức của tôi xong rồi hãy nói không, đây cũng coi như là sự khẳng định đối với công việc của tôi trong một năm mà!

Mặt sếp tổng vẫn không đổi sắc. Ông ta lại chuyển từ vấn đề sai chữ sang vấn đề sắp xếp chữ, tiếp đó là cấu tứ câu văn rồi đến tình hình hợp tác giữa các phòng. Thế là, bắt đầu từ lý do thăng chức lại chuyển thành buổi nói chuyện, cuối cùng thì sếp tổng thân mến biến buổi nói chuyện thành một buổi học bồi dưỡng tư tưởng.

Tôi đã chẳng còn nước mắt để khóc nữa rồi.

“Tiểu Bạch, hiểu rõ cả rồi chứ?”

Tôi gật đầu, người cứng đơ.

“Ừm.” Sếp tổng hài lòng gật đầu, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng. “Đã thế thì ra ngoài làm việc đi. Hai giờ chiều họp chọn đề tài.”

Tôi quay người, ra khỏi phòng làm việc. Sau khi đóng cửa, đột nhiên tôi nhận ra một vấn đề rất quan trọng: Rốt cuộc tôi đến đây để làm gì?

Vấn đề này lớn vồn quanh tôi đến tận cuộc họp chọn đề tài buổi chiều, đến tận lúc tôi phạm phải sai lầm lớn nhất trong cuộc đời. Mà sự nghiêm trọng của sai lầm lần này có liên quan đến tính vội vàng từ nhỏ của tôi, hồi đó tôi đã cầm chiếc ô tô đồ chơi bằng sắt đập vỡ đầu em họ.

14:00 PM. Cuộc họp chọn đề tài.

Nhân viên tham dự: Sếp tổng - một mống, trai xinh gái đẹp phòng Biên tập - năm người, khủng long cóc nhái phòng Phóng viên - bảy con.

Chủ đề cuộc họp: Thảo luận xem kỳ tới tạp chí sẽ có chủ đề chính là gì.

Hình thức của cuộc họp: phòng Biên tập và phòng Phóng viên sẽ đưa ra vài kế hoạch và đề tài để lựa chọn, sau khi mọi người thảo luận, sếp tổng sẽ đưa ra quyết định cuối cùng là kỳ tới lấy cái gì làm chủ đề chính.

Giải thưởng của cuộc họp: Kế hoạch của phòng nào được trưng dụng,

thì phòng đó sẽ được thực hiện các bài viết chính của kỳ đó. Hơn nữa, tiền thưởng tháng của phòng đó sẽ được tăng hai mươi phần trăm, phí tăng ca tăng năm mươi phần trăm, phí điện thoại và đi lại tăng năm mươi phần trăm. Nếu phòng nào liên tục được chọn đề tài trong vòng bảy kỳ thì tiền thưởng năm sẽ tăng 0,5 phần trăm.

Tôi thường nghĩ, không biết sếp tổng đề ra chính sách thưởng như thế này là để làm gì. Để nâng cao tính tích cực trong công việc của nhân viên? Hay để tăng thêm tính cạnh tranh của hai phòng?... Nếu thực sự là như vậy, thực sự là lúc này ông ta đang ưỡn bụng nghiêm túc lắng nghe, thực sự là bị kẹt ở giữa hai bên, âm thầm hứng chịu trận chiến nước miếng của hai bên, có thể đã phải hồi hận đến tím mặt rồi không?

Mỗi lần họp chọn đề tài là lúc sếp tổng đau khổ nhất, còn tôi thì lại hưng phấn nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, cứ ngồi xem phòng Biên tập và phòng Phóng viên xâu xé nhau, dưới sự cổ vũ của phần thưởng cuối tháng, hai bên luôn lấy việc lựa chọn đề tài này để công kích lẫn nhau, tranh luận với nhau đến mặt đỏ tía tai, lớn tiếng cãi cọ trong cuộc họp cũng có. Lần dữ dội nhất, nữ phóng viên Slime thậm chí còn giẫm cả đôi giày cao gót chín centimét lên ghế, tình hình thực tế còn ngoạn mục hơn cả tưởng tượng nhiều.

Mà lần này, theo như tôi nhớ không nhầm, nếu kế hoạch của phòng Biên tập lại được chọn, thì chúng tôi đã là quán quân lần thứ sáu liên tiếp. Vì vậy, cuộc họp hôm nay kịch tính khác thường!

Xán Xán phòng Biên tập phát biểu: “Lựa chọn số một của chúng tôi kỳ này là nhằm vào bối cảnh của cuộc khủng hoảng kinh tế, những thay đổi trong cơ cấu tiêu thụ và sự ra đời lệnh cấm rượu, phân tích thực trạng của ngành công nghiệp thực phẩm..”.

Slime phòng Phóng viên lên tiếng: “Xí, những đề tài này mà cũng đưa ra để chọn lựa sao? Thôi xin đấy, lệnh cấm rượu đã ban hành hai tháng rồi, bây giờ mới nói thì có tác dụng gì, tạp chí đối thủ của chúng ta sớm đã làm rồi!”.

Chó lông vàng phòng Phóng viên cất tiếng: “Đúng vậy, người trong nghề còn không cười vỡ bụng nói chúng ta ăn theo người khác sao?”.

Tiểu Duy phòng Biên tập thanh minh: “Không... phải... vậy... vậy! Chúng, chúng tôi bây, bây, bây...”.

Slime phòng Phóng viên: “Bây, bây gì mà bây? Bạn học Duy, bạn nên về luyện nói cho lưu loát đi rồi hăng đi họp!”.

Cô ta nói xong, cả phòng họp rộ lên một tràng cười lớn. Tiểu Duy đáng

thương vốn có tật nói lấp mặt đỏ ửng lên, cúi gằm mặt xuống.

Xán Xán thấy vậy, đẩy ghế đứng lên bức xúc: “Các người đúng là công kích cá nhân!”.

Hiểu Tại phòng Phóng viên hỏi lại: “Ai công kích cá nhân? Chúng tôi chỉ bàn chuyện công việc mà thôi. Cậu ta đến nói cũng chẳng rõ ràng, làm sao có thể thảo luận chọn đề tài cùng mọi người được?”.

Xán Xán phòng Biên tập (cười lạnh lùng): “Tôi thấy là có người đang ganh tỵ mới đúng. Khả năng viết của Tiểu Duy rất tốt, ai cũng thấy. À, đúng rồi! Slime, cô không nhớ tháng trước khách hàng của cô còn chỉ đích danh là muốn Tiểu Duy viết bài, không biết ai xoắn xuýt như con chó con đến phòng Biên tập chúng tôi cầu xin người ta nữa”.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Slime trở nên rất khó coi. Tôi khó mà kìm chế được cảm giác lòng dạ, gan phổi như muốn lộn nhào. Slime vào công ty trước tôi nửa năm, vẻ ngoài cũng khá xinh đẹp, vừa vào đã rất nổi tiếng, được bầu là “hoa khôi của tạp chí”, lúc nào cũng vênh váo, kiêu ngạo.

Kỳ thực thì tôi cảm thấy vẻ đẹp của Slime rất phù phiếm, thuộc loại càng nhìn càng nhàm chán, hơn nữa lại thuộc típ người không trang điểm thì không dám ra ngoài đường. So sánh một chút, Xán Xán vào công ty cùng đợt với cô ta, khí chất thanh tú, cao quý hơn nhiều, tính cách phóng khoáng, có chút nóng nảy đặc trưng của con gái phương nam, càng làm nổi bật vẻ xinh đẹp.

Mọi người trong công ty đều biết, hai người cùng vào công ty hay đấu đá nhau, mà hôm nay hiển nhiên lại đối đầu. Tôi cũng day dứt đắn đo xem có nên ôm lấy chân của biên tập viên Xán Xán không, nhưng lời nói của tôi mới đến cửa miệng, tiếng của Lão Đại dịu dàng vang lên từ phía sau: “Xán Xán, ngồi xuống!”.

Xán Xán nhướn mày, xem ra vừa rồi đang chiếm lợi thế, bây giờ cũng vui vẻ đắc ý ngồi xuống, nhưng câu tiếp theo của Lão Đại lại khiến cô ấy hóa đá tức thì. “Nếu trong cuộc họp mà thảo luận, bàn tán về những vấn đề không kiên quan đến cuộc họp, phạt hai trăm tệ tiền thưởng tháng.”

Xán Xán líu lưỡi, há hốc miệng chưa kịp phản bác thì Lý Tử Nho - Lão Đại của phòng Biên tập dịu dàng, hiền từ, lương thiện đẩy đẩy chiếc gọng kính vàng, lại nở một nụ cười dịu dàng nói tiếp: “Cãi lời cấp trên, phạt thêm một trăm tệ”.

Xán Xán hoàn toàn cứng lưỡi, một trợ lý biên tập nhỏ nhoi như tôi, có mong muốn ném đá xuống giếng thì cuối cùng cũng chỉ có thể làm nổi tằm vài cái thôi. Lão Đại thấy cuộc họp đã trở lại không khí bình thường, tiếp tục

lên tiếng: “Nguyên nhân khiến lúc này mới đưa ra đề tài lệnh cấm rượu là: hai tháng trước, chính sách này mới ban hành, bài viết của các đối thủ cạnh tranh của chúng ta đều chỉ là suy đoán. Lúc này, chúng ta có thể lấy những thay đổi trong hai tháng qua để tiến hành chứng thực phân tích, như vậy bài viết sẽ có tính thuyết phục hơn so với phía tạp chí đối thủ”.

Nói xong, phòng họp nhất thời im lặng như tờ.

Lão Đại không hổ danh là Lão Đại, mới nói hai, ba câu đã khiến cho phòng Phóng viên bị chinh phục. Tôi len lén nhìn trưởng phòng đẹp trai, anh tuấn mới nhận chức trưởng phòng Phóng viên chưa lâu, thần thái anh ta bình tĩnh, nhưng môi cũng hơi mím lại, tìm không ra lời nào để phản bác.

Lão Đại quay người nói với tôi: “Bạch Ngung, đem file PPT đã chuẩn bị trước đây trình chiếu để tôi giải thích một chút với các vị ở đây về quá trình chọn chủ đề này”.

Tôi lật đặt gậy đầu, vội vàng cắm chiếc USB vào máy tính, đang chuẩn bị trình chiếu file PPT, thì phát hiện sếp tổng đã nhanh hơn tôi một bước, nhấp chuột “tách... tách... tách”, mở file. Tôi lặng người nhìn vào trang trình chiếu trên màn hình máy tính, đang cân nhắc xem có cần hỏi lại ông ấy có biết file đó nằm ở chỗ nào không, thì nhìn thấy trên màn hình xuất hiện một thứ đáng sợ.

Một file.

Một file ẩn.

Một file ẩn có tên là “GV”.

Càng khiến người ta sợ hãi hơn là, con chuột của sếp tổng đang tiến gần đến chỗ “file GV” thân yêu của tôi.

Sếp tổng thờ ơ hỏi: “Trong này phải không?”.

Phòng họp im lặng như tờ.

Các cặp mắt thuần khiết đang nhìn chăm chú lên màn hình chiếu, họ nhìn chăm chăm vào cái file “GV” sếp tổng nhấn vào.

“Đừng mà! Á!”

Tôi kêu lên một tiếng thảm thiết, tay của sếp tổng hơi run.

“Tạch... tạch...”

File được mở ra.

Thế giới này bi thảm đến mức khiến người ta phải rơi lệ.

CHƯƠNG 2

NỖI KHỔ CỦA HỮU NỮ

Cách gọi “hữu nữ”, hay “hữu nữ tử” xuất phát từ Nhật Bản, nghĩa nguyên gốc là không còn thuốc chữa. Bây giờ, đặc chỉ về những nữ sinh thích BL⁽¹⁾, và ảo tưởng về tình yêu nam - nữ.

Là một hữu nữ cấp cao, kỳ thực rắc rối cũng không ít hơn các đồng chí khác.

Ví dụ, lúc nào bạn cũng phải đề phòng bố mẹ để tránh sau khi họ biết được bạn thích BL và cho rằng bạn có vấn đề về giới tính, lúc nào cũng quan tâm đến bạn, còn ép bạn đi gặp mặt những người đàn ông già.

Hay lúc nào bạn cũng phải khắc chế hủ tâm để tránh tình huống trên đường thấy anh chàng đẹp trai, tuấn tú, ngọt ngào bắt tay thì thích đến mức chảy cả nước miếng rồi cứ bám theo người ta, bị nhầm tưởng là hám trai.

Hoặc lúc nào bạn cũng nhắc nhở mình phải giữ được lý trí, để tránh việc không cẩn thận sẽ lại bị ám ảnh bởi việc đi khuyên những người đàn ông xung quanh bạn đi tìm một người đàn ông tốt mà lấy.

Hoặc khi bạn ở chỗ đàn ông và đàn ông YY ở xung quanh, không được lộ ra nụ cười nham hiểm, để tránh bị người ta hiểu lầm.

Hoặc môi trường làm việc của bạn thực sự thuần khiết quá, trong cuộc sống hiện tại, bạn ít nhất cũng không thể không tự nguyện trang cho mình thành một chú thỏ trắng ngây thơ, thuần khiết, điều này cũng rất giống... Bạch Ngưng tôi.

Nhớ lại, có một lần phòng Biên tập tụ tập, biên tập viên cao cấp Tiêu Phù của phòng chúng tôi nói: “Mọi người có biết không? Ở Thành Đô có một cặp đàn ông trung niên kết hôn rồi”.

Lão Đại Lý Tử Nho gật đầu. “Tôi qua tôi đọc báo cũng thấy.”

Xán Xán tỏ vẻ ngạc nhiên: “Trời ơi, thế giới này điên hết rồi”.

Tiểu Duy: “Đúng, đúng... vậy, nhưng... nhưng mà bọn họ... bọn họ... thật dũng cảm, không sợ ánh... ánh mắt... của người đời”.

Cả nhóm im lặng, tất cả nhìn về phía tôi. Tôi nuốt nước miếng, thế là đành làm trái với lương tâm, chớp chớp cặp mắt long lanh vẻ ngạc nhiên, phân vân một lát rồi nói hai câu: “Có thật không? Nhưng hai người đều là

đàn ông, làm sao kết hôn được?”.

Nói xong, tôi không ngừng mắng mình là đồ vô sỉ, đã là sói lại hà tất phải giả cừ?

Hai người đàn ông làm sao mà kết hôn được? Lời lẽ gì đây? Bạch Ngung, những thứ mày học được trong GV còn chưa đủ sao?

Thôi vậy, lại nói về GV.

Thứ nhất, cho đến tận bây giờ, tôi vẫn không hiểu nổi sếp tổng đứng đắn, tại sao trong laptop lại phải cài đặt phần đọc “file ẩn” chứ?

Thứ hai, tôi thật sự không thể tượng tượng nổi nếu như tất cả mọi người trong cuộc họp đều nhìn thấy cơ thể bốc lửa của hai người đàn ông cuốn chặt lấy nhau trong GV, và những tiếng rên rên, rí rí mờ ám phát ra từ đó, kết cục của tôi sẽ ra sao?

Thứ ba, chuyện cách đây đã nhiều năm, nhưng đến giờ tôi vẫn cảm thấy bội phục dũng khí và trí tuệ của mình lúc đó.

Đúng vào giây phút file đó được mở ra, tôi đã thông minh đột xuất, lao về phía chiếc laptop của sếp tổng, hất nó đi.

Cùng lúc màn hình tắt ngóm, mọi người trong cuộc họp chết lặng.

Đại não của tôi không cách gì vận hành được, nắm chặt sợi dây điện, đứng đờ, trong lòng bốn chữ: “Thật may, thật may” chạy qua chạy lại.

Thật may, bí mật của tôi không bị người trong công ty phát hiện.

Thật may, tôi không bị đồng nghiệp nhìn như nhìn một quái vật.

Thật may, tôi đã rút nguồn điện.

Thật may, tôi đã nhân tiện hất luôn chiếc laptop của sếp tổng...

Ừm?

Rất lâu, phía bên trái của sếp truyền đến tiếng cười khe khẽ, nháy mắt một cái, giọng đàn ông thấp trầm, nho nhã vang lên: “Trưởng phòng Lý, hình như cấp dưới của anh không muốn nhận tiền thưởng tháng này?”.

Lão Đại nghe thấy tiếng của Nhậm Hàn, trưởng phòng Phóng viên, mây đen bao phủ quanh đầu, nụ cười nham hiểm, sắc mặt hơi tối, ngũ quan có rúm lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bạch... Ngung”.

Tôi suy nghĩ ba giây, một tia sáng lóe lên, tôi đã nghĩ ra một lời giải thích “hợp lý”: “Hi... hi, là như thế này, tôi đột nhiên nhớ ra chẳng phải sắp

đến sinh nhật của Lưu tổng sao? Hi... hi, chiếc laptop Apple này hoàn toàn không xứng với khí chất của Lưu tổng chúng ta, thế là tôi quyết định giúp ông ấy đập vỡ nó, sau đó mua một chiếc loại mới nhất!”.

Tôi không biết mình có nói sai lời nào không nữa, nhưng phòng họp càng yên tĩnh hơn.

Sau khi sự việc xảy ra, Tiểu Trịnh ở phòng Phát hành nói với tôi, buổi họp chọn đề tài hôm đó của chúng tôi đáng sợ đến mức người của các phòng khác đều tưởng rằng có động đất, tất cả các nhân viên nữ đều tháo giày cao gót chạy vội ra ngoài.

“Từ trước đến nay không hề biết, hóa ra hai phòng các cậu khi họp lại có thể chung sống hòa bình như vậy, không những không cãi nhau, mà còn yên tĩnh đến thế.”

Lúc đó, tôi nghe thấy những lời này mà nước mắt tràn trề. Tiểu Trịnh làm sao mà anh biết được, mười phút “chung sống hòa bình” ngắn ngủi như vậy được đổi bằng hai vạn nhân dân tệ, mười tháng lương của tôi!

Bởi vì chiếc Apple yêu quý của sếp đi tong, sau đó hai phòng khó khăn lắm mới cùng có một nhận định giống nhau cho rằng: Tôi bị điên rồi, và cuộc họp chấm dứt như vậy. Sau khi bị sếp tổng và Lão Đại mắng cho một trận, tôi đứng trước cửa của tạp chí, ôm chiếc laptop Apple lắc lư trong gió.

Trời ơi, đây là đạo lý gì vậy.

Tạp chí *Thực Thương* thành lập năm 1990, đạt tiêu chuẩn quốc tế ISSN - , phân tích về ngành nghề thực phẩm hàng đầu trong nước, chuyên nghiên cứu về quỹ đạo kinh doanh và quản lý của các nhà hàng, quán rượu và quầy bar... mỗi tháng ra một số.

Trải qua gần hai mươi năm phát triển, tạp chí đã bước đầu có quy mô, lấy việc nhất thể hóa giữa người đọc với ngành công nghiệp sản xuất thực phẩm, các công ty tiêu thụ, các cửa hàng đại lý làm hoạt động chủ yếu của mình. Hiện nay, tạp chí có năm phòng là: Hành chính, Biên tập, Phóng viên, Phát hành và Nhân sự, với hơn một trăm nhân viên.

Buổi chiều, tôi tranh thủ lúc nhàn rỗi lên QQ, biểu tượng của hội Thương Cúc không ngừng nhấp nháy. Hội Thương Cúc, vốn tên là Hoa Cúc Hậu Cung, là nơi tụ hội của các hủ nữ, bởi yêu cầu về sự trong sáng của mạng nên bị ép đổi tên. Mà vào giờ khắc đó, khi tôi vừa mở cửa sổ của hội ra, thì lập tức hối hận vạn phần.

Bởi vì người nào đó đang up lên những tấm ảnh vô cùng không trong sáng.

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] [hình ảnh]

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] [hình ảnh]

[Chu Công không mơ:] Wa wa! Sâu à, cậu lại moi đâu ra được chỗ ảnh này vậy? Thật là dụ dỗ người ta quá đi mất!

[Gấu Teddy:] (chảy nước miếng) Up thêm mấy tấm nữa đi.

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Mọi người đừng vội! Mình up từ từ, ha ha!

[Miên Miên:] Mọi người muốn hội bị đóng cửa phải không?

[Chu Công không mơ:] Ha ha, hội chủ cậu đừng tức giận mà! Mọi người đã ăn chay lâu lắm rồi, gần đây cũng chẳng dám để GV trong mục chia sẻ, chỉ là giải khát chút thôi mà!

[Gấu Teddy:] 9494⁽²⁾

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] [hình ảnh]

[Bạch Ngung:] ...

[Gấu Teddy:] (tức giận) Bạch Ngung, cậu làm gì vậy, không biết bây giờ đóng cửa sổ là không có đạo đức sao?

[Miên Miên:] Bạch Ngung, làm rất tốt, cuối cùng cũng có người đứng về phía hội chủ tôi rồi.

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Không phải chứ? Bạch Ngung, cậu đang làm việc à? Sợ bị đồng nghiệp nhìn thấy?

[Bạch Ngung:] (nước mắt tuôn trào) Đúng vậy, Sâu à, cậu thật thông minh!

[Miên Miên:] Các người thật sự coi tôi như không tồn tại sao?

[Gấu Teddy:] Ai bảo cậu là người nhận tất cả chứ?

[Chu Công không mơ:] He he, Bạch Ngung, kỳ thực cậu có thể tắt cửa sổ của hội đi, không nên làm ảnh hưởng đến việc thưởng thức PP của mọi người chứ!

[Bạch Ngung:] Không phải, mình lên là có việc.

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:]?

[Bạch Ngung:] ... Mọi người có ai biết tiệm nào trên Taobao bán laptop Apple nhái không? Cần một loại phải thật giống, không thể phân biệt được là thật hay giả.

Tôi đã nghĩ rồi, bây giờ hàng nhái nhiều như vậy, trong hội có rất nhiều

chị em đều là cao thủ Taobao, tôi hoàn toàn có thể mua một cái hàng nhái để trao, dù gì trình độ tin học của sếp tổng cũng chỉ dừng lại ở: ở nhà nhấn CTRL+C, sau đó đến công ty, cũng cố lại nhận định nhấn CTRL+V, vậy file đã được dán thành công.

Sau khi tôi nói nguyên nhân hậu quả với mấy chị em thân thiết của mình, cả hội được một tràng cười lăn lộn.

[Miên Miên:] Bạch Ngung, cậu thật là có tài đó!

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Bạn thân đợi đó nhé, trước buổi trưa ngày mai mình nhất định sẽ liên hệ cho bạn một nhà sản xuất thật tốt, chắc chắn sẽ có một chiếc laptop Apple giống như thật!

[Bạch Ngung:] Ôm cậu một cái, Sâu ạ. Cậu thật quá tốt! Mình quyết định tối nay quay về sẽ đem up toàn bộ GV để trong USB lên. Mặc dù là file ẩn cũng không an toàn!

[Chu Công không mơ:] Cậu là đồ ngốc, ai bảo cậu lại đặt tên cho file này, mình thì gọi tất cả là “bài nghe tiếng Anh cấp 4”.

[Miên Miên:] Bạn à, bạn OUT rồi, bây giờ mình chỉ cần nhìn thấy các file “tiếng Anh cấp 4”, “tiếng Anh cấp 6”, thì nghĩ sai lệch toàn bộ.

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Bạch Ngung, cậu đã muốn up lên, chi bằng thuận tiện gửi luôn mấy bộ lên hòm thư của hội coi như báo đáp mình tìm Apple nhái cho cậu đi?

[Miên Miên:] Các cậu là thành phần hư hỏng của hội! Các cậu coi nội quy của hội là gì chứ? Nhưng mà, Bạch Ngung, khi nào cậu up?

[Gấu Teddy:] Ha ha, ủng hộ!

[Bạch Ngung:] Ha ha, đợi nhé, up luôn bây giờ!

Mười phút sau.

[Miên Miên:] Ý... ý, Bạch Ngung này, có up được hay không, sao không thấy nói gì?

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Bị Lão Đại tóm rồi?

[Chu Công không mơ:] Nghe nói mạng chỗ công ty của Bạch Ngung lúc nào cũng không ổn định, sếp tổng bunn xin để mười mấy người dùng chung một đường truyền, lẽ nào vì cô ấy up GV lên mà làm đứt toàn bộ đường truyền rồi?

[Gấu Teddy:] Không phải chứ, cô ấy vẫn online mà?

[Bạch Ngung:] USB của mình không tìm thấy nữa rồi!

Ngồi trước máy tính, tôi vò đầu bứt tóc cuông loạn.

Cái gì gọi là họa vô đơn chí, hôm nay, cuối cùng tôi đã hiểu rõ.

Lẽ nào hôm nay tôi thật sự có kiếp nạn, lấy hết dũng khí để kéo dây cắm điện, dẫn đến hậu quả nghiêm trọng là toàn bộ cuộc họp phải hoãn lại, còn làm rơi hỏng cả laptop của sếp tổng, vậy mà vẫn chưa hết được kiếp nạn? USB của tôi, tôi còn vớt cả cái USB bảo bối cất giữ hàng trăm bộ GV của mình ở đâu rồi?!

Tôi như kiến bò trên chảo lửa, lo lắng đến phát cuông lên.

Túi sách, không có.

Bàn làm việc, không có.

Ngăn kéo, không có.

Khi tôi đang ngập ngừng một lúc rồi định xông vào phòng họp để tìm USB, thì có một vị khách không được trông đợi đi đến phòng Biên tập.

Xán Xán nhìn thấy người đến, cất lên một tiếng cười sắc nhọn: “Slime sao cô lại rảnh rỗi đến phòng Biên tập vậy? Lại nhờ Tiểu Duy viết bài à?”.

Mặt Tiểu Duy hơi hơi hồng. “Xán... Xán Xán, đừng, đừng như... vậy mà.”

Tiêu Phù, mặt không đổi sắc, ôm một đồng giấy tờ ném lên bàn Tiểu Duy. “Trước giờ tan làm hôm nay, đánh máy toàn bộ chỗ này cho tôi.” Nói xong, cô ta mới quay sang chỗ Slime đang đứng dựa vào cửa, nhẹ nhàng nói: “Nếu như đến tìm Tiểu Duy, hôm nay cậu ấy rất bận, chắc là không giúp được cô rồi”.

Slime đang đứng ở cửa, liếc mắt lườm, rồi mới nói: “Ai tìm cậu ta chứ? Cô! Bạch Ngưng, Lão Đại của chúng tôi tìm cô”.

Cô ta dút lời, tôi nghe thấy tiếng hít không khí của cả phòng Biên tập.

Lão Đại? Nhậm Hàn trưởng phòng Phóng viên? Cái tên kiêu ngạo, mũi vênh lên đến tận trời đó tìm mình? Làm gì chứ?

Slime lắc lắc đầu, trước khi rời đi nói thêm: “Đừng có hiểu lầm, Lão Đại của chúng tôi chỉ là nhạt được thứ gì đó của cô, muốn đích thân trả cô, đừng có tưởng mình cao quý lắm!”.

Nói xong, Slime kiêu ngạo bước đi, các đồng nghiệp trong phòng Biên tập đều biết rõ Nhậm Hàn không có tà ý gì đối với tôi, nên yên tâm tập trung vào công việc cần làm, chỉ còn mình tôi cứng đờ tại chỗ.

Thứ gì đó?

USB!

Có phải anh ta đã nhìn thấy thứ gì đó không nên nhìn?!!

Amen, Thượng Đế à, xin Người hãy che chở cho con!

CHƯƠNG 3

TRỜI MUỐN DIỆT TÔI

Họ tên: Nhậm Hàn.

Chức vụ: Trưởng phòng Phóng viên, kiêm phó tổng giám đốc của tạp chí.

Giới tính: Nam.

Quê quán: Không rõ.

Tuổi: Không rõ.

Tính cách: Không rõ.

Vào công ty thế nào: Không rõ.

Có lần tôi cùng Xán Xán và Tiểu Trinh ở phòng Phát hành đã ngồi buôn chuyện với nhau, nghiên cứu về cái anh chàng Nhậm Hàn đẹp trai đột xuất đến này, làm sao mà vừa mới vào công ty đã được ngồi lên vị trí cao như thế, thậm chí còn phá vỡ cả cái thông lệ hơn chục năm không có “phó tổng giám đốc” của công ty, bước một bước lên mây, ngồi luôn vào cái vị trí “dưới một người, trên vạn người”.

Xán Xán đảo đảo cặp mắt to đẹp, vuốt cằm vẻ trầm tư. “Anh ta chắc chắn là người thân thích của Lưu keo kiệt, cháu chắt gì đó chăng?”

“Không đúng, không đúng!” Tiểu Trinh lắc đầu. “Nghe nói, Lưu đầu hói trước khi lấy bà vợ này đã từng ly hôn một lần, có phải là con riêng không nhỉ?”

Đang ngồi đánh máy một bên, Tiêu Phù, biên tập viên cao cấp, người chưa từng tham gia vào bất cứ cuộc tám chuyện nào, quay đầu cười nhạt. “Ly hôn rồi vẫn là người thừa kế danh chính ngôn thuận, con người vợ hai mới gọi là con riêng.”

Tiểu Trinh như vừa được phổ cập kiến thức bỗng tỉnh ngộ. “Vậy mọi người đoán xem rốt cuộc đó là con trai hay là con riêng của Lưu đầu hói?”

Tôi trề môi. “Chẳng phải là cùng một ý nghĩa sao, nhưng mà mọi người thực sự chắc chắn Lưu keo kiệt béo ú đó có thể sinh ra một người con trai như người mẫu thế sao?”

Mọi người đều im lặng, cả tiếng gõ bàn phím có tiết tấu của Tiêu Phù

cũng không có.

Đồng chí Nhậm Hàn này vừa đến đã ngồi vào vị trí phó tổng giám đốc, dùng một câu để mà nói chính là: Đẹp trai đến sừng sò! Xe Porsche, âu phục Hugo Boss, túi Gucci, nhưng khiến người ta ngây người ra vẫn là khuôn mặt tuần tú, ngũ quan sáng sủa.

Chúng tôi đã từng nghiên cứu qua, nếu như Nhậm Hàn thật sự là con riêng của sếp tổng, vậy chắc chắn mẹ anh ta không phải là người Trung Quốc. Mũi của Nhậm Hàn cao đến mức khiến chúng tôi lo lắng, khi hôn, anh ta sẽ không chạm được đến môi bạn gái. Còn cặp mắt thì lúc nào cũng như đang cười, có thể phát ra điện, đánh gục đến nửa số cô gái chưa kết hôn trong công ty, cho đến một lần tay của vị phó tổng này bị thương.

Vết thương của Nhậm Hàn, có thể coi như là chuyện đau lòng chung của tất cả đám mỹ nữ trong công ty.

Nhậm Hàn vào công ty một tháng, muốn tiền có tiền, muốn sắc có sắc, hơn nữa chỉ trong một tháng đã ký được hợp đồng quảng cáo ba mươi vạn tệ, trực tiếp bịt hết miệng của những vị lãnh đạo công ty, cả tôi và Tiểu Trịnh cũng bắt đầu có chút thiện cảm với vị Nhậm phó tổng này, đến khi... anh ta không cẩn thận bị thương ở tay.

Ngày đầu tiên bị thương, Nhậm phó tổng lúc nào cũng tức giận, không thoải mái gọi một chiếc taxi rồi bỏ đi.

Ngày thứ hai bị thương, một cô gái tóc xoăn xinh đẹp đứng trước sảnh công ty đợi nửa tiếng, thấy Nhậm Hàn xuất hiện, làm bộ dạng đáng yêu đi đến nói: “Honey, bảo người ta lái xe đến đón khi tan làm, vậy mà lại lè mề thế này, anh thật xấu”.

Nhậm Hàn cười rạng rỡ, đón lấy eo của mỹ nữ, vẫy vẫy tay, đi thôi.

Ngày thứ ba bị thương, một Spice Girl tóc thẳng đứng trước sảnh hút thuốc đến nửa tiếng, thấy Nhậm Hàn xuất hiện, lập tức lớn tiếng chửi: “Anh là thằng đàn ông chết tiệt, bảo tôi đến đón anh, mà lại xuống chậm thế à?”.

Đồng chí Nhậm Hàn cười không nói gì, giằng lấy điều thuốc trên tay Spice Girl, hút luôn hai hơi, kéo lấy eo Spice Girl, lần sau tránh xa chút.

Ngày thứ tư bị thương, một em gái nhỏ như học sinh lại cố làm ra vẻ già dặn, sau khi nhìn thấy Hàn Nhậm đi từ phòng làm việc phó tổng ra, mắt long lanh nước. “Em cố tình trốn nửa buổi học đến tìm anh, anh lại bắt em đợi ở ngoài lâu như vậy!”

Lần này thì Nhậm Hàn đến một nụ cười cũng chẳng có, đi thẳng ra ngoài cửa, em gái nhỏ chạy đuổi theo phía sau, còn học trong phim Hàn

Quốc hét lớn: “Oppa, đợi người ta với!”.

Mọi người trong phòng làm việc đều bàng hoàng.

Thế là hình ảnh bạch mã hoàng tử trong mộng sụp đổ hoàn toàn.

Nhậm Hàn, tiếng xấu đồn xa, quả nhiên là những anh chàng đẹp trai đều không thể tin được.

Hôm nay không cần thận một chút, tôi lại phải ngồi trong phòng làm việc của Nhậm phó tổng.

Vừa rời được Slime dẫn đến phòng làm việc riêng của Nhậm Hàn, người vốn dĩ định cắm cái USB xong rồi đi luôn là tôi còn chưa kịp mở miệng, thì nghe thấy Nhậm Hàn nói: “Hai cốc cà phê, cảm ơn!”.

Tôi và Slime đều ngây ra. Nhậm Hàn ngẩng đầu lên khỏi tập văn kiện, khuôn mặt đầy vẻ hiểu biết.

“Ngồi đi!”

Lần này ngồi xuống thì ngồi cả chục phút. Sau khi Slime bung cà phê vào thì được lệnh ra ngoài đóng cửa lại, thế là thoát cái, căn phòng làm việc của phó tổng bỗng trở nên rất chật hẹp. Tôi lo lắng đến thở cũng phải cẩn trọng, nhưng người đối diện tỏ vẻ nhìn mà không thấy, vẫn cứ vùi đầu vào đóng văn kiện rất dày.

Trong lúc chẳng biết làm gì, tôi chỉ có thể cầm cốc cà phê, run rẩy tựa dây đàn.

Rất lâu sau, Nhậm Hàn mới ho một tiếng, nói: “Bạch Ngung, cô tuổi thọ phải không?”.

Thấy Nhậm Hàn cuối cùng cũng cất lời vàng ngọc, tôi cũng nghiêm túc suy nghĩ một chút về câu hỏi. “Không phải ạ, tôi sinh năm 86, tuổi hổ!”

Ý... ý, nhưng mà chuyện này có liên quan gì đến việc nhật được đồ chứ? Nghĩ đến đây, tôi quay đầu, mới nhìn thấy đối phương đang chống tay, cười đến mức run rẩy.

“Đã không phải tuổi thọ, vì sao gặm chiếc cốc giấy thế?”

“Á?” Tôi vẫn chưa kịp phản ứng gì thì Nhậm Hàn đã cười híp cả mắt lại, nói: “Từ lúc cà phê được bung vào đến bây giờ, cô cứ cắn chặt lấy cái cốc, nhìn xem, miệng cốc đã rách ra rồi kia kìa”.

Nhậm Hàn vừa nói vừa rút chiếc cốc trong tay tôi ra rất tự nhiên, nâng cao chiếc cốc giấy lên quan sát tỉ mỉ như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật. “Đáng tiếc, đáng tiếc quá!”

“Nhậm phó tổng, xin lỗi, tôi không cố ý cắn chiếc cốc của phòng anh.”

“Cô không phải tuổi thơ, thật là đáng tiếc.”

Hai giây sau, lý trí của tôi nói cho tôi biết, tôi đã bị tên công tử đào hoa này trêu đùa rồi.

Hắng hắng giọng, tôi quyết định phá vỡ tình thế, đưa tay nói: “Nghe nói Nhậm phó tổng nhặt được đồ của tôi, đồ đâu?”

Nhậm Hàn thấy vậy liền bĩu môi. “Cô muốn lấy lại đồ mà thái độ thế này sao?”

Tôi im lặng, làm theo cái nguyên tắc nhờ vả người ta không thể không cúi đầu, thôi thì cứ giả bộ nịnh nọt, cười hì hì nói: “Cảm ơn Nhậm phó tổng, có thể trả lại tôi không?”

Lần này, Nhậm Hàn chẳng do dự chút nào, từ tốn lấy chiếc USB yêu quý của tôi từ trong ngăn kéo ra. Nhìn thấy chiếc USB bảo bối, trong lòng tôi vang lên tiếng “ting... ting”, quên cả việc đưa tay ra nhận.

Lẽ nào... trời thật sự muốn diệt tôi? Nhậm Hàn đã xem nội dung trong chiếc USB rồi?

Nhậm Hàn ngòai đối diện cười giảo hoạt, lắc lư chiếc USB như thôi miên trước mặt, nói: “Không nhận à?”

Tôi run rẩy đưa tay ra, kích động đến mức ngay chữ “cảm ơn” cũng quên mất phải phát âm thế nào.

“Cầm rồi sao còn không đi?”

Nhậm Hàn lại cao giọng. Nghe thấy giọng có vẻ bí ẩn, quái đản của anh ta, tôi mới hoảng hốt ngộ ra đây chính là chỗ của hùm beo, lang sói, không thể ở lại lâu, co chân muốn chạy. Nhưng đúng vào giây phút chuẩn bị mở cửa, tôi nghe thấy tiếng khẽ thở dài của phó tổng Nhậm Hàn lịch sự, anh tuấn, đẹp trai, đáng yêu. “À, tôi đã copy một phân nội dung của USB lại rồi!”

Ping... pang.

Cửa phòng lại được đóng sầm lại.

Tôi đứng nguyên tại chỗ, chân tê dại, chỉ cảm thấy như vừa rơi xuống vực thẳm.

“Anh nói cái gì?”

Quả nhiên tôi đã gặp bi kịch rồi.

CHƯƠNG 4

NĂM THÓP

“Tôi nói, tôi đã copy một phần nội dung của USB lại rồi.” Nhậm Hàn dùng ngữ khí nhấn mạnh nhắc lại một lần nữa, tuyên bố thản nhiên như kiểu nói: “Chiều hôm nay họp” vậy.

Nghe thấy vậy, trong lòng tôi vẫn còn cảm thấy một chút may mắn, hy vọng là Nhậm đại phó tổng chỉ đơn thuần cảm thấy hiếu kỳ mới copy file lại, nhất định anh ta chưa kịp mở ra xem, đúng vậy, nhất định vẫn chưa xem.

Tôi nuốt nước miếng, đang muốn mở miệng thăm dò, thì Nhậm Hàn trước mặt đột nhiên cười gian xảo, xoa xoa mũi, nhếch môi lên, thoát một cái đã xoay màn hình laptop về phía tôi. “Thật không ngờ tiểu nha đầu cô... lại thích những thứ này!”

Tôi nhìn GV nam đang vận động kịch liệt trên màn hình, rất lâu chẳng nói nổi câu gì.

Nhậm Hàn gõ gõ xuống bàn, trong đáy mắt toàn là ý cười trêu ghẹo. “Haizz, xem ra tôi lạc hậu rồi, trước đây chỉ biết AV, hóa ra còn có cả GV, he he.”

Tôi thấy sờn tóc gáy trước nụ cười của Nhậm Hàn, đầu ngón chân bám chặt xuống đất. Nhậm Hàn, vừa rồi anh ta... anh ta... anh ta vừa xem GV vừa nói chuyện với tôi?! Đối diện với tình cảnh này, cuối cùng tôi đã hiểu tại sao Nhậm Hàn lại có thể vừa mới đến tạp chí mà đã ngồi được vào cái vị trí cao như thế này, cuối cùng tôi đã hiểu vì sao chỉ trong một tháng ngắn ngủi anh ta đã mang về cho tạp chí hợp đồng quảng cáo mấy chục vạn.

Mặt dày vô sỉ!

Da mặt anh ta thực sự là còn dày hơn cả tường thành, thật không biết xấu hổ! Tôi còn nhớ, những người đàn ông bình thường khi xem GV biểu hiện đều phong phú khác thường, nhẹ thì sắc mặt hơi tái xanh, miệng co giật, nặng thì lăn lộn trên mặt đất, thổ huyết mà chết. Nhưng Nhậm Hàn thì vẫn bình thản, lại còn có thời gian rảnh rỗi nói chuyện với tôi!

Lẽ nào, anh ta không phải là đàn ông thực thụ?!

Nhân lúc tôi đang suy nghĩ, Nhậm Hàn khua khua chiếc tai nghe ở trong tay nói: “Bạch tiểu thư, có muốn tôi chia sẻ cái này ra loa để cho tất cả mọi người trong phòng làm việc đều nghe thấy tiếng động trong này không?”.

Tôi ghen thở, nắm chặt tay lại. Đây là uy hiếp! Sự uy hiếp trắng trợn! Còn nữa, Lão Đại anh có thể không nói một cách mờ ám như thế này được không? Lẽ nào anh không biết mọi hủ nữ đều không thể chịu nổi từ “chia sẻ” vô cùng mất cảm này sao?

Tuy hiệu quả cách âm phòng làm việc của Nhậm phó tổng rất tốt, nhưng nếu như có ai đó đứng sát ngoài cửa, kết quả sẽ khủng khiếp thế nào. Tôi có ngốc đi chẳng nữa thì cũng có thể đoán được tại sao Nhậm Hàn lại đột nhiên gọi một trợ lý biên tập bé nhỏ như tôi đến phòng làm việc của anh ta, đã từng có chuyện sau khi “sếp tổng nhầm trúng một thư ký ở phòng Hành chính” trong tạp chí đã rộ lên một làn sóng tin đồn lớn.

Sau khi tôi vào phòng làm việc, Nhậm Hàn còn bảo người của anh ta đóng cửa lại, kiểu như là có chuyện muốn “nói nhỏ” với tôi, cho nên tôi dám đảm bảo, bây giờ bên ngoài phòng làm việc của Nhậm Hàn nhất định đã có vô số cái tai đang dán vào cửa để nghe ngóng.

Chúng tôi nói chuyện vẫn tốt hơn, có lẽ mọi người nghe ở bên ngoài cũng có chút thấy mờ ám, nhưng nếu như Nhậm Hàn gỡ tai nghe ra, tôi không dám đảm bảo sau khi những người bên ngoài nghe thấy những tiếng rên rỉ ở trong này thì tin đồn này sẽ biến thành thế nào.

Tôi thəm oán thán, trừng mắt nhìn người đàn ông đang cười trước mặt. Không đơn giản như vậy, Nhậm Hàn gọi tôi đến lấy USB, nhất định có âm mưu.

“Anh muốn như thế nào?”

Lời nói vừa cất lên, Nhậm Hàn cười rất vui vẻ.

“Tiểu Bạch à, không cần căng thẳng như vậy mà. Với người như cô...” Nhậm Hàn dừng một lát, có ý chỉ vào người tôi, vẽ vẽ rồi mới nói tiếp: “... tôi không có hứng thú!”

Tôi thuận theo ánh mắt vừa rời của Nhậm Hàn, cúi đầu xuống, phát hiện ra chỗ anh ta vừa mới nhìn lại là... vòng một?!

Ý của anh ta là, chē ngực của tôi quá nhỏ, không có hứng thú?!

“Anh!” Tôi trừng mắt lên, hất ghē đứng dậy, có việc có thể nhin được, có việc thì không! Ngực của phụ nữ cũng có thể so sánh với công phu lên giường của đàn ông, đều là những thứ không thể báng bỏ xâm phạm được. Thế là, tôi giận đến mức tai xì khói, nhảy dựng lên nói: “Nhậm phó tổng, cầu xin anh đó, đừng nói cho người khác!”

Được thôi, tôi thừa nhận tôi không có khí phách. Tên khốn Nhậm Hàn này nắm được điểm yếu của tôi, còn giễu cợt sự tôn nghiêm của tôi, nhưng

tôi không dám nổi giận. Bởi vì tôi còn muốn có cơm ăn, nếu như để cho tất cả mọi người của toàn công ty biết tôi là kẻ vô cùng bất bình thường, thích xem GV, tôi sẽ bị họ nhìn như nhìn quái vật, nếu như tôi bị họ nhìn như quái vật, tôi chẳng còn cách nào mà ở lại tạp chí này nữa, nếu như không ở tạp chí này nữa, tôi sẽ phải đi tìm một công việc mới.

Nghĩ đến khủng hoảng kinh tế, nghĩ đến các nhân tài tinh anh nườm nượp ngoài xã hội, nước mắt tôi tràn trề.

Thế là, trước cường quyền, tôi vẫn phải khom lưng cầu xin: “Khi còn trẻ, tôi đại dốt, bị bạn bè đại học dụ dỗ, xem *Phượng vụ cứu thiên*, nhất thời sa ngã, trở thành hủ nữ... Nhậm phó tổng, tôi sai rồi, tôi thực sự sai rồi. Tôi bảo đảm với anh, thực sự là giới tính của tôi không có bất cứ vấn đề gì, nhân phẩm cũng không có tí vấn đề gì, tâm lý cũng không tầm tởi, cũng không phải là thành phần biến thái, tôi tuyệt đối tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của tạp chí, tôi sẽ làm việc chăm chỉ...”.

Tôi cúi đầu sám hối, trong lòng rỉ máu. Làm một nhân viên quèn, khổ quá! Một hủ nữ là nhân viên quèn, khổ càng thêm khổ.

Rất lâu, Nhậm Hàn cuối cùng cũng nhướn mày, cười rất rạng rỡ, trầm ngâm nói: “Tiểu Bạch, ngồi đi”.

Tôi run rẩy ngồi xuống, sợ hãi nghe thấy câu tiếp theo anh ta nói là: “Đi đến phòng Tài vụ thanh toán đi”.

Nhậm Hàn nói: “Cô không cần phải căng thẳng như vậy, AV cũng được, GV cũng chẳng sao, chỉ là sở thích cá nhân mà thôi, tôi thân làm phó tổng của tạp chí, chỉ là muốn tìm hiểu tình hình một chút thôi, sẽ không làm khó cô”.

“Thật sao?”

“Thật!” Nhậm Hàn gật đầu, như một vị cấp trên hiện từ quan tâm đến cấp dưới, tôi có vẻ không tin lắm, do dự không biết nói gì. Nhậm Hàn lại đứng dậy, vỗ vỗ vào vai tôi. “Được rồi, không có việc gì thì quay về phòng Biên tập đi.”

Tôi lú lười. “Như vậy sao?”

Tại sao lại không uy hiếp? Không dọa dẫm vòi tiền? Hay là gạ tình?

Nghe thấy vậy, lông mày Nhậm Hàn nhướn càng cao hơn, mắt hơi nheo lại, cười gian xảo nói: “Hay là cô muốn ở lại cùng tôi nghiên cứu GV?”.

“Nhậm tổng, tôi xin phép đi trước.” Còn nữa, nếu như anh thực sự thích GV, chỗ tôi còn rất nhiều, nếu như có thể biến một tay đẹp trai đại hào hoa

như anh đây thành GAY, một hủ nữ như tôi sống cũng coi là viên mãn lắm rồi.

Đương nhiên, câu cuối cùng tôi không dám nói ra.

Ngày tháng còn dài.

Trên đường quay lại phòng Biên tập, tôi nhận được ánh mắt “quan tâm” nóng bỏng của mọi người. Nhưng điều khiến tôi cảm thấy rất kinh ngạc là, anh chị em ở phòng Biên tập cũng nhìn tôi với ánh mắt vô cùng kỳ quái, trong đó có cả Lão Đại Lý Tử Nho. Tôi còn nhớ, việc Lão Đại ghét nhất chính là đám đàn bà con gái ngồi buồn chuyện, tại sao vậy?

Lẽ nào điều tôi đoán là đúng?

Nhậm Hàn không phải là đàn ông thực thụ, mà anh ta và Lão Đại của chúng tôi...

Kiều ngạo kết hợp với nữ vương, thật là một sự kết hợp hoàn hảo! Là một hủ nữ cao cấp, mà đến tận hôm nay tôi mới phát hiện ra nguyên nhân khiến phòng Biên tập và phòng Phóng viên đôi đầu gay gắt, thật là thất bại, quá thất bại! Người khác nhìn không biết vì sao, tại sao tôi cũng không nhìn ra chứ? Đây rõ ràng là gian tình mà! Lão Đại và Nhậm Hàn bề ngoài thì đấu đá nhau, kỳ thực hai người yêu thương, ngưỡng mộ nhau.

A!

Nghĩ đến đây, tâm trạng vừa rồi còn u ám của tôi bỗng như được khai phá. Để tránh cho cặp tình nhân đẹp đôi này hiểu nhầm, tôi vội vàng ôm lấy chân của Lão Đại, vẫy đuôi nịnh bợ, giải thích: “Trưởng phòng, thực sự là vừa rồi Nhậm tổng gọi tôi đến chẳng có chuyện gì cả, chỉ là nhật được đồ của tôi, tiện thể hỏi thăm”. Tôi chớp chớp mắt, cười hi hi nói: “Nhân tiện hỏi thăm luôn tình hình của anh”.

“Ừ.” Lão Đại gật đầu, giả bộ bình thản nhìn tôi. Tôi biết, thực ra Lão Đại nghe thấy việc Nhậm Hàn hỏi thăm tin tức của mình trong lòng đã cuộn trào cảm xúc, phải không?

Tôi tiếp tục nịnh bợ: “Lão Đại, thực ra Nhậm phó tổng rất tốt. Chúng ta và phòng Phóng viên cũng không nên cãi qua cãi lại như vậy, ảnh hưởng đến sự đoàn kết của công ty. Anh và Nhậm phó tổng cũng nên thương yêu lẫn nhau!”.

Nói xong, Lão Đại đẩy đẩy gọng kính lên, đột nhiên cười như gió xuân phơi phới. “Ồ? Hóa ra Bạch Ngưng cô lại có suy nghĩ như vậy à?”

Tôi gật đầu dứt khoát, nhưng không biết tại sao, ánh mắt của Xán Xán

và Tiểu Duy nhìn tôi càng lúc càng có vẻ thương hại.

“Nói như vậy, cô cảm thấy chúng ta và phòng Phóng viên nên quan tâm lẫn nhau, thương yêu lẫn nhau?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Việc này có lợi cho sự đoàn kết của công ty, như vậy hai phòng mới có thể hợp tác tốt hơn?”

“Vâng ạ, vâng ạ.”

Dứt lời, khoe miệng Lão Đại như ngoác ra đến tận mang tai. “Như vậy... rất tốt, rất tốt.”

“Vâng?” Tôi nghiêng đầu, có chút không hiểu ý của Lão Đại. “Trưởng phòng, anh là nói...”

Tôi vẫn còn chưa kịp mở miệng, tay của Lão Đại đã vỗ mạnh vào lưng tôi. “Bạch Ngung, trong chủ đề kỳ này của chúng ta có cuộc phỏng vấn cục trưởng cục giao thông để hiểu rõ hơn bối cảnh của lệnh cấm rượu. Thật may Nhậm phó tổng và vị cục trưởng kia có chút giao tình, cô đã hiểu lòng tôi như vậy, lại muốn hai phòng chúng ta hợp tác thật tốt, chuyện này nhờ cả vào cô vậy.”

Nhìn ánh mắt thân thiết của Lý Tử Nho, trái tim pha lê của tôi phát ra tiếng choang choang, vỡ vụn.

“Lão Đại, ý của anh là muốn tôi đi nhờ vả Nhậm tổng, nhờ anh ta làm cầu nối để chúng ta phỏng vấn vị cục trưởng kia?” Đây chẳng phải là chuyện cười lớn nhất trong thiên hạ hay sao? Chúng ta giành đề tài với phòng Phóng viên, giờ lại muốn tôi đi cầu xin họ giúp đỡ? Đây có khác gì việc giẫm vào chân người khác, sau đó còn bắt người ta trả tiền thuốc bôi chân đâu?

“Lão Đại, anh không đùa đấy chứ?”

Nghe thấy lời này, khuôn mặt anh tuấn của Lão Đại bỗng chốc sa sầm. “Bộ dạng của tôi giống như đang đùa sao? Bạch Ngung, nhiệm vụ này cô bắt buộc phải hoàn thành, nếu không thì đừng nghĩ tới việc thăng chức nữa!” Nói xong, Lão Đại quay người đi về phòng làm việc. Chỉ còn lại tôi, lung lay trong gió.

Thấy Lão Đại đi xa rồi, Tiểu Duy và Xán Xán vừa rồi muốn nói mà chẳng được, vây ngay lấy tôi, vỗ vỗ vào đầu tôi biểu thị sự an ủi.

Tiểu Duy: “Bạch... Bạch Ngung, cô... cô... ngốc quá, cô... sao mà... sao mà lại tự bắn mình vậy?”.

Xán Xán: “Bạch Ngung, nói thật cho cậu biết nhé, vừa rồi khi cậu đi đến chỗ Nhậm Hàn, Lão Đại đang tính bắt một người trong số chúng ta đi tìm Nhậm Hàn nhờ vả. Thật không ngờ anh ta vẫn chưa tìm ra đối sách, cậu đã tự chui đầu vào rọ”.

Chị Tiêu Phù vừa lật tạp chí xem vừa cười nhạt. “Không sao, dù gì nếu như cô ấy không tự chui đầu vào lưới thì Tử Nho vẫn có cách để lừa cô ấy vào. Ai bảo cô ấy là kẻ ngốc nghếch nhất của phòng Biên tập chứ!”

Thấy tôi không có phản ứng gì, Xán Xán lo lắng vồ vồ vào mặt tôi. “Bạch Ngung, cậu không sao chứ?”

Tại sao mà người xui xẻo lại luôn là tôi?

CHƯƠNG 5

LAPTOP APPLE NHÁI

GV là chỉ Gay Video, nhìn theo mặt chữ là biết nội dung chỉ hình ảnh tình dục trong quan hệ đồng tính giữa đàn ông với nhau. Sự trưởng thành của thị trường AV Nhật Bản đã chỉ ra phương hướng phát triển cho GV, mặc dù GV ra đời muộn hơn so với AV rất nhiều, nhưng vẫn nhận được sự yêu thích của rất nhiều người, trong đó cũng bao gồm một đội quân hủ nữ rất lớn. Hơn nữa sự ra đời của GV Nhật Bản cũng là một cách khác thể hiện rõ thái độ phóng khoáng của Nhật Bản về tình yêu đồng tính.

Tải từ “Baidu đại thúc”

So với Nhật Bản, Trung Quốc là một quốc gia vô cùng truyền thống, đừng nói là GV, ngay đến AV cũng là những thứ thuộc loại được phân tán ngầm. Có lúc, tôi rất ngưỡng mộ thế hệ 9x, đám trẻ này có thể kéo bất cứ người nào đó nói chẳng chút kiêng kị gì: “Nhìn xem, anh chàng kia thật đẹp trai! Anh ta với bạn trai anh ta đang hôn nhau!”, “A, tối qua mình xem một bộ GV mới”.

Những lời này, Bạch Ngưng tôi mãi mãi không bao giờ dám nói ra miệng.

Là một cô gái độc thân, nhìn một người đàn ông quan hệ trong mắt của phụ huynh đã là sự sỉ nhục và phóng đảng rồi, đừng nói thứ tôi xem còn là hai người đàn ông đang quan hệ, cho nên, nó mới dẫn đến sự kiện chiếc laptop Apple bị hắt đổ, mà tôi còn ngây thơ cho rằng sau khi sự việc này xảy ra những ảnh hưởng phát sinh của nó có thể dùng một chiếc laptop Apple nhái để giải quyết nhẹ nhàng.

Nhưng tôi sai rồi, thực sự sai rồi.

Giờ này phút này, tôi ngồi trong phòng làm việc của Nhậm đại phó tổng, bị một cốc nước tinh khiết làm cho sặc đến đỏ mặt tía tai, nước mắt lã chã.

Nhậm đại phó tổng nhìn thấy tôi ho đến mức toàn thân run rẩy, nhưng cũng chẳng vội vàng, chống cằm nhìn tôi vẻ rất vui vẻ.

“Chẳng qua chỉ là đích thân tôi rót cho cô một cốc nước, không cần cảm kích đến thế chứ.”

“Khụ... khụ...”

“Được rồi, đừng có ho nữa.”

“Khụ khụ...”

“Bạch Ngung, nước miếng của cô phun hết cả lên trên tài liệu của tôi rồi!”

“Khụ... khụ...”

Tôi vượt cổ họng, muốn ngừng mà không được. Nếu như có thể, tôi tình nguyện bị sét đánh chết còn hơn sống mà phải chịu tội là phải ngồi trong phòng làm việc của Nhậm Hàn. Rất lâu sau, đợi đến lúc cuối cùng tôi cũng bình tĩnh lại được, lúc mà tôi có thể nói chuyện, tôi cũng không thể nhin nổi việc muốn đập bàn mà đứng lên, hét thật lớn: “Vừa rồi anh nói là đã giúp tôi đặt hàng?!”

Nhậm Hàn vốn đang vui đầu chăm chú xem tài liệu nghe thấy vậy, từ từ ngẩng đầu lên, cặp mắt cười đen láy đẹp đẽ dưới ánh mặt trời ấm áp khiến trái tim và cơ thể tôi rung lên. “À, chuyện đó à? Không cần cảm ơn tôi.”

Tôi nghiêng nghiêng đầu, tự nhắc nhở bản thân bây giờ không phải là lúc để ngắm trai đẹp, bước một bước dài đến trước mặt Nhậm Hàn, khua khua móng vuốt trước mặt anh ta, cắn răng cắn lợi. “Không phải là cảm ơn, mà là anh phải nói rõ cho tôi nghe.”

Mới sáng hôm nay, tôi đã phải phí sức của ba bò chín trâu, khó khăn lắm mới lấy được dữ kiện để tìm đến chỗ Nhậm Hàn, muốn thỉnh cầu anh ta giới thiệu tôi đến phỏng vấn vị cục trưởng kia, kết quả là vừa mới vào phòng làm việc, còn chưa kịp nói rõ mục đích đến, anh ta liền cười quở trách nói: “Bạch Ngung, đến rất đúng lúc, tôi mới giúp cô đặt hàng chiếc laptop Apple”.

Sau khi bị sét đánh trúng đầu xong, tôi lại bị một cốc nước tinh khiết làm sặc cho đến chết đi sống lại. Nắm lấy cổ áo của Nhậm Hàn, tôi bỏ mặc tất cả lắc lắc. “Anh nói, anh đã đặt mua chiếc laptop hàng thật á?”

Nghe thấy vậy, Nhậm Hàn nhìn tôi bằng ánh mắt khinh bỉ. “Nói như vậy, hóa ra cô chuẩn bị mua cho Lưu tổng một cái laptop nhái?”

Tôi lại bị sặc, không nói được gì.

Nhậm Hàn nheo nheo mắt nhìn tôi một lượt, rồi mới động đậy mặt nói: “Không cần lo lắng, vừa may tôi có quen một người bạn làm tổng đại lý của laptop Apple, anh ta nghe nói tôi muốn mua hàng nên đã giảm giá luôn hai mươi phần trăm, không đắt lắm đâu.”

Tôi ôm hy vọng cuối cùng hỏi: “Vậy... sau khi giảm giá thì còn bao

nhiều?”.

Nhậm Hàn xoay xoay chiếc bút máy trên tay, rất lâu, cuối cùng cũng nói: “Hai vạn”.

“...”

Tôi chết đứng, kích động đến mức muốn đập chết Nhậm Hàn.

Là một trợ lý biên tập nhỏ bé, một tháng lương của tôi không ăn không uống cũng chỉ có hai nghìn. Hai vạn... nói như vậy, cắt hết tất cả mọi chi tiêu, nếu như mỗi tháng tiết kiệm một nghìn năm trăm tệ, tôi cũng phải tiết kiệm gần mười tháng mới đủ?!!

Nhậm Hàn nhìn tôi, mặt vẫn không đổi sắc, cặp mắt đen láy sâu thẳm không biết đang nghĩ gì. “Bạch Ngung, đừng nói với tôi là cô không có hai vạn nhân dân tệ đó.”

Nghĩ lại số tiền một vạn tệ tiết kiệm cả năm trong thẻ ngân hàng, tôi không tìm được nước mắt chảy thành sông. Đó là tiền mồ hôi nước mắt tôi vất vả dành dụm được.

“Cái này...” Tôi xoa xoa tay, luống cuống nói. “Nhậm phó tổng, ý tốt của anh tôi xin nhận. Nhưng mà, tôi có thể không đặt hàng ở chỗ bạn anh không, tôi...”

Tôi vẫn chưa nói hết lời, Nhậm Hàn đã lạnh lùng cắt ngang lời tôi, nhướn mi lên nói: “Không được”.

“Tại sao?” Bà nội ơi, thời đại bây giờ còn có việc ép mua ép bán sao? Nhậm Hàn nhất định đã ăn hoa hồng!

Nhậm Hàn trầm ngâm: “Bởi vì sáng nay, tôi đã đích thân đưa Lưu tổng đến cửa hàng của bạn tôi xem máy tính rồi, bây giờ máy đã được Lưu tổng sử dụng, đơn đặt hàng chỉ còn việc thanh toán nữa thôi. Nếu như cô thật sự muốn trả hàng, hay là... tự mình đi tìm Lưu tổng nói chuyện đi”.

“...” Trong tình cảnh này, tôi còn gì để nói đây?

“À mà, Nhậm phó tổng...”

“Ừ?”

“Công ty có thể ứng trước nửa năm tiền lương không?”

“Có thể.”

“Thật không?”

“Trừ khi công ty là do nhà cô mở.”

Nhậm Hàn, tôi nguyên rửa anh là gay, tôi nguyên rửa cả nhà anh là gay!

Tôi chạy như bay về phòng Biên tập, việc đầu tiên là mở QQ, lên mạng.

Không ngoài dự liệu, hội vẫn rất náo nhiệt. Mở cửa sổ nói chuyện riêng, tôi bất chấp cả nguy cơ bị Lão Đại bắt được chat trong giờ làm, liền đánh chữ như bay.

[Bạch Ngung:] Sâu à, online không? Việc vô cùng gấp!

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Đập chết Tiểu Ngung cậu đi, mình đang đắp mắt, là... la... la.

[Bạch Ngung:] (nước mắt tuôn trào), mình đang làm việc, cậu đang đắp mắt, đúng là bà thím độc ác.

[Bạch Ngung:] Hỏi cậu chuyện này, chỗ bán Apple nhái kia bây giờ có thể liên hệ không?

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Sao vậy?

[Bạch Ngung:] Chỗ mình xảy ra chút chuyện, tối sẽ nói rõ với cậu, bây giờ muốn hủy đơn đặt hàng, bảo bên kia đừng có chuyển hàng nữa!

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Ồ, được, đợi mình chút, mình chat với cô ấy, hình như cô ấy đang online.

[Bạch Ngung:] (nước mắt tràn trề), Thanks nhé!

Lại sau mười giây độc ác nữa.

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Bạn thân mến, mình đã cố gắng hết sức rồi. Nhưng phía kia nói họ đã chuyển hàng đi rồi.

[Bạch Ngung:] (Đổ nhào xuống đất), vậy phải làm thế nào?

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Khụ... khụ, cũng không sao đâu, đến lúc đó cậu trả chút phí trả hàng là được, rồi gửi đồ trả lại. Chỉ có thể như vậy thôi.

[Bạch Ngung:] Vậy phí vận chuyển đến ai trả?

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Bạch Ngung, có phải là cậu bị ông chủ bóc lột đến đàn độn rồi không?

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Tàn nhẫn nói cho cậu biết, đương nhiên là do cậu trả. Tự nhiên mất không bốn trăm đồng, bạn thân mến, thực sự không cần nữa sao? Đó là bốn trăm nhân dân tệ đó!

[Bạch Ngung:]...

Tôi ngồi trước màn hình máy tính, rên rỉ không nói nên lời.

Tôi cũng không muốn lãng phí bốn trăm tệ, đó là đồng tiền mồ hôi nước mắt tăng ca thâu đêm vất vả của tôi. Nhưng mà Nhậm Hàn, anh ta...

Tôi quyết định rồi. Nhậm Hàn không chỉ là gay, mà còn là một gã gay đê tiện. Tôi còn muốn xé vụn anh ra, sau khi XXOO thì đem anh bán vào kỹ viện, sau đó để mọi người chà đạp anh, sau đó lại chuộc anh ra, để anh nhìn tên khốn nạn và người khác XXOO, sau đó tìm người XXOO với anh, ghi lại toàn bộ quá trình này, bán cho các mạng, để anh trở thành nhân vật được bán chạy nhất, sau đó thì...

Khi tôi còn đang ngây ngất trong những hoang tưởng đẹp đẽ đó, thì Sâu đã sốt ruột rồi.

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Tiểu Ngung Tử, sao cậu chẳng nói gì vậy?

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Rốt cuộc làm sao vậy?

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Đây, đây, không phải cậu bị thổ huyết mà chết rồi đấy chứ? Muốn mình lo chết à?

Tôi cắn cắn răng, đánh máy.

[Bạch Ngung:] Phó tổng của tạp chí bọn mình là một tên gay đê tiện.

[Bạch Ngung:] Hơn nữa còn là tên đê tiện nhất nhất nhất mà mình từng gặp. Mình quyết định tối nay về sẽ chấp bút ngược đãi anh ta đến chết!

Đánh xong những chữ này, tôi còn cảm thấy vui vẻ, đang sờ bàn phím suy nghĩ, thì thấy đối phương phản hồi.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:]?

[Bạch Ngung:] Chi tiết cụ thể về nhà sẽ nói với cậu, dù gì thì mình cũng muốn động bút rất lâu rồi, hôm nay xem như cảm tạ phó tổng MB đã cho mình thêm quyết tâm để thực hiện.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:]??

Hai dấu hỏi liên tiếp, cuối cùng thì tôi cũng cảm thấy có gì không đúng, ngẩng đầu lên nhìn kỹ cái tên trên cửa sổ QQ, linh hồn hoàn toàn bay mất. Sau khi sự việc xảy ra, tôi chậm rãi hồi tưởng lại, mới phát hiện hóa ra trong lúc tôi và Sâu đang nói chuyện, Nhậm Hàn đã nhấn vào chức năng buzz của QQ, thế là cửa sổ nói chuyện của anh ta nhảy lên đầu tiên.

Xui xẻo làm sao!

Sau đó, rất lâu thì tôi phát hiện ra công ty chúng tôi chỉ có một người có chức vị này.

[Bạch Ngung:] Thật ngại quá, ngại quá! Nhậm phó tổng, tôi vừa gửi

nhầm tin.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Cô đang nói chuyện riêng. Cô không biết trong giờ làm việc công ty không cho phép nói chuyện riêng sao?

[Bạch Ngung:] Xin lỗi, xin lỗi, có chuyện gì không?

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Vừa rồi tôi còn chưa nói xong, sao cô lại chạy đi?

[Bạch Ngung:] Còn chuyện gì sao?

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Ủ, chiều nay bạn tôi cho người đến thanh toán, cô nhớ rút hai vạn tệ trước giờ ăn trưa.

[Bạch Ngung:] Trời ơi!

[Bạch Ngung:] Nhậm phó tổng, không cần giục gấp như vậy chứ?

[Bạch Ngung:] Sao chuyện đó, tuy có chút ngại, nhưng... có thể trả góp không?

Cho đến lúc này tôi với bắt đầu hận tại sao lúc đầu không làm thẻ tín dụng. Lúc đầu nhìn thấy các anh chị em trong phòng Biên tập ai cũng có rất nhiều thẻ ngân hàng, tôi còn cười bọn họ thật là phí phạm tiền phí, tự tán dương mình là người biết tiết kiệm, bỏ tất cả tiền lương nhét vào trong một chiếc thẻ thật tốt biết bao, chỗ tiền bảo bối này của tôi đã không thể chạy được, lại có thể hạn chế mình tiêu phí.

Nhưng bây giờ, lần đầu tiên trong đời tôi thấy hồi hận.

Thấy phía bên Nhậm Hàn đột nhiên không có tin tức gì, tôi có chút lo lắng.

[Bạch Ngung:] (mặt cười đáng yêu) Nhậm phó tổng, anh có thể giúp tôi nói với bạn anh không, tôi chỉ là một viên chức nhỏ bé đáng thương, tôi trả trước một vạn, chỗ còn lại đảm bảo sẽ trả trong vòng nửa năm, được không?

Rất lâu, phía bên kia cuối cùng cũng truyền đến tiếng QQ vui tai.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Vừa rồi thì có thể, bây giờ thì không thể.

[Bạch Ngung:] Á, tại sao chứ? Bây giờ bọn họ không cho trả góp sao?

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Không phải.

[Bạch Ngung:]?

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Bạch Ngung, không biết trên Baidu có cái mục “Hiểu biết” không?

[Bạch Ngung:]??

Nhậm Hàn gửi một đường link tới, tôi cứ vậy mà mở ra, thoát cái, người như bị trúng gió.

Hỏi: Gay đê tiện là gì?

Đáp án hay nhất: Gay nhận cùng với Gay cho là một đôi, là chỉ thân phận trong quan hệ đồng tính. Nhận chính là trong tiếp nhận, trong lúc quan hệ chính là đối tượng bị đê xuống.

Còn về Gay đê tiện, chính là cái loại nhận rất đê tiện rất đê tiện, Gay cho kia đã không cần anh ta, vứt bỏ anh ta, sỉ nhục anh ta, anh chính là loại Gay nhận vào hội Thường Cúc khóc lóc thảm thiết cầu xin người khác XXOO mình. Chiếu theo định luật thông thường, kết cục của Gay đê tiện nếu không phải là bị chết bởi miệng lưỡi thiên hạ, thì cũng bị chết thẳng cẳng vì bảo vệ cho Gay cho. Đương nhiên rồi, nếu như là kết cục HE, thì rất lâu rất lâu sau, cũng chết nhục nhã, ha ha ha ha.

Tôi nhìn màn hình, đột nhiên có chút bất lực.

Đặc biệt là, nhìn thấy mấy chữ khoa chương ở phía sau chữ “ha ha ha”, viết rất rõ ràng “Người trả lời: Tiểu Ngung Tử”. Gay đê tiện không phải là chết đê tiện, tôi chính là kẻ tự đào hố rồi lại tự nhảy xuống đó chết. Sao khi đó tôi lại tiện tay thế, vì một điểm nho nhỏ lại đi trả lời cái gì là Gay đê tiện?

Baidu đại thúc, tại sao đến chú cũng bán đứng tôi thế?

Lúc đó, tôi thấy biểu tượng QQ của Nhậm Hàn đang nhấp nháy, run rẩy mở ra, sau những con chữ đen bình tĩnh của Nhậm Hàn kia tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai đang bùng bùng tức giận của anh ta qua màn hình máy tính.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Bạch Ngung, tốt nhất cô hãy cầu khẩn tôi sẽ không tra ra cái MB kia là gì đi, nếu không cô sẽ chết rất thảm đó.

[Bạch Ngung:] ...

Tôi cảm thấy, những ngày tới không thể sống bình yên nổi rồi.

CHƯƠNG 6

GOOGLE KIÊU NGẠO

MB là viết tắt của Money Boy, nghĩa mặt chữ là: cậu bé tiền bạc, dùng để chỉ những người đàn ông phục vụ trong quan hệ đồng tính, là một loại thuộc kiểu như “kỹ nam”. MB không nhất định phải là những đồng tính, có rất nhiều MB chỉ vì tiền tài mà thực hiện các hành vi đồng tính, chứ không phải là xuất phát từ nhu cầu tình dục.

Tải từ Google kiêu ngạo

Từ công năng tìm kiếm của Google có thể tra ra nghĩa của MB, còn Baidu đại thúc thì không thể, nên có thể hiểu được vì sao Baidu là đại thúc dễ tính, còn Google lại là kẻ kiêu ngạo.

Có lúc, công cụ tìm kiếm mạnh quá cũng không phải là chuyện tốt.

Cũng giống như bây giờ.

Sau khi phát hiện ra Google có khả năng tìm được nghĩa của MB tôi lo lắng, thấp thỏm, ăn ngủ không yên cả buổi trưa, chỉ sợ nếu như Nhậm Hàn biết được hàm nghĩa của nó, thì chắc chắn sẽ tức giận đến mức cắt luôn cả phần tiền mà bạn anh ta giảm giá cho nữa. Mặt khác, tôi còn đang lo lắng tính toán xem trong khoảng thời gian ngắn thế này thì vay ở đâu cho đủ một vạn tệ đây.

Hỏi bố mẹ? Tôi vẫn chưa muốn bị mắng chết.

Hỏi trong đám bạn bè thân thiết? Hic, trong số bạn bè trừ Sâu được gả cho người có tiền ra thì tất cả đều là đám nghèo rớt, mà Sâu bây giờ lại đang ở bên kia bờ đại dương xa xôi, nước xa không cứu được lửa gần.

Thế là, tôi chẳng chút do dự giờ đám móng vuốt hướng về chỗ phòng Biên tập.

Đúng mười hai giờ trưa, Xán Xán nâng tay khỏi bàn phím rất chuẩn giờ, sau đó hô hào mọi người đi ăn cơm. Chị Tiêu Phù, Tiêu Duy bám đuôi, cả đám cười nói đi ra cửa, cuối cùng cũng phát hiện ra có gì đó không ổn.

Xán Xán quay đầu, chớp mắt hỏi: “Kỳ quái thật, Bạch Ngưng, cậu không đi ăn cơm sao?”.

Tiêu Duy: “Mang... mang cơm rồi sao?”.

Tiêu Phù: “Lúc đầu có ai đó đã hùng hồn tuyên bố trong tạp chí: Ăn com mà không tích cực thì sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa nhỉ?”.

Tôi, nước mắt rung rung, muốn nói nhưng lại thôi: “Tôi... hu hu...”.

Mọi người đứng nhìn nhau, Xán Xán vỗ tay nói: “Có tâm sự? Vừa rồi lúc ở phòng Phóng viên về đã buồn bã không vui, bọn họ ức hiếp cậu à?”.

Tiểu Duy: “Đừng... đừng khóc...”.

Chị Tiêu Phù thở dài, vỗ trán nói: “Bạch Ngung, đừng có diễn kịch nữa, trong nước mắt của cô tôi nghĩ thấy mùi gì đó. Không phải là cô muốn mượn tiền chứ?”.

Tiêu Phù vừa dứt thì Xán Xán và Tiểu Duy vừa rồi còn ở bên cạnh quan tâm hỏi han tôi đã lập tức tránh ra xa. Đúng là đám người vô nhân tính.

Tay trái tôi kéo Xán Xán, tay phải lôi Tiểu Duy, nhìn chị Tiêu Phù, dùng đầu ra hiệu, tiếp tục khóc lóc: “Mọi người yêu quý, mọi người đều là những người đồng nghiệp tốt nhất trong thiên hạ, bạn bè gặp khó khăn chắc chắn mọi người sẽ không thấy chết mà không cứu chứ? Chiều nay, cửa hàng máy tính sẽ đến thanh toán tiền chiếc Apple, tôi cần gấp một vạn. Một vạn, tôi thề, tôi sẽ trả hết trong vòng nửa năm. Sau này, tôi sẽ nỗ lực hơn nữa, chăm chỉ học hỏi, để khi trưởng thành, có khả năng nhất định sẽ báo đáp ơn cứu mạng của các ân nhân!”.

Tôi đã sớm chuẩn bị tốt lời thoại để diễn sao cho thật bi thương, thảm thiết, không ngờ rằng cả ba người đều im lặng.

Tiểu Duy: “Những... những... lời này rất quen”.

Xán Xán: “Đương nhiên là quen rồi, những kẻ xin tiền ngoài phố đều nói thế này mà”.

Tiêu Phù: “Bây giờ sinh viên đại học cần sự giúp đỡ cũng nói như thế này để làm cái có mà”.

Các người có còn là người nữa không? Tôi thực lòng muốn mượn tiền mà.

Tôi hít một hơi thật sâu, cắn răng tự nhủ nhất định không được bỏ cuộc. “Các bạn yêu quý, cầu xin mọi người, tôi đồng ý, chỉ cần mọi người cho tôi mượn tiền, tôi sẽ viết giấy nợ ngay, sau này, mỗi tháng lĩnh lương sẽ lập tức trả dần!”.

Nghe thấy vậy Xán Xán đẩy tay ra: “Bạch Ngung, mình rất muốn giúp cậu, nhưng mình cũng có trách nhiệm phải nói với cậu, số nợ trong thẻ tín dụng tháng trước mình còn chưa thanh toán hết, hơn nữa tháng này mình lại

trót vung tay quá trán. Giờ mình cũng rất muốn tìm người để vay đây”.

Tôi nhìn trời, nghĩ lại việc Xán Xán từ trước đến nay mỗi ngày đều chưa từng mặc quần áo giống nhau, và mỗi tuần bắt buộc phải đổi một chiếc túi xách, một đôi giày, và còn dùng một nick chat mạo danh đàn ông trên QQ.

Tay trái buông Xán Xán ra, tôi giữ chặt tay Tiểu Duy bằng cả hai tay. “Tiểu Duy ca, em biết anh là một đứa con ngoan, mỗi tháng đều tiết kiệm được rất nhiều, tiền lương của anh cũng tương đối cao, nhất định có tiền cho em mượn, đúng không?”

Tôi vẫn chưa phải khóc đến mức thảm thương thì đã nghe Tiểu Duy nói: “Được”.

Tôi lo lắng, ngẩng đầu lên đợi cậu ta lấp bắp nói tiếp hai chữ “nhưng mà”, nhưng đợi rất lâu Tiểu Duy mới run rẩy đưa hai ngón tay lên, tôi thấy kinh hãi.

Mắt tôi sáng như sao, người lâng lâng. “A... a, thật không? Anh không những cho em mượn tiền, còn cho mượn hai vạn? Không cần, không cần! Một vạn là đủ rồi, nhiều quá em không trả nổi đâu. Tiểu Duy ca, giờ em mới biết ai là người đáng yêu nhất phòng Biên tập, em sẽ thu lại tất cả những lời nguyền rủa anh sẽ bị nói lấp cả đời trước đây, anh nhất định sẽ lấy được một người vợ còn đẹp hơn cả Xán Xán và chị Tiêu Phù.”

Tiểu Duy càng nghe càng sốt ruột, cuối cùng cũng giậm chân nói hết câu: “Hai... hai... hai trăm”.

Tôi đứng như trời trồng, tắt điện.

Xán Xán thấy vậy cất tiếng cười lớn, vỗ vai tôi nói: “Bạch Ngung, cậu rất thông minh, Tiểu Duy đúng là có mấy vạn tệ tiền tiết kiệm, nhưng mà cậu đã hỏi mượn rồi. Tháng trước nhà cậu ấy ở quê phải sửa nên cậu ấy đã gửi hết mấy vạn đó về quê rồi, vừa hay còn lại đúng hai trăm tệ tiền cứu giúp cho cậu vay đây”.

Tiểu Duy gật đầu, tôi bị bàn tay với biểu tượng chữ V chiến thắng của Xán Xán và Tiểu Duy làm cho hoa cả mắt.

Đẩy Tiểu Duy ra, tôi vẫy vẫy đuôi, trưng một bộ mặt cười đáng yêu đi đến trước mặt Tiêu Phù. “Hi... hi, chị Tiêu Phù, chị là biên tập viên cao cấp, lương ít nhất cũng gấp ba em, còn chưa nói đến tiền thưởng bản thảo... Chị là người lương thiện như thế, nhất định sẽ cho em mượn tiền, đúng không?”

Nghe vậy, Tiêu Phù suy tính một lát, rồi nở một nụ cười hiếm có, không nói gì.

Tôi lú lỏi, là ý gì đây?

Xán Xán đi từ phía sau lên, một lần nữa khai sáng cho tôi. “Bạch Ngung, chép... chép, vừa nhìn đã thấy cậu đúng là đứa trẻ xấu chẳng quan tâm đến đồng nghiệp gì cả, lẽ nào cậu không biết hôm qua chị Tiêu Phù vừa giao hai mươi vạn tiền đặt cọc và chính thức trở thành nô lệ của nhà cửa sao?”

Tôi im lặng, thất vọng đến tột cùng.

Cuộc sống ơi, mày có thể trêu đùa tao ác độc như vậy sao?

“Nói như vậy, phòng Biên tập là phòng có lương cao nhất mà lại chẳng ai có thể cho tôi mượn tiền?!”

Xán Xán và chị Tiêu Phù nhìn nhau cười nói: “Bạch Ngung MM, sao cô lại có thể quên một người rất là quan trọng nhỉ?”.

“Hả?”

Chị Tiêu Phù chầm một điều thuốc, chầm chầm nhả khói, rồi cất giọng rất âm u: “Tiểu nữ đây sẽ chỉ cho cô con đường thấy ánh sáng. Tháng này Lý Tử Nho vừa nhận ba vạn tệ tiền trích phần trăm, có lẽ còn chưa kịp dùng tới”.

Tiểu Duy gật đầu. “Xuống tay... tay phải thật nhanh!”

Ăn cơm xong, tôi thương lượng với Tiểu Duy, Xán Xán và Tiêu Phù, cuối cùng vạch ra được kế sách, đến gõ cửa phòng của Lão Đại.

“Vào đi.” Vẫn là giọng nam lạnh lùng. Tôi hít một hơi thật sâu, nhìn về phía mọi người đang nắm tay lại, cổ vũ “cố lên”, rồi cắn răng bước vào phòng.

“Khụ... khụ, Lão Đại...”

Tôi chưa kịp nói hết câu, ngẩng đầu lên, thì bị điện giật ngay tại chỗ.

Nhậm Hàn cười gian trá đang ngồi trước mặt Lão Đại, quay chiếc thước theo thói quen. “Sao vậy, có chuyện cần nói riêng với trưởng phòng các cô à? Vậy có cần tôi tránh đi không?”

Tôi chớp mắt, nhất thời không biết phải nói gì, không biết là Nhậm Hàn có làm một báo cáo nhỏ không? Đem chuyện xem GV của tôi báo cáo với Lão Đại không?

Lão Đại hơi hơi nhướn mày. “Bạch Ngung, có chuyện gì?”

Tôi gật đầu, nhưng nghĩ đến việc có Nhậm Hàn ở đây, tuyệt đối không thể nào mở miệng vay tiền được, tôi lại ra sức lắc đầu.

Nhậm Hàn thấy vậy, cười rất mờ ám. “Haizz, xem ra Bạch Ngung tìm trưởng phòng của mình là có chuyện riêng rồi, vậy tôi không làm phiền nữa.” Nói xong, anh ta đứng dậy bỏ đi.

Trước khi anh ta rời khỏi, Lão Đại còn vói theo dặn dò: “Tiểu Hàn, vậy chuyện kia nhờ cả vào cậu đó”.

Nói xong, tôi mở to mắt, khó có thể tự mình kìm chế được... dâm ý.

Tiểu Hàn... cách xưng hô thật thân thiết.

Thử nói trong công ty này, ai dám gọi một người đường đường là phó tổng như vậy chứ? Hơn nữa, chức vụ của Nhậm Hàn còn cao hơn Lão Đại nửa cấp, vậy mà lại gọi là “Tiểu Hàn”. Hai người họ chắc chắn có qua lại riêng tư! Lại là buổi trưa, cả phòng người ta đều đi ăn cơm, hai người bọn họ ở trong phòng, đóng chặt cửa, lén lén lút lút. Nếu không phải bọn họ có gian tình thì thử nói xem một hủ nữ đẳng cấp như tôi tin làm sao được chứ?

Những dâm ý này khiến tôi thấy vui. Nhậm Hàn đi đến cửa rồi đột nhiên quay đầu lại, ôm lấy ngực cười. “Ồ, đúng rồi, Bạch Ngung, có phải là cô quên chuyện gì không?”

Tôi bừng tỉnh khỏi những hoang tưởng đẹp đẽ để quay về với hiện thực tàn nhẫn, bi thương. “Chuyện... tiền kia.” Tôi áp a áp úng, vội vã tương kế tựu kế, bỏ nhào đến trước bàn làm việc của Lão Đại, bắt đầu gào khóc. “Lão Đại, anh thấy rồi phải không? Chuyện chiếc laptop Apple kia tôi còn thiếu một vạn, ông chủ cửa hàng chiều nay đã đến tận cửa đòi rồi, hu... hu, anh là cấp trên, thế nào cũng phải giúp tôi một tay đó!”

Tôi dùng ánh mắt lấp lánh mang theo cả chút hy vọng nhìn Lão Đại. Rất lâu sau Lão Đại mới hiểu ra vấn đề nói: “Tiền? Chẳng phải Tiểu Hàn đã giúp cô trả tiền cho bên kia rồi sao?”

Tôi ngây ra một lát, cho rằng mình đã nghe nhầm. “Sao cơ?”

Lão Đại chống cằm. “Vừa rồi người của đại lý có đến, Tiểu Hàn không thấy cô ở đây, đã lấy tiền trả cho họ rồi.”

Tôi kinh ngạc, quay đầu lại nhìn người đang đứng ở cửa. Nhậm phó tổng vẫn giữ vẻ bình thản, tự đắc. Đây là tình huống gì vậy? Chẳng phải chính là, trong phút chốc tôi đã nợ Nhậm Hàn một vạn tệ sao?

Dù có phải mượn chớ, mượn lộn, tôi cũng không muốn mượn tiền của anh ta, nhưng...

“Nhậm tổng, vậy vừa rồi anh nói tôi quên chuyện gì?” Không phải là chuyện trả tiền thì tôi và anh ta còn có chuyện gì liên quan đến nhau chứ?

Nhậm Hàn nghe thấy câu này thì cao ngạo nhướn mày. “Vừa rồi Lão Đại của cô nói, muốn tôi đưa cô đi phỏng vấn vị cục trưởng, vừa hay chiều nay tôi cũng muốn đi, cùng đi nhé!” Nói xong, Nhậm Hàn lại như vừa nghĩ ra chuyện gì, quay lại, nhẹ nhàng nói: “Nhân tiện... thảo luận luôn chi tiết về việc trả tiền”.

Tôi dự cảm mình gặp phải Hoàng Thế Nhân. Mẹ ơi, con không muốn làm Bạch Mao Nữ!

CHƯƠNG 7

BỮA CƠM BÁ VƯƠNG

Khi một người đàn ông vô duyên vô cố, tích cực chủ động cho phụ nữ mượn tiền, điều này có nghĩa là gì?

Người đàn ông muốn dùng tiền thể hiện thành ý, dùng cách này để làm người phụ nữ cảm động, khi người phụ nữ cảm thấy không nơi nương tựa nhất, âm thầm đưa tay ra trợ giúp, sau đó thừa lúc hỗn độn thâm nhập vào. (Tham khảo Tống Tư Minh và Hải Tảo trong *Oa cư*.)

Người đàn ông muốn dùng tiền áp bức người phụ nữ, sau đó khiến cho người phụ nữ bị ép quá phải dùng thân mình để trả nợ. (Tham khảo Hoàng Thế Nhân và Hỉ Nhi trong *Bạch Mao Nữ*.)

Người đàn ông làm vì lợi ích, sau đó thì đem bán người phụ nữ đi làm kỹ nữ để kiếm tiền cho mình (Tham khảo ông chủ là nhân viên trong *Tự thuật của một kỹ nữ*.)

Người đàn ông này đầu óc có vấn đề (Tham khảo *Bệnh án của bệnh nhân viện tâm thần*.)

Trên đường cùng Nhậm Hàn - Nhậm đại phó tổng đi phỏng vấn vị cục trưởng kia, tôi ngồi trên chiếc BMW của anh ta, nhìn người đàn ông đẹp trai đang trầm tư, chăm chú lái xe.

Cả bốn sự lựa chọn ABCD kia gần như đều không thích hợp với hoàn cảnh thực tế này, tôi thực sự không thể đoán được rốt cuộc Nhậm đại phó tổng đang nghĩ thế nào. Tại sao mới phút trước còn ép tôi trả tiền, một phút sau lại chủ động trả tiền giúp tôi? Thế là sau khi đấu tranh trong lòng rất lâu, cuối cùng tôi cũng mở miệng phá vỡ không khí trầm mặc.

Tôi đan các ngón tay vào nhau nói: “Chuyện kia... Nhậm phó tổng, khoản tiền một vạn tôi đảm bảo sẽ trả hết trong vòng nửa năm”.

Nghe thấy lời này, Nhậm Hàn đang lái xe thờ dài nói: “Không cần gấp, cô cứ từ từ mà trả”.

Dường như tôi hiểu dụng tâm của Nhậm Hàn.

Có phải anh chàng đẹp trai lương mỗi tháng bốn vạn này ban đầu cho rằng một vạn đối với những nhân viên nhỏ bé chúng tôi cũng chỉ là chút Case, cho nên mới ép tôi thanh toán. Kết quả là, khi anh ta đột ngột tỉnh ngộ

ra biết được việc một viên chức tép riu như tôi lương một tháng cộng thêm cả tiền thưởng mới chỉ có hai nghìn nhân dân tệ, nên cuối cùng mở chút lòng tốt, trả tiền trước giúp tôi, giờ phút này lại còn dùng lời lẽ ngọt ngào khuyên giải, an ủi tôi. Đối với anh ta, một vạn tệ này cũng chỉ như một chiếc áo sơ mi và một bữa ăn nhanh, không cần gấp, người bạn nhỏ à, cô cứ trả từ từ cũng được.

“Thật không?” Mắt tôi sáng long lanh, chỉ hận nỗi không thể lập tức vẫy đuôi về cảm kích. Kỳ thực thì Nhậm Hàn đâu giống như người ta nói, cái gì mà lạnh lùng, tàn nhẫn chứ, cũng chẳng phải loại phá gia chi tử dụ dỗ phụ nữ, anh ta là loại có tiền, tốt bụng.

Nhưng đúng lúc tôi chuẩn bị thao thao bất tuyệt tán dương ân nhân, thì Nhậm Hàn lại nói: “Đương nhiên là thật, tôi đã thông báo với phòng Tài vụ, sau này tiền lương hằng tháng của cô sẽ chuyển thẳng một nghìn năm trăm tệ vào tài khoản của tôi, trong vòng mười tháng, đến khi trả hết thì thôi”.

“...” Cho nên nói, vẫn là do tôi đã xem thường năng lực của gã Nhậm Hàn này rồi.

Đây chính là ông chủ, là cấp trên, bạn mãi mãi không bao giờ có thể đấu lại được. Hơn nữa, giờ nào phút nào anh ta cũng bóc lột bạn vậy mà bạn vẫn phải vẫy đuôi nịnh bợ anh ta.

“Hình như không đúng? Một nghìn năm trăm tệ một tháng, mười tháng chẳng phải là một vạn rưỡi sao?” Thực ra tôi muốn nói là, Nhậm Hàn, anh vẫn chưa qua môn toán cấp một à? Dựa vào cái gì mà lại lấy của tôi năm nghìn tệ? Đó là tiền của tôi, là những đồng tiền đầm máu của tôi, anh dám cầm không? Anh có thể cầm không?!

Nhưng ai ngờ Nhậm Hàn nghe thấy vậy, lại khẽ cong cong môi, không thèm nhìn, tuyên bố thêm lần nữa: “Năm nghìn tệ đó là tiền lãi, hay là... Bạch Ngung cô cảm thấy số đó còn ít?”.

“Nhậm tổng, anh có biết một tháng lương của tôi tổng cộng là bao nhiêu không?”

“Biết, khoảng hai nghìn tệ. Còn năm trăm tệ, không đủ dùng sao? Tôi nhớ công ty có bao bữa trưa, lẽ nào cô ăn rất khỏe?”

“Nhậm tổng... Chỗ năm nghìn kia, anh bớt chút đi.”

Tôi nguyên rửa anh, anh cầm năm nghìn tệ này mà đi mua thuốc bôi trơn và thuốc chống viêm, sau đó đi mà bôi lên khắp người.

Bởi phải chịu sự bóc lột đến phi nhân tính, cho nên trong suốt buổi phỏng vấn, hèn phách tôi cứ như trên mây.

Năm trăm tệ, cũng có nghĩa là trong suốt mười tháng tôi không thể mua một bộ quần áo mới, không thể mua một đôi giày mới, còn phải hủy bỏ cả kế hoạch đi du lịch đảo Hải Nam... và tất cả những buổi tụ tập bạn bè. Tuy ở nhà của mình, tiền điện, tiền nước, tiền gas cũng không phải lo, nhưng mỗi tháng vẫn phải giao ba trăm tệ tiền sinh hoạt phí rồi. Về cơ bản, tôi là một kẻ trắng tay. Mà càng đáng sợ hơn nữa là, cuộc sống như thế này sẽ kéo dài trong vòng mười tháng liền.

Tôi có chút... bó tay.

“Cho nên nói, bộ Giao thông của chúng ta sẽ tăng cường nghiêm ngặt hơn nữa đối với việc kiểm tra nồng độ rượu của người điều khiển xe, đặc biệt sẽ giám sát, đốc thúc chặt chẽ hơn nữa các tuyến đường có các nhà hàng, quán rượu lớn.”

Cục trưởng Trương nói một câu tràn đầy khí thế để kết thúc cuộc phỏng vấn. Tôi nhìn Nhậm Hàn và cục trưởng Trương đang bắt tay nói chuyện, trong lòng trào lên cảm giác căm ghét. Anh ta đúng là đồ giả tạo, ở trong phòng làm việc lúc nào cũng trưng ra bộ mặt khinh khỉnh, vậy mà trước mặt cục trưởng lại làm mặt tươi cười rạng rỡ như vậy. Thật là khiến tôi chẳng biết phải than trời ra sao nữa.

Tôi thu dọn giấy bút, tài liệu lại. Hai người vẫn tiếp tục nói chuyện.

“Ồ, đã muộn thế này rồi cơ à? Tiểu Hàn, chú mời cháu với vị tiểu thư xinh đẹp của cháu dùng cơm nhé!”

“Không, là cháu phải mời cục trưởng Trương mới đúng chứ? Hôm nay đã làm phiền chú quá rồi.”

“Nói gì vậy, ngoài chuyện công việc, ta với cha cháu đã có giao tình hơn chục năm. Đi nào, gần đây có một nhà hàng không tồi, chú cháu mình đến đó uống vài chén nhé!”

“Thực sự là không cần đâu, cháu lái xe đến đây.”

“Haizz, trước mặt chú Trương đây mà còn từ chối cái gì chứ, uống hai chén, không sao đâu.”

Nhất thời, miệng tôi dài thượt ra, tôi ngây người, không động đậy nổi. Vừa rồi vị cục trưởng Trương này còn hùng hồn tuyên bố sẽ kiểm tra gắt gao những người lái xe ra khỏi quán rượu, thoát cái đã trở thành chú Trương rất quan tâm đến hậu bối. Trên bàn rượu, họ nâng cốc liên tục, tán dương theo kiểu “tình cảm sâu, một chén đầy”. Tôi không kìm được, khẽ thở dài thốt ra một câu: “Cục trưởng, thật không dễ dàng!”

Tâm sự của ngài cuối cùng tôi đã hiểu rồi, có phải là ngài muốn chuốc

rượu cho tôi, sau đó nhân lúc tôi không chú ý thì đưa tôi đến một khách sạn nào đó, à không, nhân lúc tôi ngủ, đem ném tôi vào xe, rồi cùng với Nhậm Hàn đi đến khách sạn thân mật một đêm? Như vậy, sáng hôm sau tỉnh dậy, tôi vẫn có thể làm nhân chứng, chứng minh tôi qua ngải đã phải bỏ cả đêm tiếp khách vì công việc, không có cùng người họ Nhậm nào đó đi làm bậy, nhưng trên thực tế ngải với Nhậm Hàn lại có một buổi tụ họp riêng tư hiêm có.

Thật quá hoàn hảo!

Nhưng có câu nói thế nào nhỉ? Trời tính không bằng người tính.

Tôi vẫn còn chưa đồ gục, có ai đó đã gục trước.

Người này không phải là cục trưởng, cũng không phải là lái xe của cục trưởng, mà là Nhậm Hàn vốn được mệnh danh là “nghìn cốc không gục, vạn cốc không say”.

Ở bên này, vị cục trưởng cũng say túy lúy rồi, há hốc miệng nhìn thẳng cháu Nhậm Hàn đồ gục, lắc đầu kỳ quái. “Ý, tên... tên tiểu tử này sao đã ngủ rồi? Dậy đi, uống nữa nào! Lần trước ở nhà mày, cha mày đã chuốc cho chú say đến chẳng biết gì, hại chú phải quỳ trên ván giặt đồ cả đêm. Hôm nay đặc biệt mời mày ăn cơm, chính... chính là muốn báo thù. Mày, tên tiểu tử mày còn chưa múa thoát y, làm sao mà... ngủ rồi?”

Hai người còn tỉnh trên bàn rượu - tôi và lái xe của cục trưởng, nhìn nhau.

Viên lái xe nghe thấy cục trưởng càng nói càng chẳng ra sao, cười gượng gạo nói: “Hay là... tôi đưa cục trưởng về nhà trước, rồi đến đón cô và Nhậm tông?”

“Không cần đâu, để tôi tự đưa Nhậm tông về.”

Viên lái xe lắc đầu, xem ra cũng có chút ngại ngùng. “Thực ra, trước khi đến đây cục trưởng tôi đã dặn dò, nói là tối nay sẽ phải giúp đỡ bạn cũ moi tin xem Nhậm tông nghĩ cái gì mà sao lớn như vậy vẫn không chịu kết hôn. Còn dặn dò tôi nhất định không được để cho Nhậm tông lái xe, phải đưa hai người về nhà. Lại nói mình sẽ tự lái xe về. Kết quả là, cô xem bây giờ...”

Cục trưởng, ngải đúng là một vị cục trưởng tốt. Vừa rồi tôi đã hiểu nhầm ngải rồi, còn cho rằng ngải dung túng Nhậm Hàn lái xe sau khi uống rượu, hoặc là giở trò đòi bại sau khi uống rượu.

Cảm động sau khi mọi việc đã được sáng tỏ, tôi hứa đi hứa lại chắc chắn rằng sẽ đưa Nhậm Hàn về nhà an toàn, rồi giúp viên lái xe dìu cục trưởng ra xe. Đợi xe đi xa, tôi sực nhớ ra một vấn đề rất nghiêm trọng, rất... rất nghiêm

trọng.

Hình như là tiền com vẫn chưa thanh toán.

Hơn nữa, trên người tôi chẳng có đồng nào.

Quẹt thẻ? No... No, thẻ ngân hàng của tôi đã bị chiếc Apple kia bóc lột đến sạch trơn rồi.

Thẻ tín dụng, vẫn còn chưa kịp làm...

Lần đầu tiên trong đời, tôi biết được thế nào là nỗi thống khổ của bữa com bá vương.

Quay lại phòng ăn, nhìn thức ăn còn thừa vung vãi trên bàn, và một tên gay kiêu ngạo đang say lã ra ngủ, nước mắt tôi tuôn trào.

Ông Trời ơi, lẽ nào ngày nào Người không làm khó con thì trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái sao?

Lúc này, chỉ có một cách duy nhất.

Lục soát toàn thân!

Nghĩ đến đây, tôi nhìn tên gay kiêu ngạo đang ngủ say bí tỉ kia bằng ánh mắt tà ác, cười gian trá. Thượng Đế! Xin hãy phù hộ, trên người Nhậm Hàn nhất định phải có rất nhiều, rất nhiều tiền mặt.

CHƯƠNG 8

BA CHÚ GẤU

Có một câu nói từ xưa, người uống rượu mà đỏ mặt là người uống rất được.

Kỳ thực câu nói này cũng có chút cơ sở khoa học, sau khi uống rượu mà đỏ mặt, thì những tinh chất của rượu sẽ phát hết ra ngoài, cho nên có thể uống được nữa. Nhưng bây giờ, khuôn mặt đẹp đẽ của Nhậm Hàn trắng sạch, chẳng đỏ chút nào, cũng chẳng có vẻ như sắp nôn.

Dựa theo kinh nghiệm trên trường rượu nhiều năm của bản đại tiểu thư đây, tình huống như thế này chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, anh ta không say. Thứ hai, anh ta giả say. Rõ ràng, cả hai khả năng kia đều đúng với Nhậm đại phó tổng. Người thông minh như anh ta, chắc chắn trước khi ăn cơm đã đoán được ra tâm tư này của cục trưởng rồi, thế là trước khi để lâm vào tình trạng “rượu say nói lời thật lòng” đã lặn ra giả vờ say.

Bây giờ vẫn còn không chịu tỉnh, chắc chắn là muốn thăm dò tôi. Tôi dẫn đo, lãnh đạo đã cho tôi cơ hội kiểm tra, một nhân viên bé nhỏ như tôi phải cố làm hết trách nhiệm, dù gì cũng phải biểu hiện tốt một chút. Thế là tôi đành cắn răng giả vờ ngốc, tự nói tự nghe:

“Nhậm tổng vẫn tốt chứ?”

Không có tiếng trả lời.

“Nhậm tổng, nhà anh ở đâu? Tôi đưa anh về nhà.”

Vẫn không trả lời.

“Nhậm tổng, chuyện này... tôi không mang theo nhiều tiền trên người để thanh toán cái hóa đơn này, đành phải lục ví của anh vậy.”

Lần này, mắt của tên gay kiêu ngạo Nhậm Hàn he hé, tôi cố nhịn cười, bắt đầu lục tìm. Gay kiêu ngạo, anh cũng có lúc phải sợ sao? Chà chà, hôm nay bản cô nương đây mà không lột sạch anh thì thề không mang họ Bạch!

Cuộc lục soát toàn thân chính thức bắt đầu.

Áo khoác, vứt đi!

Cà vạt, cởi ra!

Áo sơ mi, lột ra!

...

Tôi không tin là anh sẽ không tỉnh.

Đúng lúc tôi đang vui sướng tột độ thò móng vuốt ra, nhưng còn chưa kịp đưa vào trong áo vest của Nhậm Hàn, thì một âm thanh đột ngột vang lên, cắt đứt mộng đẹp của tôi.

“Gom se mari ga han jibbe iso

Appa gom, omma gom, aegi gom

Appa gom eun tung tung hae...”

Nếu được phép, quạ đen xin hãy thoải mái bay ra khỏi đầu tôi đi.

Nhạc chuông điện thoại di động của gã đàn ông già Nhậm Hàn này là nhạc bài *Ba chú gấu* thánh thót?

A... a... Trời ơi! Xin hãy đưa con đi với!

Nhất thời, tôi đứng im tại chỗ, tiến cũng không được, lùi cũng chẳng xong. Rõ ràng là Nhậm Hàn giả vờ say, lại không chịu tỉnh dậy, tiếng điện thoại tiếp tục vang lên.

“Appa gom eun tung tung hae...”

Người gọi điện này cũng không biết là có nghị lực thế nào mà gọi hết lần này đến lần khác, cho dù không có người nghe mà còn vẫn gọi. Trong lúc chẳng biết làm gì, tôi chỉ biết dùng ngón tay chọc chọc Nhậm Hàn.
“Nhậm tông, điện thoại...”

Đối phương vẫn chẳng động đậy gì, cứ nằm thượt ra như xác chết.

Một người thì giả chết không chịu nghe, một người thì cố chấp gọi điện thoại tìm, khóe miệng tôi nhếch lên, dường như đã đoán được cuộc điện thoại này là của ai.

Cuối cùng, tôi thực sự không chịu nổi sự giày vò của tiếng chuông này nữa, cầm lấy điện thoại, cắn răng nhấn vào nút nhận cuộc gọi.

“A lô, Nhậm...”

Lời của tôi còn chưa thoát ra khỏi miệng, đã nghe thấy tiếng một cô gái phía bên kia hung hăng truyền đến.

“Ai vậy?”

“...”

Quả nhiên là tôi đoán đúng, chỉ không biết người bây giờ đang gọi điện

đến là cô nào, cô gái tóc xoắn, Spice Girl tóc thẳng hay là em gái học sinh thuần khiết, một trong những người đến công ty lần trước.

“Tôi...”

“Cô là bạn gái mới của Nhậm Hàn?”

Cuối cùng tôi đã hiểu vì sao mà cục trưởng và cha Nhậm Hàn lại lo lắng cho chuyện kết hôn của đứa con này rồi, chưa nói đến chuyện không có ý định kết hôn, dường như ngay đến bạn gái cũng không cố định.

Đối phương thấy tôi im lặng nên mặc nhận, đột nhiên cất giọng cười điên cuồng.

“Ha... ha, tốc độ vẫn rất nhanh. Nhưng mà tôi phải nói với cô một cách rất có trách nhiệm, sự nhiệt tình của anh ta đối với cô tuyệt đối không quá một tuần, cô...”

Chưa nghe hết câu cô ta nói, tôi nhận ra bên tai mình đột nhiên trống không, vội ngẩng đầu lên, mới phát hiện Nhậm đại phó tổng đã tỉnh lại, cướp luôn cái điện thoại, chẳng nói nửa câu, tắt luôn đi. Ngay người ra hai giây, tôi nhăn mặt cười nói: “Nhậm tổng, anh tỉnh rồi à?”

Nghe thấy vậy, Nhậm Hàn không phản đối cũng chẳng khẳng định, chỉ nhấp ngụm trà nói về u ám: “Chúng ta đến chỗ khác nói chuyện”.

Lần này đổi, đổi luôn đến quán The Coffee Beanery.

CHƯƠNG 9

UY HIẾP

Trong số rất nhiều quán cà phê, tôi thích nhất là The Coffee Beanery. Thứ nhất, vị cà phê ở đây đậm đà mà không ngấy, thơm mà không ngọt. Thứ hai, không gian của The Coffee Beanery yên tĩnh và thoải mái, rất thích hợp để bạn bè tụ tập và nói chuyện. Nhưng vào giờ phút đó, tôi hận đến chết cái sự yên tĩnh của The Coffee Beanery.

Nhập một ngụm cà phê, tôi lướt mắt nhìn trộm Nhậm Hàn đang điềm tĩnh ngồi lật tạp chí, cuối cùng nói: “Nhậm tổng, anh mới uống rượu nên sẽ không thấy thoải mái lắm, nên về nhà, xin anh đó”.

Nhậm Hàn nhướn mày nhìn tôi một cái. “Cô đuổi tôi?”

Tôi sặc sặc, tí nữa thì phun hết cà phê ra ngoài.

Nhậm Hàn thấy vậy, vẫn chậm rãi, chống cằm trầm ngâm nói: “Kỳ thực thì tôi đang rất buồn phiền, nên không muốn về nhà”.

Tôi im lặng, tuy không thể hiểu được vì sao Nhậm Hàn lại nói với tôi những điều này, đưa tôi đến quán cà phê là có mục đích gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu nói: “Vậy à? Ngày nào cũng bị ép đi xem mặt chắc là rất đau khổ”.

Nhậm Hàn nheo mắt nhìn tôi, cười giận dữ nói: “Ai nói với cô tôi bị ép đi xem mặt?”.

Tôi lại sặc sặc lần nữa, thực sự chẳng biết nói gì tiếp, Nhậm tổng, anh nhất định phải khiến tôi cứng họng thì mới thấy vui sao? Nhậm Hàn thấy vậy, vẻ mặt đầy vẻ muốn trêu ghẹo, rất lâu sau mới nói: “Bạch Ngung, tôi buồn phiền vì việc của công ty”.

“Vâng?” Tôi nghiêng đầu, thực sự không hiểu Nhậm Hàn muốn nói gì, mà tại sao lại nói với một nhân viên quèn như tôi.

Vừa khuấy khuấy cà phê, Nhậm Hàn vừa nói: “Chẳng phải cô cũng rất rõ sao, kỳ này kế hoạch của phòng Biên tập lại được chọn, nếu như kỳ tới kế hoạch của phòng Biên tập lại được chọn, sẽ thế nào nhỉ?”.

Tôi chớp mắt. “Sẽ thế nào nhỉ? Sẽ được tiền thưởng?” Nghĩ đến đây, tôi nhất thời mở cờ trong bụng, thêm một chút tiền thưởng cuối năm cũng chính là thêm một chút tiền tích lũy. À, tôi hiểu rồi. Có phải anh ta muốn tôi trả

tiền sớm chút không?

Tôi nuốt nước miếng, nói một cách vô cùng thành kính: “Nhậm tổng, nếu như nhận được tiền thưởng cuối năm, tôi nhất định sẽ trả anh sớm, và cắt đứt hẳn quan hệ với anh...”.

Tôi vẫn chưa nói xong thì Nhậm Hàn đột nhiên đập cốc xuống, chen ngang: “Nếu như kỳ sau đề tài của phòng Biên tập vẫn được chọn, cũng có nghĩa là đề tài của phòng Phóng viên bảy kỳ liên không được chọn, đến lúc đó phòng Phóng viên còn mặt mũi nào nữa. Mà tôi là trưởng phòng, cũng rất có khả năng sẽ bị đuổi về quê thôi”.

Cuối cùng tôi đã ý thức được người ngồi đối diện với mình là người có lập trường hoàn toàn đối lập. Tôi cau mày, bắt đầu hiểu được Nhậm Hàn rốt cuộc đang nghĩ gì. Nhậm Hàn ngồi khoanh chân một cách thoải mái, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Cho nên Bạch Ngung, buổi họp chọn đề tài tháng sau, phòng Phóng viên không thể thua”.

Tôi im thít. Phòng Phóng viên không thể thua, đó là chuyện của phòng các người, liên quan gì đến tôi chứ? Hơn nữa có liên quan gì đến chuyện đến quán uống cà phê?

“Nhậm tổng, có phải là anh uống say rồi không?”

Ánh mặt Nhậm Hàn sâu thăm thẳm, cười nói: “Cô cảm thấy thế nào?”. Ngừng một lát, Nhậm Hàn mới dẫn đo gõ gõ xuống bàn nói: “Bạch Ngung, tôi muốn nhờ cô giúp đỡ một chút”.

Nghe thấy những lời này, tôi có dự cảm không hay, nhưng còn chưa kịp mở miệng Nhậm Hàn đã nói: “Trước buổi họp chọn đề tài kỳ tới, tôi muốn biết tất cả các kế hoạch của phòng Biên tập”.

Tôi kinh ngạc. “Anh muốn tôi làm gián điệp, tiết lộ kế hoạch của phòng Biên tập cho anh?”

Nhậm Hàn không nói, thản nhiên ngồi dựa vào sofa, cười châm biếm.

Tôi cũng cười rồi cầm cốc lên. “Nhậm tổng, anh thấy một người ở phòng Biên tập như tôi thì dựa vào cái gì mà phải giúp anh chứ? Chỉ vì một vạn tệ sao?” Được rồi, hóa ra Nhậm Hàn từ đầu đã tính toán đơi tôi ở đây. Đặt mua laptop, ép tôi trả tiền, giúp tôi trả tiền chính là dùng một vạn tệ này ràng buộc tôi, để tôi giúp anh ta lấy tư liệu chọn đề tài của phòng Biên tập?

Tôi rẻ mặt như vậy sao? Muốn dùng một vạn tệ để mua tôi sao? Không có cửa đâu! Tôi lịch sự đứng dậy, từ chối thẳng thừng. “Nhậm tổng, chỗ tiền một vạn tệ đó tôi sẽ nhanh chóng trả cho anh, còn yêu cầu anh đưa ra, tôi không cách nào đồng ý được”. Nói xong, tôi bước đi hiên ngang ra ngoài.

Vừa bước chân đến cửa, đã nghe thấy giọng nam trầm vang lên từ phía sau.

“Được thôi, vậy ngày mai tôi sẽ chia sẻ tất cả các video GV trong USB cho tất cả mọi người cùng thưởng thức.”

Tôi nên sớm nghĩ đến việc Nhậm Hàn sẽ không buông tha cho tôi dễ dàng như vậy.

CHƯƠNG 10

GIÁN ĐIỆP THƯƠNG MẠI

Gián điệp thương mại: lấy cắp tư liệu và văn kiện cơ mật của đối thủ để chiếm đoạt lợi ích, gây tổn thất to lớn cho công ty đối thủ.

Dùng cái tri thức về pháp luật ít ỏi, mỏng manh của mình mà phán đoán, tôi biết việc mà Nhậm Hàn bắt tôi làm bây giờ so với “gián điệp thương mại” chẳng có gì khác nhau cả. Tuy không khiến cho công ty chịu tổn thất to lớn, nhưng mà tiền thưởng cuối năm của cả phòng Biên tập cũng là một con số đáng nói.

Nghĩ đến tiền nhà trả góp của chị Tiêu Phù, tiền Xán Xán phải trả trong thẻ tín dụng, vợ Tiểu Duy vất vả ở nhà, và khoản tiền Lão Đại tích lũy để mua chiếc xe mới, tất cả mọi thứ sẽ trở thành bọt nước vì sự phản bội của tôi, cả phòng Biên tập thân yêu không có một năm tốt đẹp, trái tim tôi cảm thấy áp lực bội phần.

Suốt mấy ngày, tôi không cách nào ngủ ngon được.

Nếu không đồng ý với Nhậm Hàn, GV kia sẽ bị phát tán, tôi cũng chẳng còn mặt mũi nào mà ở lại công ty nữa. Đến lúc đó cuộc sống sẽ trở thành một vấn đề, dù gì trong chốc lát muốn tìm ngay được công việc có lương hai nghìn tệ cũng không phải là dễ. Hơn nữa, lúc này chính là giai đoạn then chốt để tôi được thăng chức trong tạp chí, muốn tôi vứt bỏ, tôi thực sự không cam tâm, không cam tâm.

Nhưng mà, nếu như tôi đồng ý với Nhậm Hàn làm việc gian trá này... lương tâm tôi sẽ không yên. “Kẻ phản bội”, từ ngữ nặng nề thế này tôi không có cách gì gánh vác được. Hễ nghĩ đến việc chọn đề tài của kỳ sau, các anh chị em thân thiết ở phòng Biên tập phát hiện ra đề tài của phòng Phóng viên lại giống hệt của mình, mọi người sẽ kinh ngạc, nhìn nhau bằng ánh mắt hoài nghi, tôi sẽ phát cuồng mất. Với sự tinh anh của Lão Đại, lúc đó việc bắt được tôi là nội gián chẳng phải là chuyện khó khăn gì. Cho nên nói đồng ý cũng chết, không đồng ý cũng chết, tôi hoàn toàn tuyệt vọng.

Trong lúc chẳng biết làm gì, tôi nghĩ đến Baidu đại thúc... Có khó khăn, thì tìm Baidu.

Thế là sau buổi họp thường lệ ngày thứ Hai, tôi lén lén lên mạng.

Baidu hiểu biết.

Topic mới: Tôi có một vài điểm yếu bị lãnh đạo nắm được, bây giờ anh ta dùng nó để uy hiếp tôi, muốn tôi phải làm vài chuyện không tình nguyện, làm thế nào đây?

Người lập topic: Tiểu Ngưng Tử.

Reply 1: Muốn bạn làm chuyện không tình nguyện? Là chuyện gì? Chủ topic nói rõ nghe xem, vừa hay tôi cũng đang viết tiểu thuyết liên quan đến chuyện gạ tình, muốn thu thập chút tài liệu.

Reply 2: Woa, sao chuyện tốt thế này tôi chưa từng gặp nhỉ? Chủ topic à, nếu tôi là bạn, thì tôi sẽ đồng ý với anh ta, sau đó nhân lúc anh ta cởi quần, đá mạnh cho anh ta một cái! Đồ đàn ông xấu xa!

Reply 3: Bạn à, loại chuyện này bây giờ nhiều lắm, chủ topic, khuyên bạn nên nghỉ việc đi.

Reply 4: Bỏ của chạy lấy người.

Reply 5: Tôi không đồng ý với ý kiến của các bạn. Tục ngữ có câu rất hay, không có cuộc hôn nhân nào là không thể chia tay, chỉ có người thứ ba không nỗ lực. Nếu như thực sự có thể nghỉ việc, chủ topic còn chạy đến Baidu làm gì, còn cần phải mạo hiểm đề cầu cứu nữa không? Xem ra chủ topic có lẽ cũng là người bán sức vì cuộc sống mưu sinh, nên công việc này đối với bạn rất quan trọng, cấp trên lại nhắm trúng bạn như vậy, bạn ở cùng với anh ta mấy đêm, kiếm được đủ tiền mua nhà rồi thì nói bye bye, có gì không được chứ?

Reply 6: Calcium oxide. Reply 5, bạn là người thứ 3?

Reply 7: Sao mà lại cảm thấy Reply 5 nói có chút đạo lý thế nhỉ? Ha ha. Còn nữa, chủ topic, rốt cuộc là bạn đề cấp trên nắm được thóp gì vậy? Ảnh nóng của bạn bị anh ta phát hiện hả?

Reply 8: Nói tất cả mọi chuyện cho chúng tôi: rất khủng, rất bạo lực.

...

Nước mắt tôi lã lã tuôn rơi ướt hết cả màn hình. Nghĩ lại mấy ngày trước cùng mấy chị em chiến hữu trong hội Thương Cúc than phiền về việc bị uy hiếp này, mọi người cũng đều nghĩ sai lệch hết cả, phát cuồng cao độ. Tại sao mà chuyện gián điệp thương nghiệp rất đơn thuần, mọi người đều nghĩ sang chuyện kia nhỉ? Cho nên nói Baidu cũng tốt, hội Thương Cúc cũng tốt, đều là tổ chức rất khủng, rất bạo lực.

Ở bên này tôi đang rút ra kết luận, thì đột nhiên phát hiện phía sau dường như có bóng dáng ai vừa lướt qua, tôi luống cuống đóng cửa sổ lại,

quay người nhìn hóa ra là chị Tiêu Phù. Trái tim lần nữa bị treo ngược lên không trung, thấp thỏm lo lắng, lay động trong gió. Nếu như... chuyện này để chị Tiêu Phù biết, thì tôi cũng sắp húp cháo rồi.

Tôi nuốt nước miếng, cố làm ra vẻ thoải mái mỉm cười. “Chị Tiêu Phù, bây giờ em cũng không có việc gì, liền... tiện tay mở mấy trang web xem, chị đừng nói chuyện này với Lão Đại nhé!”

Nghe thấy vậy, Tiêu phù không nói, mở cặp mắt thanh tú chăm chú nhìn tôi, nhìn đến mức lông tơ trên người tôi dựng đứng cả lên rồi mới lạnh lùng nói: “Buổi trưa chị đợi em ở quán trà đối diện”.

“Hả? Có việc?”

Chị Tiêu Phù gật đầu, u ám nói: “Vấn đề em vừa mới cầu cứu trên mạng, chị có cách giúp em giải quyết”.

Nhất thời, nước mắt tôi chan chứa, tôi biết giấy không gói được lửa, cuối cùng cũng có người phát hiện ra bí mật GV của tôi rồi.

12:30 PM.

Tôi đến căn phòng bao của quán trà, nhưng việc ngoài dự liệu là trừ Lão Đại ra, thì Xán Xán, Tiểu Duy, chị Tiêu Phù, tất cả các thành viên phòng Biên tập đều có mặt.

Tôi thấp thỏm không yên, gọi cốc trà hoa cúc thích uống nhất, im thin thít đón nhận ánh mắt chăm chú của Xán Xán và Tiểu Duy.

Xán Xán: “Bạch Ngung, cậu thật sự không coi bọn mình là chị em sao? Sao có chuyện cũng không nói ra?”.

Tiểu Duy: “Đúng... đúng... vậy, chị Tiêu... Tiêu Phù không nói, mình... mình cũng không biết, chẳng... trách... mấy... ngày nay, cậu buồn bã ưu phiền, lại... lại hay thờ dài”.

Tôi líu lười: “Mọi người đều biết rồi?”.

Chị Tiêu Phù nhả ra một làn khói thuốc, bình thản gật đầu.

Thấy vậy, tôi vô cùng kinh ngạc. Trong thoáng chốc, tay chân trở nên thừa thãi. Xán Xán và chị Tiêu Phù còn được, dù gì cũng là phụ nữ, nếu như tôi có yêu cầu sự tin tưởng gì ở bọn họ, còn có thể lý giải được, nhưng mà, Tiểu Duy cũng...

Tôi với Tiểu Duy, bốn mắt nhìn nhau, mặt đờ đẫn.

Tiểu Duy dường như cũng đoán được tâm sự của tôi, vỗ vỗ vào vai tôi nói: “Không... không có gì, tôi... tôi và Lão Đại đều lớn hơn cô, chuyện...”

chuyện này không cần phải buồn phiền”.

Nghe xong lời này, tôi lập tức muốn ôm lấy đầu. “Đến... đến Lão Đại cũng biết rồi?”

Xán Xán và mọi người nhìn nhau một lượt, gật đầu.

“Chính Lão Đại bảo bọn mình hẹn cậu ra ngoài nói chuyện, tìm hiểu rõ tình hình, bây giờ anh ấy chưa tiện lộ diện. Nhưng nếu như Nhậm Hàn thực sự ép quá... anh ấy sẽ ra mặt giúp cậu.”

Trong tình huống này, đối mặt với anh chị em thân thiết của phòng Biên tập, ngoài việc khóc lóc ra chẳng biết làm gì khác, những người tốt thế này, lại không nhìn hủ nữ là tôi với ánh mắt khinh bỉ. Mẹ ơi! Cuối cùng con đã tìm được những người có đủ lòng bao dung với con rồi.

Tôi ôm lấy chân Xán Xán, trút hết những uất ức mấy ngày gần đây. “Nhậm Hàn không phải là người, mà là cầm thú. À, không, ngay đến cầm thú cũng không bằng. Mình không đồng ý, anh ta lại ép mình, muốn bức chết mình, mình rất do dự, rất buồn bã. Vừa sợ anh ta, vừa hận anh ta, hu hu...”

Xán Xán vỗ vai của tôi khẽ an ủi. Chị Tiêu Phù vút điều thuốc, dúm mạnh đầu điều thuốc vào gạt tàn nói: “Bạch Ngưng, không việc gì em phải sợ. Nói đi, hôm đó ở khách sạn, rốt cuộc anh ta có ức hiếp em không?”

Tôi tắt điện, lau nước mắt đang giàn giụa.

Xán Xán cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu hôm đó anh ta thực sự ức hiếp cậu, chúng ta có quyền đi tố cáo anh ta?”

Chỉ là ép tôi đi lấy trộm chút tư liệu, không nghiêm trọng đến mức cần phải báo cảnh sát chứ?

Nhìn Xán Xán với bộ dạng như đã sẵn sàng ra trận, tôi nhất thời cảm thấy có gì đó không đúng, có phải là... tôi bị hiểu nhầm không? Ngừng một lát, tôi quyết định hỏi cho rõ.

“Ý, chị Tiêu Phù, em muốn hỏi, mọi người làm sao mà biết được chuyện của em với Nhậm Hàn?”

Tiêu Phù nhướn mày. “Thực ra không chỉ có bọn chị biết, chuyện này đã lan truyền ra cả công ty rồi?”

“Cái gì?” Tôi đập ghế đứng dậy, chỉ hận không thể đập đầu vào tường chết quách cho xong. Nếu như... nếu như tất cả mọi người trong công ty đều biết tôi xem GV, tôi còn có mặt mũi sống nữa sao?

Xán Xán mở chiếc laptop mang theo người, vừa gõ bàn phím lạch tạch

vừa nói: “Bạch Ngung, chắc cậu biết ở công ty có một hội là hội Nguyên lão cấp cao, trong đó đều là những người giống như chị Tiêu Phù đã làm được năm, sáu năm. Mình cho cậu xem nhật ký cuộc trò chuyện...”.

Nói xong, Xán Xán xoay màn hình máy tính đến trước mặt tôi, thoát cái, mặt tôi đã trở nên tái nhợt.

Nhật ký cuộc trò chuyện của hội Nguyên lão trên tạp chí *Thực Thượng*.

[Tiêu Chí phòng Hành chính:] He he, các đồng chí, nói cho mọi người một bí mật kinh thiên động địa!

[Tiêu Trịnh phòng Phát hành:] Phải không đó, bạn Tiêu Chí ơi! Lại là cái bí mật kinh thiên động địa kiểu như bạn cùng ông xã đi xem phim vào tối thứ Bảy à?

[Tiêu Chí phòng Hành chính:] Không phải! Lần này thật sự là kinh thiên động địa, Tiêu Phù xinh đẹp, có online không!

[Tiêu Phù phòng Biên tập:]?

[Tiêu Chí phòng Hành chính:] Tiêu Phù Dung, tiểu muội muội Bạch Ngung ở phòng các bạn gần đây có phải có chút bất thường không?

[Tiêu Phù phòng Biên tập:] Cô ấy chưa bình thường bao giờ.

[Tiêu Trịnh phòng Phát hành:] ...

[Tiêu Trịnh phòng Phát hành:] Thực ra cô bé này cũng rất đáng yêu.

[Tiêu Chí phòng Hành chính:] Nói cho mọi người biết, hôm trước tôi với bạn đến The Coffee Beanery, gặp cô ấy và Nhậm phó tổng.

[Lão Huyền phòng Phóng viên:] Không phải chứ? Nhậm tổng phòng chúng tôi? Nhậm núi băng?

[Tiêu Trịnh phòng Phát hành:] Bạn thân mến ơi, chuyện cười này so với việc bạn mang thai còn buồn cười hơn đây.

[Tiêu Chí phòng Hành chính:] Tôi nói sự thật đó! Chúng tôi ngồi ngay bên cạnh bọn họ, còn loáng thoáng nghe thấy Bạch Ngung nói... cái gì mà một vạn tiền mà muốn bao tôi, tôi rẻ mặt vậy sao, sau đó Bạch Nhung muốn đi, Nhậm núi băng chạy đến ôm lấy cô ấy, không biết nói cái gì, cô ấy không giãy giụa nữa. Hai người họ ôm ấp nhau đi vào khách sạn Kempinski bên cạnh.

[Tiêu Phù phòng Biên tập:] Tiêu Chí, có một số chuyện không thể nói bừa. Cô bé Bạch Ngung này không phải loại người đó.

[Tiêu Chí phòng Hành chính:] Tôi nói tất cả đều là sự thật! Ai nói linh

ting thì sét đánh chết. Hơn nữa, tôi có thể đem chuyện này ra làm trò cười sao?

[Lão Huyền phòng Phóng viên:] Nhưng mà tôi nghe nói Nhậm núi băng rất trắng hoa, ở bên ngoài có rất nhiều phụ nữ, gần đây lại thay đổi khẩu vị, thích những cô gái chưa dậy thì hết?

Tôi giận tím mặt, nếu như đây không phải là màn hình máy tính, tôi thực sự muốn đâm vào mặt Lão Huyền phòng Phóng viên kia, lão nương đây mặc cỡ B đó, cỡ B, có chỗ nào giống như cô gái chưa dậy thì hết chứ?! Còn nữa, chị Tiểu Chí ở phòng Hành chính thật sự không hổ danh là siêu đũa chuyện, cái gì mà ôm ấp chứ? Rõ ràng là Nhậm Hàn ném tôi ra khỏi quán cà phê, còn mặt dày vô sỉ lấy lý do là uống rượu xong đau đầu, ép tôi phải đưa anh ta về nhà. Bởi vì mọi người đều biết là trước khách sạn tương đối dễ bắt xe, cho nên chúng tôi mới “quần quýt lấy nhau” đi đến cửa khách sạn.

Nhưng mà! Chúng tôi không có vào bên trong mà!

Tại sao mới có mấy ngày, sự việc đã biến thành như thế này?

Cho nên mới nói tôi rất may mắn. Hóa ra trừ Nhậm Hàn ra, trong công ty tạm thời không có người thứ hai nào biết việc tôi xem GV.

Cho nên mới nói, tôi cũng rất kinh ngạc. Hóa ra, mọi người, Baidu đại thúc cùng hội Thường Cúc đều như nhau cả, tất cả đều nghĩ xiên xẹo, cho rằng tôi bị Nhậm Hàn gạ tình?

Cho nên mới nói, các tổ chức rất lớn, rất mạnh, không những chỉ có Baidu, hội Thường Cúc, còn có tất cả những đồng sự trong tạp chí.

Cái thế giới này loạn lên rồi.

Tôi ôm đầu vò tóc nhìn vào cặp mắt sáng như sao đang chờ đợi của Xán Xán, không biết phải giải thích thế nào.

Xán Xán kéo vai tôi lắc lắc. “Bạch Ngưng, cậu không cần sợ, nói đi! Rốt cuộc là có chuyện gì? Nếu như thật sự Nhậm Hàn dám dùng một vạn tệ để uy hiếp cậu, mình sẽ là người đầu tiên đại diện cho phòng Biên tập đi giết hắn!”

Tiểu Duy cũng tán đồng, nói: “Đúng, đúng! Cậu... không cần sợ, còn... còn có Lão... Lão Đại”.

Chị Tiêu Phù: “Còn nữa, rốt cuộc là em có điểm yếu gì để anh ta nắm được vậy?”.

Tôi ngược lên trời than thầm, rốt cuộc tại sao lại biến thành như thế này?!

Thân phận hủ nữ không thể bị bại lộ, chuyện GV không thể để cho mọi người biết, hình tượng thuần khiết của tôi không thể bị hủy diệt. Thế là, sau một hồi tranh đấu, cuối cùng tôi cũng nói ra lời nói dối khiến tôi hối hận nhất trong cuộc đời: “Thực ra hôm đó là do em chủ động yêu cầu đi khách sạn... Em cảm kích việc Nhậm phó tổng cho em mượn một vọn, giải cứu em lúc nước sôi lửa bỏng, vì vậy nhất thời nghĩ không thông nên nảy sinh hành động không trong sáng là lấy thân để đền đáp. Anh ấy không đồng ý, em lấy cái chết để ép, cho nên...”.

Phụt!

Tôi nói chưa hết câu, Xán Xán đã phun cả ngụm trà lên mặt tôi.

Tiêu Phù lạnh lùng nghiêm mặt nhắc nhở: “Xán Xán, laptop của chị mà hỏng em phải đền đó!”.

Tiểu Duy?

Tiểu Duy đã ngã nhào khỏi ghế, nằm lăn dưới đất.

Đây là bi kịch của đời tôi!

CHƯƠNG 11

CÁI GỌI LÀ “BI KỊCH”

Một tác gia văn học lớn đã nói, cái gọi là bi kịch chính là đem thứ có giá trị của đời người hủy hoại cho người ta xem, từ đó khơi dậy sự bi phẫn và sùng kính của người xem, để đạt được mục đích nâng cao tư tưởng, tâm lý sâu sắc.

Lỗ Tấn tiên sinh, tác gia văn học cánh mạng vĩ đại, cao thượng dám đấu tranh với các thế lực hắc ám đã có sự biện giải rõ rệt về “bi kịch”, thực sự là rất thích hợp với hoàn cảnh của tôi bây giờ.

Với sự giúp đỡ của Xán Xán, Tiểu Duy khó khăn lắm mới bò dậy được khỏi gầm bàn, tay cầm chiếc điện thoại màu bạc, màn hình đang nhấp nháy sáng. Nguyên nhân của việc nhấp nháy sáng này là, trừ cái vỏ ngoài đẹp đẽ của nó ra, còn cái màu sáng loáng đặc biệt của cái màn hình tinh thể lỏng đang trong trạng thái liên lạc.

Tiểu Duy mặt đen sì, tắt điện thoại, lắp bắp nói: “Bạch... Bạch... Bạch Ngung, mình... mình...”.

Lần này, nhìn thấy hoàn cảnh khó khăn, sứ giả hộ vệ Xán Xán cũng chẳng thêm giúp đỡ, chỉ thản nhiên nhìn về phía Tiêu Phù. Rất lâu sau chị Tiêu Phù mới châm điều thuốc, hít mạnh hai hơi rồi nói: “Bạch Ngung, em chắc chắn nổi tiếng rồi”.

Sự thực chứng minh, tôi thực sự nổi tiếng. Sau khi chuyện này xảy ra, trên thì đến tai sếp tổng, dưới thì đến thím dọn vệ sinh, tất cả đều biết đến đại danh háo sắc của Bạch Ngung tôi. Hóa ra, trước khi đến quán trà, bọn Xán Xán và Tiêu Phù đã thương lượng với nhau, nhất định phải xác định và đem công khai hành vi thú tính của Nhậm Hàn, nhưng chỉ dựa vào lời nói của bọn họ thì rõ ràng không đủ sức thuyết phục, thế là trong lúc cùng tôi tìm hiểu tình hình, đã dùng điện thoại của Tiểu Duy truyền trực tiếp tình hình ra ngoài.

Bên kia điện thoại, Tiểu Trịnh phòng Hành chính mở loa ngoài ra để tất cả các anh tài buôn chuyện lớn của phòng Hành chính, phòng Phóng biên, phòng Tài vụ, phòng Phát hành nghe thấy.

Vốn dĩ bọn Xán Xán muốn đem chuyện này làm chứng cứ để tiết lộ bộ mặt cầm thú của Nhậm Hàn. Kết quả, một người không cẩn thận, đưa đoàn tàu chệch ra khỏi đường ray, tiết lộ luôn sự thú tính của mình.

Xán Xán nói chẳng chút thương xót: “Bạch Ngung, chuyện này thực sự không thể trách bọn mình, bọn mình làm sao mà nghĩ được cậu... Haizz!”.

Tiêu Phù dụi dụi điều thuốc, tổng kết: “Bạch Ngung, rốt cuộc là em bị đát hơn hay là Nhậm Hàn bị đát hơn?”.

Tiểu Duy: Im lặng.

Thoát một cái, Nhậm Hàn, vị cấp trên mới sáng sớm còn là một gã trắng hoa bị mọi người nhìn với ánh mắt khinh bỉ giờ đã trở thành một đóa hoa của tổ quốc (thứ có giá trị trong đời một con người) thuần khiết vô ngần. Người thanh niên trẻ trung, tài giỏi, anh tuấn đang lúc sức xuân phơi phới thế này lại vì sự vô sỉ và vô lại của tôi mà bị hủy hoại (hủy diệt cho người khác xem). Chỉ trong một buổi trưa, cả tạp chí đều đắm chìm trong những tiếng thở dài không chút thương xót (từ đó khơi gợi sự bi phẫn và sùng kính của người xem).

Một màn bi kịch đang diễn ra, lại một màn cảm tạ.

Đến buổi chiều, tin đồn từ: “Nhậm Hàn bị cô gái háo sắc bắt lấy thân để đền đáp” đã thành: “Nhậm Hàn bị chuốc rượu say, trong lúc mơ hồ không tỉnh táo đã bị Bạch Ngung đưa đến khách sạn cưỡng bức rồi”. Và tiếp tục thăng lên một cấp nữa: “Bạch Ngung vô sỉ không những cưỡng bức người ta rồi, còn bắt Nhậm Hàn trả một vạn tiền bịt miệng và bồi thường tổn thất thanh xuân”.

Ngồi trước bàn làm việc, tôi tức giận vô cùng.

NND, đây rốt cuộc là cái gì với cái gì chứ? Tôi mới là người bị đát nhất chứ, sao lại thay đổi thế này? Nhậm Hàn biến thành người tốt, tôi trở thành kẻ phạm tội. Cưỡng hiếp? Thiên lý ở đâu chứ? Pháp luật đâu rồi? Nhưng trước khi tôi thảm hại thế này, đã có người ngồi không yên.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Cho cô mười giây.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Đến phòng làm việc của tôi.

Tôi nhìn tin nhắn trên QQ, cười lạnh lùng.

Nếu như bây giờ còn ngu si đến mức chạy đến phòng làm việc của anh, vậy tôi đúng là đồ đàn độn. Người trong công ty chắc chắn lại nói tôi cưỡng bức anh lần nữa? Không biết là sáng mai đi làm, bản chính có biến thành: “Trò chơi tình dục kịch tính diễn ra trong phòng làm việc, Nhậm núi băng nuốt nước mắt đi phá thai” không nữa.

Tôi dài mặt ra nói chuyện, cười nhạt nhẽo với bọn Xán Xán, rồi lại tự pha cho mình một cốc cà phê. Mười phút sau, đầu sỏ tai họa xuất hiện ở cửa

phòng Biên tập.

Nhậm Hàn khoanh tay trước ngực, dựa người vào tường có vẻ có hứng thú, nhướn mày lên nhìn tôi.

Sau lưng có vô số người đang thò đầu ra xem kịch hay. Tôi cắn răng, thực sự chỉ hận là không thể trực tiếp hất cốc cà phê này lên đầu anh ta. Tôi đã phải chịu nhục như thế này, vì sao chứ, vì sao?

“Nhậm phó tổng có việc à?”

Nhậm Hàn “hừm” một tiếng lạnh lùng. “Tin nhắn tôi gửi cho cô, không đọc được à?”

“He he, công việc bận quá, vẫn chưa kịp đọc.”

Nghe thấy vậy, cặp mắt sâu thẳm của Nhậm Hàn toát lên vẻ lạnh lùng, u ám. “Ồ, vậy à? Đã không muốn nói chuyện trong phòng làm việc của tôi, vậy nói ở đây đi.” Nói xong Nhậm Hàn dừng một chút rồi nhẹ nhàng nói: “Tôi đợi cô ở khách sạn Kempinski”.

Giọng nói không lớn cũng không nhỏ, vừa đủ để bay đến khắp các ngõ ngách của phòng Biên tập. Nhậm Hàn nói xong liền quay người bỏ đi. Đi được hai bước, lại cố tình quay đầu lại tạo tư thế mờ ám cười nói: “Số phòng không đổi, vẫn là phòng tôi hôm trước”.

Trời xanh dậy sấm rồi, tôi có mặt dày hơn nữa thì cũng bị nổ tung vì câu nói cuối cùng của Nhậm núi băng mất.

Sau lưng, không cần quay đầu lại cũng có thể nhìn thấy, tất cả những ngón tay ngọc ngà của các đồng nghiệp đang chỉ chỉ trỏ trỏ.

Tôi vĩ đại như vậy, tôi cao cả như vậy, mà lại bị tin đồn thế này. Lần này tôi sẽ trở thành đề tài bàn tán trong những bữa cơm trưa của công ty ít nhất trong hai tháng.

Tôi vô tội như vậy, tôi oan ức như vậy, rõ ràng là do Nhậm Hàn gian trá uy hiếp tôi, người ép tôi phải làm gián điệp cũng là Nhậm Hàn, nhưng người phải chịu sự bàn tán lại là tôi.

Lỗ Tấn đại sư, cầu xin ngài ở trên trời có linh thiêng, hãy thay con xử lý tên yêu nghiệt Nhậm Hàn này!

Xâm tôi, 5 giờ 58 phút 03 giây.

Tôi đứng trước cửa khách sạn Kempinski, lắc lư trong gió.

Sờ điện thoại xác nhận lại tin nhắn của Nhậm Hàn: “6 giờ, tầng ba, khách sạn Kempinski”. Không sai, chính là chỗ này, 6 giờ. Nhưng vấn đề là,

anh ta muốn làm gì?

Hai giờ đồng hồ trước, đúng lúc Nhậm Hàn hẹn tôi đến khách sạn dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, tôi chỉ cho rằng anh ta đang trừng phạt vì tôi không chịu ngoan ngoãn đi đến phòng làm việc của anh ta, nhưng tôi có nghĩ thế nào cũng chẳng thể nghĩ được, anh ta sẽ gửi tin nhắn xác nhận lại thời gian và địa điểm cho tôi như thế này.

Một người đàn ông độc thân gửi tin nhắn như thế này cho một người phụ nữ độc thân, thực sự khiến tôi thấy có gì đó mờ ám. Đứng trước cửa khách sạn Kempinski, tôi đứng rất lâu mà không cách nào bước chân vào được. Một nghìn lẻ một giả thiết, Nhậm núi băng muốn làm gì?

Muốn nói rõ về chuyện lấy cấp tư liệu? Hình như đến quán cà phê thì hơn.

Ăn cơm, gây dựng quan hệ, mua chuộc lòng người? Hình như đến nhà hàng thì hơn.

Trong không gian riêng tư có phòng, có giường của khách sạn... Lẽ nào Nhậm Hàn thực sự định gạ tình tôi?

Tôi kinh hãi nghĩ đến tính khả thi của việc bị gạ tình, tôi ôm lấy ngực, tự kiêu về cỡ B của mình, run lẩy bẩy đi vào thang máy. Nếu như, tôi nói là nếu như... Nhậm Hàn thực sự gạ tình tôi, tôi có cần ra tay hạ thủ trước khi anh ta định chiếm đoạt... để phản công, rồi lật ngược tình thế chiếm đoạt lại anh ta?

Nhưng mà “gạ tình”, từ này là dùng cho trường hợp cấp trên đối với cấp dưới, vậy cấp dưới đối với cấp trên gọi là gì?

Những suy nghĩ trong đầu tôi rối như mớ bòng bong. Tôi đang cắn móng tay không biết làm gì thì thang máy kêu “ting” một tiếng, đến tầng ba rồi. Tôi ngẩng đầu nhìn, người cứng đờ ra.

Chân tôi bước trên tấm thảm đỏ tươi mềm mại hoa lệ, những chiếc khăn trải bàn trắng như tuyết in hình hoa văn tao nhã. Tại cửa lớn nhân viên lễ tân đứng khoanh tay lịch sự. Hoa lệ phú quý, khắp cả đại sảnh là những chiếc bàn kiểu Tây sang trọng và rượu sâm panh, còn có những nhân viên phục vụ mặc âu phục xinh xắn đứng ở cửa, trước cửa phòng lớn có một tấm biển ghi:

“Buổi lễ ra mắt và nếm thử loại rượu sâm panh XX của tập đoàn XX”.

Sự thực cho thấy vừa rồi tôi đã nghĩ hoàn toàn sai lệch, tại mình quá đa tình rồi. Nhậm Hàn gọi tôi đến... có thể là bảo tôi đại diện tạp chí tham dự bữa tiệc này.

Quả nhiên, ở bên này tôi còn đang đứng ngây ra, ở bên kia Nhậm đại

phó tổng đang lịch sự, nhã nhặn rẽ cả đám người, đi đến trước mặt tôi, nhưng lời lẽ vẫn như được ngâm trong tủ lạnh: “Cô đến muộn một phút, phạt năm mươi tệ”.

Tôi ngược nhìn khuôn mặt vô cùng anh tuấn của Nhậm Hàn mà muốn đập cho anh ta một cái thật mạnh, rồi hưởng thụ tiếng thét thảm thiết của anh ta trước mặt những vị khách tao nhã. Công ty quy định, tham dự tiệc rượu của khách hàng, không được đến muộn, nếu không sẽ bị phạt tiền. Đây không phải là vấn đề, vấn đề là... Nhậm đại phó tổng, trong tin nhắn anh có nói với tôi là sẽ phải tham gia bữa tiệc sao?

Tôi còn chưa kịp giải thích, nhìn vào đám người đang nhỏ tiếng bình luận, liền ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, lời còn chưa ra khỏi miệng Nhậm Hàn đã lờ mắt nhìn tôi. “Không trang điểm, không mặc lễ phục trong bữa tiệc của khách hàng là việc vô cùng thiếu tôn trọng, theo như quy định phạt bốn trăm tệ.”

Sẽ phải sống sao đây? Trừ đi khoản tiền một nghìn năm trăm tệ trả cho “Hoàng Thế Nhân” Nhậm Hàn hằng tháng, tôi chỉ còn thừa lại năm trăm tệ để sống qua ngày. Nhưng vừa rồi chỉ trong vòng một phút, Nhậm đại phó tổng lại chẳng nề tình nghĩa trừ của tôi bốn trăm năm mươi tệ, thế là tôi chỉ còn thừa đúng năm mươi tệ để mua hai mươi gói mì ăn liền.

Thật là... tốt quá!

Tôi nắm chặt tay, cố nhẫn nhịn, nhưng cuối cùng cũng buông câu hỏi lớn nhất trong lòng: “Nhậm tổng, nếu như tôi nhớ không nhầm, tham gia bữa tiệc là việc của phòng Phóng viên, phòng Biên tập chúng tôi bắt đầu phải tham gia hoạt động này cùng với anh từ lúc nào vậy?”. Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ? Lão Đại của bọn tôi rõ ràng là trưởng phòng Biên tập Lý Tử Nho, cứ coi như chức vụ của Nhậm Hàn anh cao hơn nữa, nhưng tùy tiện dùng người của phòng khác, có phải là hơi quá đáng quá không?

“Người của phòng Phóng viên đều chết... đều bận cả rồi sao?”

Nghe thấy lời của tôi, Nhậm Hàn cười một tiếng, lắc lắc cốc rượu trong tay nói rất thản nhiên: “Cô cho rằng tôi muốn đi với cô?”. Nói xong, tiện tay rút cho tôi một tấm thẻ từ nói: “Phòng 305, máy ảnh và sổ ghi chép ở trong đó, sáu giờ ba mươi bữa tiệc chính thức bắt đầu, ghi chép cho tốt, hiểu không?”.

Tôi lờm một cái, rồi đi vào phòng lấy máy ảnh. Hiểu, đương nhiên là hiểu. Nghĩ lại lúc đầu mới vào công ty, hề nghe nói chỗ nào có cơm ăn, mở tiệc, phải đến khách sạn năm sao, thì một trợ lý biên tập nhỏ nhoi như tôi sẽ cảm thấy vô cùng vui sướng. Nhưng mà, sau nửa năm, tôi đã cảm nhận được

sâu sắc một đạo lý: Tham dự bữa tiệc, nghe có vẻ vẻ vang, thực ra vô cùng nhàm chán.

Thứ nhất, một nhân viên nhỏ bé như tôi tham dự bữa tiệc, chắc chắn là đi cùng vị phó tổng hay sếp tổng nào đó. Nói dễ nghe một chút chính là đi theo, nói khó nghe thì chính là bám đuôi. Theo sự hiểu biết của tôi đối với Nhậm đại phó tổng, việc uống rượu, tiếp khách đại khái là anh ta chẳng cần dùng đến tôi.

Cho nên tác dụng của tôi chỉ còn lại khả năng thứ hai: làm tôi tức. Bạn có nhìn thấy những nhân viên tép riu cầm máy ảnh chạy lăng xăng sau các ông chủ trong những buổi phỏng vấn đưa tin không? Bạn thấy những ông chủ lớn sống chết đòi bản thảo của những tin đó không? Tất cả để là do đám tiểu binh tiểu tốt phía sau làm cả.

Cho nên mặc dù Nhậm đại phó tổng quên mất việc phải thông báo cho tôi đến khách sạn Kempinski để làm gì, sau đó thì vui vẻ chỉ trích tôi, nhưng vẫn vô cùng nhớ việc mang theo máy ảnh và sổ ghi chép, bởi vì, đó đều là sự chuẩn bị cho tôi.

Đến lúc đó anh ta cùng mấy vị lão tổng ngồi ăn ăn uống uống, nói nói cười cười ngăm nhìn xem hôm nay vị nào mặc đồ dự tiệc đẹp nhất, tôi thì phải vất vả chạy bên dưới khán đài chụp ảnh ghi chép. Ăn cơm? Thôi bỏ đi, lần nào sau khi bữa tiệc kết thúc mà tôi chẳng về nhà bỏ sung cơm?

Tôi cảm thấy bi phẫn trong lòng, vừa đi tìm phòng, vừa quyết định tìm xem có gì có thể ăn tạm lót dạ không. Nhưng vẫn còn chưa kịp quẹt thẻ, cửa phòng 305 đã tự động mở ra. Trong phút chốc, người trong, ngoài phòng nhìn nhau.

“Luu, Luu tổng?” Thật không ngờ, một bữa tiệc nhỏ thế này mà đến cả sếp tổng cũng đích thân tới?

Sếp tổng thấy tôi, cười đến mức ngũ quan sắp nứt cả ra. Ông ta nhìn ngó ra phía ngoài cửa, xác định chắc chắn không có người phía sau rồi mới vội vàng kéo tôi nói: “Vào đi, tôi đợi cô lâu lắm rồi!”.

...

Không, không phải chứ?

Mẹ ơi, chị Tiêu Phù, Lão Đại, Xán Xán, Tiêu Duy, cứu tôi! Tôi nguyện bị Nhậm núi băng cường bức một nghìn lần, cũng không muốn vị sếp tổng chiếm nửa lần đâu!

CHƯƠNG 12

RỒNG ĐEN

Nghe thấy tiếng cửa đóng “rầm” một tiếng phía sau, tôi lấy lại ý thức, co rúm người dựa vào tường.

Chắc không phải chứ? Sếp tổng năm nay đã bốn mươi tuổi đầu rồi, tuy nói là làm “bố” tôi thì có hơi khoa trương một chút, nhưng làm chú thì tuyệt đối không vấn đề gì. Ông ta không nên có suy nghĩ gì với đứa trẻ như tôi mới đúng chứ?

Tôi mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đứng ngay ngắn, nói thật lòng: “Luu tổng, tôi đến lấy máy ảnh, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi”.

Sếp tổng nghe thấy thế cũng gật đầu như đúng rồi. “Chuyện đó không sao cả. Tiểu Bạch, hôm nay tôi cô tình đến đây để đợi cô, là có chuyện muốn nói với cô.”

Mặt tôi chảy dài ra, rốt cuộc là có chuyện gì mà sếp tổng phải đích thân đến khách sạn đợi tôi, lại trùng hợp thế này, Nhậm Hàn vừa hay lại sai tôi về phòng lấy máy ảnh, cứ cảm thấy có gì đó khác lạ. Tôi vừa trầm tư, vừa không thể ngăn lại các dòng tin tức lớn đang chạy qua trong não. “Một cô gái vô danh bị lừa đi công tác, ông chủ nửa đêm đột nhập vào khách sạn cưỡng bức”,

“Một anh chàng đẹp trai bị tiền mê hoặc đã câu kết với cấp trên dụ dỗ lừa thiếu nữ”.

Tôi muốn khóc mà không có nước mắt. “Luu tổng, có việc gì ngày mai đến công ty hãy nói, bây giờ tôi thực sự muộn rồi.” Nói xong tôi co chân muốn chạy, nói thì chậm làm thì nhanh, sếp tổng bước nhanh như tên, quay người nhào vào, tôi đã bị rơi vào móng vuốt của cường bạo rồi.

“A, Luu tổng, tôi không làm chuyện kia đâu.”

“Tuy tôi muốn thăng chức, muốn sớm trả được tiền, nhưng tôi thực sự không muốn làm chuyện đó.”

“Luu tổng, ông tha cho tôi đi, tôi ngoài việc thổi mồm, thổi chân ra còn thổi cả tay nữa, tuyệt không thể so sánh được với Xán Xán và Slime của phòng Phóng viên, mỹ nữ Tiểu Chí của phòng Hành chính, nghe nói gần đây cô ấy đang đòi ly hôn, lúc này ông có thể xen vào, nhất định sẽ chiếm được. Tôi... tôi thực sự không thích hợp với việc bị gạ tình đâu.”

Nếu như lúc mà sếp tổng sắp bỏ vào người tôi, tôi còn ôm rất nhiều hoang tưởng. Bây giờ thì tôi đã thất vọng hoàn toàn rồi. Thật không ngờ, sếp tổng bình thường áo mũ chỉnh tề, đạo mạo lại là một tên đại cầm thú, hu... hu.

Tôi đang sợ đến mức nói lảng nhảng cuội, thì giọng của sếp tổng đáng thương hơi run run truyền đến: “Bạch Ngung, cô có gì cứ từ từ mà nói, đừng cào mặt tôi”.

“Tôi chỉ muốn nói với cô về chuyện của Nhậm Hàn, không hề muốn gạ tình cô, cô có thể thả cánh tay tôi ra trước không, cô sắp cào rách tay tôi rồi... Còn nữa, cô đang giẫm lên chân tôi đấy.”

Nghe thấy câu này, tôi mới đột ngột phát hiện ra tư thế của tôi với sếp tổng. Hình như rất giống đại khái... đích xác là tôi có ưu thế hơn. Vào giờ phút này, sếp tổng chỉ bám vào cánh tay tôi, mà tôi giẫm cả chân lên người ông ta, một móng vuốt để trên mặt, một móng vuốt bầu chặt cánh tay ông ta.

Trên mặt sếp tổng đáng thương đã xuất hiện rất nhiều vết cào, chân cũng có vài vết.

Bỏ sếp tổng ra, tôi xoa mũi ngượng ngùng cười. “Xin lỗi, tôi hơi căng thẳng.”

Lưu tổng thảm oán than, trừng mắt nhìn tôi, bộ dạng như muốn nói: “Nếu như xin lỗi mà có tác dụng, vậy còn cần cảnh sát làm gì”. “Thanh niên bây giờ thật là kích động quá, khoa trương quá!”

Tôi im lặng, việc này cũng không thể hoàn toàn trách tôi được. Ai bảo sếp không chịu nói rõ ràng chứ, vừa đến đã động tay động chân! Tôi chuyển đề tài nói: “Lưu tổng, vừa rồi ông nói muốn nói chuyện gì đó của Nhậm phó tổng với tôi?”

Sếp tổng vỗ vỗ đầu nói: “Cô không nói tí nữa thì tôi cũng quên mất chuyện chính” rồi dừng lại một lát, lấy lại thái độ bình thường, mặt cười gian xảo nói: “Tiểu Bạch à, chiều hôm nay tôi đã nghe được chút chuyện đang đồn đại ở công ty”.

Nghe đến đây, trái tim tôi vang lên những tiếng loảng xoảng.

Công ty... tin đồn... Không nhanh như vậy chứ? Đến sếp tổng cũng biết chuyện tôi cưỡng bức Nhậm Hàn rồi? Nếu thực sự là như vậy, chưa biết chừng vừa rồi, khi tôi lo lắng, căng thẳng đề phòng sếp tổng thì ông ấy cũng đang âm thầm đề phòng một đứa con gái háo sắc như tôi rồi.

Sếp tổng đi đến, vỗ vỗ vào vai tôi. “Quá trình thì tôi sẽ không hỏi cụ thể. Tôi chỉ hỏi cô, có phải là thật không?”

Tôi do dự cắn chặt răng, phủ nhận cũng không đúng mà thừa nhận cũng chẳng phải, trong phòng chỉ còn văng vẳng tiếng cười của sếp tổng.

Rất lâu sau, tôi nói: “Luu tổng, sự việc cũng không khoa trương như lời đồn bên ngoài, tôi và Nhậm tổng, hi hi, chỉ là...” Từ ngữ không biểu đạt được suy nghĩ, tôi đang đắn đo xem phải dùng từ nào, thì sếp tổng đã nói chen vào: “Quá trình không quan trọng, quan trọng là, Bạch Ngung, cô có thật sự nắm được Nhậm Hàn không?”.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của sếp tổng, tôi chóng cằm do dự. Ồ, dù gì công ty cũng đã đồn như vậy, tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được, việc xem GV lại không được để lộ ra ngoài, chẳng thà đã sai cứ để nó sai. Nghĩ đến đây, tôi mạnh dạn gật đầu.

Căn phòng rơi vào im lặng.

Nửa giây sau sếp tổng đột nhiên cười gian trá, hưng phấn khua tay đập chân.

“Giỏi lắm, thực sự là rất giỏi! Bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng ta cũng biết được có người là khắc tinh của tên tiểu tử thối Nhậm Hàn kia, cũng có người phụ nữ cậu ta không thu phục được.

Nhậm Hàn, tên tiểu tử thối này, thật không ngờ cậu cũng có ngày hôm nay. Nói gì thì ta cũng là trưởng bối, nhìn thấy cậu trưởng thành từ bé đến lớn, bây giờ cậu còn là nhân viên làm việc dưới cấp của ta, nhưng mặt lúc nào cũng lạnh băng băng, kiêu ngạo khinh người. Thật không ngờ, thật không ngờ, cậu cũng có ngày phải ngậm quả đắng như vậy!

Bây giờ tôi chỉ muốn hỏi Bạch Ngung cô chuyện này, nhìn khuôn mặt cô đen sì sì thế này, tôi thấy... rất... rất sáng khoái!”

Tôi ngồi trên giường nhìn sếp tổng đang phát điên, buồn vui lẫn lộn.

Đây rốt cuộc là kiểu người gì vậy? Chỉ vì bất mãn với thái độ của Nhậm Hàn, vừa hay phát hiện ra chỉ cần nhắc đến tên tôi Nhậm Hàn liền cảm thấy rất không vui, cho nên cố ý điều tôi đến đây tối nay để làm tôi tức cho anh ta?! Luu tổng à, sở thích của ông, thật sự là quá quái đản.

Tôi ho một tiếng, sếp tổng ý thức được mình đang mất phong độ, cũng vội vàng đứng dậy, vỗ tay nói nghiêm túc: “He he, Bạch Ngung à, bây giờ không phải là giai đoạn xin thăng chức sao? Nhậm phó tổng gần đây tương đối bận, có thể thường xuyên đi giúp đỡ, cô làm cho thật tốt, một tháng sau có thể thăng lên một cấp, thấy thế nào?”.

Nghe thấy lời này, mắt tôi lập tức sáng như sao, vẫy đuôi nịnh bợ nói: “Thật ạ?”.

Sếp tổng chỉnh lại trang phục. “Đương nhiên là thật.”

Tôi chống cằm nghĩ ngợi, sếp tổng muốn tôi giúp đỡ Nhậm Hàn, rõ ràng là muốn lợi dụng tôi để khiến anh ta buồn phiền, nhưng xem ra chẳng hại gì đến tôi. Thế là...

Bộp!

Đập đập tay với sếp tổng, tôi nhẹ nhàng nói: “Thỏa thuận thành công”.

Cái gì gọi là giúp kẻ ác bị ngược đãi, giờ tôi đã được thể nghiệm sâu sắc rồi.

Trong họa có phúc. Bởi vì được sự bảo đảm thăng chức của sếp tổng, dù cho biết là đối phương lợi dụng mình, nhưng suốt cả bữa tiệc tôi vẫn thấy trong lòng rất vui. Nhưng hiển nhiên, vị nhân huynh nào đó cùng đường với tôi không nghĩ vậy.

Sau bữa tiệc, Nhậm Hàn đã có chút hơi men trong người, không thể lái xe, đành phải đứng ở cửa khách sạn đợi taxi cùng tôi. Lúc vậy xe, không khí rất căng thẳng.

Nhậm Hàn Nhậm đại phó tổng, nheo mắt quan sát tôi, cười lạnh nói: “Bạch Ngung, có phải là cô nên đem sự kiện điện thoại giải thích một chút với đương sự là tôi không?”

Tôi nhe răng ra cười ngọt ngào nói: “Nhậm tổng, anh đừng nên trách tôi, anh cũng biết rồi đây, chuyện anh muốn tôi làm kia không thể tiết lộ ra ngoài, nhưng chị Tiểu Chí lại khẳng định đã nhìn thấy hai người chúng ta ở khách sạn, cho nên, tôi chỉ có thể nói dối”.

Tôi buông tay làm ra vẻ vô tội. Trong lòng sớm đã cười đến đứt ruột, may mà tôi thông minh, sớm đã có đôi sách.

Nhậm Hàn nghe thấy vậy, vẫn giữ điệu cười rất mê hồn. “Ồ?”

Tôi gật đầu. “Nhậm tổng, tôi cũng rất oan ức.”

Nhậm Hàn mở to mắt, cười vô cùng đẹp trai. “Cho nên sao nhỉ? Cô trong họa được phúc, không cẩn thận phát hiện ra Lưu tổng muốn đem cô ra để ràng buộc áp chế tôi, làm tôi buồn phiền, cho nên gật đầu đồng ý với ông ta, sẽ đi theo tôi khắp nơi?”

Tôi mở to mắt, Nhậm Hàn đặt máy nghe trộm phải không? Sao mà bên kia tôi và sếp tổng vừa đạt được thỏa thuận, muốn tôi làm cái đuôi bám dai đẳng theo anh ta, ở bên này anh ta đã biết rồi?

Nhậm Hàn thấy vậy, cười nhả nở nói: “Bạch Ngung, có nghe qua câu

nói vô quýt dày có móng tay nhọn chưa?”.

Tôi kinh hãi. “Ý gì chứ?”

“Vừa rồi Lưu tổng nói, thời gian này bảo tôi đưa cô đi giải quyết công việc, một tháng sau sẽ trực tiếp chuyển cô đến phòng Phóng viên.”

Tôi chỉ cảm thấy sấm nổ ùm ùm trên đầu, nhất thời rơi vào cơn hỗn loạn, hồn bay phách tán. Tôi chỉ hận Nhậm Hàn lấy GV ra để uy hiếp tôi, bắt tôi làm gián điệp, cho nên mới lưu truyền tin này, mượn thế phản công, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện lấy đá ném chân, sếp tổng thâm như vậy, muốn tôi và Nhậm Hàn ngày đêm đối đầu nhau!

Tôi vẫn chưa kịp mở miệng, trên đỉnh đầu đã truyền đến giọng nói lạnh lùng của Nhậm Hàn.

“Bạch Ngung, rất thông minh. Biết tôi ghét những tin đồn đó, cho nên cố ý khua qua khua lại kích thích trước mặt tôi? Hả? Rất tốt, rất tốt! Bạch Ngung, đợi sau khi cô vào phòng Phóng viên, xem tôi xử lý cô thế nào!”

Trên đời này, việc đau khổ nhất chính là việc đả tặc với cấp trên. Mà tôi lại bất hạnh như thế này, lại đả tặc với tên cấp trên độc ác, mưu mô như Nhậm Hàn.

Bi kịch ngày nào cũng có, nhưng hôm nay thì đặc biệt nhiều.

CHƯƠNG 13

OFFICE SCANDAL

Office Scandal: Scandal, vốn thường được dùng là để chỉ các chuyện tình cảm của giới minh tinh với những người cùng giới và khác giới. Office scandal là để chỉ các sự việc mờ ám giữa đồng nghiệp với đồng nghiệp, cấp trên với cấp dưới trong giới văn phòng.

Theo cơ quan điều tra chuyên nghiệp, mấy năm gần đây, cùng với việc gia tăng của áp lực công việc và sự tranh đấu giữa các nhân viên cùng làm việc đã mang đến cảm giác bất lực, hoạt động buôn chuyện office đã trở thành hoạt động được yêu thích và là phương thức giảm tải áp lực được ưa chuộng của giới 8x, thậm chí là cả 7x.

9:30 AM.

Tạp chí *Thực Thượng* vẫn hoạt động bình thường. Các nhân viên gõ chữ như bay, cả phòng làm việc chỉ còn vang lên tiếng đánh máy. Sếp tổng thấy vậy, vô cùng hài lòng đi vào phòng làm việc, nào biết nội tình trong đó.

Cửa sổ nói chuyện của hội “Nguyên lão *Thực Thượng*”.

[Xán Xán phòng Biên tập:] Tại sao mình lại ở đây? Ai kéo mình vào đây vậy?

[Tiểu Duy phòng Biên tập:] Cùng câu hỏi, sao mà hôm nay vừa mới mở QQ đã vào rồi? Chỗ hội Nguyên lão này không phải chỉ cho phép những người làm việc được năm năm trở lên mới được vào sao?

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:] Ha ha, Tiểu Duy, tốc độ gõ chữ của cậu đúng là không thể sánh được!

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] He he, xin đồng chí nào đó chú ý, không được vào đây để công kích nhau. Xán Xán đáng yêu MM, Tiểu Duy DD, thông qua sự nhất trí của tất cả hội Nguyên lão quyết định, hai bạn thông qua cuộc kiểm tra, có thể vào hội!

[Tiểu Duy phòng Biên tập:] (toát mồ hôi) Sao tôi lại có dự cảm không tốt nhỉ?

[Xán Xán phòng Biên tập:] (bắt tay) Tôi cũng có cảm giác này, cái hội buôn chuyện của các người, có lời nào thì cứ nói thẳng đi, đừng có dụ dỗ lừa Tiểu Duy của chúng tôi.

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:] Xán Xán đã thắng thắn như vậy, chúng tôi cũng hỏi thắng luôn. Cái cô Bạch Ngung kia hôm nay sao không thấy đi làm? Nghe nói hôm qua cô ta đi tham gia tiệc rượu cùng Nhậm núi băng, sau đó hai người họ cả buổi tối hôm qua đều không ra khỏi khách sạn Kempinski?

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] Thật không, tôi nghe Lưu tổng nói, tối qua Nhậm núi băng uống say bí tỉ, lẽ nào Tiểu Ngung Tử phòng các cậu lại, he he... thò móng vuốt rồi?

[Lão Huyền phòng Phóng viên:] Hôm nay Nhậm núi băng đi làm, sắc mặt trông rất khó coi!

[Tiểu Duy phòng Biên tập:] ...

[Xán Xán phòng Biên tập:] ...

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] Hai người mau nói đi! Có phải là tối qua hai người bọn họ có JQ?

[Tử Nho phòng Biên tập:] Mọi người không cần đoán nữa, Bạch Ngung hôm nay xin nghỉ ốm.

[Lão Huyền phòng Phóng viên:] Ý... ý, quái vật vạn năm sống dưới nước hôm nay sao lại gia nhập vào đội ngũ buôn chuyện của chúng tôi thế, chẳng hiểu làm sao lại còn bênh vực cấp dưới nữa, thực sự rất kỳ quái đó.

[Xán Xán phòng Biên tập:] (thở dài) Mọi người không cần suy đoán lung tung nữa, Tiểu Ngung Tử thật sự bị bệnh. Tối qua cô ấy về nhà gặp bọn cướp, bị thương một chút.

[Tiểu Duy phòng Biên tập:] Bị thảm nhất đó là, làm mất hết cả sổ ghi chép và máy ảnh của công ty rồi. Cô bé đáng thương, hôm qua bị làm cho sợ đến mức lúc gọi điện cho Lão Đại nói không nổi nữa.

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] À... à, Thật không? Lão Huyền Lão Đại của các cậu thật tệ, tối qua đi đến bữa tiệc rồi lại để người ta thân gái một mình đi về nhà!

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:] Vết thương có nghiêm trọng không?

[Lão Huyền phòng Phóng viên:] Lẽ nào Lão Đại hôm nay không vui, là đang tự trách mình?

[Tiểu Phù phòng Biên tập:] Tại sao tôi lại nghe thấy bản chính là, tối qua Bạch Ngung cưỡng bức Nhậm Hàn, bọn cướp kia thực sự không xem

nồi nũa, ra tay tương trợ, cũng bị cưỡng bức luôn. Bây giờ Bạch Ngung đang ở đồn cảnh sát chờ điều tra?

Trên giường bệnh, tôi nhìn thấy nhật ký trò chuyện này, ngụm trà trong miệng phun luôn ra, ướt hết cả màn hình.

Chị Tiêu Phù, chuyện cười này của chị đúng thật là... lạnh lẽo khác thường.

Sự thực là, trong ba bản chính kia chỉ có một bản là thật. Tôi qua, tôi đưa Nhậm Hàn về, đích xác là trên đường về nhà, có xảy ra chút chuyện bất trắc.

Chỗ tôi đang ở hiện nay là một căn phòng đơn vị cấp cho bố tôi, qua hơn hai chục năm, bây giờ nó đã lung lay, sắp đổ rồi, những người có thể dọn đi đều đã dọn đi. Con ngõ thì nhỏ, đêm rất tối. Thêm vào đó là chính sách tiết kiệm điện, cho nên cứ sau mười giờ tối, đèn ở đầu ngõ sẽ tắt hết.

Cho nên, tối qua đang ở trong ngõ sâu, tôi may mắn gặp được tên đầu gấu tự xưng là “ăn cướp”. Nhưng tuy là ăn cướp, nhưng hai vị nhân huynh này rõ ràng là mới vào nghề. Thứ nhất, không mang theo lưỡi dao sáng choang, trong tay chỉ có một cây gậy nham nhở như chó gặm. Thứ hai, ánh trăng sáng như vậy, không gian tốt như vậy, một mỹ nữ đẹp như thế này đứng trước mặt họ, họ lại chỉ cướp đồ không cướp sắc.

Thế là trong lúc lo sợ, bản tiêu thư có chút phần nộ, lại nghĩ đến việc chiếc máy ảnh của công ty mà bị cướp đi mất thì sẽ lại phải ăn mì gói thêm một năm, tôi sống chết giữ lấy chiếc túi trong tay, quyết định dù chết cũng không buông. Hai tên cướp mới vào nghề thấy vậy cũng thấy hơi lo, giờ gậy nhào đến.

Trước tình hình đó, tôi một chân đá, một tay đâm vào bọn cướp... He he, đó là chuyện không thể nào. Trên thực tế, tôi khua khoắng chân tay, nhưng đang đi đôi giày cao gót, bị tên cướp đẩy cái, ngã nhào xuống đất, toàn thân đau ê ẩm, cây gậy trong tay bọn chúng đang chuẩn bị giáng xuống tôi, đúng lúc đó tôi thông minh đột suất, hét rất lớn:

“Ultraman! Ultraman! Mau đến đánh hai tiểu quái thú này!”

“Sao?”

Hai tên cướp ngậy mặt ra, còn chưa kịp phản ứng, trong ngõ nhỏ đã truyền đến âm thanh khiến cho quỷ cũng phải khóc. Thoắt cái, một con chó lông xù chạy đến, bỏ nhào vào hai tên cướp.

“Gâu... gâu... gâu!”

“Ultraman, cẩn đi, cẩn mạnh vào! Cẩn chết hai tên tiểu quái thú này đi, về nhà mẹ sẽ thưởng bánh cho!”

“Có ai không, bắt cướp!”

Trong chớp mắt, đèn của con ngõ đã được bật sáng choang.

“Tên cướp kia, bắt lấy!”

“Đánh!”

“Gâu... gâu... gâu!”

Nhờ sự thông minh, lanh lợi dịu dàng của tôi, sự anh dũng của Ultraman, và sự hung hăng của bác vệ sinh khu phố, đã đánh lui được tên tội phạm mới vào nghề, cuộc giải cứu rất hoàn hảo.

Còn lúc này, tôi đang ngồi trên giường ở nhà, vừa uống hồng trà vừa xem máy tính, vui vẻ thưởng bánh cho Ultraman.

Nhìn những dòng nói chuyện không ngừng được Xán Xán copy lại cho, miệng tôi cong lên.

Đưa chuyện à, đưa chuyện đi, mọi người càng đưa chuyện, chuyện này sẽ càng được lưu truyền rộng rãi trong công ty, tôi càng thấy vui. Đây mới gọi là trong họa có phúc, ha ha!

Phúc lợi thứ nhất: Tôi vì tham gia tiệc rượu nên mới về nhà muộn, cũng có thể coi như tăng ca mà về muộn, xảy ra sự việc như thế này, công ty sẽ phải cho thêm tiền bù đắp sức khỏe, bù đắp do bị kinh sợ quá, tiền thuốc và tiền bồi dưỡng bịt miệng, mấy thứ tiền này gộp lại, rõ ràng đối với người tháng này chỉ còn dư lại năm mươi tệ tiền sinh hoạt phí như tôi là một sự giúp đỡ vô cùng lớn.

Cho nên tối qua, sau khi xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên của tôi chính là giả bộ yếu đuối gọi điện thoại xin nghỉ ốm.

Phúc lợi thứ hai: Sếp tổng muốn điều tôi đến phòng Phóng viên, tên gay nhận Nhậm Hàn - cấp trên tương lai của tôi lại muốn tìm cách để ăn chặn của tôi, tôi ngốc như vậy sao? Rời khỏi phòng Biên tập âm áp để đi đến phòng Phóng viên ư? Đương nhiên là không. Cho nên, tôi liền cố ý giả vờ do không cẩn thận làm mất máy ảnh và sổ ghi chép của phòng Phóng viên, và... mất toàn bộ ảnh và ghi chép của bữa tiệc tối qua.

Như thế này, tôi đương nhiên không thể thăng chức, cũng có thể mượn việc nghỉ ốm để tránh xa tên gay đê tiện họ Nhậm kia ra một chút. Như thế, sếp tổng sẽ không thấy hứng thú, và cũng không điều tôi rời phòng Biên tập đến phòng Phóng viên nữa. Ít nhất tôi nói dối Lão Đại về chuyện mất máy

ảnh SLR cũng chẳng sao cả, đợi qua mấy ngày, sau khi sóng yên biển lặng, tôi lại đem máy ảnh trả lại nói mới mua là được.

Kế sách như vậy, tôi càng nghĩ ngợi càng cảm thấy mình được lời rồi, cho nên hôm nay, sau khi ngủ dậy tôi bắt đầu giả bệnh, đợi công ty cử bọn Lão Đại mang tiền thăm nom đến. Tôi nhớ rõ, nghỉ ốm còn không bị trừ tiền lương, ha ha, thực sự là quá tốt, quá tốt! Trời giúp tôi rồi!

Khi tôi đang sung sướng tưởng tượng thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi vui vẻ ra mở cửa. “Xán Xán, Lão Đại, mọi người đến à, mình rất nhớ...”

“Mọi người” hai chữ này chưa kịp nói ra miệng, thì tôi mở cửa và tắt điện.

Vốn dĩ con Ultraman đang gặm bánh nghe thấy tiếng động cũng lao đến như tên, đang muốn nhảy bổ vào lòng vị khách, nhưng lúc đó cũng bị vẻ lạnh lùng của người đang đứng ngoài cửa làm cho ngừng lại quay đầu đi luôn.

“Sao... anh, Lão Đại...”

Ngoài cửa, Nhậm Hàn Nhậm đại phó tổng anh tuấn đang nheo nheo mắt, cười lạnh lùng nói: “Không tồi nhỉ? Bị cướp đánh ba gậy mà vẫn có tinh thần thế này”.

Tại sao người đến đưa tiền thăm nom cho tôi lại là Hoàng Thế Nhân?

Không phải là anh ta lại muốn cắt xén luôn chỗ tiền đầu ốm của tôi đó chứ?

Ultraman, con quái thú lớn thế này, mày có dám cắn không?

CHƯƠNG 14

TIỀN THẨM NOM

Tôi ngồi bên cạnh giường, ôm Ultraman, run bần bật.

Bởi vì người nào đó đang ngồi nhàn nhã lật tạp chí trên sofa, không khí thực sự quá nặng nề. Tôi và Ultraman không tự chủ, có chút run rẩy.

“Thật không ngờ, cô lại thích đọc tạp chí hoạt hình.” Rất lâu sau, Nhậm Hàn Nhậm đại phó tổng duỗi chân ra, cười thầm nói.

“À, Nhậm tổng cũng thích à?” Lúc đó, tôi cảm thấy Nhậm Hàn cũng không phải là loại cận bã xấu xa, chí ít thì chúng tôi cũng có sở thích chung, có lẽ thông qua hoạt hình tôi có thể rút ngắn khoảng cách với anh ta, tiếp tục dẫn dắt người thanh niên sa ngã này đi trên con đường quang minh chính đại.

Mắt tôi lóe lên vẩy đuôi nịnh bợ, đang chuẩn bị nói: “Nếu như anh thích, dưới gầm giường tôi còn rất nhiều tạp chí Man Hữu, từ năm 2007 đến giờ, không thiếu cuốn nào...”.

Chỉ đáng tiếc, tôi còn chưa kịp nói ra đã nghe thấy đối phương cong môi lên nói: “Vô vị”.

Tôi sặc sặc, nhất thời chẳng biết nói tiếp thế nào.

“Nhưng mà cũng đúng.” Nhậm Hàn chống cằm nghĩ ngợi, cười mê hoặc với tôi. “Người vô vị đọc tạp chí vô vị, cũng rất hợp đó.”

Tôi tiếp tục bị sặc. Nhậm đại phó tổng anh quả nhiên không hổ danh là cánh tay đắc lực của sếp, luôn có bản lĩnh khiến cho người ta phải cứng họng.

Tôi mở to mắt rất lâu, cuối cùng cũng tìm được chủ đề mới nói: “Sao bọn Lão Đại lại không đến à?”.

Nhậm Hàn lờm mắt. “Cô rất thất vọng vì tôi đến?”

Tôi cười trừ. “Không phải là ý đó... chỉ là...” Chỉ là có chút kỳ quái, sao một tên gay đê tiện như anh lại tốt như thế này, lại còn đến thăm hỏi tôi.

“Còn nữa, trước khi anh đến, Lão Đại và Lưu tổng... có dặn dò anh gì không?” Thực ra tôi muốn hỏi là có mang tiền thuốc, tiền bồi dưỡng đến không? Nhưng lời này lại không thể nói trực tiếp được, nên tôi phải khéo léo

dẫn dắt.

“Ồ, chuyện đó à?...”

Nghe thấy vậy cái đầu nhỏ của tôi bỗng căng ra, chỉ hận không thể đưa tay ra nhận lấy chiếc phong bì, nhưng rất lâu sau mới nghe thấy Nhậm Hàn hi hi nói: “Lão Đại của các cô bảo tạm thời cô không cần lo lắng về việc tin tức và ảnh của bữa tiệc đó, chúng tôi sẽ đi tìm khách hàng chụp lại”.

“Còn gì nữa?”

“Còn nữa?” Nhậm Hàn cau mày làm ra bộ như không hiểu gì, im lặng nhìn tôi rất lâu, mới đột nhiên đưa tay ra nói: “Ồ, chú chó nhỏ này đáng yêu quá. Chó Teddy à?”.

Tôi nhìn con Ultraman đang được Nhậm Hàn vỗ về, nó quẫy đuôi bắt chuyện, rồi mới chớp mắt nói: “Là giống chó cưng, Teddy chỉ là một phương thức thăm mĩ cho chó cưng mà thôi, thực ra chỉ cần là chó cưng đều có thể đi cắt lông theo kiểu Teddy, vì giống chó cưng như con Ultraman này phần nhiều được cắt sửa lông thành hình như Teddy, cho nên mới có cách gọi chó Teddy như vậy. Cho nên thực ra mọi người đều có chỗ nhầm”.

Tôi thao thao bất tuyệt nói hết sự khác nhau giữa chó cưng và Teddy, ở bên này con Ultraman đã chạy ra khỏi người tôi, ngồi xuống dưới chân Nhậm Hàn, một việc vô cùng hiếm có. Nhậm Hàn lại chẳng hề tức giận, còn vuốt lông Ultraman nói: “Rất ngoan, rất ngoan, Tên là gì? Ultraman?”.

Tôi gật đầu. “Đúng vậy. Khi nó vừa mới đến nhà tôi đã thích xem phim hoạt hình Ultraman, chỉ cần thấy Ultraman đánh quái thú, nó liền hưng phấn đến mức chạy khắp phòng, cho nên mới gọi là Ultraman.”

Tôi và Nhậm Hàn ngồi nói chuyện xoay quanh chủ đề con Ultraman, nửa giờ đồng hồ sau, Nhậm Hàn cũng thả Ultraman ra, hỏi tôi: “Đúng rồi, vết thương trên người cô đỡ chút nào chưa?”.

Tôi trả lời: “Không sao ạ, cũng chỉ là ngã bị thương thôi, nghỉ ngơi hai ngày là khỏi. Nhậm tổng, tôi xin nghỉ hai ngày, công ty sẽ không trừ lương chứ?”.

“Không đâu! Cô không sao rồi, tôi sẽ về công ty nói với Lưu tổng một tiếng, cô nghỉ ngơi tốt nhé!” Nói xong, quả thực Nhậm Hàn nhắc mông dậy đi, Ultraman nhìn thấy gay nữ vương đáng yêu đi xa, đau lòng đuổi theo.

Trên ban công, tôi cứ nhìn theo bóng dáng một người, một chó, cuối cùng cũng nghĩ ra một chuyện rất quan trọng: Tiền thăm nom của tôi đâu?

Việc bi đát hơn nữa xảy ra vào ngày hôm sau.

Sáng sớm, tôi và Ultraman đang ăn sáng, người nào đó lại đến thăm. Lần này Ultraman xông đến, cảm tình của nó đối với Nhậm Hàn đúng là không thể dùng lời nào để diễn đạt được, vừa thân thiết vừa nhào đến, giống như chỉ thiếu nước mở miệng hét lớn: “Bố ơi, con yêu bố”.

Mà nguyên nhân khiến cho Ultraman vui vẻ như thế này hoàn toàn là do mấy cái túi đựng đồ lớn trong tay Nhậm Hàn. Tôi nhìn sang hướng con Ultraman đang chảy nước miếng, rồi lấy các thứ đồ trong túi ra: Thức ăn cho chó Innova EVO, bánh cho chó, thịt gà sợi, đồ ăn đóng hộp cho chó, đồ chơi cho chó, xương răng trắng, bột tảo, sữa... tất cả những đồ ăn cho vật cưng không thiếu loại gì, cái chính là chẳng có cái nào giống vậy cho tôi.

Nhậm Hàn này, thật sự rất khác lạ. Đến nhà thăm bệnh người ta, vậy mà lại mua toàn đồ ăn cho Ultraman, cũng không uổng công Ultraman tới qua tiễn anh ta về xong thì ngậm ngùi rơi lệ quay vào nhà.

Tôi lại đá phát nữa và đầu con Ultraman đang xông đến cướp đồ cười nói: “Nhậm tổng, anh thật khách sáo quá. Đến là được rồi, không cần phải mua nhiều đồ cho Ultraman thế này đâu”.

Ultraman ở chỗ tôi phải chịu âm ức, rên ư ử rơi nước mắt chạy nhào vào lòng Nhậm Hàn tố cáo, Nhậm Hàn vừa vỗ về con chó vừa nheo mắt nói: “Không sao đâu, hôm qua phát hiện ra lông của Ultraman không mượt lắm, chắc là có liên quan đến chế độ ăn của cô dành cho nó, cho nên tiện đường mới mang một chút đến”.

Khóe miệng tôi trề trề ra, chỉ hận nỗi không thể đem luôn cái xương chó trong tay đập luôn đi. Anh ta nói trơn tuột như vậy, cũng không nghĩ xem là ai ép tôi vào cảnh cùng đường này chứ, lại còn mua chiếc laptop chính hãng, rồi khấu trừ tiền lương hằng tháng, hại tôi và Ultraman phải ăn lương khô, thực sự hết cách, đành phải để Ultraman chịu khổ ăn loại thức ăn cho chó chất lượng thấp.

Nhậm Hàn ngồi vắt chân rất tự nhiên nói tiếp: “Hơn nữa, đây là tiền thăm nom công ty gửi cho cô, cho nên thực sự không cần cảm ơn tôi”.

Nói xong, tôi mở trừng mắt ra, nhìn chăm chăm vào tên gay đê tiện nào đó đang ngồi trên sofa, nghiền răng kèn kẹt.

“Anh... nói... cái... gì?”

Nếu như... nếu như tôi không nghe nhầm, trong câu nói của anh ta có ba chữ rất quan trọng: tiền thăm nom?!

Á... á, anh ta lại tự mình quyết định đem tiền thăm nom của tôi để mua thức ăn cho con Ultraman?!

Nhất thời tôi dùng luôn cả ánh mắt thù hận để nhìn con Ultraman, cái đôi cậu nam nam các người đã liên kết với nhau để lừa tiền thăm nom của tôi? Rồi lại nhìn một đồng đồ ăn cho chó, chỗ này phải năm, sáu trăm tệ! Có trời biết bây giờ năm, trăm tệ này có ý nghĩa quan trọng như thế nào đối với tôi.

Nhậm Hàn nhướn mày. “Những gì tôi nói cô nghe không hiểu? Ultraman là con chó thuần chủng, con chó đáng yêu thế này lại bị cô ngược đãi và bắt nó phải chịu khổ cùng cô, cô không sợ hiệp hội bảo vệ động vật đến bắt cô sao?”

Tôi ghen ngào, Nhậm Hàn anh ức hiếp tôi như vậy, cũng không sợ hiệp hội phụ nữ đến bắt anh sao?

Nhậm Hàn tiếp tục nói: “Tôi nghe thím dưới nhà cô nói, hôm đó gặp phải cướp, cũng là do Ultraman đến cứu cô, mua chút đồ ăn để bồi dưỡng vị anh hùng cũng là điều nên làm mà?”

Nước mắt tôi phun trào mãnh liệt, bồi dưỡng cũng không cần phải lấy tiền sinh hoạt phí cả tháng của tôi đi mua chứ?

Tôi còn chưa kịp phản kháng Nhậm Hàn đã đứng dậy, vồ vồ vào đầu con Ultraman vươn vai nói: “Được rồi, cô cho Ultraman ít xương đi, chúng ta đi thôi”.

Tôi lú lười. “Đi đâu?”

Nhậm Hàn cười. “Cô đã làm mất máy ảnh SLR của công ty rồi, không định đền sao? Bây giờ tôi đưa cô đi mua, tiền à, không thành vấn đề, tôi cho cô mượn.”

Tôi bất giác lùi lại phía sau hai bước, nghĩ đến chiếc máy ảnh SLR ở trong ngăn kéo, đến việc muốn chết cũng có rồi, vị Nhậm phó tổng này có phải là kẻ ngộ giúp đỡ người khác không?

“Không cần đâu, hai ngày nữa tôi sẽ tự đi mua.”

“Tôi có người bạn làm đại lý máy ảnh, có lẽ có thể giảm giá, đi thôi.”

Nhậm tổng, anh thật là người giao thiệp rộng, sao chỗ nào cũng có bạn bán hàng giảm giá thế?

“Không cần, thực sự không cần.” Cái gì gọi là cưỡi lên lưng hổ khó xuống chứ, giờ thì tôi đã triệt để hiểu rõ rồi. Vào giờ phút này, cả công ty đều biết việc tôi làm mất máy ảnh, nếu như tôi nói là tìm được rồi, chắc chắn sẽ bị nhìn khinh bỉ. Nhưng nếu như không nói sự thật... nhìn dáng vẻ ép người của Nhậm Hàn, lòng tôi sụp đổ.

“Anh đừng đến đây!”

“Nhậm tổng, anh không cần phải đến thăm tôi thế này đâu, như vậy không hay lắm, anh cứ về công ty làm việc đi.”

Thoáng cái Nhậm Hàn đột nhiên cười lớn nói: “Bạch Ngung, đầu cô bị hỏng rồi à? Hôm nay là thứ Bảy”.

Thứ Bảy?

Thứ Bảy cũng có nghĩa là, tôi xin nghỉ hai ngày lại chính là ngày nghỉ? Thứ Hai tôi vẫn phải quay lại công ty bán sức, lao lực? Cho nên nói, có tính thế nào cũng không tính lại được ông chủ.

Cái tạp chí ác độc này!

CHƯƠNG 15

LẤY LỪA BỊP TRẢ LỪA BỊP

Tầng bốn trung tâm Ito Yokado.

Có một người con gái nào đó đang ôm chân một người đàn ông khóc lóc thảm thiết. “Cầu xin anh không cần đâu, thực sự không cần đâu.”

Người đàn ông cười lạnh lùng đẩy cô gái ra, nhìn từ trên cao xuống. “Cô nói không cần là không cần sao?”

Thím đứng sau các quầy hàng vừa làm việc vừa háng hót xem chuyện vui chỉ trở nói: “Lâu lắm rồi chưa nhìn thấy hai vợ chồng cãi nhau, nhìn cái kiểu cãi nhau kia, chắc là người đàn ông ở ngoài có bồ, không cần vợ nữa. Người vợ sống chết níu giữ. Ôi, oan nghiệt!”

Cô bé tiếp thị hàng ở bên cạnh gật đầu tán đồng. “Nhưng mà cô gái này cố chấp quá, ôm chặt lấy chân chồng nhất định không chịu buông ra.”

Bên này, trận đại chiến của “vợ chồng” vẫn đang tiếp tục. Bất tài, xấu xí chính là từ thím kia và cô bé tiếp thị hàng nói về người con gái, còn người đàn ông vô tình này chính là... Nhậm Hàn, Nhậm đại phó tổng.

Bám chặt lấy tay Nhậm Hàn, thấy anh ta đi càng lúc càng gần đến quầy hàng, tôi càng khóc to hơn.

“Không cần, không cần, thực sự không cần. Nhậm tổng buông tha cho tôi đi, tôi thực sự không cần mượn tiền của anh, tôi hứa với anh, hai ngày nữa nhất định sẽ đem máy ảnh đến bồi thường.”

Nghe thấy vậy, Nhậm Hàn dừng lại, quay người vỗ vỗ vào đầu tôi như đang vuốt ve con mèo yêu quý, nói: “Không cần khách sáo với tôi, mấy vạn đồng tôi vẫn có thể giúp. Quan hệ giữa chúng ta đã thế này rồi, còn khách sáo làm gì chứ”.

Tôi im lặng, nước mắt phun trào.

Đã là quan hệ thế này rồi.

Đằng sau của câu nói mờ ám này lại là thứ người khác không thể tượng tượng được. Trên thực tế, quan hệ giữa chúng tôi chính là kẻ cho vay và người đi vay, địa chủ và nông nô, kẻ áp bức và người bị áp bức. Ý của Nhậm đại phó tổng là: đã cho vay một vạn rồi, cũng không ngại cho cô vay thêm một vạn nữa, để kiếm chút tiền lãi từ cô.

Tôi cắn răng dùng toàn bộ sức lực bỏ nhào lên người Nhậm Hàn, sống chết không chịu buông tay, giằng co rất lâu cuối cùng tôi cũng nghĩ được một câu khước từ hoàn mỹ nhất: “Nhậm tổng, xin anh hãy nể mặt con Ultraman tha cho tôi một lần đi!”.

Nhậm Hàn cười tươi như hoa, dáng vẻ quan tâm nói: “Chính là vì con Ultraman tôi mới nhất định phải giúp cô. Chỉ cần cô sống tốt một chút, giữ được công việc, con Ultraman mới có thể sống được tốt”.

Cô bé nhân viên tiếp thị nghe thấy vậy kinh ngạc kêu: “Nói mãi hóa ra là cô gái này ra ngoài lãng nhăng, mà đối tượng lãng nhăng bên ngoài là Ultraman?”.

Thím ở quầy bán hàng mặt như ngộ ra. “Ultraman là ai? Rất nổi tiếng à?”

Cô bé nhân viên tiếp thị tức giận nói: “Đến Ultraman mà thím cũng không biết? Sao thím lạc hậu như vậy! Anh ta chính là em trai của Obama mà!”.

Tôi nghe như sét đánh ngang tai, chỉ hận là không thể tóm lấy đầu Nhậm Hàn đập lên quầy. Trong lúc tôi giằng co với tên gay đê tiện Nhậm Hàn này, bên cạnh đột nhiên truyền đến giọng nữ rất kỳ lạ.

“Nhậm Hàn!”

Tôi và Nhậm Hàn cùng quay đầu lại, thì cùng lúc nhận được ánh mắt sắc lạnh của một mỹ nữ, tôi buông tay Nhậm Hàn ra. Mỹ nữ kia khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, tuy cười rất tươi nhìn chúng tôi, nhưng ánh mắt lại không chút biểu cảm.

“Lâu rồi không gặp...” Mỹ nữ khoanh tay trước ngực, làm bộ đáng yêu nói.

Nhậm Hàn ngừng lại một lúc. “Đúng rồi, đã lâu không gặp, hôm nay đến tìm Tiểu Tề xem máy ảnh, không ngờ lại gặp em ở đây.”

Mỹ nữ nhìn tôi, hăng giọng nói: “Nhậm tiên sinh không giới thiệu sao?”.

Tôi vẫn còn chưa kịp mở miệng, Nhậm Hàn đã vỗ vỗ vào đầu tôi, ôm lấy eo tôi nói: “Ồ, Bạch Ngưng, giới thiệu với em một chút, đây là Lý Tử Sương, bạn đại học của anh, bọn anh với Tiểu Tề học cùng khóa. Tử Sương, em cũng đến tìm Tiểu Tề mua máy ảnh à?”.

Tôi hơi hoang mang, ngẩng đầu nhìn, phát hiện ra lúc đó Nhậm Hàn đang face to face⁽¹⁾ với tôi, nụ cười đẹp đẽ của anh ta tràn đầy vẻ hạnh phúc, hình như... tư thế này quá sức ám muội.

“Tôi...” Còn chưa kịp nói xong, Nhậm Hàn đã ôm lấy tôi chặt hơn, khiến tôi nói không thành lời.

“Cô nhóc này là người thích nhiếp ảnh, nhưng mấy ngày trước lại giấu anh đem tiền mua máy ảnh để mua quà sinh nhật cho anh, cho nên anh mới nói hôm nay nhất định phải mua máy ảnh cho cô ấy, nhưng cô ấy sống chết không chịu đồng ý. Tử Sương, em đến rất đúng lúc, giúp anh khuyên cô ấy đi.”

Nói xong, Nhậm Hàn đẩy tôi một cái, hại tôi suýt nữa thì bổ nhào vào lòng mỹ nữ kia. Nhìn nhìn mỹ nữ, rồi lại nhìn nhìn dáng vẻ không thể đoán của Nhậm Hàn, tôi nghĩ đến hoàn cảnh của mình, cong môi nói: “Không cần máy ảnh”.

Lúc này đây mỹ nữ Lý Tử Sương trông cũng chẳng khá khẩm hơn tôi, khuôn mặt xinh đẹp tức đến mức tái nhợt ra, nhưng vẫn rất đẹp, tôi ngẫm nghĩ, cảm thấy vẫn nên nói câu gì đó an ủi mỹ nữ, thế là mở miệng: “Thím à, đừng nên tức giận, tức giận lớp trang điểm sẽ tuột ra đó”.

Thoáng cái, mặt người đẹp càng khó coi hơn.

“Nhậm Hàn, Nhậm đại công tử, giỏi đấy, thực sự rất giỏi. Rất có ý sáng tạo, người khác tặng nhẫn, anh lại đi tặng máy ảnh.”

“Thứ phù hợp là được mà, em nói có phải không, Ngung Ngung?”

Tôi bị hai chữ cuối cùng làm cho run rẩy, nhìn vào quan hệ của hai người cũng đại khái đoán ra là “người yêu cũ gặp nhau”, chi bằng tôi tương kê tỵ kế, kéo Nhậm Hàn giả bộ ngoan ngoãn nói: “Em cảm thấy thím ấy nói cũng rất đúng, máy ảnh chẳng thực tế chút nào cả, chúng ta đi mua nhẫn nhé!”.

Nghe thấy vậy Nhậm Hàn nhướn mày. “Ngung Ngung, em thật là đáng yêu. Lại mua nhẫn nữa à, nhẫn đính hôn mới đặt hai ngày trước phải làm thế nào?”

Tôi tức nghẹn cổ họng, không nói lên lời, đang không biết trả lời thế nào, mỹ nữ kia lại cười to: “Trước đây thường nghe Nhậm Hàn anh nói muốn kết hôn, không ngờ lại là thật”.

“Quá khen!” Nhậm Hàn nói chưa hết câu đột nhiên ôm lấy tôi nói: “Thực ra bọn anh đã đăng ký rồi, chỉ là chưa tổ chức hôn lễ thôi”.

Nghe thấy câu này, xem ra người đẹp Lý Tử Sương đã bị hai chữ “hôn lễ” đả kích nặng nề, những vẫn nheo mắt cười lạnh lùng. “Vậy à? Vậy thì thực sự nên chúc mừng anh. Chi bằng thế này đi, chiếc máy ảnh này em mua, coi như là quà cưới cho hai người.”

Ba giây sau, hồn phách tôi quay lại.

“Thật không?”

“Đã như vậy, chị à, phiền chị mang chiếc máy ảnh SLR mã EOS 5D Mark lại đây. Chị xinh đẹp, chị cũng đừng ngại ra vậy, mau đi quẹt thẻ đi!”

“Nhậm Hàn, vợ chưa cưới của anh thật sự... rất đáng yêu.”

Lần này gió thổi ngược chiều rồi, đến lượt Nhậm Hàn, Nhậm đại phó tổng ngại người ra.

Phụ nữ, ma quỷ kích động, yêu quái đổ ky, thần tiên giả tạo.

Đứng trước cửa trung tâm thương mại, tôi sung sướng tràn trề ôm chặt lấy chiếc máy ảnh SLR chết cũng không buông tay.

Tiền của phụ nữ, thật là dễ lừa. Vừa rồi cái cô Sương gì gì đó, vừa nhìn đã biết ngay là người yêu cũ của Nhậm Hàn, tuy mắt nhìn cười cười, nhưng trong lòng lại đang khóc lại còn nói tặng quà cưới cho tôi. Woa! Ha ha, cô muốn tặng quà, sao tôi lại không nhận chứ? Dem chiếc máy ở nhà trả cho công ty, rồi lên Taobao bán chiếc máy mới này, không những trả hết một vạn mà còn có thể kiếm được tám nghìn.

Cuộc mua bán tốt như vậy, tôi có thể không đồng ý sao? Kẻ ngốc mới cự tuyệt, kẻ ngu mới từ chối. Dù gì cũng là bạn học của Nhậm đại phó tổng. Nợ nhân tình sau này cũng do anh ta trả là được. Cho nên, mới nghĩ đến đó, tôi không chút do dự, gật đầu nhận luôn “món quà cưới” này, mua luôn chiếc máy ảnh trước khi chị mỹ nữ đẹp kia hồi hận.

Trùng hợp như vậy sao, anh ta kéo tôi đi mua máy ảnh, bạn gái cũ cũng đến mua? Hơn nữa, cửa hàng đó lại là của bạn học của cả hai? Cho nên, sự thật chỉ có một: Nhậm Hàn gian trá đã kết hợp với bạn học cũ lừa mỹ nữ Sương kia đến tiệm, sau đó kéo theo diễn viên tạm thời là tôi đến để diễn kịch khiến cho người yêu cũ tức giận.

Mục đích là gì, có lẽ có hai khả năng. Thứ nhất, để cô ta thực sự bỏ cuộc, không đến làm phiền Nhậm Hàn nữa. Thứ hai, để cô ta nổi máu ghen, sau đó để mặc cho Nhậm Hàn XXOO. Mặc kệ là khả năng nào, Nhậm Hàn gian trá muốn lợi dụng tôi diễn kịch. Đã là diễn kịch, tôi muốn có chút thù lao, cũng không phải là quá đáng chứ?

Nghĩ đến đây, tôi lại ôm chặt chiếc máy ảnh trong lòng giả ngốc nói: “Nhậm tổng, bạn học cũ của anh thật là người quá tốt!”

Đối phương cười lạnh lùng. “Vậy à?”

“Đương nhiên, nhưng hình như cô ấy hiểu nhầm quan hệ của hai chúng

ta.”

“VẬY Ậ?”

“Vâng, lần sau gặp cô ấy, anh giúp tôi chuyển lời cảm ơn nhé! Nhân tiện giải thích luôn với cô ấy!”

“VẬY Ậ?”

Tôi gật đầu, đang muốn nói tiếp lại thì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng truyền từ trên đầu xuống. “Đã là quà mừng đám cưới, một nửa là của tôi nhỉ?”

Tôi hơi kinh ngạc, ý thức đến chiếc máy ảnh đang ôm trong lòng, đây cảnh giác hỏi: “Anh muốn thế nào?”.

Nhậm Hàn thấy vậy nhưn mày. “Đói rồi.”

“HẢ?”

“Tôi nói tôi đói rồi, không hiểu tiếng Trung à?”

Tôi im lặng, hóa ra bảo tôi mời anh ta ăn cơm, tôi cúi đầu nhìn món bấu vật vụn tẻ trong lòng, cười ha ha nói: “Nhậm tổng, anh muốn ăn gì, hôm nay tôi mời”. Mời anh ăn một bữa, có thể đổi lấy chiếc máy ảnh hơn vụn tẻ, cuộc trao đổi này tôi lời quá rồi.

Nhậm Hàn chổng cằm suy nghĩ, rất lâu sau mới nói: “Sớm thế này đã ăn cơm?”. Nói xong, anh ta lại bất giác nhìn vào rạp chiếu phim đối diện?! Tôi nuốt nước miếng, tên đáng chết này lại còn muốn xem phim nữa?! Nhưng còn may, đất đỏ nhất như bộ phim 3D *A Phàm Đạt* mới công chiếu gần đây cũng xem như vẫn có thể an ủi chút nào đó cái ví tiền đáng thương của tôi.

“Nhậm tổng, trước khi ăn cơm, tôi muốn mời anh đi xem phim có được không?”

Lần này, Nhậm Hàn cũng hài lòng, cong cong môi nói: “Chẳng có việc gì làm thế này cũng chán, tôi miễn cưỡng đồng ý”.

Nói xong, tên gay gian trá mặt dày nào đó đi vào rạp chiếu phim trước, tôi đành nghiên răng đi theo sau.

Hic hic, đây là cái thế giới gì vậy, lại để cho phụ nữ mời đàn ông xem phim! Ý? Nhưng mà, đợi chút, dạo phố, xem phim, ăn cơm... Sao mà những hành động của chúng tôi buổi hôm nay càng nghĩ càng thấy giống hện hò thế?!

CHƯƠNG 16

BỐ BỌN TRẺ

“Phim ma được không?”

“Tôi ghét nghe tiếng hét của phụ nữ.”

“Phim thảm họa?”

“Toàn là những kỹ xảo, có gì đáng xem chứ?”

“Phim chiến tranh?”

“Đổ đầy nước xốt cà chua lên người giả chết, thật buồn nôn.”

“Phim nghệ thuật, chắc không có vấn đề gì chứ?”

“Ngủ trong rạp chiếu phim, tôi sẽ sợ tối.”

...

Ngoài phòng bán vé của rạp chiếu phim, tôi phát cuồng đập vào tường. Khó khăn lắm một kẻ vắt cổ chày ra nước như tôi đây mới hảo tâm mời người khác đi xem phim, không ngờ đối phương khó tính thế này.

Vò đầu bứt tóc, tôi mắ mắ mắ lợi nói: “Rốt cuộc anh muốn xem cái gì?!”

Nụ cười của nhân viên bán vé dần dần lạnh nhạt: “Chi bằng hai người nghĩ xong rồi hãy xếp hàng?”

“Đúng rồi đó!” Mấy người phía sau tức giận nói. “Hai người chọn đi chọn lại mất bao nhiêu thời gian rồi?”

Tôi buông tay biểu thị tình trạng nguy cấp. “Lão Đại, rốt cuộc xem phim nào?”

Nghe thấy vậy, Nhậm đại công tử chậm rãi xoa xoa cằm từ từ nói: “Thôi xem *Hổ hổ sinh uy* của *Cừu vui vẻ* và *Sói xám* vậy”.

Ngây ra ba giây, tôi tự nói với mình: Thế giới rộng lớn, không có chuyện lạ nào là không có.

Hóa ra anh già này cũng thích *Cừu vui vẻ*.

Sau khi vào phòng chiếu, đã có rất nhiều phụ huynh đưa con mình ngồi vào chỗ.

Nhìn những đứa trẻ chạy qua chạy lại trong phòng chiếu sang trọng, tôi ngây ra. Phim vẫn chưa bắt đầu, khắp căn phòng vang lên ca khúc chủ đề của bộ phim hoạt hình. Nghĩ lại nhạc chuông điện thoại của Nhậm Hàn, tôi cố tìm chủ đề để nói: “Nhậm tổng, bình thường anh cũng thích xem Cừu vui vẻ?”.

Nhậm Hàn nheo mắt. “Ngoài công ty không được gọi tôi là Nhậm tổng.”
Tôi ghen giọng, yếu ớt gọi: “Nhậm Hàn”.

Nhậm núi băng hài lòng nướn mi lên, vẫn còn chưa kịp nói gì, một người đẹp đội chiếc mũ đồ chơi hình Cừu vui vẻ đi đến chỗ bọn tôi, nhìn trái nhìn phải kỳ quái hỏi: “Xin hỏi hai vị xem phim phải không?”.

Tôi chớp mắt, có chút không hiểu lời của người đẹp.

Người đẹp thấy vậy lắc lắc chiếc mũ ở trong tay giải thích: “Là thế này ạ, vừa hay hiện tại đang là tuần lễ kỷ niệm của rạp chiếu phim chúng tôi, những bạn nhỏ chỉ cần xem Hồ hồ sinh uy đều được tặng một chiếc mũ Cừu vui vẻ, xin hỏi hai vị...”

Tôi nhìn ngó xung quanh, quả nhiên những người khác đều đưa con mình đến xem phim, ở chỗ này tôi và Nhậm Hàn trở thành sinh vật lạ rồi, đang định giải thích thì lòng bàn tay tôi nóng lên là do bị ai đó nắm chặt.

Nhậm Hàn nói: “Con chúng tôi đã được bà nội cháu dẫn đi mua bắp rang bơ rồi, cứ đưa mũ cho chúng tôi trước được không?”.

“Được ạ!” Người đẹp nghe thấy vậy cười vui vẻ đưa chiếc mũ cho Nhậm Hàn, trước khi đi còn nói: “Hai vị thật là hiếu thuận, không những đưa con đi xem phim còn đưa cả cha mẹ đến!”.

Người đẹp đi xa rồi, mồ hôi tôi túa ra đầm đìa.

“Nhậm Hàn, anh lừa người ta như vậy không hay lắm?”

“Cô gọi tôi là gì?”

Nhìn nét mặt của Nhậm núi băng thay đổi, nhất thời tôi thực sự không biết nói gì. “Chẳng phải anh bảo tôi gọi tên anh sao?”

Nhậm Hàn không nói gì, đội luôn cái mũ lên đầu tôi, mắt nheo nheo nhìn màn hình. “Trước khi ra khỏi rạp chiếu phim, tôi sẽ là cha của đứa trẻ là cô đây.”

Tôi không muốn tìm một tảng núi băng làm chồng rồi sinh ra một đứa con mặt lạnh.

“Nhà anh có trẻ con?”

“Không có.”

“Vậy sao lại lừa người ta lấy chiếc mũ Cừu vui vẻ?”

“Nhìn thấy cô nhân viên đó đội rất đáng yêu.”

“...”

Khi phim bắt đầu chiếu, tôi rút ra được một kết luận: Nhậm núi băng là một kẻ lập dị thích phim hoạt hình và thu thập đồ chơi trẻ con.

Phim mới chiếu được một nửa tôi đã ngồi không yên rồi. Không phải là do phim không hay, chỉ là cứ hề nghĩ đến kẻ lập dị ngồi bên cạnh tôi lại cảm thấy khó chịu, thế là tôi vội tìm cớ chuồn ra ngoài.

Nhưng điều tôi không ngờ được là, tôi còn chưa đi được đến nhà vệ sinh thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng người. Tôi thấy người kia đứng chắn lối đi, cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ cúi đầu nói: “Anh à, phiền anh nhường đường một chút”.

Nói xong, tôi nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tràng cười quái dị, ngẩng đầu lên nhìn, oan gia ngõ hẹp.

Đối phương cười gian trá. “Còn nhớ anh không em gái?”

Tôi líu lưỡi. “Mặt cũng hơi quen.”

Vẫn còn chưa nói hết lời, đối phương đã đi nhanh đến. “Cái gì mà hơi quen chứ, NND, nhìn kỹ đi, anh chính là đại gia hôm trước cướp đồ của em!”

Tôi đứng đơ ra tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan, thời buổi này thật sự chẳng ra sao, sao lại để cho trộm cắp lan tràn thế chứ?

“Cướp tiền gì chứ, gần đây tôi đâu có bị cướp, anh à, chắc là anh nhận nhầm người rồi.” Nói xong, tôi quay người muốn chạy, nhưng chưa kịp quay người, một tia sáng lóe lên trước mắt, một lưỡi dao kề vào cổ tôi. Trời xanh ơi, lần này hẳn đã thông minh hơn rồi, tên tội phạm mới vào nghề này đã biết mang theo dao, mà bi đát là lúc này khắp rạp đều đang chiếu phim, chẳng có ai xuất hiện, chỗ nhà vệ sinh càng là chỗ ít người qua lại nên chẳng ai phát hiện ra sự khác thường ở bên này.

Gần đây vận khí của tôi sao vậy? Một tuần lễ bị cướp những hai lần, lại còn cùng là một người chứ.

Ác duyên!

Nước mắt tôi tràn trề: “Anh ơi, nghe tôi nói này, sao anh cứ thích tôi vậy? Hai ngày trước đã bị anh cướp rồi, bây giờ trên người tôi chẳng còn

đồng các nào! Hơn nữa, túi của tôi để trong phòng chiếu phim rồi”.

Nghe thấy vậy, tên tội phạm mới vào nghề này gằn giọng nói: “Ông đây hôm nay không muốn cướp mà chỉ muốn tìm cô báo thù. Vừa rồi trước rạp chiếu phim nhìn thấy cô đã nhận ra ngay, nhưng bên cạnh cô còn một gã đàn ông nên không dám ra tay, vốn dĩ tưởng rằng phải đợi đến tối mới bắt được cô, không ngờ cô lại tự chui đầu vào rọ, he he!”.

Tôi nghe thấy tiếng cười gian trá của tên tội phạm, trong thoáng chốc cảm thấy đầu óc rối loạn. Buồn vì thấy tội phạm đại thúc này đã nhận ra mình. Vui vì xem ra tối hôm đó anh ta không phải là không muốn cướp sắc mà chỉ là không nhìn rõ tôi, sau mấy đêm suy nghĩ trần trọc, chúng tôi lại trùng phùng là anh ta lập tức triển khai tiết mục “theo đuổi”. Xem ra bản tiêu thư đây vẫn còn có sức hấp dẫn, ít nhất cũng có thể mê hoặc được hai tên tội phạm mới vào nghề. Nhưng mà cầm dao theo đuổi thế này vẫn cảm thấy có gì đó không hay lắm.

Tôi vẫn đang cân nhắc xem phải khuyên tên tội phạm mới vào nghề này thế nào để hắn “buông dao xuống đất, tìm chỗ bàn bạc”, thì trong mắt tên tội phạm mới vào nghề ánh lên vẻ nham hiểm, hắn nói: “Cô tự nói đi! Tại sao tối hôm đó rõ ràng tôi không cướp được gì, mà lúc báo án cô lại nói mất một chiếc máy ảnh? Hại tôi bị anh em trách là ăn mảnh, xấu xa! Cảnh sát cũng truyền tin này ra ngoài, nói tôi cướp máy ảnh, cô làm vậy chẳng phải là hủy hoại thanh danh của tôi sao?”.

Nói cả tràng xong lúc này tôi mới hiểu rõ mình lại không tước đa tình rồi.

Hóa ra là tên tội phạm này thực sự đến tìm tôi để báo thù, không phải đến để theo đuổi tôi.

Tôi thầm rơi nước mắt, nhất thời cũng không biết giải thích với tên tội phạm này thế nào, chỉ có thể cúi đầu dựa vào tường tự nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh nói: “Anh à, anh đừng kích động quá, cho dao cách xa ra chút, nếu như anh thật sự thích máy ảnh, hôm nay tôi lại mới mua một chiếc, sẽ tặng anh”.

“Ông phỉ nhổ vào!” Tên côn đồ đập mạnh chân xuống đất, nhổ một bãi nước bọt, càng nói càng tức giận: “Ông đây không thèm cái máy ảnh của cô, ông đây cần danh dự! Cô nói xem, một cô gái tốt sao lại đi nói dối, cô không biết trộm cướp cũng có đạo lý riêng à? Cô không biết là xã hội đen rất trọng tình nghĩa huynh đệ à? Bây giờ tôi bị cô hại đến mức anh em đều không tin tưởng tôi nữa, những người trong xã hội đen đều coi khinh tôi. Tôi mặc kệ. Bây giờ cô phải đi cùng tôi đến đồn cảnh sát, nói rõ chuyện này”.

“Sao?” Tôi nghiêng đầu chớp mắt. “Đi đến đồn cảnh sát, cùng anh?”
Những lời thoại này hình như là nên do tôi nói mới đúng chứ?

Tên cướp cũng ý thức được những lời này hình như có chút gì đó không đúng, thế là tiếp tục nổi khùng nói: “Dù gì... dù gì sự trong sạch của tôi cũng bị cô hủy hoại rồi, cô phải có trách nhiệm! Phải chịu hoàn toàn trách nhiệm!”.

Tôi kinh ngạc, con người suýt chút nữa thì rơi ra khỏi mắt. “Bị cướp rồi còn phải chịu trách nhiệm?!” Đại ca à, lời nói của anh càng lúc càng kỳ quái, người không biết còn cho rằng tối hôm đó tôi cưỡng bức anh. Bên này tôi và tên cướp mới vào nghề còn đang tranh luận, đang mặc cả thương lượng xem phải chịu trách nhiệm như thế nào, chỉ thấy thoáng người tên cướp nghiêng một cái rồi ngã đổ xuống.

Tôi định thần lại nhìn, mới phát hiện có người từ phía sau bổ nhào đến, lúc này mới đưa tôi thoát khỏi hoàn cảnh nguy hiểm. Nhưng mà tên cướp cũng không phải là kẻ vô dụng, đã có một lần được dạy dỗ, lần này còn biết mang cả dao đến, lao về phía người đẩy mình khiến cho hai người lăn lộn trên mặt đất, con dao trên tay khuya khoảng lung tung, thấy vậy mà tôi bủn rủn cả người.

“NND, đã đi ăn trộm rồi, anh cũng không cần thể diện à?”

“Phù phù, con nha đầu kia đứng im cấm động đây, đợi một chút chúng ta cùng đến đồn cảnh sát.”

Hồn phách tôi vẫn chưa ổn định được, lại nghiêng đầu nhìn, người đang đánh nhau với tên cướp kia hóa ra là Nhậm Hàn.

“Nhậm, Nhậm...” Tôi chưa nói xong, đã thấy lưỡi dao của tên cướp sáng lóe lên lướt qua, còn chưa kịp thốt lên tiếng kêu kinh hoàng, lưỡi dao kia đã hướng đến chỗ Nhậm Hàn. Sau đó, đột nhiên tĩnh lặng, tôi chỉ nghe thấy một tiếng rên của Nhậm Hàn cất lên, vào giờ khắc đó tôi sợ đến ngây người, chỉ còn nghe thấy tiếng thét yếu ớt của mình: “Bố bọn trẻ!”.

CHƯƠNG 17

TRÚNG GÀ

Bởi vì “bố bọ trẻ” là anh hùng cứu mỹ nhân, bị thương rất quang vinh.

Khi cảnh sát đến đưa tên cướp đi, hắn bị còng tay nhưng vẫn không nỡ rời xa tôi, đi được một bước lại quay đầu lại nhìn ba lần rơi nước mắt nói: “Nha đầu, cô nhớ đến đồn cảnh sát giúp tôi khiếu nại nhé”.

Hắn nói xong, tôi bị tất cả những người có mặt ở đó nhìn khinh bỉ, đến cả viên cảnh sát cũng bắt đầu nghi ngờ tôi là đồng phạm của hắn. Thật không dễ dàng gì để giải thích cho rõ và khuyên được những người đang xem bỏ đi, tôi vẫn còn chưa kịp thở phào thì lại nghe thấy phía sau có tiếng người nói: “Chảy máu rồi”.

Quay đầu lại, tôi mới phát hiện ra trên cánh tay của Nhậm đại phó tổng đẹp trai vô ngần máu đã chảy thành sông.

Đến bệnh viện, phải khâu bốn mũi, băng bó vết thương lại xong thì đã tối rồi. Nhậm Hàn từ chối lời mời nằm viện nhiệt tình của bác sĩ và y tá, chỉ đồng ý tiêm rồi đòi về nhà. Đương nhiên, kẻ đầu sỏ tội đồ là tôi không dám xem nhẹ, lật đật theo Nhậm Hàn về nhà.

Vừa đến nhà, tôi bị căn nhà hoa lệ của Nhậm núi băng làm cho choáng váng.

Rèm cửa màu công chúa Loli, giấy dán tường màu xanh nhạt trong mơ, sofa hình gấu mèo Kawaii, gấu ôm hình trái tim, và... đồ chơi hình gấu Teddy cỡ lớn. Nhìn những con gấu Teddy lớn lớn bé bé trong phòng khách, cuối cùng tôi đã hiểu vì sao Nhậm Hàn lần đầu tiên đến nhà tôi đã thích con Ultraman như thế.

Là fan của gấu Teddy, đương nhiên con Ultraman đáng yêu với bộ lông dài sẽ nhận được sự sủng ái của Nhậm núi băng. Nhậm Hàn, quả nhiên anh là một kẻ lập dị.

Tôi im lặng, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí bước vào hang ổ của kẻ lập dị. “Nhậm tổng, anh đã về đến nhà rồi thì nghỉ ngơi tốt nhé, tôi...”

“Đói rồi.” Tôi vẫn chưa kịp nói ba chữ: “Tôi về trước”, Nhậm Hàn đã nhanh hơn một bước. Từ sau khi bị thương, lời nói của Nhậm Hàn ít đến mức đáng thương, không biết có phải là do mất nhiều máu nên ảnh hưởng đến thể lực không nữa. Lúc đó, sau khi ném ra hai chữ Nhậm Hàn cứ thế đi

thẳng vào trong phòng, chẳng thèm nhìn đến sự tồn tại của tôi.

“Nhậm tổng...” Tôi muốn nói lại thôi, nhất thời không biết nói gì.

Nhậm Hàn nghe thấy vậy, ngậm ngừng dừng bước, quay đầu nói: “Bạch Ngung, đừng nói với tôi cô không biết làm cơm đó”. Nói xong, anh ta đi luôn về phía phòng ngủ, đóng cửa lại, chỉ còn lại tôi đang đứng bơ vơ giữa đám gấu Teddy chẳng biết làm gì, tôi thực sự không biết nấu cơm.

Sau một giờ tám phút phân đấu nỗ lực, cuối cùng tôi cũng làm được ba món rau, một món canh.

Sợ hãi đi qua đi lại trước cửa phòng Nhậm Hàn rất lâu cuối cùng tôi cũng gõ cửa, chẳng mấy chốc đã nghe thấy âm thanh loạt xoạt ở trong phòng. Một lát sau, cửa phòng mở ra, Nhậm đại phó tổng mặt còn mơ màng buồn ngủ. “Cơm làm xong rồi?”

Tôi ngẩng đầu, phát hiện ra phòng ngủ của kẻ lập dị Nhậm Hàn bình thường hơn phòng khách rất nhiều. Ngoài chiếc giường lớn sang trọng màu đen ra, còn có bàn, tủ quần áo, máy tính, không có dụng cụ gia đình nào khác, sạch sẽ, gọn gàng, tường cũng rất trắng, trường phái tao nhã, cả phòng ngủ đều hiển thị rõ một điều là chẳng ăn nhập gì với với phòng khách cả, tôi đang ngây ra thì nghe thấy tiếng Nhậm Hàn lạnh lùng từ phía bàn ăn vọng đến: “Bạch Ngung, cô lại đây”.

Tôi lật đật chạy đến, thấy Nhậm núi băng đang nhìn chằm chằm vào các món trên bàn, tôi không kìm được lùi một bước, nuốt nước miếng.

Nhậm Hàn cầm đũa gõ gõ vào bát canh hỏi: “Đây là cái gì?”.

“Canh trứng gà cà chua.”

“Vậy thì kia?”

“Cà chua xào trứng gà...”

“Còn đây?”

“Trứng gà luộc...”

“Cái này?”

“Trứng gà rán.”

Nhậm Hàn im lặng đặt đũa xuống, xoa cằm trầm tư.

“Bạch Ngung.”

“Có.”

“Nhà cô bán trứng gà à?” Nhậm Hàn động đậy cặp mắt sâu thẳm như

muôn nói là chủ nhân của nó đang phải cố kìm nén để không phát hỏa. “Hay là cô để ra trứng gà?”

Tôi bĩu môi, uất ức vụn phần.

Tôi làm sao biết được đột nhiên phải nhận nhiệm vụ làm cơm khó khăn thế này chứ, trong từ điển của tôi, đích xác chỉ biết làm ba món: Cà chua xào trứng gà, canh trứng gà cà chua, trứng gà rán. Hôm nay, tôi còn dùng bao nhiêu nơon thần kinh để nghĩ ra món trứng gà luộc này, có thể coi là phát huy siêu thường rồi.

Nhậm Hàn thở dài: “Cô ở một mình, lẽ nào ngày nào cũng ăn mì gói?”.

Tôi nhìn trời. “Không phải đâu ạ, tôi giao tiền cơm cho thím Vương ở tầng dưới nhà tôi, hằng ngày thím ấy đều nấu cơm cho tôi ăn.” Đương nhiên gần đây do nợ nần chồng chất, tôi đã phải đoạn tuyệt với lương khô, bắt đầu ngày ngày gặm mì gói. Cho nên bữa cơm hôm nay, tôi vô cùng trân trọng. Đã gần một tuần tôi chưa được hạt cơm nào vào bụng!

Thêm vào đó hôm nay đã bị kinh hoảng như vậy, mặc dù lúc này Nhậm Hàn vô cùng không thoải mái nhìn tôi, tôi vẫn mặt dày ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm.

Nhậm Hàn nhìn một lát, xem ra cũng chán nản, thở ra một hơi lạnh, quay người đi về phòng.

“Ý, Nhậm tổng, anh không ăn cơm sao?”

Không có tiếng trả lời, phía sau chỉ truyền đến tiếng đóng cửa phẫn nộ. Tôi nhăn mặt, thè lưỡi, không ăn thì thôi, đói chết đi được! Bản đại tiểu thư mất gần hai năm khó khăn lắm mới học làm được bữa cơm này, bao nhiêu người xếp hàng còn chưa được ăn, anh lại không thèm nể mặt.

Ăn cơm xong, khi tôi đang cân nhắc đi rửa bát xong nói qua một tiếng với người họ Nhậm nào đó rồi đi, hay là trực tiếp im lặng bỏ đi thì tiếng chuông báo tin nhắn vang lên. Rút điện thoại ra xem:

Người gửi tin: Gay cho Quả Ninh

Nội dung: Lên mạng cho tôi!

Trong lòng tôi vang lên những tiếng loảng xoảng, cẩn trọng suy nghĩ xem có phải gần đây mình có post cái gì mới không. Quả Ninh là biên tập tổ Đàm Mỹ Mạng văn học Uy Phong. Bởi vì vừa vào Đàm Mỹ sâu như biển, cũng không biết bắt đầu từ ngày nào tháng nào, tôi bắt đầu công việc viết lách, liền viết cái loại tiểu thuyết Đàm Mỹ này để đọc cho vui. Quả Ninh đại nhân đọc thấy được liền ký hợp đồng với tôi.

Lúc này, đột nhiên Gay cho Quả Ninh nhắn tin cho tôi, tôi vội vàng lên QQ qua điện thoại, phút chốc tiếng tin nhắn QQ đến tới tấp.

Khoảng một phút sau, điện thoại rơi vào trạng thái nguy hiểm, cuối cùng tôi khó khăn mở các cửa sổ tin nhắn ra.

Gay cho Quả Ninh hội Hậu cung

[Gay cho Quả Ninh:] Các vị, để đảm bảo cho sự trong sáng của mạng, xin lập tức khóa hết tất cả các trò chơi mờ ám, có H!

[Gay cho Quả Ninh:] Lần này không phải chuyện đùa đâu, thật sự đó! Tối nay mình bị kiểm tra!

Bên dưới một tràng tiếng kêu than ai oán.

Cửa sổ riêng tư 1

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Bạn yêu quý, nghe nói trang web của bạn bị kiểm tra độ lành mạnh? Vậy gay nữ vương Nhậm Hàn mình thích nhất phải làm thế nào?

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] Người đâu?

[Sâu chuyên gặm hoa cúc:] (Ngạc nhiên) Cuối tuần mà cậu lại không online?! Lẽ nào cô gái chuyên ngồi nhà như cậu lại ra ngoài hẹn hò?

Cửa sổ riêng tư 2

[Gay cho Quả Ninh:] Tiểu Ngưng Tử, tác phẩm của em là trọng điểm kiểm tra lần này, em phải đem xóa toàn bộ H cho chị, nghe rõ hay chưa?!

[Gay cho Quả Ninh:] Tối nay chị sẽ kiểm tra em đầu tiên!

[Gay cho Quả Ninh:] Người đâu rồi?

[Gay cho Quả Ninh:] Quay về lập tức trả lời chị.

[Gay cho Quả Ninh:] Quay về chưa?

Cửa sổ riêng tư 3

[Chó gâu gâu:] Bạn thân mến, đau khổ quá!

[Chó gâu gâu:] Nhiều như thế này làm sao mà sửa? Lưỡi, hôn đều xóa hết?

...

Tin nhắn không ngừng đến, tôi chẳng kịp trả lời bất cứ tin nào, điện thoại sắp đơ rồi.

Làm thế nào đây? Tôi vò đầu suy nghĩ, chỗ ở của Nhậm Hàn là một khu biệt thự nhỏ, nằm ở lưng chừng ngọn núi nào đó ở ngoài đường vành đai ba, vừa rồi chúng tôi gọi taxi, tôi phải thuyết phục hết hơi bác lái xe mới đồng ý chở đến, bây giờ tạm không nói đến việc tiền xe đắt đỏ, cứ xem như tôi thuận lợi tìm được một chiếc taxi chạy như bay về nhà thì ít nhất cũng mất gần một tiếng, đến khi đó chắc là Quả Ninh đã phát cuồng rồi, đến khi đó sẽ cho tôi vào lãnh cung.

Làm thế nào? Đứng bên cạnh vực thẳm, tôi đột nhiên nhìn về phía góc nhà, có chiếc máy tính đang bị đám gấu Teddy vây quanh.

Tôi quay đầu nhìn phòng ngủ không chút động tĩnh gì, người kia uống thuốc xong chắc ngủ rồi? Tôi dùng máy tính của anh ta một chút, không quá đáng chứ?

A di đà Phật, xin hãy phù hộ cho con là máy tính của Nhậm gay dê tiện không có mật khẩu.

Đêm trăng thanh gió mát là thời điểm giết người tốt nhất. Tôi nhân lúc tiểu mỹ nam Nhậm Hàn đang bị thương, cơ thể yếu đuối, ngủ say mơ màng, lén lén lút lút lên... mạng nhà anh ta.

Thấp thỏm, bất an mở máy tính ra, không có mật khẩu, không có hình ảnh khiếm nhã gì, trên màn hình máy tính là hình ảnh WINDOWS rất kinh điển, cũng không có hứng thú đi lục tìm những đồ trong máy tính, tôi vội nhấn vào biểu tượng QQ. Trong chốc lát tin nhắn QQ truyền đến như vũ bão.

Chỉ có điều, lần này chỉ có một người duy nhất gửi tin nhắn cho tôi.

[Gay cho Quả Ninh:] Tiểu Ngung Tử, nhanh chóng xóa toàn bộ H trong

[Gay cho Quả Ninh:] Trước khi bị khiêu nại, nhanh!

[Gay cho Quả Ninh:] Người đâu rồi?

[Gay cho Quả Ninh:] Em đừng cho rằng không nói gì mà được nhé, lần này là thật đó, viết H có thể bị bắt ngồi tù đó!

[Gay cho Quả Ninh:] Tiểu Ngung Tử, em dám invisible với chị?

Nhìn thấy lửa giận của Quả Ninh đang bốc lên. Tay tôi run rẩy gõ chữ.

[Tiểu Ngung Tử:] Thật ngại quá, Biên Biên, cả ngày nay em ở bên ngoài, bây giờ mới lên mạng được.

[Gay cho Quả Ninh:] Nhanh chóng sửa đi!

[Tiểu Ngung Tử:] Chẳng phải mới kiểm tra thời gian trước sao? Sao mà lại kiểm tra thế? Ngày Biên Biên đại nhân, không phải là chị bị ai đó khiêu nại

chứ?

[Gay cho Quả Ninh:] Sửa đi, nói ít lời thừa thãi thôi. Tiểu Ngung Tử, em nghe cho rõ đây, sau này không cho phép viết H nữa, đến hôn cũng không được viết cái loại đũa đầu lưỡi! Lần này kiểm tra là thật đó, sau này đều không được viết H nữa, mãi mãi.

[Tiểu Ngung Tử:] Không nghiêm trọng như vậy chứ?

[Gay cho Quả Ninh:] Bị bọn chị khóa lại hay là trực tiếp bị bắt ngồi tù, em tự chọn đi.

...

Chẳng còn cách nào. Dưới sự uy hiếp đáng sợ như vậy của Quả Ninh, tôi ngoan ngoãn mở trang web, vào phần sửa chữa, ngồi cắt bớt cảnh H của từng chương mà mình phải thức thâu đêm viết. Đang đau đớn sửa chữa, thì phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng. “Cô đang làm gì đó?”

Tôi kinh hãi, giật mình tí nữa thì hét toáng lên, chân tay luống cuống đóng luôn trang web lại, rồi từ từ quay người, cười. “Nhậm tổng, anh dậy rồi à?”

Nhậm Hàn khoanh tay trước ngực, như một vị vương giả nhìn từ trên cao xuống. “Đừng có cau mày cười quái dị như thế, tôi hỏi cô đang làm gì?”

“Ý...” Tôi nhìn trời, rồi chớp mắt nhìn xung quanh. “Vốn dĩ tôi muốn đi, nhưng lại không yên tâm về anh, cho nên tôi muốn đợi anh tỉnh lại, chắc chắn anh không sao rồi mới đi, bởi vì chẳng có việc gì làm cho nên mới mở máy tính lên mạng.” Nói xong, tôi đưa mắt len lén nhìn Nhậm Hàn. Đối phương chẳng biểu hiện gì cả, khuôn mặt vẫn như núi băng, chắc là chưa phát hiện ra?

Nhậm Hàn vươn vai chuyển chủ đề: “Bạch Ngung, biết nấu mì không?”.

“Sao?”

“Tôi đói rồi, nấu cho tôi bát mì, không cần cho hành.”

Hơ, người đàn ông này thực sự coi bản tiểu thư đây là người giúp việc? Nhưng vì anh ta là cấp trên của tôi, hơn nữa, hôm nay là tôi hại anh ta bị thương, thế là trước quyền hành, tôi vẫn phải lặng lẽ xuống bếp. Nửa giờ sau, tôi vất vả dùng bao tâm huyết cũng nấu xong mì, vui sướng bùng ra khỏi bếp.

Nhậm đại công tử đang ngồi đọc báo đưa mắt nhìn bát mì, cuối cùng không kìm nổi cơn bùng phát.

“Bạch Ngung, nhà cô thực sự có thù với trứng gà sao?”

“Sao?” Tại sao lại nói như vậy chứ.

Nhậm đại công tử dùng đũa khuấy khuấy mì, nheo mắt. “Tại sao lại là mì trứng?”

Tôi chống cằm, thành thật nói: “Bởi vì tôi chỉ biết nấu mì trứng”.

Nói xong, Nhậm Hàn vốn dĩ biểu hiện lúc nào cũng tĩnh lặng như ngọn núi Thái Sơn dần dần thay đổi, bị tôi làm cho tức đến phát điên, thấy vậy nỗi buồn bã cả ngày hôm nay trong lòng tôi đã được giải phóng rồi, trong lồng ngực có một đóa tường vi nhỏ đang vui vẻ hé nở.

Tôi không hề biết, vui quá hóa buồn.

Kỳ thực tôi đang cách bi kịch càng lúc càng gần.

Ăn mì xong, Nhậm Hàn không thềm lau miệng, nói ra một câu làm tôi kinh hoàng nhất trong ngày: “Bây giờ no rồi, cũng có sức để xử lý cô rồi”.

Tôi giả vờ ngốc nghếch: “Ý? Nhậm tổng nói gì vậy? Thu dọn phòng à?”.

Nhậm Hàn cắt ngang lời tôi, bấm đầu ngón tay đếm tự nói: “Một, cô đã giấu cả công ty nói là máy ảnh bị cướp mất, tham ô của công. Hai, nhân cơ hội này xin công ty nghỉ ốm. Ba, sỉ nhục lãnh đạo của công ty?!”.
.

Nói xong, mặt Nhậm Hàn vẫn thản nhiên khẽ nhếch môi lên cười gian trá: “Bạch Ngưng, cô thực sự cho rằng tất trang web vừa rồi đi thì sẽ không sao sao? Cô không biết có cái gọi là ghi nhớ các trang web đã mở à?”.

CHƯƠNG 18

TIỂU THUYẾT ĐAM MỸ

Nếu như người mà bạn không thể đắc tội ngược đãi bạn, bạn sẽ làm thế nào? Dán hình anh ta rồi viết tên lên tường, ngày ngày ném phi tiêu cho anh ta chết đi, hay là dùng vải khâu hình nộm, đêm đêm nguyên rửa, rồi dùng kim đâm chết anh ta?

Là một hủ nữ mới, cách tôi lựa chọn là... he he, viết lên một nhân vật gay đê tiện quan hệ đồng tính trong tiểu thuyết Đam Mỹ của mình, sau đó ngược đãi anh ta đến chết. Còn nhớ lúc trung học khi bắt đầu viết truyện, có bạn cùng bàn nào đó thờ dài nói: “Không thể đắc tội với Tiểu Ngưng Tử đâu. Nếu không, chẳng biết đến lúc nào cô ấy sẽ cho bạn vào tiểu thuyết của cô ấy, sau đó bạn sẽ bị truyền tay từ tên ma cô này sang tên khác rồi bị ném lên vũ đài làm kỹ nữ, bi đát lắm!”.

Việc đã cách mấy năm rồi, tôi bị Nhậm Hàn ép bức hai lần về tiền bạc và tinh thần, liền cắn chặt răng, đem Nhậm Hàn và Lão Đại Lý Tử Nho biến thành một cặp tình nhân trong tiểu thuyết, dưới ngòi bút của tôi, họ đã chết đi sống lại, bị ngược đãi thân thể, ngược đãi tinh thần.

Trong câu chuyện, Nhậm Hàn là một gay thánh thiện, tuy bị Lý Tử Nho lừa rất nhiều lần, nhưng vẫn âm thầm ở bên anh ta. Trong công việc, hai người luôn đối đầu nhau, nhưng Nhậm Hàn thường xuyên ngầm giúp đỡ Lý Tử Nho. Trong cuộc sống, Nhậm Hàn chăm sóc cha mẹ Lý Tử Nho, dọn dẹp nhà cửa, nhưng thứ đối lại là phải chịu sự tổn thương và phản bội hết lần này đến lần khác, đến cuối cùng, một ngày, Lý Tử Nho tuyên bố ở công ty: Anh ta muốn kết hôn...

Câu chuyện vẫn chưa kết thúc, thì giới hạn của tôi lại đến rồi.

Mắt tôi nhìn mũi, mũi nhìn tim đứng trước mặt Nhậm Hàn, xin tha thứ.

“Nhậm tổng, tôi sai rồi, tôi thực sự sai rồi, tôi hối hận rồi! Anh đừng tính toán với tôi nữa, đừng cứ thấy tôi là lại tức giận nữa.”

Đối phương không để ý, vẫn im lặng nhìn vào trang web tiểu thuyết, tôi rơi nước mắt.

“Nhậm tổng, cầu xin anh, đừng xem nữa.”

“Nhậm tổng, tôi thật sự không cố ý, tôi cũng chỉ là giải trí...”

“Giải trí?” Nhậm Hàn cắt ngang lời tôi, cười gian trá. “Bạch Ngung, chữ VIP này là ý gì? Thứ kiếm tiền là giải trí?”

Tôi im thít, nghe thấy giọng Nhậm Hàn càng lúc càng cao không tìm được sự lo lắng. Thực ra lúc mới viết tác phẩm này thực sự chỉ là giải trí, vốn dĩ tôi cũng cho rằng, loại tác phẩm này sẽ chẳng có ai thích, nhưng không ngờ lại nhận được sự đón đọc của nhiều người, không được coi là hot lắm nhưng cũng trở thành tác phẩm được thu phí của mạng văn học, rồi được mở VIP.

Tôi hốt hoảng, chống cằm cười ranh mãnh. “Trước vui mình sau vui người...”

Nhậm Hàn cười lớn. “Lấy tôi và Lão Đại của cô ra để vui mình vui người? Ồ, không biết tác phẩm hay thế này, Lý Tử Nho xem được thì sẽ sao nhỉ?”

Nghe thấy vậy, trong lòng tôi lại vang lên tiếng loảng xoảng, người đông cứng mất hai giây, không chút do dự, bổ nhào vào lòng Nhậm Hàn: “Nhậm tổng, đừng mà, hu... hu...”.

Tôi kêu khóc thảm thiết, còn Nhậm Hàn vẫn thản nhiên như không, cũng không biết vì sao đột nhiên người lại cứng đờ, anh ta càu nhàu nói: “Có làm gì vậy?! Mau bỏ ra!”.

Tôi đoán chắc do áo sơ mi trên người Nhậm Hàn là hàng cao cấp, sợ nước mắt nước mũi của tôi làm bẩn, thế là tôi càng cố dấn vào ngực anh ta, ôm lấy eo anh ta, không chịu buông ra. “Tôi không buông, hu... hu. Nhậm tổng, anh không đồng ý giữ bí mật này của tôi, tôi sẽ nhất quyết không buông!”

Đùa chắc, nếu như để Lão Đại biết được chuyện này, kết quả của tôi không cần nói cũng biết sẽ chết rất thảm, rất thảm! Trong tạp chí, Lý Tử Nho có biệt danh là hồ mặt cười, nhìn ngoài thì có vẻ rất hiền dịu, là người thấu tình đạt lý, nhưng sau lưng, nếu như ai đắc tội với anh ta, anh ta sẽ xử lý cho đến chết.

Cho nên, so với Nhậm Hàn, Lý Tử Nho càng không thể đắc tội. Có giết tôi đi thì hôm nay cũng không thể để Nhậm Hàn đạt được mục đích này. Tôi ôm lấy eo của Nhậm Hàn vừa nhảy vừa giậm, đối phương bị giữ chặt như vậy đã sống dở chết dở rồi. Thấy tôi nhất quyết không buông, Nhậm Hàn bất lực thở dài nói: “Được, tôi đồng ý với cô sẽ không nói chuyện này cho bất cứ người nào, bây giờ có thể buông tôi ra chưa?”.

“Không.” Tôi vẫn khóc lóc. “Phải thề độc mới được, ví dụ nếu như nói chuyện này cho người thứ ba thì sẽ không là người nữa.”

Nhậm Hàn im lặng hai giây, cuối cùng mím môi mím lợi nói: “Bạch... Ngung!”.

Tôi run rẩy, ngẩng đầu nhìn Nhậm Hàn đang nổi đầy gân xanh trên mặt, nhìn thấy dáng vẻ của anh ta như vậy tôi đã hiểu ý của anh ta là: Sự nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn!

Lúc hoảng hốt này tôi mới đột nhiên phát hiện ra, hóa ra vừa rồi căng thẳng quá, muốn chạy đến ôm lấy chân anh ta cầu xin, giờ lại biến thành ôm eo, nếu như tôi không nhầm, lúc này đây thực sự là tôi đang bỏ nhào lên người Nhậm đại công tử.

Tôi nuốt nước miếng, ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng thu tay về phía sau, nhưng đã muộn mất rồi, tôi vừa rút được tay ra, thì nghe thấy tiếng thứ gì đó rắc rắc vang lên, tôi chớp mắt. “Tiếng gì vậy?”

“Chết rồi!” Nhậm Hàn đang muốn đứng dậy, tôi chỉ nghe thấy tiếng “rắc” rất to, bị mất trọng tâm lần nữa, tôi cùng Nhậm Hàn ngã nhào xuống đất.

“Bụp!”

Ghế bàn máy tính vì không chịu được trọng lượng của hai chúng tôi nên đã gãy mất một chân. Tôi và Nhậm Hàn cũng bị kéo xuống theo, thế là, lúc mà đầu óc tôi tỉnh táo lại, tôi phát hiện tư thế của tôi và Nhậm Hàn càng mờ ám hơn.

“Xin... xin lỗi!” Tôi vội đứng dậy.

Sắc mặt Nhậm Hàn tái xanh, rất lâu sau anh ta mới nhăn mặt nói: “Bạch Ngung, giỏi lắm”.

Nghe thấy bốn chữ có ngữ khí bình tĩnh này, tôi hơi run lên, nghiêng đầu sợ hãi nói: “Xin lỗi, Nhậm tổng, tôi không biết ghé nhà anh lại yếu thế này, đợi... đợi hai ngày nữa, tôi sẽ bồi thường anh tiền mua ghế mới”.

Nghe thấy vậy, mắt Nhậm Hàn sáng lên, anh ta nhìn tôi chăm chăm, nói: “Không cần nữa”.

“Ý?” Mắt tôi sáng như sao. Nhậm Hàn cuối cùng cũng nghĩ thông rồi? Ân xá thiên hạ không ngược đãi tôi nữa? Tôi vậy đuôi đang nghĩ hai câu nịnh bợ, thì nghe thấy Nhậm Hàn nói: “Bồi thường tiền thuốc trước đi”.

“Á? Không phải chứ, Nhậm tổng, nhát dao đó không phải tôi đâm mà, tại sao lại bắt tôi bồi thường tiền thuốc? Không công bằng, không công bằng!”

Nhậm Hàn vẫn nằm nguyên trên mặt đất, đột nhiên phì cười giọng cười

có chút thê thảm. “Không phải là lần ở rạp chiếu phim, là bây giờ.”

“Sao?”

“Bởi vì cô vừa mới dùng cảm biểu hiện, làm rách miệng vết thương của tôi rồi.”

Tôi đột nhiên muốn tát cho mình hai cái.

Nợ ngoài: một vạn

Sinh hoạt phí điện nước: sáu trăm

Mời cấp trên ăn cơm xem phim: hai trăm

Tiền xe đưa cấp trên về nhà: hai trăm

Phí thuốc thang: sáu trăm

...

Nhìn những chi phí chồng chất của tháng này tôi cắn răng, rơi nước mắt.

Hai ngày sau khi Nhậm Hàn bị thương, hết kỳ nghỉ phải đi làm. Nhậm Hàn vẫn án binh bất động, Lão Đại hình như vẫn chẳng biết gì về chuyện tiểu thuyết Đam Mỹ. Nhưng càng như vậy tôi càng thấp thỏm không yên. GV, tiểu thuyết Đam Mỹ, biển thủ máy ảnh của công ty, thiếu nợ vạn tệ... Bây giờ ở trong tay Nhậm Hàn, tôi đã là một kẻ cổ bị buộc dây thòng lọng rồi. Hơn nữa, bất luận là chiếc thòng lọng nào cũng có thể khiến tôi chết mà không có chỗ chôn.

Cho nên, đối với sự lạnh lùng và im nặng thế này tôi cảm thấy áp lực khó chịu vô cùng. Thời gian cách cuộc họp chọn đề tài của tháng tới càng lúc càng gần, Nhậm Hàn tuy không nói ra miệng, nhưng tôi hiểu rõ, anh ta bây giờ đang giấu Lão Đại và công ty nhiều chuyện như thế này chính là muốn trói buộc tôi.

Chưa cần nói xa, tay trắng mà lại nợ nần cả đống đã khiến cho người ta cảm thấy thống khổ vạn phần rồi.

Ngồi trước bàn làm việc, tôi đang ôm đầu suy nghĩ, bỗng nhiên phía sau lưng truyền đến tiếng ho khan. Tôi, Xán Xán, Tiểu Duy, chị Tiêu Phù đều ngẩng đầu.

Lão Đại Lý Tử Nho đứng trước cửa phòng làm việc, kính vàng, âu phục trắng, cà vạt xanh đen. Trang phục rất đơn giản nhưng trên người anh ta vẫn toát lên vẻ áp bức. “Các bạn, còn một tuần nữa là phải in tạp chí rồi.”

Mọi người đều im lặng không nói.

Giọng cười của Lão Đại phát ra đầy yêu khí, còn kéo dài giọng nói: “Cho nên trước tám giờ sáng ngày mai, tôi muốn nhìn thấy những bản thảo cuối cùng được đặt trên bàn làm việc”.

Xán Xán ôm đầu phát cuồng: “Á... á! Lão Đại, không phải chứ? Chỗ tôi còn hai vạ chữ chưa viết đây!”.

Lão Đại cong môi, đẩy đẩy gọng kính nói vẻ rất vô tội. “Chẳng phải cho cô thời gian một tuần sao?”

Xán Xán toi rôi, Tiểu Duy vỗ vỗ vào vai bày tỏ sự đồng cảm.

Chị Tiêu Phù châm một điều thuốc, ngồi vắt chân nói: “Tử Nho, không cần quá đáng như vậy chứ, trong tay tôi cũng còn 20P chưa chỉnh sửa xong. Phòng Phóng viên vẫn chưa mang bản thảo đến”.

Lão Đại cười nhạt. “Đó là việc cô phụ trách biên tập, tôi quản không được. Phòng Phóng viên kéo dài thời gian giao bản thảo, cứ chiếu theo luật của công ty muộn một giờ phạt một trăm tệ, còn về trách nhiệm của cô nếu như giao bản biên tập muộn một tiếng là hai trăm tệ, hiểu cách làm chưa? Hử?”

Nói xong, Lão Đại quay đầu sang phía tôi, tôi lập tức co rúm lại: “Hiểu ạ!”. Còn may kỳ này bài tôi phải làm cũng còn không nhiều lắm, thức một đêm chắc không vấn đề gì.

“He... he.” Lão Đại cười làm tôi thấy lạnh xương sống. “Cô hiểu cái gì, Bạch Ngưng? Cô vào phòng làm việc của tôi ngay.”

Tôi run đến nổi răng trên va răng dưới, mỗi tháng đến những lúc này đều là lúc Lão Đại thô bạo, tàn nhẫn nhất, cũng giống như nguyên lý chu kỳ kinh nguyệt của phụ nữ. Cho nên, trước khi tạp chí xuất bản, chúng tôi đều phải giữ nguyên tắc càng tránh xa Lão Đại càng tốt, riêng phòng làm việc mà có thể không đi thì đừng đi.

Nhưng vào thời điểm này, Lão Đại lại đột nhiên gọi tôi đến phòng làm việc của anh ta, lẽ nào?!

Tôi nuốt nước miếng ực ực, lặng lẽ đi vào phòng làm việc của Lão Đại, ngồi xuống. Đầu cũng không dám ngẩng lên, nói nhỏ: “Lão Đại, anh tìm tôi có việc gì ạ?”.

“He... he, không cần căng thẳng như vậy, chỉ nói chút chuyện riêng thôi mà.”

Lý Tử Nho nói lời này càng khiến tôi căng thẳng hơn, lòng bàn tay tôi đầy mồ hôi.

“Chuyện, chuyện riêng gì?”

Lão Đại chậm rãi đẩy cốc trà cho tôi, dò hỏi: “Nghe nói cô và Tiểu Hàn chuẩn bị kết hôn?”.

Ồ!

Ngụm nước tôi vừa uống phun ra luôn.

“Em gái tôi còn tặng máy ảnh SLR cho hai người làm quà cưới?”

Ồ!

Lần này đến cốc nước tôi cũng chẳng cảm nổi nữa, lau miệng áp ứng: “Em gái? Không phải là cô Lý gì Sương kia...” Ấy, đợi chút, Lý Tử Sương, Lý Tử Nho, hai cái tên này...

Tôi so so vai, chỉ hận nỗi không có khe nứt nào để nhảy xuống. Không xui xẻo như vậy chứ? Khó khăn lắm mới kiếm được chút tiền, hóa ra lại là của em gái Lão Đại! Tôi đã nghe Tiểu Trinh nói qua, cha mẹ Lão Đại mất rất sớm, anh ấy vừa phải làm cha vừa làm mẹ nuôi dạy em gái. Cho nên đến tận bây giờ vẫn chưa kết hôn cũng là vì cô em gái bảo bối này.

Bởi vì lo lắng cho chuyện cả đời của em gái, Lý Tử Nho dự tính đợi em gái lập gia đình xong rồi mới tính đến chuyện của mình. Do vậy, có thể thấy người em gái này rất quan trọng với anh ta, thế mà bây giờ tôi lại dám vuốt râu hùm.

Đây là cái lý lẽ gì vậy?

Tôi cố nở nụ cười còn khó coi hơn khóc, cẩn trọng nói: “Tiểu thư Lý Tử Sương kia là em gái anh?”.

Lão Đại mở to mắt. “Tiểu thư? Nghe nói hôm đó ở trước mặt Nhậm Hàn cô còn gọi nó là thím”.

Tôi choáng váng, chẳng rên rỉ nổi.

Tôi đang chuẩn bị ôm chân van xin, thì Lão Đại cười gian trá nói: “À, cũng không cần căng thẳng, nói ra còn phải cảm ơn cô”.

“Sao?” Tôi ngây mặt ra, tôi lừa tiền của em gái anh, anh lại còn cảm ơn tôi?

Lão Đại khoanh tay trước ngực. “Bạch Ngung, mọi chuyện chắc cô cũng nhìn ra rồi, đưa em gái ngốc đó của tôi thích Nhậm Hàn. Nhưng cô cũng biết, Tiểu Hàn sẽ không chọn nó, mặc dù cự tuyệt nhiều lần, nhưng nó vẫn không chịu bỏ cuộc. Lần này, cuối cùng...”

Tôi lú lười. “Kỹ thuật diễn của tôi tốt như vậy sao? Mới thế mà cô ấy đã

tin tôi là vợ chưa cưới của Nhậm Hàn. Khụ... khụ, Nhậm tông?”

Lão Đại lắc đầu cười nhạt. “Bạch Ngung, cô có biết trong trường hợp nào phụ nữ dễ dàng bỏ cuộc nhất không?”

“Trường hợp nào?”

Lão Đại nhếch môi. “Phụ nữ à, luôn cố sống chết giữ không chịu buông tay, tám mươi phần trăm là do lòng ham hư vinh, luôn cảm thấy không đạt được thì không cam tâm. Tiểu Hàn lần này rất thông minh, tìm một người vợ chưa cưới kém như thế này, em gái tôi vừa nhìn thấy đương nhiên lập tức phát hiện thấy người đàn ông này chẳng ra làm sao, mắt kém như vậy nên vợ chưa cưới của anh ta mới kém hơn mình cả trăm, cả nghìn lần, tự nhiên cũng chẳng còn muốn theo đuổi nữa, cho nên...”

Lão Đại nhún vai buông tay, dáng vẻ rất bất lực. Thấy vậy, tôi chết đứng tại chỗ.

Nói như vậy, tôi lập đại công rồi?

Nói như vậy, Nhậm Hàn lợi dụng tôi thành công rồi?

Nói như vậy, Lão Đại đang ngầm chửi tôi kém hơn Suong đại thẩm rất nhiều, rất nhiều?

Lão Đại ho lớn tiếng, nhanh chóng chuyển đề tài: “Cho nên sự việc này tôi cũng không truy cứu nữa. Nhưng mà quà cưới em gái tôi tặng, có phải cũng nên trả lại không nhỉ?”

Anh ta nói xong, con người của tôi lòi ra, trong chốc lát mới nhớ đến một việc rất quan trọng, rất... rất quan trọng: Hình như, hôm đó đưa Nhậm đại công tử về nhà, tôi đã bỏ luôn máy ảnh ở chỗ anh ta không cầm đi, bây giờ tôi lấy cái gì để trả đây?!

CHƯƠNG 19

LÀM CƠM, LÀM CƠM

Kết quả thương lượng là tôi phải trả cả hai chiếc máy ảnh.

Cái cũ thì trả về kho của công ty, cái mới thì trả cho Lão Đại. Trước cửa phòng làm việc của Lão Đại, nước mắt tôi tràn trề, bảo tôi phải miệng thế nào để đòi máy ảnh từ chỗ Nhậm Hàn đây? Cứ nghĩ đến cái câu Nhậm Hàn nói ban đầu: “Đã là quà cưới thì tôi cũng nên được một nửa chứ?” là tôi lại không kìm nén được cảm giác run rẩy.

Có khi nào mà khi tôi vừa đề cập đến Nhậm Hàn liền nói: “Được thôi, nhưng mà cô cầm máy đi thì phải trả tôi phần của tôi, cho nên cô nợ tôi thêm tám nghìn tệ nữa.”

Tôi bị cái giả thiết này dọa cho sợ đến mức đầm đìa mồ hôi lạnh, ngồi trước màn hình máy tính mà thấy lão đảo. Bởi vì tối nay phòng Biên tập quyết định tăng ca thâu đêm, khó khăn lắm tôi mới đi ra khỏi phòng làm việc của Lão Đại, nên cũng chẳng có ai hỏi là có chuyện gì xảy ra, cả phòng làm việc gần như chỉ còn vang lên tiếng đánh máy của chị Tiêu Phù.

Lòng của tôi càng lúc càng bất an.

Suy đi nghĩ lại, vẫn nên đến thăm dò tin tức chỗ Nhậm Hàn.

[Bạch Ngưng phòng Biên tập] (mặt đáng yêu) Nhậm tổng, tay của anh đỡ nhiều chưa?

Tin nhắn gửi đi rất lâu mà chẳng thấy có hồi âm, tôi biết trước khi báo được xuất xưởng, phòng Phóng viên cũng rất bận, vậy tạm gác chuyện đó lại, bắt đầu sắp xếp lại công việc của mình. Gần sáu giờ ba mươi, mọi người trong công ty lần lượt ra về hết, vì ở nhà có con Ultraman đang đợi tôi về cho ăn, nên chỉ cần công ty cho phép, là tôi mang công việc về nhà tiếp tục làm.

Cho nên tôi liền cầm chiếc USB tội ác copy tư liệu vào, chuẩn bị offline. Thì đột nhiên có tin nhắn đến.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Làm xong thì cùng về.

Tôi mở to mắt ra, nhìn đi nhìn lại ba lần, mới xác nhận người gửi không phải là Xán Xán, chị Tiêu Phù hay là bọn Tiểu Trịnh, Tiểu Chí gửi, chắc chắn là mình không nhầm, đối phương là Nhậm Hàn - Nhậm đại phó tổng.

Làm xong thì cùng về?

Câu nói này sao mà mờ ám quá! Tôi nhìn trái ngó phải, chắc chắn không có ai nhìn thấy tin nhắn này thì vội vàng rút máy tính, đi thẳng luôn xuống chỗ khu buôn bán, nhìn ngó xung quanh, không có người quen nào mới gửi tin nhắn đi.

“Vâng, tôi đã xuống chỗ khu buôn bán đối diện.”

Gửi xong tin nhắn, tôi hoảng hốt phát hiện, dường như đoạn tin nhắn mà tôi vừa mới gửi đi còn mờ ám gấp trăm lần cái tin nhắn kia, đang phát điên lên thì có tin nhắn trả lời.

“Này, cô sợ cái gì chứ? Quan hệ của chúng ta chẳng phải sớm đã công khai?”

...

Mặt tôi đỏ ửng, tôi sờ sờ điện thoại. Quả nhiên, đạo cao một tấc, quý cao một trượng!

Da mặt người này dày đến khác thường.

Nhậm đại phó tổng lần này rất tốc độ, chưa đến mười phút sau, chiếc xe sang trọng đã dừng lại trước mặt tôi. Tôi lên xe, thấy Nhậm Hàn cứ lái xe từ tốn, cuối cùng không nhịn nổi nữa, run rẩy hỏi một câu: “Nhậm tổng, chúng ta đi đâu?”

Ánh mắt Nhậm Hàn như có ý cười nhìn tôi một cái nói: “Vừa rồi chẳng phải có người quan tâm đến vết thương của tôi sao?”

Tôi chớp mắt, sau đó thì? Không phải Nhậm Hàn cảm thấy đã quan tâm thì không chỉ dùng lời nói suông chứ, đưa tôi đi đến tiệm thuốc để kiểm tra, sau đó với khuôn mặt đẹp trai, nhìn tôi cười nói: “Bạch Ngung, thanh toán đi! Quan tâm như vậy sẽ thực tế hơn”.

Nhưng mà rõ ràng, sức tưởng tượng của tôi không thể bì kịp được với Nhậm núi băng. Xe dừng lại ở một nơi, không phải là khách sạn, không phải là hiệu thuốc, càng không phải là bệnh viện, mà là chợ thực phẩm.

Nhậm Hàn đạp phanh xe bình tĩnh nói: “Xuống xe đi”.

“Sao?” Tôi hoảng hốt. “Đi đâu?” Bởi vì đúng vào giờ tan làm, nên chợ thực phẩm có rất nhiều người các bà các cô nội trợ, đại thúc, đại thẩm, ông chủ bán hàng đang huyền não tấp nập. Một người lái xe sang, mặc âu phục như Nhậm Hàn, nhìn thế nào cũng chẳng thấy phù hợp với khung cảnh nơi đây.

Tôi cười hì hì. “Nhậm tổng, không phải là muốn xuống xe mua rau chứ?”

Nghe thấy vậy, Nhậm Hàn cười lạnh lùng. “Đến chợ rau không mua rau, lẽ nào đến ăn cơm?”

Tôi bị câu phản vấn này làm cho ngây người, nhất thời chẳng nói nổi điều gì khác. “Mua... mua rau?”

Nhậm Hàn ôm vô lăng cười gian xảo. “Chẳng phải nói quan tâm đến tôi sao? Tôi muốn ăn món do chính tay cô làm, muốn cảm nhận một chút sự quan tâm của cô.” Ngừng lại một lát, rồi Nhậm Hàn bình tĩnh nói tiếp: “Đương nhiên, trừ những món có liên quan đến trứng gà”.

Trong thoáng chốc, tôi đứng lắc lư trong gió.

Không phải chứ? Anh à, tôi không biết làm cơm, anh thế này chẳng phải là làm khó tôi sao?

Tôi cười trừ. “Nhậm tổng, tôi biết trước mặt rẽ hai lối, có một quán gà Tử Yến bách vị, món ăn ở đó rất ngon.”

“Không cần!” Tôi chưa nói hết lời, Nhậm núi băng đã cắt ngang, cắn răng nói từng từ, từng từ: “Tôi muốn ăn cơm do đích thân cô nấu”.

Tôi im lặng, lại lần nữa lấy con Ultraman ra làm lá chắn. “Nhậm tổng, anh cũng biết đó, tôi mà về nhà muộn, con Ultraman sẽ đói chết mất, rất đáng thương.”

“Không sao cả, tôi đã gọi điện cho thím Vương ở lầu dưới nhờ vả, thím ấy đồng ý cho Ultraman ăn giúp chúng ta rồi.”

“...” Bắt đầu từ khi nào mà quan hệ giữa Nhậm Hàn và thím Vương đã tốt như vậy, còn có cả số điện thoại nữa.

“Nhậm tổng, anh đừng đùa như thế chứ?”

Ánh mắt Nhậm Hàn sâu thẳm. “Ai đùa với cô chứ? Lần đầu tiên đến nhà cô, tôi đã đi hỏi thăm tình hình của cô ở chỗ thím Vương.” Nói xong, Nhậm Hàn đột nhiên nhếch mép lên cười nham hiểm, rồi nói rất thông thả, nhẹ nhàng: “Ồ, đúng rồi, cũng chính là lần đó, thím Vương nói cho tôi biết chuyện con Ultraman cắn đuôi tên cướp buổi tối đó, nhân tiện giúp cô giữ lại được chiếc máy ảnh của công ty”.

Tôi ngừng lại hai giây, muốn đập vỡ cửa kính.

Nhậm Hàn, anh rất được đó!

Hóa ra anh sớm đã biết chuyện tôi giữ máy ảnh của công ty, lại còn diễn

kịch đưa tôi đi mua máy ảnh SLR, thật là rất giỏi! Rất giỏi đó!

19:00 PM.

Một tay tôi cầm thìa đảo, một tay gói thịt sống bột đậu, lo lắng nhìn Nhậm Hàn đang khoanh tay đứng bên cạnh xem kịch hay, run rẩy, run rẩy.

Nhậm Hàn khoa chân múa tay. “Còn không thả vào nồi, dầu sẽ cháy mất.”

Hai tay tôi run rẩy, rõ ràng biết Nhậm núi băng đang bỡn cợt tôi, nhưng lại không dám phản kháng. “Nhậm tổng, tôi thực sự không biết chiên, hơn nữa lát nữa dầu bắn lên người tôi thì sẽ rất đau, anh tha cho tôi đi...”

“Cô sợ gì chứ? Chẳng phải tôi đang dạy cô làm sao?”

Tôi lặng thinh, suýt nữa thì bật khóc.

Đúng vậy, lão huynh anh đúng là đang rất tỉ mỉ rất cẩn thận dạy tôi, chỉ là, chỉ khoanh tay đứng bên cạnh nhìn, sau đó thì động đậy miệng, bảo bỏ muối, gói đậu, hoàn toàn chẳng để tâm đến việc vì thái rau mà tôi đã cắt cả vào ngón tay. Nhưng đáng giận nhất là lý do mà người này đưa ra lại là: đang bị thương không cách nào làm cơm được, lại không muốn ăn đồ ăn nhanh.

Chẳng phải rõ ràng là bỡn cợt tôi sao?! Nhìn mặt anh hồng hào như vậy, nào có giống người bị thương chứ, lại còn nói, thực sự muốn ăn bữa cơm gia đình, tìm một thím về làm chẳng phải càng tốt sao?

Nước mắt tôi rờn rờn, miệng ỉu xiu cầu cứu. “Nhậm tổng!”

“Làm nhanh chút! Trước tám giờ nếu như không có cơm ăn, tôi sẽ đem GV của cô cho toàn công ty xem!”

“...” Dưới sự uy hiếp trắng trợn như thế, tôi nhắm mắt thả miếng thịt vào nồi dầu, lập tức tôi nghe thấy tiếng xèo xèo vang lên. Lòng dạ gan ruột của tôi cũng bị chiên cùng với chỗ thịt luôn. Tại sao chứ? Sao tôi lại xui xẻo gặp phải tên Nhậm Hàn này?

Ăn cơm xong, Nhậm Hàn hồn nhiên lau miệng, ra khỏi bàn ăn, ra ngoài phòng khách xem ti vi. Tôi vừa rửa bát vừa tính toán, dù gì đến cũng đến rồi, không được bỏ qua cơ hội tốt, ngập ngừng hỏi Nhậm Hàn máy ảnh, nhưng kết quả lại hoàn toàn xa vời so với dự liệu của tôi.

Rửa bát xong, tôi lật đặt gọt táo cho Nhậm Hàn, nhận ra tâm trạng của anh ta không tệ lắm, mới mặt dày nói: “Nhậm tổng, lần trước tôi không cẩn thận bỏ quên đồ ở nhà anh”.

Nhậm Hàn nhướn mày. “Ồ, có phải là máy ảnh SLR?”

Tôi nghe thấy vậy, mắt sáng long lanh, gạt đầu thật mạnh, đang chuẩn bị ôm chân quay lại thì nghe Nhậm Hàn nói: “Đã nhờ bạn lên Taobao bán đi rồi”.

Trời xanh dậy sấm!

Tôi hóa đá tại chỗ.

“He... he. Nhậm tổng không đùa đó chứ? Lão Đại đã biết chuyện này rồi, tôi đã đồng ý trả lại cho em anh ấy.”

Nhậm Hàn làm ra vẻ như chẳng có chuyện gì tiếp tục ẩn điều khiển ti vi nói: “Tôi lừa cô làm gì? Không tin, cô cứ tìm khắp nhà đi, nếu như tìm thấy, tôi sẽ tặng cô hai chiếc”.

“...” Toàn thân tôi cứng đờ, không dám tin. Từ lúc bắt đầu Nhậm Hàn đã biết tôi giữ máy ảnh của công ty, còn đưa tôi đi mua máy, rõ ràng là muốn cho tôi hiện nguyên hình, nếu như tôi đoán không sai, lần này anh ta cũng là... cố... ý!

Mặc dù vô cùng phẫn nộ, nhưng đang nằm trong lòng bàn tay anh ta, nên tôi không thể không cúi đầu cười trừ. “Nhậm tổng, tôi biết lần trước tôi viết tiểu thuyết chửi anh là tôi không đúng, nhưng anh không cần đem tôi ra đùa thế này chứ, trả tôi máy ảnh, được không?”

Nghe thấy vậy Nhậm Hàn tỏ vẻ không hiểu, nhìn tôi chăm chăm, cười rồi đi vào phòng. Thấy vậy, hòn đá đè nặng trong lòng tôi cuối cùng cũng được giải phóng. Xem ra, Nhậm Hàn vẫn chịu nghe giảng đạo lý. Tôi đã biết, anh ta là một kẻ lập dị, nhận thức không bình thường như tôi được.

Tôi vừa tự an ủi mình, vừa thực lòng mong ngóng Nhậm Hàn đi vào phòng cầm máy ảnh ra, nhưng khi nhìn thấy thứ trong tay anh ta, tôi ngây người.

Nhậm Hàn vút một xấp nhân dân tệ lên mặt bàn, ngồi khoanh chân mặt thâm oán. “Tôi biết cô thiếu tiền, lừa máy ảnh chắc chắn là muốn bán kiếm tiền, cho nên muốn làm chút chuyện tốt, giúp cô lên Taobao chuyển nó thành tiền mặt. Đương nhiên, mang danh là chồng chưa cưới của cô, tôi đã bớt lại phần của mình.”

Nhậm Hàn cố ý nhấn mạnh mấy chữ “chồng chưa cưới” làm cho tôi nổi hết cả da gà. Tôi xoa xoa cánh tay, chẳng biết làm thế nào, nói: “Vậy bây giờ chỗ này còn lại bao nhiêu?”.

“Bảy nghìn.”

Tôi lặng thinh, trong lòng vang lên tiếng đồ vỡ loảng xoảng.

Cũng chính là nói, nếu như tôi muốn mua một chiếc máy ảnh giống vậy trả Lão Đại, tôi còn thiếu bảy nghìn nữa. Cũng chính là nói, tôi lại phải vay thêm bên ngoài bảy nghìn nữa?!

Thời buổi này thật là chẳng biết sống thế nào!

Tôi không thể nhịn được nữa, vò đầu phần nộ nhìn Nhậm Hàn. Vẫn chưa kịp nói gì thì Nhậm Hàn lại cướp lời: “Vấn đề của cô đã hỏi hết rồi, giờ đến lượt tôi nhé?”.

“Dạ?”

Nhậm Hàn chống cằm, làm bộ nghiêm túc. “Mấy ngày này tôi đã cẩn thận xem tiểu thuyết trên mạng của cô, thực thà mà nói, có rất nhiều chỗ tôi cảm thấy không hài lòng lắm. Ví dụ... rõ ràng là Lý Tử Nho phù hợp với khí chất của gay nữ vương, và càng phù hợp với việc bị ức hiếp, còn tôi phù hợp với vai nam hơn. Còn nữa, tuy tôi biết làm cơm, nhưng mỗi lần đến nhà Lý Tử Nho thì đều là do anh ta xuống bếp làm, tôi cũng không giặt quần áo, làm việc nhà cho anh ta. Ồ... ồ, còn đoạn mà tôi quỳ xuống trước mặt bố mẹ Lý Tử Nho có phải là nên sửa một chút không nhỉ? Bố mẹ anh ta qua đời lâu rồi, hay là sửa thành anh ta hối hận, quỳ xuống trước mặt bố mẹ tôi cầu xin tha thứ?”

Tôi vô cùng kinh ngạc, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện Nhậm Hàn lại đi đọc loại tiểu thuyết đó. Rốt cuộc là anh ta muốn tôi phải thế nào đây?

“Nhậm tổng, ý của anh là?...”

Nghe thấy lời này, Nhậm Hàn cười tươi như hoa, vỗ vỗ vào vai tôi rồi nói: “Tối nay cô không cần về nữa, dù gì nhà tôi cũng có nhiều máy tính, bây giờ cô ngồi sửa các tình tiết đi, đến khi nào tôi thấy hài lòng thì thôi”.

“...” Đem Nhậm Hàn đổi thành kẻ tấn công lạnh lùng kiêu ngạo, Lão Đại trở thành gay nữ vương u buồn? Vậy chẳng phải là trái ngược hoàn toàn so với nguyên bản tôi xây dựng sao? Đợi đến lúc cả cuốn tiểu thuyết viết xong? Nghĩ đến đây, trong não tôi chợt sáng lóe lên.

“Nhậm tổng, tối nay tôi phải làm cho xong bản thảo của công ty!”

“Vậy à?” Nhậm Hàn nhún vai, tốt bụng nói: “Thực ra thì, Bạch Ngung này, mấy ngày trước tôi án binh bất động, chính là cố ý đợi đến lúc công việc của cô bận rộn nhất mới bắt cô sửa.” Nói xong, Nhậm Hàn mở to mắt, cười, tôi thì gần như hóa đá.

Gian trá quá.

“Nhậm tổng...”

“Nếu như sáng ngày mai tôi không nhìn thấy một cuốn tiểu thuyết ưng ý, tôi sẽ gửi đường link này cho Tử Nho xem.”

“...” Tôi cảm thấy, mình đã bị ép đến đường cùng rồi.

CHƯƠNG 20

TÔI KHÔNG LÀM NỮA

Cá và tay gấu, nếu như không thể có cả hai, nếu như bắt buộc phải lựa chọn, bạn sẽ chọn cái nào?

Mạnh Tử viết: Đương nhiên chọn tay gấu, sau đó thì dùng tay gấu đập chết cá, như thế sẽ có được cả hai.

Ngồi trước bàn làm việc, tôi đang gật gật gù gù vì buồn ngủ.

Áo cưới trắng như tuyết, mùi cà phê bay lên, Ultraman mặc lễ phục vẫy đuôi, bố mẹ đang cười nhả răng vui mừng, và tôi đang cầm bó bách hợp ngập trong hạnh phúc... lau nước miếng, ngẩng đầu.

Nhìn thấy mặt Xán Xán đang thọt ra nói: “Tôi qua cậu ở công ty tăng ca thâu đêm à, thật đáng thương”.

Mắt tôi còn đang mơ màng ngó quanh bốn phía, ba chữ “phòng Biên tập” dán trước cửa nhắc nhở tôi vừa rồi tôi lại nằm mơ giấc mộng xuân rồi, thế là tôi ngẩng đầu nói: “Nhiều việc quá, chẳng còn cách nào”.

Xán Xán nói: “Mình cũng vậy, thức đến bốn giờ sáng, nhưng may mà đã làm xong rồi. Còn cậu?”.

“Mình cũng vậy, đồ đã đặt trên bàn làm việc của Lão Đại rồi.”

“Thật vất vả. Vậy cậu về nhà nghỉ một chút trước đi, chiều lại đến.”

Đi ra khỏi tòa nhà, tôi vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh khỏi giấc mộng, mơ mơ màng màng nhớ tới qua bị Nhậm Hàn áp bức, cả buổi tối ngồi làm việc như ngồi trong chỗ nước sôi lửa bỏng, mới sáng sớm lại gọi taxi đến công ty, giao bản thảo xong thì mơ mơ màng màng quay về bàn làm việc ngủ.

Nhớ lại trong mộng có một người đàn ông, tôi nghĩ rất lâu mà không thể nhớ ra khuôn mặt của đối phương, cuối cùng trước lúc đến trước trạm xe, tôi đột nhiên ngộ ra. Vấn đề trọng điểm trong giấc mơ này không phải là về bạch mã hoàng tử, mà là về... bố mẹ.

“Có khó khăn, tìm bố mẹ.” Tại sao trong thời khắc khó khăn thế này tôi lại quên câu nói quan trọng thế này nhỉ? Thế là tôi lại vẫy xe, hùng hồn nói với lái xe: “Tiểu khu Tử Uyển đường Tử Kinh”.

Đường Tử Kinh là khu dành cho người giàu có mà người trong thành

phố này đều biết. Con đường được lát đá xanh, những căn biệt thự theo phong cách châu Âu, và những chiếc xe hơi của các thương hiệu nổi tiếng. Xuống xe, tôi đi qua đi lại trước một toà biệt thự, do dự mấy lần rồi quyết định bấm chuông.

Bởi vì giữa đường tôi đã quay về chỗ căn phòng cũ mang theo cả con Ultraman đi, cho nên sau khi mẹ tôi mở cửa nhìn thấy tôi, phản ứng đầu tiên là hét lớn: “A... a, Ultraman, bảo bối ngoan của mẹ! Cuối cùng con đã về rồi, mẹ rất nhớ con, hu... hu... Mau vào đi!”.

Phản ứng của con Ultraman không cần nghi ngờ gì cả, được về nhà mẹ đẻ, nó chạy luôn vào trong phòng, chạy qua chạy lại trong căn phòng khách rộng lớn, vẫy đuôi với mẹ tôi làm bộ đáng thương. Chẳng mấy chốc, bố tôi vẫn chưa đến công ty, mặc áo ngủ xuống lầu. “Tiểu UI! Ôi! Mau đến chỗ bố nào, để bố xem xem, gầy quá, lông cũng không bóng nữa. Tiểu UI à, tiểu UI đáng thương của bố.”

Mẹ: “Cái ông này, không được ôm Ultraman chặt như thế chứ, làm nó đau đó. Cung ngoan à, mau đến chỗ mẹ nào, để mẹ cho con ăn nhé”.

Bố: “Cái bà này, không được cướp tiểu UI từ tay tôi, nó là của tôi”.

Mẹ: “Đã lâu tôi chưa gặp con trai rồi, ôm nó cũng không cho, ông tránh ra đi!”.

...

Như vậy đó, con gái bảo bối độc nhất về nhà, mà lại bị quên lãng vứt ở góc nhà.

Thời buổi này quả nhiên là người không bằng chó.

Nửa giờ sau, bố mẹ mới ôm con Ultraman đã ngủ say yên tĩnh lại ngồi ngoài hoa viên vừa nói chuyện vừa ăn sáng với tôi.

Sau khi hùng hục ăn hai cái xúc xích, ba lát bánh mì, một bát cháo nóng, một cốc cà phê, tôi mới lên tiếng: “Nhà mình đổi đầu bếp ạ?”.

Mẹ gật đầu. “Người lần trước đã về nhà lấy vợ rồi, mẹ phải thúc mãi bố con mới tìm được một đầu bếp làm các món Đông Tây kết hợp, mỗi tháng phải trả hai vạn tiền lương đó.”

Tôi bị ghen, nghĩ đến việc mình hàng tháng vất vả làm việc đến bán sống bán chết mới được hai nghìn tệ tiền lương, bỗng có cảm giác bất hiểu là muốn bóp chết mẹ mình đi. Ngó mắt nhìn vườn hoa nhỏ trong nhà. “Hình như vườn hoa cũng mới được sửa sang lại? Bên kia còn có thêm cái xích đu, mẹ đúng là càng ngày càng trẻ ra đó!”

Tôi đang chằm biếm, mẹ lại thở dài, khó khăn lắm mới nói được câu nghiêm túc: “Ngung Ngung, ở một mình bên ngoài không phải là sống không tốt chứ?”.

Tôi lắc đầu không chút do dự. Hai năm qua tôi rời khỏi nhà, đã lựa chọn con đường này thì sẽ tuyệt đối không hối hận. Hai năm qua tôi thực sự học được nhiều điều mà ở nhà không thể học được. Nghĩ đến đây, tôi cắn chặt môi dưới nói: “Chỉ là... gần đây có chút vấn đề, nên có chút khó khăn”.

Nói xong, đương nhiên tôi bị mẹ nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ. Tôi cúi đầu chờ đợi bà chỉ trích tôi không biết sống, không biết quản lý tiền bạc, tự mình tìm vào chỗ khổ, nhưng rất lâu chỉ nghe thấy mẹ khẽ nói: “Con gặp khó khăn sao không nói sớm? Chẳng trách Ultraman lại gầy như thế, nhất định là vì vấn đề kinh tế cho nên mới đối xử hà khắc với con trai nhà này, thế đúng không? Con nói đi, đúng không? Haizz, từ đầu mẹ đã nói với con rồi, đi cũng được, nhưng để Ultraman lại để bố mẹ nuôi, con cứ không chịu nghe...”.

Tôi không chịu nổi nữa, chớp mắt cầu khẩn: “Mẹ...”.

Hình như mẹ cũng biết mình có chút hơi quá đáng, ho vài tiếng, chuyển giọng nói: “Nói đi, cần bao nhiêu?”.

Tôi cười khì. “Hai vạn.”

Cầm hai vạn đồng từ chỗ mẹ một cách thuận lợi, thậm chí mẹ còn chẳng buồn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ lắm bảm dặn dò mấy câu, tôi phải tự chăm sóc cho mình, chú ý nghỉ ngơi, nhớ thường xuyên về nhà chơi,... Nói linh tinh một tràng xong, mẹ nhìn thấy tôi ôm Ultraman đi, cuối cùng vẫn không cam tâm kéo tôi rơi nước mắt nói oang oang: “Ngung Ngung, con thật sự không cần nhắc lại sao, để Ultraman lại cho mẹ nuôi đi?”.

“...” Trong hoàn cảnh này, nếu như hàng xóm mà nhìn thấy, chắc còn cho rằng là con hiếu mẹ từ, con gái trưởng thành nhất định muốn đi ra ngoài tự bay trên đôi cánh của mình, người mẹ đã đồng ý nhưng lại không nở rời xa. Nhưng hoàn cảnh thực tế là... “Ngung Ngung, con xem con đến bản thân mình còn không chăm sóc được, Tiểu Ul chịu khổ cùng con, bố con đau lòng, mẹ cũng thấy đau lòng, chi bằng...”

Tôi cắt ngang lời của mẹ, từ chối thẳng thừng: “Mẹ à, Ultraman là quà người đó tặng con, con nghĩ con có quyền quyết định nó đi hay ở?”.

Nhắc đến “người đó”, rõ ràng là mẹ hơi sững lại. Có lẽ là không muốn đề cập đến chuyện đau lòng của tôi, nhưng lại không nở xa Ultraman, cho nên cứ sống chết nắm lấy vật áo tôi không chịu buông. “Đúng, mẹ cũng là vì muốn tốt cho con. Dù gì cún cưng cũng cần những đồ ăn quý, phải tiêu rất

nhieu tiền, một tháng lương của con ít như vậy...”

Dưới ánh mắt phần nộ của tôi, giọng của mẹ càng lúc càng nhỏ, tôi nhấn tâm gõ tay mẹ ra, thở dài, lạnh lùng nói: “Mẹ, con và người đó không giống nhau. Ultraman với anh ta cũng không giống nhau. Anh ta tặng con nhiều đồ như vậy, con đều có thể vứt bỏ, duy chỉ có Ultraman là không thể để lại chỗ hai người, vì sao chứ? Bởi vì chúng ta là người có tình cảm, không giống anh ta, đến Ultraman cũng chẳng bằng, là đồ súc sinh trong đám súc sinh”.

Nói xong, tôi quay ngoắt người rời đi, con Ultraman nhìn thấy mình cách ngôi nhà ấm áp, dễ chịu càng lúc càng xa, cũng buồn bã rên rỉ hai tiếng, nhưng lấy lại tư thế rất nhanh, nằm thoải mái trong lòng tôi. Chó là loài trung thành, bất luận là giàu có hay nghèo hèn, chỉ cần xác định người đó là chủ nhân, thì nó sẽ trung thành cả đời.

Phía sau, không cần nghĩ cũng biết mẹ tôi đang nước mắt đầm đìa. Tôi đang dẫn đo xem có cần quay lại an ủi vài câu không thì nghe thấy điện thoại của mẹ đổ chuông.

“A lô, bà Trương à?”

“À, mặt chược, còn thiếu một người?”

“Được thôi, tôi thay bộ quần áo rồi sẽ đến luôn!”

Nghe thấy tiếng cười vui vẻ của mẹ sau lưng, suýt chút nữa thì tôi ngã ngửa. Xem ra, bà không cần an ủi rồi, cho nên nói người nhà họ Bạch đều là những người rất vô tư, những chuyện qua rồi thì cứ để nó qua đi.

13:30 PM.

Tôi đến phòng làm việc đúng giờ.

Vừa mở QQ đã nhìn thấy dòng tin nhắn đáng ghét.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Rất giỏi, sáng nay ngủ dậy không thấy cô đâu, phần văn bản tôi muốn sửa cũng không có, cô cho rằng tôi chỉ dọa cô thôi đúng không?

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Đến phòng làm việc cũng không đến? Trốn hòa thượng, trốn luôn cả miếu sao?

Tắt tin nhắn đi, tôi quay lại hỏi Tiểu Duy: “Lão Đại đã kiểm tra xong bản thảo chưa?”.

Tiểu Duy gật đầu. “Kiểm... kiểm tra xong rồi, lần... lần này bản thảo của cậu qua hết rồi, đều... đều được chuyển đến chỗ phòng chỉnh sửa mỹ thuật rồi.”

Tôi thở nhàn. “Vậy tốt, mình ra ngoài một chút.”

Trong phòng làm việc của Nhậm Hàn, người nào đó đang nhàn nhã uống cà phê. Thấy tôi đi vào, nhếch môi lên cười theo thói quen: “Đến đưa bản thảo cho tôi à?”

Nhìn thấy gương mặt của Nhậm Hàn, tôi hận đến tê cả người, nhẫn nại và nhẫn nại, cuối cùng tôi đem túi đồ ném lên trên bàn làm việc. Nhậm Hàn chớp mắt. “Cái gì đây?”

Tôi đẩy cái túi đến trước mặt anh ta, giận dữ nói: “Một vạn mua laptop Apple nợ anh, còn có tiền viện phí, phí bồi thường cho cái ghế nhà anh, tổng cộng một vạn một nghìn”.

Tôi nói xong, sắc mặt Nhậm Hàn bỗng trở nên khó coi, tay cầm cốc hơi căng lên. Tuy sắc mặt anh ta có chút biến đổi, nhưng tôi vẫn chẳng thềm để ý tiếp tục nói: “Tiền máy ảnh của Lão Đại, tôi cũng trả hết rồi, bây giờ tôi không còn nợ nần bất cứ người nào trong công ty nữa. Nhậm tổng, bây giờ anh đếm tiền luôn đi”.

Nhậm Hàn nheo mắt lại lạnh lùng nói: “Bạch Ngung, ý của cô là gì?”.

Nghe thấy lời này, tôi dừng mãnh ngừng đầu, thốt ra cái câu đã giữ trong lòng từ rất lâu: “Tôi không làm nữa, GV cũng được, tiểu thuyết Đam Mỹ cũng mặc, anh thích công khai cho mọi người hay đưa cho Lý Tử Nho tôi cũng chẳng quan tâm”.

Bị áp bức lâu như vậy rồi, lão nương cũng nên lật ngược tình thế chứ!

CHƯƠNG 21

TIN ĐỒN

“Tôi không làm nữa. GV cũng được, tiểu thuyết Đam Mỹ cũng mặc, anh thích công khai cho mọi người hay đưa cho Lý Tử Nho tôi cũng chẳng quan tâm.” Tôi nói xong, không khí trong phòng làm việc bỗng trở nên trầm lắng.

Đương nhiên, người có thể làm cho không khí trở nên như thế này, tuyệt đối không phải là tôi.

Nhìn mây đen đang bao phủ khắp đầu người đối diện, sắc mặt cái núi băng nào đó đen sì như đáy nồi, tôi có hơi nhụt khí thế.

“Từ đâu mà có?” Rất lâu sau, Nhậm Hàn mới nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tôi ngừng lại một lát, tuy Nhậm Hàn từ trước đến nay không phải là cấp trên trực tiếp của tôi, nhưng sự áp bức phát ra từ trên người anh ta không hiểu sao vẫn làm tôi run rẩy. “Ô!” Tôi ngẩng đầu nhìn trời xanh, vừa nhắc nhở bản thân mình không cần sợ hãi, vừa nói: “Dù gì tôi cũng chẳng làm nữa, đơn xin nghỉ việc đã để trên bàn Lão Đại rồi, đợi anh ấy đi họp về thì sẽ đọc được, tiền cũng trả hết rồi, nên cũng chẳng còn phải chịu sự ràng buộc gì từ anh nữa!”

Bố tôi chẳng học hành gì, từ một người bán hàng rong cung cấp hàng lẻ, ngày ngày phải lẩn tránh cơ quan quản lý thành phố, đến bây giờ đã là ông chủ của một doanh nghiệp lớn, thành công lớn nhất chính là dựa vào hai chữ: thành tín. Cho nên từ nhỏ bố tôi đã dạy tôi, làm người phải thành thật. Tuy những câu này nghe từ hồi mới thay răng, nhưng tôi vẫn lĩnh hội được hết.

Cho nên nghĩ đi nghĩ lại, cho dù để giữ công việc, giữ thẻ điện, giữ thân phận hủ nữ, thì cũng không thể đem bán đứng phòng Biên tập được. Mặc dù Tiểu Duy nói lấp, nhưng khi mới đến công ty còn dạy bảo tôi rất nhiều thứ. (Tuy sau khi dạy rồi, thì thường xuyên nô dịch bắt tôi giúp anh ta đối chiếu văn bản, làm bảng tính chi phí của phòng Biên tập). Tuy Xán Xán vô tâm, nhưng vẫn là chị em của tôi, biết dạ dày của tôi lớn, trưa nào đi ăn cơm cũng gấp một chút thức ăn của mình cho tôi. (Tuy đó đều là những chỗ thịt mỡ cô ấy không bao giờ ăn). Tuy chị Tiêu Phù mặt lúc nào cũng khó coi, tính cách lạnh lùng, nhưng vẫn thường đem bản thảo của mình đưa cho tôi biên tập để tôi kiếm thêm được chút tiền. (Tuy đó đều là những bản thảo mà biên tập cao cấp như chị ấy nhìn chỉ thấy chướng mắt)...

Nói tóm lại là, bất luận thế nào, tôi cũng sẽ không bán đứng phòng Biên tập, vì Nhậm Hàn mà đi lấy cắp kế hoạch chọn đề tài số sắp tới của phòng. Càng không thể vì che giấu thân phận hủ nữ này mà quên lời bố tôi đã dạy... làm mất mặt nhà họ Bạch. Thế là nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là... nghỉ việc!

Tôi nuốt nước miếng, không biết vì sao mà lòng bàn tay ướt sũng mồ hôi, căng thẳng rất lâu mới nói thành lời: “Chuyện kia... hai bên đã hết nợ rồi, tôi đi trước đây”.

Theo như tôi biết, thông thường tình huống thế này trong phim, nhân vật chính như tôi, không sợ quyền thế uy hiếp, hiên ngang nghỉ việc, chẳng phải rất có khí thế sao? Tại sao giờ tôi lại thấy sợ hãi thế này? Lén nhìn Nhậm Hàn một cái, tôi áp úng.

Không khí xung quanh Nhậm Hàn dường như bị đè nén, rõ ràng là đang phần nộ, chẳng trách khiến tôi thấy sợ hãi, thế là thấy vậy, tôi vội co chân định rời đi.

Nhưng còn chưa kịp đứng thẳng người đã nghe tiếng Nhậm Hàn nghiêng răng kèn kẹt nói: “Tôi hỏi lần nữa, tiền... từ đâu ra?”.

Tôi chớp mắt, nhất thời hiểu ra, lẽ nào Nhậm Hàn đang lo lắng cho tôi?

Tôi cúi gằm mặt nhìn trang phục chẳng có thương hiệu gì, lại liên tưởng đến thân phận biên tập nhỏ nòi của mình, đột nhiên lại cảm một khoản tiền lớn thế này, đúng là khiến người ta phải nghi ngờ. Thực ra, mấy năm trước, khi mới ôm Ultraman rời khỏi hoa viên Tử Kinh, tôi đã thề, phải chứng minh cho người đó thấy, tuy tôi rời xa khỏi hào quang của cha mẹ, tuy không phải là một người con gái có tiền, nhưng tôi cũng không phải là kẻ bỏ đi.

Nhưng thời gian đã cho thấy, hai năm qua tôi cắn răng sống qua ngày, càng lúc càng bình dân, cứ coi không che giấu thân phận cũng chẳng có ai hoài nghi tôi và cái vị tổng giám đốc Bạch thường xuyên xuất hiện trên tạp chí kia có quan hệ gì. Cho nên bây giờ Nhậm Hàn hoài nghi tôi cũng là dễ hiểu thôi.

Chỉ là, rốt cuộc anh ta nghĩ đến đâu? Cho rằng tôi bị ép buộc đến mức phải bán thân? Hay là vay nặng lãi? Tôi lú lờ đang không biết giải thích thế nào, thì nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của Nhậm Hàn. “Nói!”

Bị anh ta ép như vậy, lòng tôi cũng dựng ngược, tôi trừng mắt nói: “Không cần anh phải lo! Dù gì tiền cũng thanh toán hết rồi, tôi đi đây!”. Nói xong, tôi bước nhanh ra phía cửa, nhưng tay còn chưa chạm được vào tay nắm cửa, đã bị Nhậm Hàn kéo lại. “Tiền ở đâu ra hả?”

Nhậm Hàn dùng sức nắm chặt lấy cánh tay tôi, tôi thấy hơi đau, cũng có

chút tức giận.

“Nói anh không cần lo rồi, anh không thấy phiền sao!”

“Bỏ ra!”

“Anh có bệnh à, tiền đã trả rồi.”

Đang trong lúc chúng tôi giằng co, tôi còn chưa kịp nói hết câu, thì một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía sau. “Tiểu Hàn à!”

Lời vừa buông ra, tôi và Nhậm Hàn đều chết lặng.

Trong tờ tạp chí, dám không gõ cửa phòng phó tổng mà đã tự vào, chỉ có một người.

Cổ tôi cứng đờ, tôi từ từ quay đầu lại, cười mà như mỉa. “Lưu tổng!”

Thế giới này, thực sự không sống nổi rồi. Chết tiệt, sếp tổng lại xuất hiện đúng lúc này. Sếp tổng đang ở cửa cũng hơi ngậy ra, hai con ngươi sắp rơi cả ra ngoài. Tôi căn bản không cần quay đầu nhìn cũng biết tư thế của mình và Nhậm Hàn vô cùng mờ ám, tay trái của tôi đang bị anh ta kéo, tay phải đang để cứng đờ trên eo anh ta, động tác này thực sự là...

Nhậm Hàn thấy sếp tổng vào, cũng chẳng có ý định thả tôi ra, chỉ lạnh lùng nói: “Lưu tổng, có việc gì?”

Lưu tổng ngậy ra hai giây, nói: “Nhậm phòng thôi, hai người cứ tiếp tục đi!”. Nói xong, ông ta lịch sự đóng cửa lại, đi ra xa.

Lần này, thực sự là hiểu nhầm lớn rồi.

Ba ngày sau, tại phòng họp cao cấp tập đoàn Bạch Thị.

Nhìn thấy bố tôi đang hào hùng khí thế thuyết giảng ở trước mặt, tôi lại ngáp thêm lần nữa. Nhảm chán, vô vị cầm chiếc điện thoại trượt lên, lần thứ n+1 đẩy lên gạt xuống, đẩy lên... Sao chẳng có tin nhắn hay cuộc gọi nào nhỉ?

Thở dài. Tôi dần dần cảm thấy mình hình như có chút tự tìm cái nhục.

Ba ngày trước bị sếp nhìn thấy cảnh “gian tình” của tôi và Nhậm Hàn, tôi xấu hổ cực độ, chẳng kịp nói lời từ biệt với Lão Đại và phòng Biên tập, mặt đỏ ửng chạy ra khỏi phòng làm việc. Vốn dĩ cho rằng, sau khi Lão Đại nhìn thấy đơn nghỉ việc trên bàn nhất định sẽ gọi điện cho tôi, cứ coi như Lão Đại không thèm quan tâm đi nữa thì Xán Xán, Tiểu Duy không còn em gái để buôn chuyện, em gái cà phê, em gái dọn vệ sinh và em gái dọn đồ thừa, thì cũng phải rất nhớ tôi chứ, chí ít cũng phải gọi điện cho tôi chứ?

Nhưng ba ngày rồi, đừng nói đến điện thoại, tin nhắn cũng chẳng có. Tôi

quả nhiên bị xem thường rồi. Lặng lẽ rơi nước mắt, tôi đột nhiên nhớ đến một câu nói cũ: Trái đất này, không có ai ai ai, đều thay đổi như nhau. Tôi đang sầu thương trong lòng, thì nghe thấy tiếng bố tôi bên cạnh đột nhiên tức giận chửi: “Đồ ngu si, đồ bã đậu! Tôi nuôi cậu là để lau xe sao?!”

Nhất thời tôi sợ đến mức rơi cả điện thoại. Chị họ ở bên cạnh nhìn thấy, liền cười thành tiếng, nhặt điện thoại lên, lại toét miệng, bảo tôi nhìn phía trước mặt. Tôi nhìn lên, mới phát hiện người bị bố tôi mắng không phải là tôi, người thanh niên bị mắng đang co rúm lại kia nhìn hơi quen quen, tôi khẽ nhướn mày, lấy cuốn sổ trong tay chị họ viết viết. “Sao vậy?”

Chị họ: “Không sao, hôm nay Tiểu Vương lau xe ở bên dưới, không nhận điện thoại của khách hàng, bây giờ vị khách đó gọi điện cho cậu, cậu nói giận rồi”.

Tôi ngẩng đầu nhìn Tiểu Vương, chẳng trách trông quen như vậy. Bởi vì tôi bỏ việc, nên hoàn toàn mất đi nguồn thu nhập chính, bố mẹ tôi dùng cách lừa tôi cuối cùng đưa tôi quay về biệt thự ở. Mấy ngày nay, ở trong nhà buồn muốn chết, sáng sớm nay bố tôi kiếm cơ bảo tôi đến công ty cùng ông chơi.

Tiểu Vương này chính là người sáng nay đụng phải khi tôi và bố tôi đến công ty, lúc đó anh chàng này đang cười hi hi hô hô ở tầng dưới lau xe của công ty, bố tôi thấy vậy liền cười, tán dương trước mặt tôi nói: “Có nhìn thấy không? Đây mới chính là nhân viên yêu công việc yêu công ty, bọn người như các con đến khi nào mới biết lau xe chứ? Tốt! Tốt! Tiểu Vương rất chăm chỉ phấn đấu! Cuộc họp chiều nay sẽ biểu dương cậu”.

Kết quả, cuộc họp buổi chiều, bố tôi lại mắng cậu ta té tát. “Tôi nuôi dạy cậu để cậu đi lau xe sao?” Tôi hơi sốc, bố à, câu này của bố nói... chẳng phải là lấy đá tự ném chân mình sao? Cũng chính vì vậy nên khi mới tốt nghiệp có chết tôi cũng không chịu đến công ty của bố tôi làm.

Cứ coi như không làm ở công ty, nhưng từ miệng của chị họ tôi cũng biết ít nhiều, danh tiếng của bố tôi trước mặt cấp dưới và nhân viên rất xấu. Lúc vui vẻ thì biểu dương, không vui thì chửi mắng, không tố chất, không văn hóa... Thực ra bố tôi rất tốt bụng, cũng không keo kiệt như sếp tổng ở tạp chí, lần trước công ty của ông có người bị bệnh máu trắng, ông đã giúp tiền giúp sức, về nhà còn lén lau nước mắt. Nói cho cùng, bố tôi có thể làm được như ngày hôm nay là nhờ vào sự thương yêu của Thượng Đế, sự nhanh nhẹn của bản thân và do chính sách lúc bấy giờ, he he... Được thôi, tuy không muốn thừa nhận, nhưng bố tôi đích xác là trợ phú văn hóa thấp.

Lúc này, ông bố trợ phú, ông bố tiểu thị dân của tôi vẫn chửi mắng um lên trong cuộc họp vì việc Tiểu Vương lau xe không nhận điện thoại của khách hàng. Tôi ngồi co rúm lại, điện thoại rung lên.

Hơi kinh ngạc, mở điện thoại ra nhìn, ngây dại.

Người gửi tin: Slime phòng Phóng viên

Nội dung: Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng chúc mừng cô.

Tôi thần thờ xoa đầu, đang suy nghĩ về ý nghĩa của tin nhắn, điện thoại lại tiếp tục rung mấy lần, trong chốc lát n tin nhắn được gửi đến.

Người gửi tin: Xán Xán.

Nội dung: Hi hi, tiểu nha đầu, không tồi đâu! Có được vị trí chắc chắn rồi, chúc mừng!

Người gửi tin: Tiểu Duy

Nội dung: Chúc mừng, chúc mừng! Lần này từ nông nô lên làm chủ rồi, sau này xin cậu quan tâm đến chúng tôi nhé!

Người gửi tin: Tiểu Trịnh phòng Phát hành

Nội dung: Nha đầu thôi, sao chuyện lớn thế này lại không báo tin với tôi trước? Á... á, ghét cậu quá, nhưng mà vẫn chúc mừng nhé.

Người gửi tin: Tiểu Chí phòng Hành chính.

Nội dung: Trời ơi, cậu lại... Mình và Tiểu Trịnh bây giờ đang kích động đến mức chỉ hận không xông được ra khỏi phòng họp, bởi vì đang họp nên không tiện gọi điện, chúc mừng cậu trước nhé! Sau này mình muốn giết cậu, nói thế nào đi nữa, ba người chúng ta cũng là hội buôn chuyện ở *Thực Thượng cơ* mà!

Người gửi tin: Chó lông vàng phòng Phóng viên

Nội dung: Hi hi, chúc mừng chị Bạch Ngung, chị đại nhân nhớ đừng chấp kẻ tiểu nhân nhé, những chuyện trước đây xí xóa nhé, sau này giúp đỡ em nói tốt vài câu trước mặt Nhậm tổng nhé, em biết chị nhất định sẽ không để bụng chuyện trước đây chúng em mắng chửi chị.

...

Trong thoáng chốc một loạt các tin nhắn được gửi đến làm tôi hoa hết cả mắt. Chúc mừng? Nhậm Hàn? Rốt cuộc là có ý gì?! Nghĩ đến đây, trong óc tôi lóe lên một suy nghĩ, không phải sếp tổng không cẩn thận đã nói điều hồ đồ gì trong cuộc họp chứ?

Hay là gã gay kiêu ngạo Nhậm Hàn đã tuyên bố gì đó trước mặt mọi người? Trời ơi!!

CHƯƠNG 22

THĂNG CHÚC

Tin đồn dừng lại ở người thông minh.

Rõ ràng người trong công ty chúng tôi đều là những kẻ ngốc, tuy chưa biết sếp tổng hay là Nhậm Hàn đã tuyên bố cái gì, nhưng tôi đã đứng ngồi không yên trong phòng họp.

Đi ra khỏi phòng họp, tôi đi thẳng xuống tầng của bộ phận kinh doanh, khi xác định chắc chắn xung quanh không có người quen tôi mới lấy điện thoại gọi cho Nhậm Hàn. Chẳng mấy chốc bên kia đã truyền đến tiếng cười đùa giỡn, tôi thậm chí còn có thể nhìn thấy cặp mắt cười đẹp đẽ của chủ nhân giọng cười ở đầu dây bên kia.

Dường như tâm trạng của Nhậm Hàn rất tốt, anh ta cười lớn nói: “Tôi cứ tưởng cô sẽ không gọi điện cho tôi nữa cơ”.

Tôi hít một hơi thật sâu đi thẳng vào vấn đề: “Rốt cuộc anh đã nói gì với mọi người trong công ty?”.

“Tôi có thể nói gì chứ? Là bọn họ tự hiểu nhầm thôi.”

Tôi im lặng nghe Nhậm Hàn nói tiếp: “Tôi chỉ là chuẩn bị giải thích nguyên nhân cô nghỉ việc, kết quả Lưu tổng hiểu nhầm, càng nói càng sai, nên mới biến thành cục diện như bây giờ”.

Tôi cắn răng. “VẬY... rốt cuộc là có chuyện gì?”

“He... he.” Nhậm Hàn cười gian trá, nói rất êm tai. “Cũng chẳng có gì lớn lắm, mọi người hiểu nhầm cô nghỉ việc là vì mang thai, bây giờ cái bụng không thể giấu được nữa, hai chúng ta chuẩn bị kết hôn, cho nên...”

Nhậm Hàn nói chưa hết câu tôi đã bị kích động đến mức chửi thẳng vào điện thoại: “Khốn nạn! Khốn nạn! Nhậm Hàn, anh là tên đại khốn nạn!! Đồ bỉ ổi vô sỉ!”. Lần này tôi thực sự nổi giận rồi. Nhậm Hàn thực sự không phải là tên gian trá bình thường, làm hại thanh danh của tôi như thế này, hơn nữa quan trọng nhất là, nếu như tôi thực sự nghỉ việc, những tin đồn này chắc chắn sẽ càng truyền rộng hơn. Chỉ có một cách giải thích duy nhất đó là quay lại công ty tiếp tục đi làm, mấy tháng sau bụng tôi không có thay đổi gì, những tin đồn này tự nhiên sẽ mất. Nhưng nếu như vậy thì lại trúng phải gian kế của Nhậm Hàn.

Bây giờ người không muốn tôi rời khỏi công ty nhất e rằng chính là anh ta.

Nhậm Hàn nghe thấy câu chửi mắng của tôi, đã không tức giận, trái lại anh ta còn cười nói: “Bạch Ngung, mấy ngày không gặp mà gan đã to góm nhỉ? Ai là tên khốn nạn?”.

Tôi tức giận cực độ, đã hạ quyết tâm nghỉ việc thì không muốn quay lại nữa, càng không muốn quay lại giúp Nhậm Hàn lấy cấp tư liệu chọn đề tài, đã là những người bình đẳng rồi, dựa vào cái gì tôi phải khúm núm cúi đầu trước Nhậm Hàn anh chứ?

Nhậm Hàn thấy tôi không nói gì, lại cười gian nói: “Haizz, nhìn thấy đơn nghỉ việc của cô, tôi không tính toán với cô quyền danh dự của tôi nữa”.

“...” Anh có thể vô sỉ hơn chút nữa không.

Ngừng lại một chút tôi phân tích rõ vấn đề cuối cùng nói: “Nhậm tổng, anh đã không nỡ để tôi nghỉ việc thế, tôi sẽ quay lại một chuyến vậy”.

“Ừ?”

Tôi nheo mắt, im lặng ngắt điện thoại. Nhậm Hàn, anh đợi đó, tôi đã rời khỏi công ty, thì sẽ không sợ anh nữa! Bây giờ tôi quay lại công ty chính là để tố cáo hành vi muốn mua chuộc tôi lấy cấp tư liệu của anh!

Tôi vừa vào phòng làm việc, lập tức bị bọn Xán Xán, Tiểu Chí, Tiểu Trịnh vây lại.

Tiểu Chí vỗ vai tôi nói: “Không tòi không tòi, Tiểu Ngung Tử quả nhiên không tòi, trước đây cảm thấy cô ngờ nghệch, không ngờ lại nhanh như vậy, ha ha!”.

Tiểu Trịnh ở bên cạnh gật đầu tán đồng: “Đây mới là chân nhân bất lộ tướng. Không được, cậu ước ao lâu như vậy, cuối cùng đã được toại nguyện rồi, nhất định phải mời chúng tôi ăn cơm đó!”.

Xán Xán ở bên cạnh vừa làm việc vừa thở dài nói: “Haizz, sao những chuyện tốt như vậy lại không đến lượt mình chứ? Ai nghĩ lại năm đó...”.

Chị Tiêu Phù cắt ngang lời Xán Xán: “Đừng nghĩ lại năm đó nữa, có thời gian thì chuẩn bị việc này đi. Bạch Ngung mời chúng ta ăn cơm, thì cũng phải mua quà gì chứ”.

Tiểu Duy nghe thấy vậy gật đầu thật mạnh. “Vừa... vừa hay mấy... mấy ngày trước ở tiệm... quà tặng nhìn thấy... một... một cái...”.

Tiểu Trịnh vội nhảy dựng lên. “Tiểu Duy, cậu đánh máy suy nghĩ của

cậu ra đi, mình nghe mà vất vả quá. Tiểu Ngưng Tử đã ở đây rồi thì bảo cô nói luôn là mình muốn gì đi?”

“...”

Tôi trầm ngâm rất lâu, nhìn khuôn mặt chờ đợi của mọi người, cuối cùng hét lớn: “Á!”. Hét xong, chưa để cho mọi người kịp định thần, tôi lại bắn ra một tràng: “Mình không mang thai, thực sự không mang thai, càng chẳng có chuyện kết hôn gì cả. Mình và tên Nhậm Hàn gian trá đó chẳng có bất kỳ quan hệ nào, bọn mình chưa từng thuê phòng, mình cũng không có cưỡng hiếp anh ta, mình vẫn còn là gái trinh!”.

Nói xong, không khí xung quanh tôi như đóng băng.

Mấy người vừa rồi mặt vẫn còn vô cùng vui vẻ đều vô cùng kinh ngạc, quạ đen bay khắp phòng Biên tập, không khí... vô cùng gượng gạo.

Rất lâu sau, chị Tiêu Phù là người đầu tiên phản ứng lại được: “Mang thai cái gì? Kết hôn cái gì?”.

Xán Xán cũng hoảng hốt, chổng cằm nói: “Nhậm Hàn? Chuyện này có quan hệ gì đến Nhậm phó tổng chứ?”.

“Đúng vậy, lẽ nào mời ăn cơm cũng muốn lôi Nhậm phó tổng đi?” Tiểu Trinh nhăn mặt ngập ngừng nói. “Đừng vậy nhé?”

Tuy anh ta rất đẹp trai, những đối diện với khuôn mặt lạnh như băng đó mình sợ là sẽ không nuốt nổi cơm đâu.”

“Đúng vậy đó!” Tiểu Chí lên tiếng đồng tình. “Bạch Ngưng, cậu đúng là đồ gian trá, lại muốn mời Nhậm tổng để làm ảnh hưởng đến khả năng ăn của bọn mình. Mình nói cho cậu biết, bữa cơm thăng chức lần này cậu tuyệt đối không thể chạy được đâu, mình và ông xã đều đã bàn bạc xong, sẽ nhin bữa sáng và bữa trưa để ăn cơm cậu mời.”

“Thăng... thăng chức?” Sau khi nghe xong hai chữ này, tôi hoàn toàn ngã ngửa. Tại sao tôi có cảm giác hai việc tôi và mọi người nói chẳng liên quan đến nhau chút nào?

Xán Xán dường như hiểu ra điều gì lắc đầu nói: “Bạch Ngưng, bọn mình đang nói là về chuyện thăng chức, không phải là chuyện mang thai.”.

Ai có thể nói cho tôi, rốt cuộc là có chuyện gì không?

Tiểu Duy và Tiểu Chí nhìn nhau, cuối cùng Tiểu Chí gật đầu giải thích: “Mấy ngày này cậu không đi làm, trưởng phòng Lý nói cậu nghỉ phép. Hôm nay công ty họp, Lưu tổng tuyên bố cậu được thăng chức, bây giờ đã trở thành biên tập viên chính thức. À, cuộc họp hôm nay vừa kết thúc còn dặn

dò phòng Hành chính bọn mình chuẩn bị hợp đồng mới cho cậu!”.

Tôi chớp mắt hoang mang nhìn chị Tiêu Phù. Chị ấy vẫn thản nhiên hút thuốc, lạnh lùng nói: “Ừ, em được thăng hai cấp liền, cho nên mọi người mới làm ầm lên đòi em mời cơm”.

Trời xanh dậy sấm.

Tại sao cái bản chính này lại hoàn toàn, hoàn toàn khác với cái bản mà Nhậm Hàn nói? Tôi như thấy sét đánh ngang tai, hồn phách bay nhảy tứ tung, đột nhiên cửa phòng của Lão Đại vang lên tiếng lạch cạch.

“Bạch Ngung đến rồi à? Vào vào đây một chút, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Tiểu Duy vỗ vỗ vai tôi nói: “Cố... cố lên nhé! Chắc là... đến để nghe giáo huấn thăng chức”.

Vào trong phòng làm việc, quả nhiên không sai, Nhậm Hàn đang cười vô cùng gian trá ngồi trên sofa xem tạp chí. Tôi thực sự muốn xông đến bóp chết anh ta, đáng tiếc là Lão Đại đang ở đây, tôi không dám.

Tôi run run hỏi: “Lão Đại, rốt cuộc là có chuyện gì? Đơn từ chức tôi đưa cho anh, anh không thấy sao?”.

Lý Tử Nho đẩy chiếc gọng kính vàng mặt nghiêm túc nói: “Ai nói cô muốn nghỉ việc là có thể nghỉ việc được? Tôi đã đồng ý chưa?”.

Tôi nghẹn giọng, công ty có quy định, muốn nghỉ việc phải báo cáo trước một tháng, dường như thực sự là không phải tôi muốn nghỉ là nghỉ được. Lão Đại tiện tay lật tờ đơn xin nghỉ việc của tôi giờ giờ lên nói: “Bây giờ đã trở thành biên tập viên chính thức rồi, còn muốn đi nữa không?”.

Tôi cau mày, nhìn Nhậm Hàn chăm chăm, cân nhắc xem có nên nói ra bí mật của anh ta không. Tôi đang do dự, thì Nhậm Hàn vốn đang cúi đầu đọc báo bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đúng lúc đó chạm phải ánh mắt tôi.

“He he!” Nhậm Hàn cười như tên súc sinh vô lại. “Bạch Ngung, nghe nói cô được thăng chức đã mời đồng nghiệp ăn cơm, là công thần bậc nhất như tôi, cũng nên có phần chứ?”

Đầu óc tôi hỗn độn, không tìm được thắc mắc: “Đây rốt cuộc là chuyện gì??”.

Lão Đại xoa xoa mũi cuối cùng mới nói: “Bạch Ngung, không thể phủ nhận, khả năng tiềm ẩn của cô rất lớn, trong việc sắp xếp chính lý bản thảo cũng có chỗ cô cẩn thận, nhạy cảm hơn Xán Xán và Tiểu Duy, cho nên đầu năm nay tôi đã báo cáo với Lưu tổng, hy vọng có thể đặc biệt bồi dưỡng cô”.

Nhậm Hàn nhướn mày. Lão Đại tiếp tục nói: “Nhưng muốn làm cốt cán của tạp chí, có tài thôi vẫn chưa đủ, cho nên chúng tôi mới làm một trắc nghiệm nho nhỏ”.

Tôi cau mày, trắc nghiệm? Trong não chọt lóe lên, lẽ nào?!

Nhậm Hàn nghe thấy vậy, lười nhác vươn vai nói: “Sau này có cái trắc nghiệm kiểu này nữa đừng có đến bắt tôi diễn kịch đó, con gái của phòng Biên tập, thật là người nào cũng đánh đá”.

Tôi mở to mắt, líu lưỡi: “Lẽ nào... lẽ nào...”.

“Ừ!” Lão Đại gật đầu. “Nội dung trắc nghiệm chính là cố ý để trường phòng Phóng viên làm khó cô, áp bức, uy hiếp để cô ăn cắp tư liệu của phòng Biên tập. Bạch Ngung cô làm tốt lắm, lá đơn từ chức này không những giữ được danh dự cho cô, cũng coi như là đáp án hài lòng nhất cho việc thăng chức.”

Tôi kinh ngạc, ngây dại hoàn toàn. Tại sao lại như thế này chứ? Nói như vậy, không những Nhậm Hàn, Lão Đại mà ngay cả sếp tổng cũng sớm đã biết việc tôi là hủ nữ? GV của tôi... Việc này làm sao tôi có thể chấp nhận được đây?

Quan trọng hơn, Nhậm Hàn ép bức tôi như vậy, hóa ra không phải là cảm thấy tôi thú vị, mà là do Lão Đại nhờ vả? Hic! Sao sau khi biết được chân tướng sự việc, trong lòng tôi lại có chút cảm giác hụt hẫng thế nhỉ?

Lão Đại đưa trả lại tôi lá đơn xin nghỉ việc, nói: “Bạch Ngung, hôm nay cô có thể giữ được bí mật của phòng Biên tập cho nên chúng tôi có thể hoàn toàn tin tưởng cô. Đến một ngày nào đó, khi cô ngồi ở chức vụ cao trong công ty, cũng có thể giữ được bí mật của tạp chí *Thực Thương*. Cho nên, cố lên nhé! Cô đã được thông qua bài trắc nghiệm, chúc mừng!”.

Lại lần nữa được nghe hai chữ “chúc mừng”, tôi không kìm được cảm giác bức bối, tiếp tục đưa ánh mắt phẫn nộ nhìn Nhậm Hàn. Nhậm Hàn dường như chẳng có chút xíu cảm giác xấu hổ, còn nhe răng ra cười nói: “Tôi sớm đã nhắc nhở cô, người đen tối nhất không phải là tôi”.

Tôi nắm chặt tay, không nói được gì.

Nói như vậy vẫn là tôi bị lừa bỡn? Hơn nữa, vừa rồi còn ngu ngốc tuyên bố với đồng nghiệp chuyện kết hôn, sinh con. Đang thấy buồn bã thì nghe thấy bên ngoài loáng thoáng truyền đến tiếng của Xán Xán và Tiểu Chí.

“Nghe thấy không? Vừa rồi Bạch Ngung nói không kết hôn Nhậm Tổng, có phải là cô ấy có chút khuynh hướng mê giai không nhỉ?”

“Haizz, đứa trẻ đáng thương, xem ra đã nhớ Nhậm núi băng đến phát cuồng lên rồi? Ngay cả chuyện mình là gái trinh cũng tiết lộ ra nữa.”

“...”

Tôi càng thêm hoài nghi không biết có phải là tôi có số bất hạnh không nữa. Việc nghỉ việc lại chuyển thành thăng chức, rõ ràng là bất hạnh trở thành bất hạnh hơn, tôi cứ phải diễn vai đáng thương như vậy. Mê giai? Nhậm Hàn, thực sự nếu ngày nào anh không đùa bỡn tôi, anh sẽ cảm thấy không thoải mái sao?

CHƯƠNG 23

SAY RƯỢU

Thông lệ, cứ sau khi tạp chí được đưa tới xưởng in là được nghỉ.

Cho nên nói, sếp tổng của chúng tôi đúng thật là kỳ tài. Trong hoàn cảnh bình thường, để có được đủ bài đăng mấy ngày cuối kỳ phòng Biên tập chúng tôi phải tăng ca liên tục, tăng ca cũng có nghĩa là được thêm phí ăn uống, phí viết bài, phí làm tăng ca. Sếp tổng cẩn rắng cẩn lợi cũng không nỡ bỏ ra khoản phí tăng ca dòng cuối cùng trong khoản chi phí này.

Một ngày, phòng Hành chính đã ra thông báo: Tăng ca sẽ không có phí làm tăng ca, nhưng sau khi công việc của kỳ kết thúc, sẽ được nghỉ bù. Xán Xán và chúng tôi cũng không tán đồng với việc không có phí làm tăng ca cho lắm, nhưng đối với vấn đề nghỉ bù thì tương đối hài lòng. Lần nghỉ này, tất cả các nhân viên phòng Biên tập không có kế hoạch riêng gì, bởi vì mọi người đều đang mài dao mài kéo chuẩn bị làm thịt con dê béo được thặng hai cấp liền là tôi đây.

Tuy lần này bản đại tiểu thư bị Nhậm Hàn bõn cợt rất thảm, nhưng nợ đã trả hết rồi, lại còn được thặng chức. Xem ra tình hình cũng được cải thiện hơn, nên tôi vô cùng hào phóng đặt phòng ở Canh Lầu Nhất Phẩm. Mời toàn bộ phòng Biên tập và Tiểu Chí phòng Hành chính, Tiểu Trịnh phòng Phát hành, và người mà bất luận là ai mời cơm cũng đều không vắng mặt - Lão Huyền phòng Phóng viên. Cả đám tám người cùng đến nhà hàng vào tối thứ Sáu.

Thực ra, đặt phòng ở Canh Lầu Nhất Phẩm là tôi đã cân nhắc kỹ càng.

Thứ nhất, Canh Lầu Nhất Phẩm ở tiểu khu Đồng Tử Lâm của thành phố là chỗ ai cũng biết, bên cạnh là khu của người giàu, Ferrari, BMW lượn qua lượn lại tấp nập, mời khách ở đây rất được điểm!

Thứ hai, tuy đây là khu của người giàu, không gian cũng không tồi, nhưng giá lại không đắt, và quan trọng nhất là canh lầu, tinh hoa của lầu đều ở trong canh, mỗi người uống ba bát canh lớn, sẽ chẳng ăn được gì nữa, tôi cũng được tiết kiệm.

Thứ ba, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, uống canh dễ tỉnh rượu. Là đối tượng chính của buổi tối hôm nay, để đối diện với bữa cơm này tôi đã nghĩ đến hoàn cảnh bi tráng nhất.

Tuy bố mẹ đều là những kẻ nghìn chén không say, nhưng rõ ràng là tôi không được thừa hưởng cái gen di truyền đó, chỉ uống hai cốc là say, đáng buồn nhất là, đến ngày thứ ba thì cơ thể mới hoàn toàn tiêu tan hết men rượu, cho nên sau khi uống rượu xong, đầu tôi thường đau đến phát điên, buồn nôn đến phát cuồng.

Để hôm nay không bị say, tôi đã phải đặc biệt thỉnh giáo mẫu thân, mẫu thân truyền cho tôi bí quyết là: Hoặc là giả say trước khi uống, hoặc là uống rồi thì cứ ngậm trong miệng, sau đó giả vờ lau miệng, nhỏ chỗ rượu đó vào giấy ăn. Tôi anh dũng chọn cách thứ hai, tuy cách này có xấu xa một chút, nhưng rất hữu ích.

Không khí của bữa ăn rất vui vẻ. Xán Xán, Tiểu Trịnh lần lượt kính tôi một chén, tôi nhận hết, đến cả tửu nữ vương Tiêu Phù cũng phải khen tôi: “Tửu lượng tốt”. Nhưng ai có thể ngờ được chứ, người cuối cùng có thể cười mãi mãi không phải là tôi. Tôi nhất thời quá đắc ý, quên đi số phận vốn bi đát của mình.

Đến cuối bữa ăn, rượu trên bàn cũng đã cạn, khi cả nhóm chúng tôi đang cân nhắc xem có nên gọi thêm rượu không, thì Lão Đại Lý Tử Nho đột nhiên lấy một chai rượu từ trong túi ra trình trọng đặt lên bàn.

“Uống cái này đi, cũng coi như là quà mừng Bạch Ngung thăng chức.”

Xán Xán có vẻ phấn khích vì là người đầu tiên phát hiện ra, mở to mắt nhìn vào cái chai nói: “Đây, đây chẳng phải là sản phẩm mới ra mắt của hãng rượu XX sao?”

Sau khi uống rượu, khó khăn lắm Tiểu Duy mới có lúc không nói lắp, cũng góp lời: “Đúng vậy, loại rượu này chẳng phải vẫn chưa có bán trên thị trường sao?”

Lão Huyền vuốt vuốt cằm vẻ trầm ngâm. “Lão Lý, anh được đó, nghe nói loại rượu này là rượu trăm năm, công ty XX đưa ra giá trên vạn tệ!”

Tiểu Chí bậm bậm ngón tay: “Cứ coi như một vạn tệ, 500 ml này tính ra mỗi giọt cũng giá mấy trăm rồi?!”

Tiểu Trịnh đã say khướt, vỗ tay cười ha ha. “Không tòi, không tòi! Bạch Ngung, lần này cậu thăng chức quả không tòi. Minh chưa bao giờ được uống loại rượu xa xỉ thế này!”

Tôi không nói gì, đang nghĩ mình cũng chưa từng uống qua loại rượu này. Lão Đại muốn tặng tôi món quà này thì cứ đưa riêng cho tôi là được! Tôi cũng có thể bán đi, kiếm chút tiền tiêu vặt. Đau lòng nhìn Lão Đại rót rượu cho mọi người, tâm trạng tôi càng nặng nề.

Nhìn thấy những giọt rượu trắng giá mấy trăm tệ, chẳng nhẫn tâm nhỏ ra khăn giấy, thế là bị kịch thực sự xảy ra.

Nửa tiếng sau, uống rượu trong tình trạng bụng rỗng mà tử lượng chẳng ra sao, tôi đã lâng lâng, đầu óc choáng váng, cười ngớ ngẩn, nói linh tinh. Sau khi uống hai cốc rượu trắng, tôi cứ kéo lấy Xán Xán nói: “Xán Xán, ha ha, Xán Xán. Mình xong rồi, ha ha”. Sau đó, trên đường từ nhà vệ sinh đi ra, chân nọ đá chân kia, nhưng điều thần kỳ là, tôi chẳng cảm thấy đau chút nào, còn cảm thấy như đang bước trên những lớp mây mềm mại. Tệ hại hơn, tôi lại mất mặt đến mức cứ nằm trên đất không chịu dậy, nghe thấy Lão Đại gọi: “Nhân viên phục vụ đến thanh toán” còn khóc lớn nói: “Tôi rất nghèo, có thể cho trả góp được không?”.

Kết quả, rốt cuộc là ai trả tiền, tôi cũng chẳng biết.

Kết quả, sau khi nói “trả góp xong” chuyện gì xảy ra, tôi cũng chẳng biết.

Kết quả, tôi đó tôi ra khỏi nhà hàng, rốt cuộc đi đâu, cuối cùng được ai đưa về nhà, tôi cũng chẳng biết.

Tôi chỉ biết, bây giờ tỉnh lại, toàn thân đau nhức, đầu như muốn nổ tung ra. Hơn nữa, chỗ này rất xa lạ. Trần nhà xa lạ, căn phòng xa lạ, chiếc giường xa lạ, một cô gái xa lạ.

Nhìn thấy cô gái đang ngồi bên cạnh tôi, sắc mặt vô cùng không thoải mái, tôi rất hoảng hốt.

Trong ký ức của tôi chỉ còn sót lại việc tôi ôm lấy chân Lão Đại, khóc lóc thảm thiết nói: “Tôi rất nghèo, tháng này có thể không trừ tiền đi làm muện của tôi được không?”.

Tôi lo lắng, căng thẳng nhìn cô gái xinh đẹp chừng hơn hai mươi tuổi, dáng người rất đẹp, có cảm giác như đã gặp ở đâu rồi. Nhưng... tại sao tôi lại ở nhà cô ấy? Chắc không phải tôi qua bọn Lão Đại quên không đưa tôi về nhà cho nên tôi gặp được cô gái này bên đường, thế là tôi và cô ta đã có chuyện tình một đêm dị thường đó chứ?

Tôi nhìn cô gái xa lạ, vẫn chưa kịp mở miệng thì cô ta đã lên tiếng: “Hừm! Tỉnh rồi hả? Hại tôi tối qua phải ngủ trên sofa”.

Nói xong, cô gái xinh đẹp quay người bỏ đi. Tôi vẫn chưa tiêu hóa hết được những lời của cô gái kia, thì nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện của một đôi nam nữ. Giọng nam... sao nghe rất quen, đáng tiếc là nhất thời tôi chẳng nhớ ra được là giọng ai.

Tôi đang buồn bã hồi tưởng lại, rồi lại kiểm tra quần áo còn trên người

mình không. Không có gì bất thường cả nên thấy yên tâm hơn, đang định ra ngoài xem xét tình hình, thì nghe thấy tiếng bước chân, một người đàn ông đi vào phòng, nửa cười nửa không vỗ vào đầu tôi.

“Tỉnh rồi, đầu còn đau không?”

Ngẩng đầu, chớp mắt.

Khi mắt tôi sáng như sao, nghi hoặc hôm nay sao nhìn ai cũng thấy quen mặt như vậy, miệng đã nhanh hơn não một bước phát ra tiếng: “Nhậm tổng”.

Nhậm tổng?

Ba giây sau đó tôi đã khôi phục lại được tinh thần. Nhậm tổng? Nhậm Hàn? Sao tôi lại ở nhà của Nhậm Hàn?

A... a... a!

Vẫn còn chưa kịp phản ứng, cô gái xinh đẹp vừa rồi lại xuất hiện ở cửa, lần này sắc mặt khó coi hơn rất nhiều, giận dữ nói với Nhậm Hàn: “Em ra ngoài đây, trước khi về nhà, nhất định phải làm cho cô ta biến mất!”. Cô gái xinh đẹp cắn răng chỉ vào tôi nói, rồi đi ra khỏi cửa, bóng người vừa khuất cái lại quay lại, bộ dạng như chú mèo giận dữ. “Còn nữa! Giường cũng phải thay cái mới!”

Nói xong, cô ấy bước phăng phăng, chỉ còn lại tôi, vẻ mặt ngưng ngùn và Nhậm Hàn chẳng có biểu hiện gì. Nước mắt tôi tuôn trào, chỉ là ngủ trên giường cô ta một đêm, không nhất thiết phải như vậy chứ? Còn đòi thay một chiếc giường mới nữa.

Nhậm Hàn đưa tay vỗ trán, thở dài nói: “Thật là phiền phức”.

Tôi ngẩng đầu làm bộ đáng thương nói: “Tôi không cố ý ngủ trên giường của cô ấy”. Tuy không biết Nhậm Hàn và cô gái xinh đẹp đó có quan hệ gì, nhưng cô ta thực sự rất ghê gớm.

Nhậm Hàn nghe thấy vậy nặng nề nói: “Tôi không nói nó, tôi nói cô”.

“Dạ?” Tôi lắc đầu, nếu như thời gian có thể quay ngược lại tôi nhất định sẽ không chọn ngủ trên giường cô ấy.

Nhậm Hàn nhắm mắt nói: “Biết tại sao nó đòi đổi giường không?”.

Tôi thật thà lắc đầu.

Nhậm Hàn nhắm chặt mắt, ngữ khí trầm đục: “Bởi vì tôi qua cô đã nôn ra giường nó”.

Nhất thời, tôi không thể tin được điều đó. Rất lâu sau, mới cười ha ha chuyển chủ đề: “Nhậm tổng, anh xem, trăng sáng nay thật tròn”.

Nghe thấy những lời này sắc mặt Nhậm Hàn càng đau khổ hơn. “Bạch Ngung, đừng có giả điên giả khùng với tôi, tôi mà biết cô phiền phức thế này, tôi qua tuyệt đối không đưa cô về nhà.”

Tôi líu lưỡi, giơ ngón tay chỉ vào mặt mình. “Đúng rồi, tôi qua rồi cuộc tôi bị làm sao?”

Nhậm Hàn nhìn tôi như thầm oán trách. Nếu như ánh mắt có thể giết người, tôi tin chắc mình đã bị giết chết rồi. Tôi nghiêm túc kính cẩn: “Xin lỗi, có phải là mang phiền phức đến cho anh không?”. Rõ ràng tôi qua không mời anh ta, sao lại ở nhà anh ta thế này? Thảm quá!

Nhậm Hàn nói: “Bạch Ngung, cô không biết là không uống được rượu thì đừng uống sao?”.

“Tôi sai rồi.”

“Cô không biết nếu cô say sẽ mang đến phiền phức cho người khác sao?”

“Tôi thật sự sai rồi.”

“Còn nữa, cô có biết tôi qua cô mất mặt thế nào không?”

“Tôi hối hận rồi, tôi hối hận từ tận đáy lòng.”

Nhậm Hàn Nhậm đại phó tổng mắng xong, im lặng một lúc rồi thở dài nói: “Cô có biết tôi qua cô đã kéo tôi nói rất nhiều chuyện của hai năm trước không?”.

“Sao?”

Có cái gì đó sắc nhọn cứa lên trái tim, những vết thương đau đớn nhất cũng đã thành sẹo dường như lại đang rỉ máu.

Tôi cắn răng, nói từng câu từng từ xác nhận lại: “Tôi qua tôi nói với anh chuyện trước đây?”.

Nghe thấy vậy, cặp mắt đen của Nhậm Hàn càng sâu thẳm hơn, môi mím lại, từ từ gật đầu.

Quả nhiên, sau khi uống rượu say không làm loạn cũng nói thật lòng. Hơn nữa, tôi lại nói những lời thật lòng này với...

Mẹ ơi, mau đến cứu con!

CHƯƠNG 24

CÔNG CHÚA NHÁI

Ngoại truyện về công chúa:

Một ngày, bạch mã hoàng tử của tôi cưới ngựa cầm một bó bách hợp trắng đến đón tôi...

Phật nói: Cưới ngựa trắng không phải lúc nào cũng là hoàng tử, cũng có khả năng là Đường Tăng.

Cũng giống như cách nói: người đến đón bạn không nhất định là công tử lái BMW đẹp trai, cũng có thể là chú lái taxi tính khí nóng nảy, mặt mũi sần sùi.

Bi kịch của tôi chính là cứ cố chấp đợi BMW và Ferrari, mà bỏ qua mất nhiều taxi, cuối cùng thì các chú lái taxi đều tan làm cả rồi, mất vé mãi mãi.

Thực ra chuyện hai năm trước bắt đầu từ lúc ông bố trợ phú của tôi bắt đầu làm ăn phát đạt.

Trước năm tôi mười hai tuổi, bố mẹ tôi vẫn là những người lao động bình thường, ba người nhà tôi sống chen chúc trong căn phòng ba mươi lăm mét vuông mà bây giờ tôi đang ở, phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp thông nhau. Lúc đó, bố mẹ tôi còn đang sung sức, mỗi tối hai người lại ra phòng khách kéo một tấm rèm để ngăn cách giữa tôi và họ. Bây giờ nghĩ lại, tôi đã hiểu tại sao ngày đó cứ đến tôi lại truyền đến những tiếng yêu tinh đánh nhau.

Mặc dù cuộc sống có nghèo khó, đạm bạc như vậy, nhưng gia đình tôi vẫn rất vui vẻ. Đến khi, bố mẹ tôi cùng thất nghiệp. Vì không muốn tôi bị đói khổ, bố mẹ liền lấy số tiền trợ cấp thất nghiệp bắt đầu buôn bán.

Thoắt một cái đã mấy năm trôi qua. Cũng chẳng biết là do gặp thời hay là do bố tôi được trời phú cho khả năng kinh doanh, chưa đầy mười năm, bố tôi đã xây dựng nên tập đoàn Bạch Thị. Tuy ông vẫn là một người thô lỗ, nhưng làm ăn càng ngày càng lớn, tôi cũng từ đứa con gái ở cái ngõ nhỏ nghèo nàn trở thành thiên kim tiểu thư.

Tuy là thiên kim tiểu thư của ông chủ của tập đoàn Bạch Thị với tài sản trên trăm triệu, và là người thừa kế gia nghiệp duy nhất, nhưng sau khi gia nhập vào xã hội thượng lưu, những đứa con nhà giàu có khác vẫn gọi bố tôi là “trợ phú”, còn tôi bị gọi là “công chúa trợ phú”.

Chẳng ai thích cách gọi này cả. Cho nên, mặc dù bố tôi luôn gắng sức để tôi có thể đứng vững trong xã hội thượng lưu, đưa tôi tới các bữa tiệc, các buổi tiếp khách, nhưng tôi vẫn chỉ có hai người bạn tốt, một là Hồ béo sống cùng trong ngõ nhỏ, từ bé đến lớn luôn đánh chửi nhau với tôi, hai là Kiều Kiều, bạn học chung từ tiểu học cho đến đại học.

Bước ngoặt đến năm tôi mười hai tuổi. Tuy không thích xã hội thượng lưu, không thích bộ dạng đổng đảnh như những thiên kim tiểu thư, nhưng trong hoàn cảnh nào, cũng có một vài điều đặc biệt. Điều đặc biệt với tôi chính là Sâu, người đã kéo tôi vào cái vòng Đam Mỹ, đã được gả chồng ra nước ngoài xa xôi.

Bố của Sâu là một quan chức. Đương nhiên có rất nhiều người muốn có quan hệ, mà để quan hệ được thì hình thức đa phần là liên hôn. Thế là, một ngày, Sâu không chịu nổi nữa, trên đường đi xem mặt đã lấy lý do đau bụng để chạy trốn. Sau đó, Sâu vừa đi dạo trên đường Xuân Hy vừa suy nghĩ xem về nhà sẽ phải đối phó thế nào với cơn tức giận của bố. Thế là Sâu làm việc gian trá: gửi đi hai đoạn tin nhắn.

Đoạn thứ nhất gửi cho tôi: Chiều ba giờ, gặp ở Lương Mộc Duyên, bạn thân yêu, nhớ mặc bộ váy tím lần trước mình mua cho đó.

Đoạn thứ hai gửi cho đối tượng xem mặt: Tắc đường, đến muộn nửa tiếng, thật ngại quá, tôi mặc váy tím, tóc thẳng chấm vai.

Thế là, đương nhiên tôi là người đi xem mặt Bác Hy thay Sâu, từ gặp gỡ rồi đến tình yêu. Tôi cho rằng mình đã tìm được bạch mã hoàng tử, cuối cùng tôi cũng từ vịt con xấu xí biến thành thiên nga trắng. Từ đây, công chúa và hoàng tử sẽ được sống hạnh phúc bên nhau.

Nhưng tôi quên mất một chi tiết rất quan trọng.

Tôi không phải là công chúa, chẳng qua cũng chỉ là con gái của kẻ trọc phú, là công chúa thì cũng chỉ là “công chúa nhái”. Cho nên, hoàng tử Bác Hy đến nói chuyện hôn nhân với hai gia đình, buổi tối trước ngày tổ chức lễ đính hôn đã có chuyện phát sinh.

Cụ thể là, vị hoàng tử có khí chất này đã bỏ rơi công chúa nhái để chọn cô bé Lộ Lem khác. Mà cô bé Lộ Lem này thật không thể ngờ được lại là bạn thân nối khố của tôi: Trình Kiều Kiều. Trước lễ đính hôn, hai người họ đã dắt tay nhau bỏ trốn.

Trước khi bỏ trốn, hai người bọn họ còn rất tình nghĩa gửi cho tôi tin nhắn để biểu thị tình cảm lâu năm.

Kiều Kiều: Tiểu Ngung Tử, bố cậu là người có tiền, giúp cậu tìm một

anh chàng đẹp trai khác nhất định chẳng thành vấn đề. Ngoài Bác Hy ra, cậu có rất nhiều thứ. Còn mình, ngoài anh ấy ra, mình chẳng có gì cả.

Bác Hy: Ngung Ngung, xin lỗi. Thực ra anh không nói thật lòng với em. Sau khi anh gặp mặt em anh đã biết em là con gái của bác Bạch, ở bên cạnh em cũng là có ý muốn sự nghiệp của hai nhà hợp tác với nhau nhờ cuộc hôn nhân này. Nhưng cuối cùng, anh không muốn lừa em, và lừa dối chính mình.

Nhận được tin nhắn này phản ứng đầu tiên của tôi không phải là chạy xuống lầu báo bố mau đuổi theo người, cũng không phải là gọi điện bắt hai người kia nói cho rõ, mà là gọi điện cho Sâu mắng chửi cô ấy: “Cậu là đồ vô lương tâm, không tự mình xem mặt mà lại gọi mình đi. Cậu là đồ hại bạn, lại đi giới thiệu cho mình kẻ đều cáng, cậu là đồ...”. Đợi tôi chửi đủ rồi, mắng đến mức lưỡi cứng đờ ra không nói nổi nữa, Sâu mới lo lắng chạy đến nhà tôi, vỗ vai tôi rửa: “Tiểu Ngung Tử, đừng khóc nữa, hai kẻ gian phu dâm phụ đó chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đâu!”.

Sự thực đã chứng minh Sâu quả thật không phải là kẻ độc mồm bình thường. Bác Hy và Kiều Kiều hôm đó lái xe bỏ trốn đã gặp tai nạn. Bác Hy nằm trong bệnh viện đến bây giờ vẫn chưa tỉnh, còn cô bé Lộ Lem Trình Kiều Kiều đã bỏ đi trong tình trạng bị thương nhẹ.

Sau này, theo như bác sĩ và y tá chứng thực, khi họ đến hiện trường cứu người, Bác Hy lấy thân che chắn cho Kiều Kiều. Để bảo vệ cô ấy, anh ta trở thành người thực vật.

Hôm đính hôn, tôi đứng rất lâu trong phòng bệnh của Bác Hy, cuối cùng cũng chẳng rơi giọt nước mắt nào.

Tôi nói: “Bác Hy, thế nào? Xem ra Kiều Kiều cũng chỉ yêu tiền của anh, bây giờ anh không tỉnh nổi nữa, cho nên cô ta chạy rồi”.

Tôi nói: “Bác Hy, bố mẹ anh rất thông minh, tình hình đã đến thế này rồi mà vẫn cứ hành lễ đính hôn như đã định, là vì việc buôn bán của hai nhà, và để tôi ở vậy chờ đợi. Bác Hy, tôi không phải là thánh mẫu, nếu như thật sự như những gì bố mẹ anh nói, anh chỉ là gặp tai nạn đơn thuần, tôi có thể đợi anh. Nhưng bây giờ, mãi mãi không thể nữa”.

Dưới sự giúp đỡ của Sâu, tôi đã đi thẳng đến bữa tiệc đính hôn, đứng trước mặt tất cả mọi người đang có mặt nói: “Lễ đính hôn này tôi không làm nữa”. Nói xong, tôi về nhà, tắm rửa, rồi ngủ liền một mạch ba ngày ba đêm.

Trong ba ngày này, Sâu đến tường thuật lại những lời đồn đại bên ngoài cho tôi nghe.

“Tiểu Ngung Tử, mọi người đều nói cậu là kẻ vong ân bội nghĩa, chồng

chưa cưới vừa bị tai nạn cậu đã lập tức hủy hôn.

Còn nữa, bố mẹ cậu đang tức đến phát điên, mấy lần muốn vào đánh cậu, cậu thực sự không nghĩ đến chuyện đưa hai đoạn tin nhắn đó cho mọi người đọc à?”

Mình nói cho cậu biết, chưa biết chừng bố mẹ của Bác Hy cũng biết chuyện con trai họ bỏ trốn, cố ý giấu cậu, cố ý giả vờ không biết, bọn họ vô tình, cậu hà tất phải giữ nghĩa, đem công khai chuyện này nhé, việc gì phải để mất danh dự của mình?”

...

Rất lâu sau, cuối cùng tôi cũng bị sự ồn ào của Sâu làm cho tỉnh ngủ, mở mắt ra.

“Bỏ đi, việc đã thế này rồi, bây giờ người mất tích đã mất tích, giả chết thì giả chết, mình nguyện làm đũa con gái xấu xa, con gái của trọc phú, cũng chẳng muốn làm nhân vật nữ chính bi thảm trong kịch, để cho hoàng tử và cô bé Lộ Lem đều chết hết đi!”

Một tuần lễ sau, bố mẹ cuối cùng cũng có thể bình tĩnh lại nhìn tôi, không lấy chổi đuổi tôi nữa. Thế là tôi đã đưa ra quyết định: “Bố, con muốn chuyển ra ngoài sống một thời gian”.

Những việc sau này mọi người đều biết rồi.

Tôi rút tất cả thư từ quà tặng mà Bác Hy tặng, chỉ giữ lại đúng con Ultraman. Nói thật lòng, lúc đó nhìn thấy ánh mắt vô tội của con Ultraman tôi thực sự muốn giết nó, nhưng dưới sức ép của hiệp hội bảo vệ động vật, tôi đành cắn răng mang nó đi, ôm nó quay lại căn phòng nghèo nàn trước đây.

Tiếp đó, tôi tìm được công việc thuận lợi, lúc đầu là làm chân tập dịch trong tạp chí. Sâu lấy chồng ở nước ngoài xa xôi, Hồ béo du học ở Anh... Cuộc sống của tôi quay lại hai mươi năm trước đây, sống những ngày hạnh phúc nhất, yên bình nhất.

Đến tận hôm nay, thỉnh thoảng quay về biệt thự của bố mẹ, tôi vẫn cảm thấy như một giấc mộng. Vỡ kịch tình yêu trong mộng rất bi thảm, trong mộng tôi trở thành công chúa trọc phú và đã bị cô bé Lộ Lem đánh bại, cuối cùng mới về địa vị cũ quay lại xã hội.

Có lúc, tôi còn tin tưởng vào những tình tiết hoang tưởng trong tiểu thuyết. Có lẽ Bác Hy cũng có tình cảm đối với tôi, chỉ là dưới sự thúc ép của áp lực nào đó, ví dụ như những tình tiết thường có trong tiểu thuyết, bị Kiều Kiều gian trá chuốc say, đối phương đã dùng nguyên nhân có thai, không

muốn làm tôi đau lòng nên đã bỏ trốn. Hoặc là những đoạn tin nhắn đó căn bản không phải do Bác Hy gửi, Bác Hy lúc đó uống say rồi ngủ như chết rồi.

Thế là, dưới sự tin tưởng cố chấp của tôi, và sự giúp đỡ của Sâu, chúng tôi nhờ hacker xâm nhập vào trang nhật ký điện tử của Bác Hy, bi thương và đau buồn là mỗi ngày một trang đều ghi lại hết tình yêu sâu sắc của anh ta với Kiều Kiều, và sự đau khổ như thế nào khi phải giả bộ cười với tôi.

Tối đó về nhà, tôi đánh cho con Ultraman một trận. Mẹ kiếp, đúng là cổ tích vĩnh viễn chỉ là cổ tích, hiện thực mãi mãi tàn khốc.

Vốn dĩ cứ tưởng rằng phải mất một khoảng thời gian rất dài mới có thể quên được chuyện này, giống như là trong tiểu thuyết viết “nỗi đau đang nhỏ máu cất giữ tận nơi sâu thẳm trong xương cốt”. Đáng tiếc tôi không đủ lãng mạn, không đủ vô lo vô nghĩ, có thể là do gen di truyền tính cách xuề xòa không để bụng của người nhà họ Bạch này rất mạnh. Vào tạp chí một năm, buổi tối khi nhắm mắt lại, không phải là mơ thấy nữ vương Lão Đại đang cầm roi da để áp bức Nhậm Hàn, không phải mơ thấy Xán Xán mua bộ váy đẹp đẽ trên nghìn tệ thì là mơ thấy chị Tiêu Phù lạnh lùng cảnh báo tôi: “Em lại béo rồi”.

Cứ như vậy, đã một thời gian dài không còn mơ thấy cái khuôn mặt anh tuần mà mình say mê kia nữa, cho đến một ngày khi cùng Xán Xán và Tiểu Duy dạo trong cửa hàng CD, Tiểu Duy vui vẻ chọn một chiếc đĩa của một nữ ca sĩ, hiếm khi không lắp bắp nói với chúng tôi: “Xem này, đĩa tôi thích nhất, thế nào!”.

Tôi nhìn thấy một khuôn mặt tinh xảo đẹp đẽ trên vỏ chiếc đĩa kia, cứ cảm thấy khuôn mặt đó rất quen.

Xán Xán ở bên cạnh nhìn khinh bỉ nói: “Đồ con gái xấu xa, cô ta chẳng phải chính là Kiều Kiều cặp ông chủ hãng giải trí XX sao?”.

Tôi hoảng hốt nhận ra, xuất thân từ chốn nghèo nàn, đó là cô bé Lộ Lem Kiều Kiều đã từng ở bên tôi sớm tối! Cái thế giới này, quả nhiên chỗ nào có tiền chỗ đó có tình yêu thật sự.

Đại minh tinh Kiều Kiều bây giờ còn nhớ cái câu nói lúc đó không? “Trừ Bác Hy ra, mình chẳng có gì cả.”

Đọc lại lần nữa đoạn tin nhắn cất giữ cẩn thận đó, tôi hoàn toàn lĩnh ngộ rồi.

Bác Hy, tôi rất hy vọng anh sớm tỉnh lại, để anh nhìn thấy cái anh gọi là tình yêu đó.

CHƯƠNG 25

MỘT NỤ HÔN

Ra khỏi nhà Nhậm Hàn, đầu tôi vẫn nặng trĩu, còn chân thì nhẹ bẫng. Lên xe, tôi nói địa chỉ nhà mình, nhớ lại chuyện tôi qua không về nhà, con Ultraman chắc đợi đến phát điên rồi.

Thấy người tôi toàn mùi rượu, quần áo xộc xệch đi ra khỏi ngôi nhà, anh tài xế nhìn tôi có vẻ khinh bỉ, đương nhiên chẳng có hứng thú nói chuyện với tôi, chỉ cầm máy bộ đàm nói chuyện với người anh em của anh ta.

“Thần tiên, thần tiên.”

“Nói đi.”

“Sông Phủ Nam chiều nay, chơi mát chược, có đến không?”

“826, 826, dạng tôm tép như cậu lại đi kiếm? Lần trước thua vẫn chưa thấy sợ sao?”

“Đến đi, đến đi.”

“Tôi đây không rảnh, phải quay về.”

“Thần tiên, thần tiên, anh không đến được à? Nghe nói tối qua anh tổ chức sinh nhật uống say à!”

“Đứa nào nói anh uống say?!”

“Lão Từ làm chứng, Lão Từ làm chứng.”

“Đúng rồi, đúng rồi. Thần tiên ca, anh quên không nói, tối qua anh vừa tát mình vừa nói: “Chúng mày nghĩ ông không dám đánh sao, ông đánh cho chúng mày xem!”. ”

...

Khúc khích!

Tôi ngồi trong xe, cười lớn chẳng giữ ý tứ gì cả.

Cười xong, đột nhiên nhớ đến một câu nói: “Mọi người nói tôi không dám hôn, lão nương đây sẽ hôn cho mọi người xem”.

Ùm... ùm... ùm!

Câu nói này văng vẳng bên tai tôi, tôi như bị sét đánh trúng. Việc này

đúng là giống như trong một không gian tăm tối đột nhiên có người châm lửa. Vừa mới nghe thấy lời của anh kia, đầu óc tôi bỗng như nổ tung, những chuyện xảy ra tôi qua dần dần tái hiện trong não.

Trong quán Canh Lẩu Nhất Phẩm, Lão Đại Lý Tử Nho tức giận cầm điện thoại hét: “Nhậm Hàn, cậu làm việc tốt rồi đó. Cô ấy say rồi, Tiểu Duy và Tiểu Trịnh cũng say cả rồi, cậu đến mà đưa cô ấy về đi!”.

Chỉ trong chớp mắt, Nhậm Hàn đã đứng ở trước mặt. Tôi cười ngốc nghếch nhìn anh ta chăm chăm. Đối phương nhăn mặt, áp úng hỏi Xán Xán: “Rốt cuộc uống bao nhiêu vậy?”.

Xán Xán nhún vai: “Không nhiều, nhiều nhất chỉ hai chén. Nhậm tổng, anh cũng thật là... Muốn tặng Bạch Ngưng quà mừng thăng chức thì cũng phải quang minh chính đại một chút chứ? Sao mà lại bắt Lão Đại mang đến?”.

“Ai nói là quà? Chỉ là vừa hay trong nhà có thừa chai rượu, nhân tiện bảo Tử Nho cầm đến, ai biết được cô ấy sẽ say?”

Lão Đại lạnh lùng “hừm” một tiếng. “Vậy sao? Dù gì rượu cũng là do cậu bảo tôi mang đến, bây giờ nha đầu này say rồi, người nặng như con heo chết, tôi và Xán Xán đều không di chuyển nổi, cậu tự nghĩ cách đi.”

“Về công ty trước nhé!”

Cảnh khác xuất hiện, vẫn là mấy người đó. Tôi và Tiểu Trịnh say bí tỉ, Tiểu Chí được Lão Huyền dìu, vừa đi vừa ngủ. Chị Tiêu Phù và Xán Xán vẫn còn hơi tỉnh táo. Tiểu Duy thì khóc lóc đòi tìm Slime. Chai rượu XX xa xỉ trên vạt tề hôm nay đã khiến lần tụ tập này của chúng tôi kết thúc... rất bí tráng.

Xán Xán mở cửa. Tiểu Trịnh và tôi được Lão Đại và Nhậm Hàn dìu, vừa cười ngốc nghếch vừa nói linh tinh.

Tiểu Trịnh: “Tiểu Ngưng Tử, không, không tòi... Tối nay, cuối cùng cô cũng được bồi thường như ý rồi nhé”.

Tôi: “Tại sao chứ? He he”.

Tiểu Trịnh: “Chẳng phải cô thích Nhậm Hàn sao? Xem đi, bây giờ Nhậm núi băng đang ôm cô đó, chẳng phải cô rất hạnh phúc sao?”.

Tôi: “He he...”

Tiểu Trịnh: “Cười ngốc nghếch cái gì? Cô... cô có bản lĩnh thì hôn anh ta một cái đi, cơ hội... cơ hội tốt thế này”.

Nhậm Hàn đang đỡ tôi nghe thấy vậy, mặt tối sầm, xúc lại người tôi đang sắp gục xuống, lạnh lùng nói: “Đừng có làm loạn”.

Biểu hiện như vậy càng kích động bản tiểu thư đang trong cơn say này hơn. Tôi bĩu môi, neho mắt nói: “Hừm, anh không cho tôi hôn, tôi cứ hôn!”.

Tiểu Trịnh vẫn như đứng quạt thêm gió vào lửa: “Cô dám hôn!”.

“Các người nói tôi không dám hôn, lão nương đây hôn cho các người xem...”

Chụt... chụt!

Một giây sau tôi đứng trên mười đầu ngón chân. “Bồi thường như ý” cường hôn Nhậm Hàn, khi chúng tôi môi chạm môi, Xán Xán và chị Tiêu Phù đang mở cửa, Lão Đại đang cầm túi diu Tiểu Trịnh. Cả con sâu rượu Tiểu Trịnh, Tiểu Duy, Tiểu Chí... đều ngớ người.

Bỏ đầu lợn đẹp trai Nhậm Hàn ra, tôi vẫn vô cùng đắc ý nói: “Tôi đã nói mà, tôi dám hôn đó!”.

Những sự việc sau đó tôi đã không dám nhớ nữa. Đang ở trước mặt anh lái xe, tôi tự tát cho mình một cái thật mạnh, đây là... chuyện gì vậy!

Hóa ra, không phải sau khi uống rượu xong tôi không làm bừa, chỉ là tạm thời không nhớ mà thôi. Vừa rồi lại còn không biết xấu hổ nói với Nhậm Hàn nhiều như thế. Cho nên nói cái giống rượu này thực sự là thuốc độc quả không sai. Nó có thể khiến cho bạn nói ra những lời bình thường không dám nói, khiến cho bạn làm những việc bình thường không dám làm. Nếu như khi đó tôi còn có lý trí, nếu như khi đó tôi còn có năng lực khống chế, tôi tuyệt đối sẽ không làm những việc hoang đường đó.

Trước mặt bao nhiêu người trong công ty như vậy.

Tôi che mặt, rất muốn chết.

Anh lái xe nhìn thấy tôi tự nhiên vừa tự tát vừa khóc, sợ tôi sẽ nghĩ không thông, nên hết lời khuyên ngăn: “Em gái, có chuyện gì thì cứ nghĩ thoáng một chút”.

Tôi vẫn chưa kịp trả lời anh lái xe thì điện thoại vang lên, tôi lo lắng, căng thẳng ngồi không yên, lời điện thoại ra nhìn màn hình: Nhậm Hàn.

“...”

Làm thế nào đây? Tôi thực sự cảm thấy lúc này đúng là sống không bằng chết.

Tiếng chuông điện thoại càng lúc càng to, tôi mới nhớ ra, vừa rồi trước

khi tôi đi, Nhậm Hàn nói ra ngoài mua đồ ăn cho tôi, đầu óc tôi vẫn mơ mơ hồ hồ, nghe đến chữ “ăn” liền nghĩ đến con Ultraman đã đói một ngày một đêm, cho nên mới không kịp chờ cho Nhậm Hàn về, đã mơ màng lên xe.

Nhưng Nhậm Hàn, anh ta sẽ nghĩ thế nào đây?

Không chịu trách nhiệm? Bỏ chạy mất rồi? Tối qua chúng tôi đến công ty, Lão Đại và Nhậm Hàn lần lượt gọi điện thoại cho người nhà của mọi người, bảo người nhà bọn họ đến đón những con sâu rọu này về. Sau đó, Lão Đại vớt tôi cho Nhậm Hàn, Nhậm Hàn đưa tôi về nhà anh ta. Nhưng tại sao? Rõ ràng anh ta biết nhà tôi, mà còn đưa tôi về nhà anh ta. Anh ta có ý gì vậy?

Còn nữa, cô gái xinh đẹp ở nhà anh ta là ai? Bình thường Nhậm núi băng lạnh lùng như vậy, hôm nay thấy tôi không thoải mái, lại còn nói đi mua đồ ăn cho tôi. A... a... a! Đầu óc tôi rối bời, hoảng loạn. Tôi mím môi mím lợi, cuối cùng cũng nhấn nút từ chối cuộc gọi.

Đương nhiên Nhậm Hàn không có ý định bỏ qua cho tôi.

Tiếp đó có hai tin nhắn đến, không cần nói tôi cũng biết là ai gửi.

Tin thứ nhất: Nghĩ ra rồi?

Tin thứ hai: Đừng có hiểu nhầm, tôi gọi điện chỉ là nhắc nhở cô, buổi chiều tôi phải đi mua giường, nếu như cô không sợ nhớ tôi không cần thận mua cái giường đắt đỏ giá chục vạn thì có thể không đi.

Tôi ngây ra. Theo nguyên tắc, những việc liên quan đến tiền vẫn nên mặt dày nhắn tin trả lời: Ý gì chứ? Muốn tôi bồi thường cái giường đó sao?

Nửa phút sau.

Nhậm Hàn: Cô nôn làm bản giường, lẽ nào tôi phải đền?

Nhậm Hàn: Bạch Ngung, cô đừng có cho rằng vì nụ hôn đó mà tôi trở thành đồ sở hữu của cô nhé.

Tôi bị tin nhắn thứ hai của Nhậm Hàn làm cho tức đến nghẹn cổ họng, không nói nên lời, rất lâu sau tôi cũng rút nước mắt nói với anh lái xe: “Chú à, chú cứ lái xe đến sông Phủ Nam đi”.

“Ý... Sao thế? Đó là hướng ngược với hướng cô vừa nói mà!”

“Bởi vì... tôi muốn nhảy sông.”

Sự thực chứng minh, tôi không chỉ có số phận bị đát mà còn là đồ con gái háo sắc bẩm sinh. Hơn nữa, lại còn háo sắc với một tên gay kiêu ngạo đa tình. Tôi linh cảm rằng, những ngày tháng sau này của tôi không dễ sống rồi.

Ultraman, mẹ và con sau này có thể đến màn thầu cũng chẳng có mà
gặm rồi.

CHƯƠNG 26

THỬ GIƯỜNG

Tôi về nhà, cho Ultraman ăn, tắm rửa, còn không kịp nằm xuống giường nghỉ ngơi một chút thì Nhậm Hàn đã đến. Dưới sự áp bức, uy hiếp của ai đó, tôi vẫn phải thắm rơi nước mắt leo lên chiếc xe yêu quý của anh ta, thím ở lâu một không hiểu chuyện gì cũng lau nước mắt nói: “Ngung Ngung, cuối cùng thì cháu cũng tìm được cha cho Ultraman rồi”.

Tôi toát mồ hôi, nhưng cũng không quên mặc cả với Nhậm Hàn: “Nhậm tổng, tôi qua thực sự cảm ơn anh. Nhưng mà anh xem, chiếc giường bản vẫn có thể đem ga giường đi giặt mà. Như thế này có được không, tôi đi mua cho anh bộ ga giường tốt nhất, không cần mua giường nữa?”.

Nhậm Hàn vừa lái xe vừa nheo mày cười lạnh lùng. “Hôm nay, khi nó đi, cô không nghe thấy sao? Nó nói, tối nay trước khi về nhà nhất định phải có một chiếc giường mới.”

Tôi im lặng, vô cùng hoài nghi về cô gái xinh đẹp kỳ lạ xuất hiện trong nhà Nhậm Hàn sáng nay, nên tiếp tục thăm dò: “Ý... Người đẹp sáng nay là...”.

Nhậm Hàn nửa cười nửa không nhìn tôi rồi nhếch môi lên hỏi: “Cô ghen?”.

Tôi ghen giọng chuyển chủ đề: “Lái xe, lái xe đi”.

Nhậm Hàn điều chỉnh lại ánh mắt, lại nói một câu làm tôi choáng váng: “Yên tâm đi, nó quy tắc hơn cô, sẽ không chơi trò cuộc tấn công bất ngờ đâu”.

Mất một nụ hôn, thiên cổ hận!

Đến trung tâm bán đồ gia dụng, quả nhiên Nhậm Hàn không hổ danh là kẻ khoa trương, xem hàng không cần lật bảng giá, cuối cùng nhắm trúng một chiếc giường tròn giá không hề rẻ.

Cô nhân viên tiếp thị thấy Nhậm Hàn đi quanh chiếc giường này, mắt sáng lên như sắp bắt được gà, giới thiệu: “Đây là hàng chúng tôi nhập khẩu nguyên chiếc từ Pháp. Tiên sinh, nếu như bây giờ anh mua chiếc này, chúng tôi còn tặng anh một bộ ga giường giá 2999 tệ, ngoài ra đệm của chiếc giường này...”.

Tôi cười trừ với nhân viên tiếp thị, kéo Nhậm Hàn sang một bên nói nhỏ: “Nhậm Tổng, tôi phải mua chiếc giường này thật sao?”.

Nhậm Hàn nhướn mày lên theo thói quen, như muốn nói: “Không phải cô mua, lẽ nào tôi mua chắc?”. Tôi hít một hơi thật sâu, quyết định bất luận là Nhậm Hàn có đùa bỡn tôi hay không, lần này nhất định tôi phải giành quyền chủ động. “Đã là đồ do tôi mua, vậy nên do tôi làm chủ chứ?”

Không ngoài dự đoán, Nhậm núi băng đang chuẩn bị móc ví tôi, nghe thấy câu này liền tỏ vẻ không vui: “Cô làm chủ?”.

Tôi gật gật đầu. “Nhà tôi còn có một chiếc giường tròn kiểu công chúa, chưa từng sử dụng, tôi lấy chiếc đó bồi thường cho anh, ngoài ra còn mua cho anh một bộ ga giường đẹp hơn bộ này gấp nghìn, gấp vạn lần, cái loại giá thật sự 2999 tệ.”

Thực ra tôi còn có một chiếc giường, là chiếc giường bố mẹ chuẩn bị cho hôn lễ của tôi, nhưng sau khi hủy lễ đính hôn, tôi lại rời khỏi nhà, chiếc giường tròn đó bị vứt chỏng chơ ở nhà đến bây giờ vẫn chưa ai dùng, bây giờ coi như có chỗ dùng rồi.

Nhân viên tiếp thị nhìn thấy hai người chúng tôi đang thì thì thăm thăm, sợ là sẽ để tuột mất con gà, liền chuyển đối tượng, kéo tôi, bắt đầu diễn thuyết: “Phu nhân, chị đừng do dự nữa. Chiếc giường này của chúng tôi chất lượng chắc chắn là tốt nhất, chị xem kích thước của nó này, lớn hơn những chiếc giường khác rất nhiều, chắc chắn có thể cho chị và tiên sinh kia lăn thoải mái!”.

Tôi và cô nhân viên tiếp thị mặt đối mặt. Xem ra cô ta cũng là người mau mồm, có lẽ chỉ là muốn biểu đạt chiếc giường này tốt hơn chiếc giường ở nhà cô gấp trăm, gấp ngàn lần, nhưng dùng chữ “lăn” này thực sự kích động quá!

Tôi nghĩ đến khung cảnh tôi và Nhậm Hàn lăn trên chiếc giường này, chưa kịp đợi tôi mở miệng giải thích: “Chúng tôi mua giường không phải là để lăn... Tôi không phải là phu nhân”, trong thoáng chốc không khí càng lúc càng khác thường.

Tôi nhìn sắc mặt của nhân viên tiếp thị, cô ta mặt tái xanh, vội vã ngẩng đầu giải thích: “Tôi... là do tối qua tôi uống nhiều rượu, cho nên máu không tuần hoàn”.

Nhậm Hàn cười rạng rỡ, cố ý ghé sát tai tôi, nói rồi mới nói với nhân viên tiếp thị: “Không cần nói nữa, giúp tôi viết hóa đơn chiếc giường này”. Tôi cứng đờ người, vô cùng choáng váng. Câu Nhậm Hàn nói vào tai tôi là: “Cô đừng có hoang tưởng đến những chuyện không trong sáng nữa, biết

chưa?”.

Cuối cùng, Nhậm Hàn vẫn mua chiếc giường nhập khẩu nguyên chiếc từ Pháp với cái giá cắt cổ đó về. Nhìn thấy chiếc giường tròn sang trọng đó tôi nổi điên lên, lập lời thề lằn này tuyệt đối sẽ không để bị cướp trắng nữa.

Tôi nói: “Nhậm tổng, chiếc giường này là anh mua, tiền cũng do anh trả, tôi không hề đồng ý, cho nên, chiếc giường này chẳng có quan hệ gì với tôi cả”.

Nhậm Hàn nheo mắt: “Có phải cô định không trả số tiền này không?”.

Tôi cắn răng, suy nghĩ thật kỹ. Thứ nhất, nôn ra làm bản ga giường thì phải bồi thường chiếc giường khác, đây là cái lý gì vậy, rõ ràng Nhậm Hàn đã phối hợp với cô gái kia để lừa bòn tôi, tôi mà ngoan ngoãn gặt đầu thế này thì không bằng con Ultraman. Thứ hai, trước đây Nhậm Hàn áp bức được tôi là do anh ta biết được bí mật là hủ nữ của tôi, rõ ràng lần này sự việc đã thay đổi rồi, tôi không nhất thiết phải tự đôi xử tàn khốc với mình vì tên keo kiệt này. Thứ ba, giường là Nhậm Hàn mua, nói muốn tôi phải bồi thường cũng là do anh ta tự nói, từ đầu đến cuối tôi chẳng phát biểu gì, dù gì tôi cũng chẳng để cho anh ta cướp không, không viết gì, không có ký tên đóng dấu, bây giờ tôi không nhận trả khoản tiền này, xem Nhậm Hàn làm gì được tôi nào.

Thế là, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng tôi gặt đầu, nói rất dứt khoát: “Đúng!”.

Tôi nhìn Nhậm Hàn với vẻ mặt “muốn tiền không có, muốn mạng thì có đấy”. Vốn dĩ cho rằng mặt Nhậm núi băng sẽ tối sầm lại, ai ngờ đối diện với tôi... vẫn là khuôn mặt tươi như hoa! Tôi có chút hồ đồ rồi.

Người nào đó tiếp tục trung nộ cười nham hiểm. “Bạch Ngung, đã có người nào nói với cô rằng đáng về muốn quyết nợ của cô trông rất đáng yêu chưa?”

“Sao?” Tôi lắp bắp nhìn Nhậm Hàn, có cảm giác như đang bị anh ta đè lên. Những lời lẽ êm tai này Nhậm núi băng cũng nói được sao?

Nhậm núi băng cũng chẳng để tâm gì đến bộ dạng kinh ngạc của tôi, vỗ vỗ vào đầu tôi ra vẻ hiền từ yêu quý: “Thực ra cũng chẳng muốn bắt cô đền, chiếc giường này cứ coi như tôi mua”.

Nghe thấy những lời này, mắt tôi sáng long lanh, vẫy đuôi nịnh bợ nói: “Thật không?”.

“Thật.”

“Sao anh lại tốt như vậy?”

Nụ cười của Nhậm Hàn càng lúc càng gian hơn, tay chống cằm làm dáng vẻ đáng yêu nói: “Trước đây là do diễn kịch mà ép cô, bây giờ...” Nhậm Hàn ngừng lại một lát, rồi mờ ám nói: “... quan hệ đã không giống thế nữa rồi!”.

Lúc đó tôi vẫn đang hung phấn vì không phải trả tiền, cất tiếng hỏi: “Quan hệ không giống thế nữa? Ha ha! Không giống thế nào?”.

Nói xong, tôi cười rồi mới phát hiện ra cái gì đó không ổn, nhưng đã muộn, Nhậm Hàn, một tay giữ tôi lại, ghé sát, phả hơi nóng vào bên tai tôi nói: “Chẳng phải cô đã cưỡng bức tôi trước mặt mọi người rồi sao? Cô nói xem quan hệ của chúng ta bây giờ có giống trước đây không?”.

Tôi biết rõ lúc đó tính khí Nhậm Hàn có gì hơi khác lạ. Tôi nhớ lại lời nói được lưu truyền trong công ty: “Lão Đại và Nhậm Hàn là “song kiếm hợp bích”, hai người bọn họ tuy đối đầu đến chết, nhưng lại có một đặc điểm chung là... có thù ắt phải báo”. Tại sao... tại sao việc quan trọng thế này mà tôi lại quên được nhỉ? Lại còn ngốc nghếch đi mua giường với anh ta, về nhà anh ta, dần rơi vào gian kế của anh ta. Á! Mẹ ơi, con muốn về nhà!

Nhậm Hàn nhìn tôi đang run rẩy như dây đàn “dịu dàng”, vuốt vuốt lên vành tai tôi nói: “Bạch Ngung, tiền không cần trả, nhưng cô cũng nên làm chút gì để biểu thị ý cảm ơn chứ?”.

Rằng tôi va vào nhau lập cập, tôi lắp bắp nói: “Anh... anh muốn... muốn... như... như thế nào?”.

“He he...” Nhậm Hàn cười lạnh, dường như đóng băng cả không khí. “Cô xem, giường cũng đã mua về rồi, có phải là cũng nên tìm ai đó thử giường không nhỉ?”

Thử... thử giường?

Thử thế nào?

Tôi nhìn chiếc giường đẹp đẽ, lặng lẽ nuốt nước miếng, lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác tuyệt vọng của con dê khi sa vào miệng hổ.

CHƯƠNG 27

BẮT KẼ THÔNG DÂM

Giường, ngồi nghỉ ngơi.

Ý của cô nhân là, giường là công cụ để cho con người ngồi nằm, là dụng cụ trong gia đình giúp thân thể yên ổn. Nhưng đến bây giờ, giường còn có một tác dụng rất quan trọng, nó còn là thiên đường để các cặp vợ chồng hoặc người yêu cùng nhau giao lưu tình cảm.

Cho nên, khi Nhậm tổng nói ra hai chữ mờ ám “thử giường”, đầu óc tôi như phản xạ có điều kiện, chẳng chút do dự đã nghĩ sai lệch. Thế là việc đầu tiên tôi làm, cũng là việc duy nhất tôi có thể quyết định là... chuẩn!

Tôi ôm lấy túi vừa lúi ra phía cửa vừa cười trừ nói: “Nhậm tổng, giường cũng mua rồi, không có việc gì nữa thì tôi đi trước đây”.

Nhậm Hàn đứng yên tại chỗ, ánh mắt lạnh sắc khác thường. “Muốn đi? Ở đây không dễ gọi xe đâu.”

“Không sao cả, không sao cả.”

Nhậm Hàn cười nhạt, khoanh tay trước ngực nói: “Cô không sao, nhưng tôi thì có sao”.

Tôi nghe mà không hiểu lời của anh ta, vẫn cố sức lúi ra phía cửa. “Thực sự là không sao.”

“Cô đi rồi, ai thử giường với tôi xem có dễ lăn không chứ?” Nhậm Hàn cắt ngang lời tôi, cái chữ “lăn” kia khiến người tôi cứng đờ chẳng nói được nào cả.

Lại là “lăn”, anh ta muốn lăn thế nào?

Lúc tôi còn đang đứng ngây ra thì Nhậm Hàn đã đến trước mặt tôi chẳng phát ra một tiếng động nào, ép tôi dựa vào tường, đợi khi tôi phản ứng lại được thì chỉ nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Nhậm Hàn đã được phóng to vô số lần, hơi nóng phả vào vùng cổ mẫn cảm của tôi, trong thoáng chốc tôi nổi hết cả da gà.

“Nhậm tổng, anh đừng quá kích động.”

Mặt Nhậm Hàn vẫn thản nhiên, anh ta ghé sát vào tai tôi nói: “Bạch Ngung, tôi thấy cô còn kích động hơn cả tôi”.

Hình như... có lẽ Nhậm Hàn nói đúng. Vào giờ phút này, trong hoàn cảnh này, tôi chỉ cảm thấy hai chân mình mềm nhũn, mong được dựa vào tường, thu nhỏ người lại, mặt nóng bừng, hơi thở cũng càng lúc càng gấp gáp hơn. Hình như... thực sự là tôi còn kích động hơn anh ta.

A... a... Bạch Ngung, mà có thể có chí khí hơn chút không? Hễ nhìn thấy trai đẹp đến gần là chẳng còn sức miễn dịch gì nữa.

Nhậm Hàn tròn tròn mắt, cười vui vẻ: “Không cần sợ, tôi sẽ rất dịu dàng”.

Anh ta nói xong, tôi càng kích động hơn, vành tai giật giật, giọng nói dịu dàng như vậy, ngữ khí nhỏ nhẹ như vậy. Là tôi vẫn chưa tỉnh rượu, hay là Nhậm Hàn sốt rồi? Tôi cắn răng không quay mặt, Nhậm Hàn đã không cho tôi thời gian suy nghĩ nữa, dùng cánh tay mạnh mẽ ngang ngược quay mặt tôi lại, tạo tư thế phủ người xuống...

Hai tay tôi run run, nhắm chặt mắt tự an ủi mình, không sao cả, dù gì cũng không phải là lần đầu tiên. Tôi cưỡng hôn anh một lần, anh ta cưỡng hôn tôi một lần, coi như là công bằng. Hơn nữa, cũng không cần bồi thường tiền giường nữa. Một nụ hôn đáng giá mấy vạn tệ, tính đi tính lại thì... Cứ coi như Nhậm Hàn là con Ultraman. Ultraman cũng thường xuyên xông đến liếm tôi, nó lông lá đầy người tôi còn không sợ, yêu nghiệt Nhậm Hàn này thì có gì đáng sợ chứ? Không sao cả, thực sự không sao cả.

Đúng lúc tôi đã coi thường cái chết, đợi rất lâu mà môi vẫn chưa được hôn, thì bên tai chợt truyền đến một tràng cười gian trá. Tôi mở mắt, phát hiện Nhậm Hàn đã ngồi xuống giường từ lâu, dáng vẻ thản nhiên, tự đắc. Còn tôi cứ đứng ngốc nghếch chờ đợi “cảnh bị ép” vào tường, buồn cười đến mức chẳng diễn đạt thành lời.

Dự cảm của tôi nói cho tôi biết, tôi lại bị bốn cột rồi.

Nhậm Hàn ngồi vắt chân, cười ngật nghễ. “Vốn dĩ tôi qua, khi cô hôn tôi trước mặt mọi người, tôi thực sự rất tức giận, cũng thực sự muốn báo thù, nhưng...” Nhậm Hàn ngẫm nghĩ, làm bộ mặt khô sở nói: “Làm thế nào đây? Tôi thực sự không có hứng thú với cô”.

Tôi ngây ra, là ý gì vậy?

Không có hứng thú với tôi? Câu này chẳng phải có thể hiểu là: Tôi là cô gái không có sức hấp dẫn, đưa đến tận miệng đàn ông rồi mà người ta cũng không nuốt nổi? Tôi vô cùng tức giận.

Ngẩng đầu, ưỡn ngực, mắt sáng như mắt mèo, tay chống nạnh nhìn Nhậm Hàn chằm chằm, tôi hét lớn: “Vừa rồi anh cố ý!”.

Nhậm Hàn nhún vai. “Có trời biết, đất biết, tôi thực sự muốn lấy răng trả răng, nhưng đến cuối cùng, nhìn thấy mặt của cô thì... Haizz!”

Tôi ôm đầu thật chặt, anh ta còn làm ra vẻ vô tội, giả vờ đáng thương, cái gì mà gọi là “cuối cùng nhìn thấy mặt của tôi”. Trong thoáng chốc, tôi có cảm giác mình đang bị khinh bỉ, việc này sao mà giống với việc cưỡng hiếp người ta nhưng đến bước cuối cùng, đột nhiên đứng dậy nói: “Xin lỗi, tôi phát hiện là mình không thể tiếp tục được nữa”.

Tôi bị khinh bỉ, lại bị kẻ cưỡng hiếp khinh bỉ.

Tôi nghiêng răng kèn kẹt, đang đứng bên bờ vực sụp đổ bỗng đến kéo lấy áo Nhậm Hàn nói: “Anh đi chết đi! Tôi có ngực, có mông, tháng trước có bà còn đến thổ lộ giúp con trai, nói vừa nhìn thấy tôi đã thấy tôi có tướng sinh con trai. Còn con Ultraman thích con gái xinh nhất, mỗi lần tôi đưa nó đi chơi, sau khi nó ngắm được vô số người đẹp, cuối cùng vẫn trở về nhà với tôi, điều đó chứng minh rằng tôi là cô gái xinh nhất, đáng yêu nhất!”.

Tôi vừa thở hồng hộc vừa nói, sau một hồi kịch liệt chứng minh mê lực của mình, nhưng còn chưa kịp mở miệng, bên dưới đã truyền đến tiếng bất mãn của người nào đó: “Bạch Ngung”.

“Sao?” Tôi cau mày, cúi đầu nhìn...

Tôi không cẩn thận đổ nhào xuống người Nhậm Hàn. Lần này so với lần trước càng quá đà hơn. Tôi ngã đè lên người anh ta, hai bộ móng vuốt nắm chặt áo anh ta.

Cho nên, tư thế này mọi người đều có thể tưởng tượng, tùy thích.

Cho nên, một chút không cẩn thận, tôi lại đổ nhào lên người Nhậm tổng.

Cho nên, Nhậm núi băng bây giờ vô cùng... vô cùng không vui.

Nhìn thấy mặt Nhậm Hàn càng lúc càng sâu, tôi thàn than không xong rồi, nhưng còn chưa kịp đứng dậy thì người nào đó đã lật mình, tôi... bị đè ngược lại.

Chưa kịp phản ứng gì, môi tôi đã bị lấp đầy, mùi đàn ông nồng nàn của Nhậm Hàn bao phủ khắp không gian. Trong phút chốc, đầu óc tôi trở nên trống rỗng, đến việc phản kháng lại cũng quên mất. Tôi thất thần, tứ chi mềm nhũn, mắt chớp chớp nhìn Nhậm Hàn. Đối phương không nói gì, chỉ im lặng nhìn tôi.

Tôi mở miệng nhưng không biết nói gì, mặt đã đỏ hồng như tôm luộc, cách nụ hôn lần trước bao lâu nhỉ? Hơn nữa, lần trước, với con vật kia cũng không có chuyện tim đập loạn nhịp thế này. Nhậm Núi Băng, anh quả nhiên là cực phẩm! Đầu óc tôi đã bấn loạn rồi. Nhậm Núi Băng cười, lại phủ lên người tôi lần nữa. Lần này, cuối cùng tôi cũng ý thức được, bắt đầu cực lực phản kháng, dùng cả chân lẫn tay.

Nhưng Nhậm Hàn chẳng hề bận tâm, bắt đầu tấn công bằng đôi môi. Hai chúng tôi đang quần quýt thì nghe thấy tiếng động bên ngoài, chẳng kịp đứng dậy, tiếng kêu chói tai dội tới. Tôi và

Nhậm Hàn cùng ngẩng đầu, chỉ thấy cô gái xinh đẹp hôm trước đang đứng ngây ra nhìn chúng tôi.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, tôi nghĩ, tôi đã chết hàng nghìn, hàng vạn lần rồi.

“A... cứu tôi với. Quá đáng thế này, muốn tôi tức chết à?” Cô gái xinh đẹp kêu la thảm thiết, bất chấp tất cả tách tôi và Nhậm Hàn ra, đạp chân nói: “Hai người... hai người thật là...”

Tôi im thít, trong phút chốc thấy căng thẳng đến cực điểm. Lẽ nào cô ấy đúng là vợ chưa cưới hay người yêu của Nhậm Hàn? Vậy tình huống bây giờ là gì nhỉ? Bất kể thông dâm trên giường? Tôi và Nhậm Hàn chẳng phải trở thành gian phu dâm phụ rồi sao? Tôi đang day dứt vạn phần, thì thấy cô gái xinh đẹp đó cũng bình tâm hơn, tiếp tục ôm đầu kêu: “Nhậm Hàn, anh là đồ khốn nạn! Muốn lặn trên giường thì về phòng mình mà lặn! Đây là giường của tôi! Phòng của tôi!”

“Á... Thật đáng ghét quá, tôi muốn vứt cái giường này đi!”

“Tôi ghét các người! Các người sao có thể trong phòng ngủ người khác... Tôi... tôi muốn đổi phòng!”

Tôi vẫn còn chưa kịp nghĩ xem đây là tình huống gì thì đôi chân đã nhanh hơn đầu óc một bước, chạy ra khỏi biệt thự. Thật là... một ngày bi thảm.

Tôi và Nhậm Hàn, rốt cuộc là ai cưỡng bức ai?

cậu ăn cơm Tây nhiều quá rồi, cậu là đồ vong ân bội nghĩa. Tại sao lại nói mình hãm hại một thanh niên tốt? A... Tại sao lại nói như là mình đã phạm tội cưỡng hiếp vậy? A... Rõ ràng là anh ta chủ động, lẽ nào mình không thể quán quýt chút sao?”.

Đợi tôi mắng đến khi miệng lưỡi khô khốc, Sâu mới uể oải ngáp trong điện thoại nói: “Bạch Ngung, đã rất lâu rồi cậu mới bị kích động như thế này”.

“Mình có thể không kích động được sao? Cậu lại đứng về phe tên gay đê tiện họ Nhậm mà không giúp mình! Hừm!”

Sâu ngừng một lát rồi nói: “Bạch Ngung, ý của mình là đối với cái gen di truyền xuề xòa mạnh mẽ của nhà họ Bạch cậu, lại đi tính toán một nụ hôn, điều này làm tớ cảm thấy rất kỳ quái”.

Sâu nói thật chí lý, khiến tôi nghẹn giọng không nói được gì.

“Mình rất tính toán sao?”

“Ừ, chỉ vì một nụ hôn mà không tiếc tiền phí điện thoại gọi ra nước ngoài thế này đã là khác thường lắm rồi.”

“Mình...”

“Từ sau khi bị cưỡng hôn, cậu đã thấy phản ứng của Nhậm Hàn chưa?”

Tôi bĩu môi: “Còn phản ứng gì nữa, mấy hôm nay ở công ty chỗ nào tránh được mình đều tránh. À, mà mấy hôm nay mình đều trốn tọt ở phòng Biên tập không ra ngoài”.

“Tại sao phải tránh?”

“Bởi vì cảm thấy rất ngượng ngừng tức giận. Sao anh ta lại có thể như vậy chứ?”

Sâu cắt ngang lời tôi: “Kể rõ đi, rốt cuộc là ngượng ngừng hay tức giận?”.

Tôi nhìn trời nghĩ ngẫm, rồi cắn răng nói: “Là tức giận, vô cùng tức giận, tức đến phát điên rồi! Tên khốn Nhậm Hàn, rõ ràng trong nhà anh ta có cô gái xinh đẹp, anh ta lại còn đi lừa mình thử giường gì đó, còn hại mình bị bắt quả tang tại trận, so với việc bị bắt khi đang thông dâm trên giường có gì khác chứ? Làm mình tức chết đi được!”

“Ồ, cậu rất ghét cô gái đó?”

“Không phải vậy! Nhưng mà cứ nghĩ lại chuyện đó là không vui. Nhậm Hàn rõ ràng là vì để cô gái đó vui nên mới bày đặt phòng khách như thế, nội

thất của phòng khách và phòng ngủ của cô gái đó rất giống nhau. Phòng ngủ của Nhậm Hàn lại có kiểu hoàn toàn khác. Cho nên mình nghi ngờ là Nhậm Hàn cố ý kéo mình đến để khiến cho cô gái kia tức giận, mình... mình tức chết đi được! Thật đáng ghét!”

Nói xong, tôi càng nghĩ càng tức, nghiền răng kèn kẹt trong điện thoại, chỉ hận là không thể lập tức chạy đi bóp chết Nhậm Hàn.

Sâu trầm ngâm rất lâu rồi đưa ra tổng kết: “Bạch Ngung, không phải là cậu đang ghen đấy chứ?”.

“Sao?”

Mình đang ghen? Ha, chuyện cười hay nhất thiên hạ.

Sâu thở dài nói: “Bạch Ngung, cậu không cần phải nói. Khi cậu nói đến việc Nhậm Hàn giấu người trong nhà, tuy mình ở cách cậu cả một đại dương, nhưng mình vẫn ngửi thấy mùi giấm bay sang tận đây. Ô, theo như Ai Gia phán đoán, cậu thực sự không để ý đến chuyện bị Nhậm Hàn cưỡng hôn, mà là để ý đến việc anh ta cưỡng hôn cậu là để diễn kịch cho cô gái kia xem. Cậu vì yêu mà giận, không dám đối mặt với mình, không dám đối mặt với sự thực và Nhậm Hàn, cho nên mới lựa chọn cách giả làm đà điểu.”

“...” Ôm lấy điện thoại, tôi líu lười. Ghen sao? Tôi lại ghen vì Nhậm Hàn, như vậy nghĩa là gì? Tôi chưa kịp nghĩ thông thì Sâu đã nhấn mạnh: “Tiểu Ngung Tử, tuy cậu không dám thừa nhận, nhưng Ai Gia vẫn phải đau buồn nói cho cậu biết, cậu đã yêu Nhậm Hàn rồi”.

Sắp xếp các suy nghĩ lộn xộn lại... Tại sao... lại là anh ta? Lẽ nào, trong máu thịt tôi, thực sự ngoài bản chất bi đát bẩm sinh ra, tôi còn là người chuyên bị... ngược đãi dã man?

Nếu như đối phương không dùng phương pháp bạo lực hoặc cưỡng chế bạn, bạn sẽ rất khó đạt được hưng phấn?

Khi xem ti vi hoặc đọc tiểu thuyết, thấy A bạo lực với B, có phải bạn sẽ tự cảm thấy được đặt vào vị trí của B?

Nhìn thấy roi hoặc là nên, có phải bạn sẽ hưng phấn, hơn nữa còn hy vọng lập tức thành người bị sử dụng?

Buổi trưa, trong phòng Biên tập.

Tôi ngồi trước màn hình máy tính nhìn vào các loại câu hỏi trắc nghiệm, nước mắt tràn trề.

Người đưa ra vấn đề này, nếu không phải là biến thái thì là đại biến thái. Tôi đúng là trúng gió mới vào đây làm cái trắc nghiệm: “Có phải là bạn

có khuynh hướng bị ngược đãi”. Sự thực chứng minh, căn bản không phải là tôi bị ngược đãi điên cuồng, đương nhiên không thể nào thích Nhậm Hàn thường xuyên ngược đãi cho vui. A di đà Phật, tôi không thể nào thích được, không thể nào.

Tôi đang ôm đầu lằm bằm thì một tập bản thảo từ trên trời rơi xuống, khiến tôi giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn, nhìn khuôn mặt Xán Xán thần thò.

Xán Xán, mắt sáng lên. “Lão Đại bảo cậu sắp xếp hết đồng này, chiều giao cho anh ta.”

“Sao?” Tôi chớp mắt. “Sắp xếp thế nào?”

“Cậu là biên tập viên mỹ thuật, cậu nói xem phải sắp xếp thế nào?”

Tôi hiểu ra, nhếch khóe môi nói: “Minh là biên tập viên sửa câu chữ, không phải là biên tập viên mỹ thuật”. Nói xong, mặt Xán Xán vẫn đơ như gỗ. Tôi ý thức được, dùng tay khua khua trước mặt cô ấy, làm gì vậy? Gần đây huynh đài cũng bị cưỡng hôn à?

“Xán Xán, không phải cậu hoa mắt chứ? Phòng Biên tập mỹ thuật ở bên cạnh, mình là Tiểu Ngưng Tử.”

Người Xán Xán vẫn đơ, sau đó cô ấy “ồ” lên một tiếng rồi lại cầm đồng bản thảo ném lên bàn chị Tiêu Phù, mắt lơ đãng lặp lại câu vừa rồi. “Lão Đại bảo cậu sắp xếp hết đồng này, chiều giao cho anh ta.” Nói xong, cô ấy đi thẳng ra khỏi phòng Biên tập, không khí của cả phòng nặng nề hơn mấy lần.

Tiểu Duy thở dài, đứng dậy cầm lấy chỗ bản thảo nói: “Tôi, tôi... đi mang bản thảo... bản thảo... cho ban Biên tập mỹ thuật”.

Tôi nhìn theo hướng Xán Xán rời đi, thấy hơi lo lắng. “Có cần đuổi theo cô ấy không?”

Chị Tiêu Phù lắc đầu nhún vai nói: “Không cần, có đuổi được người cũng chẳng kéo được hồn cô ấy về”.

Tôi lắc đầu. “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Vừa mới dứt lời, Tiểu Chí đã đi tới trước mặt tôi và chị Tiêu Phù, cười ha ha nói: “Những tin tức thế này phải đến hỏi tôi”.

Tiêu Phù cười trù: “Tiểu Chí, người phòng Hành chính nhàn rồi thật đó, hễ có tin đồn gì là thấy cô chạy khắp phòng làm việc rồi”.

Tiểu Chí bị nói móc chẳng chút xấu hổ, ngẩng đầu ra vẻ thật thà nói: “Lưu tổng nói, công việc của phòng Hành chính là quản lý việc hậu cần, phải quan tâm nhiều đến các nhân viên, cho nên việc của Xán Xán đương nhiên

tôi phải biết, đây không phải là nhàn rỗi, mà là công việc!”.

Nghe thấy tin tức hấp dẫn của Tiểu Chí, tôi gạt hết chuyện về Nhậm Hàn và việc cưỡng hôn sang một bên, tác dụng của gen tinh thần vô tư nhà họ Bạch lại một lần nữa được phát huy cao độ. Trong chốc lát tôi đã đến hóng hớt: “Chị Tiểu Chí, rốt cuộc là có chuyện gì, nói cho em biết đi, nói cho em biết với!”.

Tiểu Chí hắng giọng một cái nói rất êm tai:

“Vốn dĩ, tin đồn này cũng đã lan rộng. Chuyện là tầng hai mươi ba trong khu cao ốc này có một công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kỹ thuật, ông chủ của công ty là một anh tài IT trẻ tuổi. Vị anh tài này tên Tiêu Tiểu, bởi vì còn trẻ mà đã xây dựng được sự nghiệp thành công như thế nên chúng tôi đều đã nghe danh.

Mà tuần trước, Tiêu Tiểu nhân giờ nghỉ trưa của công ty đã lấy hết dũng khí đợi Xán Xán trước sảnh của tòa nhà rồi thổ lộ sự ngưỡng mộ của mình, nhưng còn chưa thổ lộ hết Xán Xán đã phát huy công phu nữ vương sự tử gằm, nói một câu tàn nhẫn: “Cút đi!”, khiến cho trái tim của Tiêu Tiểu hoàn toàn bị tổn thương.

Nếu như câu chuyện chỉ là như thế thì cũng chẳng có gì là hấp dẫn để nói. Dù gì Xán Xán cũng là hoa khôi của cao ốc quốc tế Lập Định đã đánh bại vô số hoa khôi trong công ty, người theo đuổi bị từ chối cũng xếp cả đống. Nhưng oan nghiệt là ở chỗ, Tiêu Tiểu này thông minh hơn những người theo đuổi khác một chút, biết được Xán Xán là cô gái mạnh mẽ, không dễ dàng đồng ý như vậy, cho nên trước khi thổ lộ đã làm chút công tác chuẩn bị.

Tiêu Tiểu đã đi thăm dò ở chỗ Tiểu Duy phòng Biên tập. Sau khi biết được Xán Xán gần đây đang chơi game *Khâu đời tây du* liền lập tức chơi trò này, chinh phục Xán Xán trong trò chơi trước. Tháng trước, hai người mới kết hôn trong game, tuy không có kế hoạch gặp mặt ngoài đời, sau đó XXOO, nhưng Xán Xán vẫn vô cùng tán thưởng tài hoa và hiểu biết của “ông xã ảo” này.

Tiểu Duy thấy thời cơ đã chín muồi liền thông báo cho Tiêu Tiểu tấn công ngay tức khắc, thổ lộ tình cảm ngoài đời, kết quả, còn chưa nói hết câu thì bị câu nói “Cút đi” nhẫn tâm của Xán Xán cắt đứt luôn nhân duyên của hai người. Hôm đó, Xán Xán đăng nhập vào trò chơi, phát hiện ông xã đã đòi ly hôn, hỏi ra mới biết đó là Tiêu Tiểu.

Khụ... khụ, thử nghĩ xem, trong trò chơi là một ông xã tài hoa, giỏi giang, ngoài đời thực lại là một anh tài IT đẹp trai, tuy không tuyệt mỹ bằng

Lão Đại và Nhậm Hàn, nhưng cũng có thể coi là tuần tú, lại còn được một công ty hậu thuẫn khiến cho giá trị bản thân tăng lên gấp trăm lần. Là con gái, chẳng ai cự tuyệt người con nhà giàu có như thế này cả.

Đáng tiếc là Xán Xán cự tuyệt rồi.

Càng đáng tiếc hơn, sau khi cự tuyệt, Xán Xán biết được chân tướng, thì hoàn toàn đau lòng, tuyệt vọng.”

Tôi nhìn trời. “Xán Xán không đi giải thích sao? Vót vát tình thế một chút?”

Tiểu Chí lắc đầu, thờ dài nói: “Tiểu Duy đi giải thích rồi, nhưng Tiêu Tiêu đó... Haizz, Tiểu Ngung Tử, cậu nghĩ xem nếu như cậu là thiếu gia có tiền, cậu muốn tìm một người thế nào?”

Tôi ôm đầu. “Ồ! Chẳng biết nữa.”

“Ngốc!” Chị Tiêu Phù nhìn tôi vẻ khinh bỉ, hiếm khi mới tham gia vào những buổi buôn dưa. “Đương nhiên muốn tìm một người không thích tiền của mình. Tiêu Tiêu hoàn toàn có thể nói rõ thân phận của mình trước khi thổ lộ với Xán Xán, nhưng anh ta không nói, mà lại chủ tâm đi tìm Tiểu Duy thăm dò, sau đó dụ dỗ Xán Xán chơi trò chơi. Em cho rằng anh chàng con nhà giàu này muốn làm gì? Chơi trò chơi tình yêu à?”

Tiểu Chí gật đầu tán đồng. “Nói cho cùng, Tiêu Tiêu muốn Xán Xán yêu con người anh ta, sau đó mới nói rõ thân phận con nhà giàu của mình. Nhưng Xán Xán cự tuyệt anh ta rồi mới biết được anh ta là anh tài IT ở trên tầng hai mươi ba, đổi lại là tôi, thì tôi cũng không đồng ý tiếp nhận Xán Xán nữa.”

Tôi ngừng lại một lát, đột nhiên nhớ ra một việc rất quan trọng, lần này sao lại cự tuyệt như vậy chứ? Tuy Xán Xán thường xuyên bị người theo đuổi thổ lộ, nhưng cô ấy đều giả vờ làm thực nữ trong sáng rồi khéo léo từ chối. Có lúc thể tín dụng hết tiền còn đưa tôi đi lừa hai bữa cơm, rồi mới áp úng, do dự từ chối đối phương. Lần này sao mà lại từ chối như thế? Sao lại nổi khùng bảo đối phương: “Cút đi”?

Để duy trì hình tượng “hoa khôi của cao ốc” đã rất lâu Xán Xán không mắng chửi người khác, gần đây một lần cũng là...

Đầu tôi chợt sáng lóe lên, tôi hét lớn nói: “Tiêu Tiêu thổ lộ có phải là thứ Tư tuần trước?”

Tiểu Chí và chị Tiêu Phù nhìn nhau lặng lẽ gật đầu.

Tôi vỗ trán đây mới là thiên cổ đệ nhất án oan, Xán Xán à! Cậu đúng là

bị oan uổng rồi!

CHƯƠNG 29

THỔ LỘ

Thứ Tư tuần trước, đích xác có xảy ra chút chuyện.

Buổi trưa hôm đó, tôi và Xán Xán ăn cơm trưa xong chẳng có việc gì làm liền đi dạo loanh quanh đó chơi. Nhưng chưa đi được bao lâu, mặt Xán Xán đã tái mét, môi thâm đen, làm tôi sợ đến mức chân tay luống cuống, chỉ biết kéo cô ấy hỏi xem bị làm sao. Xán Xán do dự hồi lâu mới kéo tôi chạy đến góc khuất, rồi yếu ớt nói: “Mình nghĩ... chúng mình nên quay lại công ty thôi”.

Tôi vẫn chẳng hiểu gì, cố kéo cô ấy hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì? Có phải là đau bụng không? Không cần đi viện sao? Nhìn sắc mặt cậu xấu lắm.” Tôi bô bô nói cả tràng dài, Xán Xán nhăn nhó dựa vào tường nói: “Mình không sao! Mình chỉ muốn... đi tè!”.

Quạ đen bay rào rào trên đầu tôi, thân là một mỹ nữ, một đại mỹ nữ, “đi tè”, cái từ không được nhã cho lắm này lại bay ra từ cái miệng xinh đẹp của Xán Xán khiến người ta có cảm giác nói không thành lời, bạn có thể tưởng tượng được sự đau khổ của tôi. Tôi rất muốn để cho những người đàn ông đang bám đuôi Xán Xán kia nhìn thấy bộ dạng nữ vương “nho nhã, cao quý” của cô ấy.

Đúng lúc tôi chuẩn bị bảo Xán Xán nói như vậy không được thì Xán Xán đã kéo tôi chạy như bay về công ty.

Khi nhìn thấy cao ốc Lập Định, cuối cùng Xán Xán cũng nở một nụ cười tươi như hoa. Tôi vỗ vỗ vai Xán Xán hào khí ngút trời nói: “Đi đi, bạn nhỏ, mình ủng hộ cậu với tinh thần vô hạn!”.

Xán Xán cười với tôi, đang chuẩn bị bước tới tương lai tươi sáng thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một “bức tường”. “Bức tường” lầy bầy, bước chân dường như cũng hơi run. Xán Xán chẳng để ý gì, chỉ một lòng hướng đến “anh bồn cầu”, tạo tư thế nghiêng sang trái để nhường đường, ai biết được “bức tường” kia không có mắt, Xán Xán nghiêng sang bên trái anh ta cũng nghiêng sang bên trái, Xán Xán tránh sang bên phải anh ta cũng tránh sang bên phải.

Mẹ ơi, lúc đó nhìn thấy cảnh ấy, tôi cũng hốt hoảng. Là người ai cũng biết, cảm giác phải nhịn chẳng dễ chịu chút nào. Hơn nữa, Xán Xán còn phải giữ gìn hình tượng hoa khôi tòa nhà của mình, cả đoạn đường đi đã phải nhịn

rồi, khó khăn lắm mới quay về được phòng làm việc, giữa đường lại bị người ta chặn đòi tiền.

Quả nhiên không thể chịu đựng được nữa, nữ vương Xán Xán hoàn toàn mất đi sự nhẫn nại, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tránh ra!”.

Bức tường thịt kia hình như không nghe thấy, mặt đỏ ửng lên, lắp bắp nói: “Xán Xán, anh là, anh là...”.

Nói chưa hết câu, sắc mặt Xán Xán lại trắng bệch ra, dường như càng khổ sở hơn. Trong tình thế gấp gáp này, đẩy người trước mặt ra muốn xông vào phòng vệ sinh, nhưng bức tường thịt kia không suy chuyển gì, thuận thế kéo luôn tay Xán Xán rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Xán Xán, anh ở tầng hai mươi ba, trong *Khẩu đời tứ du* kia, trong *Khẩu đời tứ du* anh là...”.

Lần này, Xán Xán đã không để cho tường thịt sư huynh có cơ hội nói tiếp nữa, toàn thân run rẩy quay đầu, nắm chặt lấy tay, từ kẽ răng văng ra hai từ: “Cút... đi”.

Tường thịt sư huynh ngây người, không phản ứng gì, nói thì lâu nhưng thực ra lại rất nhanh. Xán Xán tận dụng cái khoảng trống đó, đập một cái thật mạnh. Tôi cúi đầu không nhìn. Sau đó, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người kia, ngẩng đầu lên thì đã không thấy Xán Xán đâu nữa.

Sự việc sau đó thì cả vũ trụ đều biết.

Một cái đá của Xán Xán đã đập đứt nhân duyên của hai người, chẳng trách mọi người đều nói mơ hồ, Xán Xán cũng chẳng đi giải thích rõ chuyện hôm đó với Tiêu Tiểu. Bảo một cô gái như cô ấy phải nói thế nào đây?

“Thực ra, hôm đó là do em quá quá quá buồn tè, anh lại không nói rõ, còn kéo tay không thả ra, trong tình thế cấp bách, em cũng hết cách rồi, cho nên mới đập anh, còn đuổi anh “cút đi”?”

Ôi, Xán Xán đáng thương của tôi!

Nghĩ đến chuyện này, tôi đập mạnh bàn đứng dậy, khiến cho chị Tiêu Phù và Tiêu Chí đang buôn chuyện liền nhìn nhau. “Làm gì thế, Tiêu Ngung Tử?”

“Mọi chuyện không phải như mọi người tưởng tượng đâu, thực ra... hôm đó... Haizz!” Tôi vội vã chẳng biết nói với mọi người thế nào cho rõ thì tiếng hét lớn từ phòng Biên tập vang lên. “Tổng Xán Xán, cô cút đi cho tôi!!!!”

Chúng tôi lập tức nghĩ rằng sắp có động đất rồi. Tiêu Chí dự cảm điều không tốt, cười hì hì chuồn về phòng làm việc của mình, nước mắt tôi tràn trề. Người có thể hét to như vậy, trong phòng Biên tập này tuyệt đối không

có người thứ hai.

Quay đầu lại quả nhiên thấy Lão Đại Lý Tử Nho nắm chặt một đồng giấy tờ, mặt hầm hầm. Lão Đại nổi khùng ném chỗ giấy tờ xuống bàn tiếp tục phát hỏa: “Đây là cái thứ gì vậy? Bảo cô ấy tìm tài liệu khách hàng cho tôi, tại sao lại toàn là bản thảo của các số đã đăng? Gần đây hôn phách cô ấy để đi đâu vậy? Không muốn lĩnh lương à?”

Chị Tiêu Phù mặt vẫn bình lặng tổng kết nói: “Thân làm trưởng phòng, có phải anh cũng nên quan tâm một chút đến vấn đề riêng tư của cấp dưới không? Theo thống kê của chuyên gia, việc hôn nhân, yêu đương không ổn định trong thời gian dài sẽ khiến cho nhân viên làm việc thất thường, nông nổi, không tập trung, mà tình trạng này thể hiện rất rõ ở nữ giới. Phòng Biên tập cộng cả anh nữa là có năm người, mà so sánh tỷ lệ là 3:2, nữ chiếm ưu thế. Nếu như không kịp thời giải quyết vấn đề của Xán Xán, tôi dự đoán mấy tháng tới phòng Biên tập sẽ còn loạn hơn”.

Nghe thấy câu này, tôi phát hoảng, sao hàm ý của câu nói này lại nhằm vào tôi? Tôi ngẩng đầu, quả nhiên thấy Lão Đại đang chăm chú nhìn tôi, rất lâu sau mới đẩy đẩy gọng kính, nói rất lưu loát: “Mở cuộc họp khẩn cấp, ngay lập tức!”

Mười phút sau, cuộc họp khẩn cấp diễn ra trong phòng Lão Đại. Sự việc liên quan đến Xán Xán, nhưng đương sự lại không có mặt. Tuy nguyên nhân rất củ chuối, nhưng vì nó liên quan đến hạnh phúc tương lai của Xán Xán, nên tôi mới nói rõ. Tiểu Duy nghe xong, vừa nhin cười vừa nói: “Lại là, lại... lại là nguyên nhân này, ha ha!”

Tôi im lặng gật đầu, nhìn Lão Đại. “Cho nên Lão Đại, anh nhất định phải giúp Xán Xán nghĩ cách gì để nói rõ với Tiêu Tiêu nhé!”

Chị Tiêu Phù châm điếu thuốc, chậm rãi nhả khói nói: “Để không làm mất mặt cô bé Xán Xán, và có cơ hợp lý, thực sự không dễ...”

Lão Đại chống tay lên trán thở dài hỏi: “Từ khi nào mà tôi lại là thành viên của hội các bà cô này?”

Tiêu Phù cười lạnh lùng: “Trên thực tế, anh chính là người nóng nảy nhất trong hội này, chính là cái loại kinh nguyệt thất thường.”

Yeah! Tôi và Tiểu Duy nhất thời không kìm được, bật cười, người có thể không nể mặt Lão Đại thế này, cũng chỉ có chị Tiêu Phù, người vào công ty cùng đợt với anh ta. Bên này Lão Đại không tức giận lại còn cười, đang muốn nói gì đó nhưng đột nhiên mở to mắt, xoa xoa cằm kinh ngạc. “Tiêu Tiêu, đợi chút.”

Ba người chúng tôi chăm chú nhìn Lão Đại. Lão Đại rút điện thoại từ trong túi ra, sau một hồi nhẩn nhẩn, mới đưa màn hình ra trước mặt tôi. “Nhìn xem, phải người này không?”

Tôi cúi đầu xem, trong ảnh là hai anh chàng đẹp trai ôm nhau trong ánh mặt trời dưới rổ bóng, cười rạng rỡ, người bên trái là Tiêu Tiểu, người bên phải lại là Nhậm Hàn. Trong phút chốc, bàn tay cầm điện thoại của tôi run run. Nhậm Hàn này, lần đầu tiên tôi gặp, trẻ như thế này, hình như là ảnh chụp lúc còn đi học, trên mặt vẫn còn những nét non nớt nhưng đã có những đường nét như bây giờ.

Nhìn vào bức ảnh, tôi có chút động lòng, không rõ vì sao.

Tiểu Duy nghiêng đầu nhìn, chờ đợi phản ứng của tôi. Tôi gật đầu nói: “Đúng”.

Chị Tiêu Phù hỏi: “Anh quen?”.

Lão Đại tiếp tục xoa cằm lắc đầu, nói: “Bức ảnh này là Tiêu Hàn gửi cho tôi khi học ở nước ngoài, cho nên người quen với Tiêu Tiểu là Nhậm Hàn”.

Nghe thấy vậy, trái tim tôi lại đập rộn lên, tôi dự cảm thấy điều không hay, lặng lẽ đặt điện thoại xuống. Tại sao nghe thấy tên Nhậm Hàn, tôi lại thấy hoang mang thế này?

Tiểu Duy vỗ tay, ánh mắt sáng lên. “Đây... đây không phải có cách sao? Chúng... chúng ta nhờ Nhậm phó tổng giúp Xán Xán, đi... đi nói rõ sự việc chẳng phải là được sao?”

Lão Đại gật đầu. “Cậu ấy và Tiêu Tiểu lớn lên bên nhau, sau này đi du học cũng chọn cùng một nơi, chắc chắn Tiêu Hàn có tiếng nói hơn chúng ta.” Nói xong, không biết vì sao sáu con mắt đều đổ dồn về phía tôi, tôi giả vờ ngốc nghếch cười. “He he, nhìn tôi làm gì chứ?”

Lão Đại nháy Tiêu Phù. Tiêu Phù im lặng ba giây, u ám nói: “Đương nhiên nhìn em rồi, phòng Biên tập này chẳng phải là em thân với Nhậm Hàn nhất sao?”.

Tôi im thít, rồi chỉ vào Lão Đại nói: “Lão Đại và Nhậm phó tổng cũng rất thân, còn gọi Tiêu Hàn, Tiêu Hàn...”.

Tôi lảm nhảm, Lão Đại nhún vai vẻ vô tội nói: “Nhưng tôi với cậu ra còn chưa thân đến độ có thể tùy ý đến nhà cậu ta, càng chưa từng ngủ qua đêm ở nhà cậu ta, cho nên...”. Lão Đại ngừng một lát, để lộ nụ cười gian manh đúng tiêu chuẩn. “Bạch Ngung, tôi cảm thấy chuyện này cô đi vẫn hợp lý hơn.”

Tôi chẳng có lời nào cự tuyệt được, Lão Đại cố ý, chắc chắn là cố ý! Cũng không nghĩ xem, tôi đó tôi say rượu, là ai vớt tôi cho Nhậm Hàn, nếu không phải là tôi bị vớt cho Nhậm Hàn, cũng sẽ không có những việc sau đó.

“Chuyện đó...” Tôi vẫn chưa kịp mở miệng giải thích thì chị Tiêu Phù đã ho mấy tiếng, nghiêm túc nói: “Bạch Ngung, chị hỏi em mấy chuyện”.

“Dạ?”

“Buổi trưa hôm đó, là ai đề nghị đi dạo phố?”

“Em.”

“Buổi trưa hôm đó, lại là ai đề nghị ăn vịt tỏi chiên giòn ở nhà ăn.”

“Cũng là em.”

Chị Tiêu Phù vỗ tay, vẻ mặt như hiểu ra. “Ồ, nói như vậy, là em hại Xán Xán ăn nhiều uống nhiều, sau đó kéo cô ấy đi dạo phố, kết quả sau bữa cơm mà vận động đương nhiên dạ dày sẽ hoạt động, muốn đi vệ sinh, kết quả mới có cái bi kịch phía sau...”

Sao mà càng nói tôi càng trở thành kẻ đầu sỏ tội lỗi vậy? Là tôi khiến cho hệ tiêu hóa của Xán Xán hoạt động kịp thời sao?

Lão Đại và chị Tiêu Phù hung hăng khoanh tay trước ngực, đã không dễ nói chuyện rồi, sau khi trao đổi bằng ánh mắt, Lão Đại liền hạ chỉ: “Bạch Ngung, cho cô thời gian một tuần lễ, bảo Nhậm Hàn đi giải thích rõ với Tiêu Tiêu để Xán Xán trở lại trạng thái bình thường. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, tiền thưởng tháng này của cả cô và Xán Xán không cần nhận nữa”.

“Cái gì?!” Tôi hét lớn, Lão Đại lại coi như không nghe thấy, đưa chị Tiêu Phù ra khỏi phòng làm việc. Tôi đứng nguyên tại chỗ, nước mắt tràn trề, đang do dự không biết phải đối mặt như thế nào với Nhậm Hàn thì nghe thấy tiếng thở dài nặng nề của Tiểu Duy.

Tôi quay đầu, Tiểu Duy lấp bắp nói: “Xin... xin lỗi”.

“Ý gì vậy?”

Tiểu Duy cắn răng, biết mình nói năng lấp bắp nên ngồi xuống chỗ máy tính đánh máy: “Tiểu Ngung Tử, cậu không hiểu sao? Lão Đại và chị Tiêu Phù cố ý đào hố để cậu nhảy vào”.

Tôi nhìn trời. “Có chút dự cảm không tốt, nhưng...”

Tiểu Duy giậm chân, vội vàng gõ: “Cậu là đồ ngốc, vẫn chưa nhìn ra sao? Thực ra, Lão Đại và chị Tiêu Phù sớm đã biết vì sao gần đây Xán Xán

hôn phách như trên mây, cũng sớm nghĩ đến việc nhờ Nhậm Hàn phá vỡ cục diện. Rõ ràng chỉ cần Lão Đại đi tìm Nhậm Hàn là xong, nhưng lại vờ làm to chuyện lên, tìm mình đến diễn kịch đào hố để cậu tự đi tìm Nhậm Hàn, cậu còn không hiểu sao?”

Tôi lú lười, da đầu tê tê, lắc đầu. “Không hiểu.”

“Đại! Ngu! Ngốc! Cậu có biết không? Gần đây, trừ Xán Xán luôn trong trạng thái không bình thường ra, cậu cũng có vấn đề, hôm qua làm vỡ chiếc cốc thủy tinh của mình, sáng nay thì quên không đưa bản thảo cho phòng Hành chính, khi ăn cơm trưa còn làm rớt đồ uống lên máy in.”

Tôi đột nhiên tỉnh ngộ.

Chẳng trách khi chị Tiêu Phù nói Lão Đại phải quan tâm đến đời sống của cấp dưới, tôi đã có cảm giác đang bị nói bóng nói gió. Hóa ra ý của chị Tiêu Phù nói với Lão Đại là dùng một mũi tên bắn trúng hai đích. Bảo tôi đi gặp cái người cứ luôn tránh là Nhậm Hàn, để Nhậm Hàn làm tôi ổn định, sau đó sẽ tìm Tiêu Tiểu để ổn định Xán Xán?

Tôi cho rằng, tôi che giấu rất giỏi.

Tôi cho rằng, sự việc cưỡng hôn sẽ không có di chứng.

Kết quả là, toàn thế giới đều nhìn thấy sự thất thường của tôi, chỉ có tôi là hoàn toàn không biết gì.

CHƯƠNG 30

TÀN PHÉ

Dưới sức lôi cuốn của tiền thưởng, tôi đành phải mặt dày đến phòng làm việc của Nhậm Hàn. Nhưng rõ ràng tôi đến không đúng lúc lắm. Lúc này, Slime, Chó lông vàng, Lão Huyền,... người của phòng Phóng viên đều tề tựu đông đủ, ai cũng cầm sổ ghi chép, có vẻ đang họp.

Bởi vì có người đột ngột xông vào, Nhậm Hàn ngừng lời. Mọi người đều quay lại phía sau nhìn tôi chằm chằm, tôi nở một nụ cười méo mó, vội vã lùi bước ra ngoài. Đang muốn đóng cửa, thì giọng nói lạnh lùng của Nhậm Hàn vang lên: “Bạch Ngung”.

Tôi im lặng nhìn Nhậm Hàn đang nhìn tôi chằm chằm, da đầu tê tê. Nhậm Hàn ngừng lại một chút, rồi mới quay lại dạn dò cấp dưới: “Vậi nhé! Slime giải thích với khách hàng một chút, những người khác thì nhớ gửi đề tài lựa chọn về hòm thư của tôi trước thứ Sáu, vẫn theo quy định cũ, khi tôi không ở đây, có việc gì cứ báo với Slime”.

Anh ta nói xong, mọi người tùm tùm lại hai, ba người một nhóm đi ra khỏi phòng, chỉ còn mỗi tôi vẫn đứng yên ở đó. Lúc này, tôi mới gượng cười nói: “Hi... hi! Nhậm tổng phải đi công tác à?”. Nghe ngữ khí của anh ta, thì hình như là sắp rời công ty một thời gian. Rất tốt, rất tốt, như vậy tôi cũng chẳng cần tránh Nhậm Hàn nữa, hằng ngày có thể đi qua phòng Phóng viên. Thật sự hy vọng chuyến này Nhậm Hàn sẽ đi luôn vài năm.

Khi tôi đang vui vẻ nghĩ ngợi lung tung, thì mặt Nhậm Hàn lạnh tanh, ánh mắt gườm gườm, cuối cùng anh ta cười lạnh lùng nói: “Bạch Ngung, rất tốt”.

Tôi líu lười, chẳng biết mở lời thế nào. Nhưng mà nghĩ đến việc lần này đến tìm Nhậm Hàn là có mục đích quan trọng, tôi cũng chẳng để ý nhiều như vậy liền mở miệng nói: “Thực ra là thế này. Nhậm tổng, hôm nay tôi đến... là muốn nhờ anh giúp một chuyện”.

Tôi vừa dứt lời, chẳng biết vì sao, mây bao phủ khắp đầu Nhậm núi băng, sắc mặt khó coi như trời sắp mưa. “Thật sự rất được, hóa ra đến tìm tôi là bởi vì có việc?”

Tôi cau mày, cố nhớ lại xem gần đây mình có đắc tội gì với Nhậm núi băng không. Ô, ngoài việc cưỡng hôn sau khi uống rượu và cùng anh ta thử giường ra thì chẳng còn gì nữa. Ngay đến tiểu thuyết trên mạng kia, dưới sự

uy hiếp của anh ta cũng ngừng ra chương mới rồi, dẫn đến phải chịu bao nhiêu áp lực. Trừ những điều này ra, thực sự không còn gì nữa.

Tôi gật đầu nói: “Thực sự là có việc, cho nên đến tìm anh, chuyện là...”. Chuyện của Xán Xán còn chưa kịp nói ra, tôi ngẩng đầu, lập tức bắt gặp ánh mắt lạnh lùng, oán hận của Nhậm Hàn, chẳng hiểu sao tôi nổi hết cả da gà. Tại sao cứ luôn cảm thấy hôm nay Nhậm Hàn có chút oán hận? Rốt cuộc là tôi sai ở đâu?

Chân tay tôi lóng ngóng, Nhậm Hàn đã nổi cơn thịnh nộ ấn điện thoại nói: “Slime, bảo lái xe đến đón tôi!”.

Nghe thấy vậy, tôi có chút hoảng. Phải đi công tác gấp như vậy sao? Vậy chuyện của Xán Xán thế nào đây? “Nhậm tổng, anh phải đi công tác mấy ngày? Chuyện tôi đến tìm anh vẫn chưa nói xong, tôi...”

“Nhậm tổng!” Tôi chưa nói hết câu thì lái xe đã đi vào phòng, nhìn thấy đồng chí lái xe cao to, vạm vỡ, lại thấy cái nhìn khó chịu của Nhậm Hàn, cuối cùng tôi đã phát hiện ra vấn đề: Cứ coi như Nhậm Hàn phải đi công tác, cần lái xe đưa đến sân bay, cũng không cần lái xe phải lên tận đây đón chứ? Tự mình không có chân đi chắc? Lẽ nào bọn họ có JQ?

Tôi đang chìm trong YY đẹp đẽ vô hạn của mình, thì nghe thấy Nhậm Hàn nói: “Bạch Ngung, tôi cho rằng ít nhất cô cũng đến thăm tôi một chút”. Nói xong, đẩy chiếc xe lăn lùi về phía sau, lái xe cầm lấy tay nắm cửa, đẩy Nhậm Hàn ra khỏi phòng làm việc.

Thế là, sau đó tôi phát giác ra: Nhậm Hàn đang ngồi trên xe lăn!

Ba giây sau đó, khi tôi nhảy lên hét lớn: “Nhậm tổng, anh làm sao vậy?”, thì phòng làm việc đã trống không. Tôi vỗ trán, đầu óc lộn xộn đi lộn xộn: Sao lại ngồi xe lăn? Sao lại ngồi xe lăn? Nhậm Hàn, lẽ nào anh... tàn phế rồi?

Từ gay đê tiện biến thành gay bệnh tật?

Giờ nghỉ trưa

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] Tiểu Trịnh này.

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:]?

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:] (mắt sáng long lanh) Làm gì vậy? Lẽ nào lại có tin đồn gì mới sao?

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] Không phải, hỏi cậu chút chuyện.

Tôi đã nghĩ qua rồi, chuyện của Nhậm Hàn, hỏi người của phòng Phóng

viên chắc chắn sẽ bị nhìn khinh bỉ, hỏi người của phòng Biên tập chắc chắn sẽ bị hiểu nhầm tôi lên quan hệ với Nhậm Hàn, hỏi người của phòng Hành chính, vậy chẳng phải là nửa giờ sau chuyện này sẽ lan truyền khắp công ty sao? Thế là nghĩ đi nghĩ lại, thì thấy hỏi Tiểu Trịnh của nhóm buôn tin là thích hợp nhất. Quyết định như vậy, tôi bắt đầu gõ phím.

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] À, là chuyện, tôi muốn hỏi xem, chân của Nhậm núi băng làm sao vậy?

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:] Sao! Cô không biết à?

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:] Đừng đùa chứ, cả thế giới đều biết, cô không thể nào lại không biết? Hai người hôn rồi mà!

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] Oa... oa, cậu mà trêu tôi, tôi sẽ cắn cậu. Nói mau, nói mau, rốt cuộc anh ta bị làm sao?

[Tiểu Trịnh phòng phát hành:] Thực ra tôi cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói hình như bị xe máy đâm, bị thương gân cốt nên mấy hôm nay không đi làm. Hôm nay, đến để xử lý công việc, sau đó hình như xin nghỉ nửa tháng ở nhà dưỡng thương.

Trong phút chốc, nước mắt tôi giàn giụa làm ướt cả bàn phím. Nhậm Hàn mấy ngày nay không đi làm, tôi trợn anh ta là công toi sao, sợ khi đụng mặt anh ta sẽ lại khó xử, đúng là do tôi lo xa quá rồi? Việc này có khác gì việc ngồi trên thuyền cần răng chịu đói ba ngày, đợi đến khi xuống thuyền mới nghe nói trên thuyền có đủ cả thức ăn và nước uống?

Nhưng mà, Nhậm Hàn, anh ta lái BMW, làm sao có thể bị xe máy đâm bị thương thành tàn tật được, thật là rất có tài!

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] Xe máy? Cậu chắc chắn tin tức này không sai chứ?

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:] Không sai đâu, nghe nói anh ta đuổi theo ai đó, kết quả bị chiếc xe máy gài đó đâm. Nhưng mà rốt cuộc anh ta đuổi theo ai, hì hì, còn chờ khảo chứng.

Tôi sợ hãi, sức mạnh của nhóm buôn tin thật là khủng, tin tức như thế này mà cũng nghe ngóng được, còn nói không rõ ràng. Ngừng lại trước màn hình một lúc, tôi nhìn những lời của Tiểu Trịnh, đầu chợt lóe lên, đuổi theo?

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] Anh ta bị đâm ngày nào? Cậu biết không?

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:] Đương nhiên, thứ Bảy tuần trước. Sau

ngày cô mời cơm.

...

Im lặng một lúc lâu, cuối cùng tôi cũng biết hôm nay Nhậm Hàn oán hận điều gì.

Với tính lơ đãng di truyền của nhà họ Bạch, tôi còn nhớ mang máng được, hôm đó sau khi bị bắt quả tang trên giường, tôi xấu hổ quá chạy ra khỏi phòng, hình như có nghe thấy tiếng xe máy phía sau, và một tiếng kêu thảm thiết rất quen tai.

Lẽ nào hôm đó Nhậm Hàn đuổi theo tôi, sau đó bị xe đâm?

Lẽ nào Nhậm Hàn vẫn luôn đợi tôi đến trả tiền thuốc thang, kết quả tôi không xuất hiện, anh ta mới tức giận như vậy?

Lẽ nào hôm nay anh ta vừa mới đến công ty xử lý công việc, tôi đã lật đật chạy đến, nhưng chẳng thềm hỏi thăm câu nào lại còn nhờ vả anh ta?

Thượng Đế ơi! Đưa con đi đi!

CHƯƠNG 31

THÂN PHẬN CỦA KỶ KỶ

Xách túi to túi nhỏ đứng trước cửa nhà Nhậm Hàn, tôi cảm thấy mình thật chẳng ra làm sao.

Một giây trước còn hy vọng anh ta biến mất, giây sau nghe thấy việc anh ta bị thương liền lật đật đi mua đồ mang đến. Haizz, thực ra tôi là kẻ đầu sỏ gây tai họa thấy có chút xiu áy náy, hổ thẹn, cho nên sau giờ làm việc tôi vô thức đi đến trước cửa hàng, nghĩ đến việc anh ta ở nhà một mình, chân lại bị thương, anh ta yếu ớt như vậy lại rất ghét mì gói và các loại đồ ăn nhanh, tôi không tìm được lòng mua một đồng đồ ăn chuẩn bị đến nhà anh ta làm cơm.

Tuy bản tiểu thư tay nghề không cao, nhưng làm một bữa cơm thì vẫn làm được. Nghĩ đến đây, tôi vui vẻ đến nhà anh ta, nhưng phát hiện ra mình đã sai lại càng sai.

Run rẩy đứng trước cửa nhà anh ta, tôi cảm thấy mình thật là ngốc nghếch.

Tiểu mỹ nữ đang cắn dưa cũng rất thản nhiên, nhìn tôi, rồi lại đưa mắt nhìn Nhậm Hàn đang ngồi trước bàn ăn, nửa cười nửa không. “Sao cô lại đến rồi?”

Một câu nói thôi cũng khiến cho tôi rơi khỏi chín tầng mây, chỉ hận là không thể rẽ mây rơi nhanh xuống. Đưa mắt nhìn vào khung cảnh trong phòng, lập tức biết được Nhậm Hàn và tiểu mỹ nhân kia đang ăn bữa cơm gia đình hạnh phúc, trong phòng khách bay ra mùi cháo đậu đen thơm phức, ngọt ngào, Nhậm Hàn thậm chí còn vừa ăn cháo vừa xem ti vi.

Kẻ mù cũng có thể nhìn thấy, vì Nhậm Hàn bị thương nên tiểu mỹ nhân đặc biệt ở nhà chăm sóc, còn làm món cháo ngon lành này cho anh ta ăn. Vậy tôi đứng đây làm gì?

Tôi im lặng, đang cân nhắc nên nói: “Đi nhầm nhà rồi” hay là: “Lão Đại cử tôi đến thăm Nhậm tông” thì sẽ tốt hơn. Tiểu mỹ nhân đã nhìn thấy mấy thứ đồ trong tay tôi, cười lớn nói: “Chân giò đông lạnh? Chuẩn bị để ăn gì bỏ này à?”.

Nói xong, Nhậm Hàn ở trong phòng mặt âm u như trời sắp mưa, trầm giọng nói: “Kỳ Kỳ, đừng ồn ào nữa”.

Tiểu mỹ nhân Kỳ Kỳ nghe thấy, nhún nhún vai, kéo tôi vào phòng, đóng

cửa lại. Tôi đứng nguyên tại chỗ chẳng biết làm gì, do dự rất lâu cuối cùng nhìn xuống ngón tay ẩm ướt nói: “Là thím ở siêu thị nói ăn chân giò lợn chân sẽ nhanh khỏi”.

Kỳ Kỳ lại cười lớn. “Vậy thím bán Coca nói uống Coca chân sẽ nhanh khỏi, cô cũng mua sao?”

Tôi thấy lạnh sau gáy, chân cứng đờ bất động, tôi thực sự có mua Coca.

Nhậm Hàn lạnh nhạt nhìn tôi nói: “Cô đến đây làm gì?”.

Lạnh lùng quá, lạnh lùng quá! Tôi hét lên trong lòng. Tại sao tôi lại thấy thích Nhậm Hàn bạo ngược trước đây hơn nhỉ? Lẽ nào tôi thực sự có khuynh hướng bị ngược đãi?

Tôi vẫn chưa kịp mở miệng thì Nhậm Hàn bỏ thìa xuống nói: “Có chuyện cần nhờ tôi? He he, thật là hiếm có, không biết là có chuyện gì mà khiến cho Bạch Ngưng cô lo lắng như vậy?”.

Tôi ngừng lại một chút, lúc này mới phản ứng lại được, biết rằng Nhậm Hàn vẫn tức chuyện lúc sáng, tức tôi không biết việc chân anh ta bị thương, trái lại còn cầu cạnh anh ta giúp đỡ? Ô, như vậy sao? Bên này tôi đang thâm căn nhắc, thì nghe thấy Kỳ Kỳ đột nhiên mở to tiếng ti vi lên, trên màn hình, đang phát một đoạn tin tức giải trí.

Giọng của phát thanh viên vang lên: “Theo nguồn tin đáng tin cậy, ca sĩ đang nổi Anh Kỳ hiện có quan hệ trên mức bình thường với Nhậm tổng tài của tập đoàn giải trí Hoa Thần, trước đó đã có tay săn ảnh chụp được ảnh hai người nắm tay nhau thân mật xuất hiện ở căn nhà sang trọng nào đó tại Nhật Bản. Mọi người đang hoài nghi cô ca sĩ mới nổi này đang cặp với Nhậm tổng tài hơn mình đến ba chục tuổi. Ngoài ra...”.

Thế giới này quả nhiên chỗ nào cũng có kẻ buôn tin. Tôi im lặng nghĩ đến đám săn ảnh đáng kính, trên màn hình hiện lên một bức ảnh, rõ ràng là một già một trẻ vô cùng cảnh giác, lại còn đeo kính đen đội mũ, nhưng vẫn bị đám săn ảnh tóm được.

Ý... ý! Đợi chút, sao ca sĩ Anh Kỳ này...

Tôi mở to mắt ra nhìn lên màn hình, sau đó quay lại nhìn tiểu mỹ nữ Kỳ Kỳ mặt đang vô cùng không thoải mái, bưng tỉnh. Chẳng trách lần đầu khi gặp Kỳ Kỳ tôi lại cảm thấy quen như vậy, hóa ra cô ta là ngôi sao rất nổi. Trong lúc im lặng, tôi lại thấy kính phục cái gen xuề xòa của nhà họ Bạch.

Kỳ Kỳ tắt phụt ti vi, rút cái điều khiển từ xa xuống sàn chửi một câu rồi đi về phòng mình. Trong thoáng chốc, tôi cảm thấy mình ở đây bây giờ thật sự là không thích hợp, nhưng nhất thời tiến không được mà lùi cũng chẳng

xong, chỉ thấy Nhậm Hàn vẫn tiếp tục thản nhiên ăn cháo.

Tôi hỏi: “Anh không vào khuyên cô ấy à?”

Nghe thấy câu này, Nhậm Hàn ngược mắt, mặt lộ ra vẻ cười trên sự đau khổ của người khác. “Đáng đời.”

“Hả?” Đây là lời mà người làm bạn trai như anh nên nói sao?

Nhậm Hàn nuốt một miếng cháo, nhướn mày tiếp tục nói: “Lúc đầu bảo nó đừng có bước chân vào giới nghệ sĩ, chỗ đó rất phức tạp, nó không nghe. Đáng đời!”

Nói xong, phía sau truyền đến tiếng đập cửa lớn, Kỳ Kỳ mặt mũi khó coi lại xuất hiện lần nữa, nhưng mà lần này đã thay một bộ đồ thể thao, trên mặt đeo một cặp kính đen. Kỳ Kỳ nhếch môi nói: “Em đi tìm bố”.

Nói xong, liền bước nhanh ra cửa.

Tôi lú lười. Nhậm Hàn vẫn tĩnh lặng như núi Thái Sơn. Tôi lại hỏi: “Anh không đuổi theo sao?”

Nghe thấy vậy, ánh mắt Nhậm Hàn như con rắn độc cắn chặt tôi, trừng mắt nhìn. “Tôi vẫn chưa muốn gãy nốt cái chân còn lại.” Tôi ghen lời, nghĩ đến nguyên nhân Nhậm Hàn bị đâm, càng hoang mang hơn. Có cần thiết không? Lúc nào cũng giờ móng vuốt ra, tôi lại nhớ đến một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, không kìm chế được hoảng hốt: “Ồ! Nhậm tổng, anh thực sự rất rộng lượng, thấy bạn gái mình và lão già đầu hói thân mật với nhau như thế mà lại không nổi giận, hi hi...”

Được đó, tôi thừa nhận, tôi cũng có ý cười trên sự đau khổ của người khác. Dù gì nghĩ đến việc Nhậm núi băng và ngôi sao kia cùng ngồi ăn cơm, tôi liền thấy không vui. Thấy ngôi sao kia cảm sùng anh, tôi cảm thấy vui sướng vô cùng.

Bên này Nhậm Hàn nghe thấy lời của tôi, im lặng ngược mắt lên, đặt bát xuống thờ dài.

“Bạch Ngung, cô nói lão già đầu hói kia à, đó là bố tôi.”

“Hi... Khụ... khụ!” Tôi bị nước miếng của mình làm sặc đến chết đi sống lại, không còn cười nổi nữa. Đây là hoàn cảnh đáng chết gì vậy? Bố và con trai cùng tranh giành một cô gái? Hay là hoàn cảnh thực ra còn trớ trêu hơn như thế nữa? Thực ra Kỳ Kỳ kia là mẹ kế của Nhậm Hàn, kết quả hai người cùng sống dưới một mái nhà rom khô gặp lửa, càng nhìn càng thuận mắt, sau đó có gian tình...

Tôi còn đang đắm chìm trong YY vô hạn, câu tiếp theo của Nhậm Hàn

đã phá tan hoàn toàn mộng đẹp của tôi. Anh ta nói: “Còn nữa, Kỳ Kỳ là em gái ruột của tôi”.

“...” Tôi không còn cười nổi nữa, đáng thương ngồi bên cạnh Nhậm Hàn, vẻ hối hận.

Quả nhiên, gia đình thượng lưu chân chính là thứ tôi không thể so bì được, nghĩ lại gia đình mình, bố là trọc phú, mẹ là vợ trọc phú, tôi là con gái trọc phú. Nhưng Nhậm gia, bố là tổng tài tập đoàn giải trí, mẹ là chủ hãng bất động sản, con trai là phó tổng của tạp chí, con gái là minh tinh, đúng thật là không thể so sánh được.

Nhậm Hàn nhìn thấy vậy cười lạnh lùng. “Bây giờ tôi đã giải thích xong, đến lượt cô.”

“Sao?” Giải thích gì? Tôi chớp mắt, nhìn Nhậm Hàn đang cười gian trá, có chút dự cảm không hay.

CHƯƠNG 32

NHẬM MA VƯƠNG

Đen tối, nguồn gốc là từ chữ Hán của tiếng Nhật. Chỉ người có bề ngoài như hòa thượng nhưng trong lòng lại tính toán và làm những chuyện gian ác. Nguyên nghĩa là chỉ người “đen bụng cũng đen, tim cũng đen, trong ngoài bất nhất”.

Nửa năm trước, tạp chí có tổ chức một cuộc thi không chính thức bình chọn “quân vương đen tối”, Lão Đại Lý Tử Nho với danh hiệu “hồ mặt cười” đã dễ dàng giành được giải nhất, Nhậm Hàn ngâm ngùi đứng thứ hai, đánh giá của hội bình chọn là: thiên sứ và ác quỷ cùng tồn tại.

Bây giờ nghĩ lại, danh hiệu á quân Nhậm Hàn đoạt được này thực sự là không có đạo lý. Anh ta là thiên sứ khi nào chứ? Đối với tôi mà nói, Nhậm Hàn mãi mãi là ác quỷ từng bước, từng bước ép bạn vào vực thẳm. Mà bây giờ, tôi đang là chú thỏ trắng ngoan ngoãn đứng trước mặt ma quỷ giải thích vì sao đến tận bây giờ mới đến thăm bệnh.

Nói xong, tôi len lén nhìn trộm Nhậm ma vương đang trầm tư, tôi chấp hai bàn tay lại, cuối cùng cũng nói ra câu muốn nói nhất tối nay: “Tiền thuốc không cần tôi trả chứ?”. Tuy là đuổi theo tôi mới bị thương, nhưng cũng không phải là tôi bảo anh đuổi theo, nên không bắt đền tôi chứ?

Nghe tôi nói vậy, Nhậm ma vương “hừm” một tiếng lạnh lùng, quay mặt nói: “Cô đền nổi không? Cô có biết là lần này bị thương đã làm tôi lỗ bao nhiêu hợp đồng quảng cáo không?”.

Tôi ghen ngào, sợ câu tiếp theo Nhậm ma vương sẽ nói: “Cô đến cọ nhà vệ sinh cho tôi cả đời là được rồi”. Hợp đồng quảng cáo của công ty, ít là mấy vạn, nhiều thì mấy chục vạn hoặc đến cả trăm vạn, nếu như Nhậm ma vương thực sự tính toán, không cần anh ta phải nói, tôi thực sự đền không nổi.

Thế là, trước khi Nhậm ma vương mở miệng, tôi vội vàng nói: “Nhu vậy đi, để Nhậm tổng chóng khỏi, tôi sẽ đền chăm sóc anh!”.

Nói xong, Nhậm ma vương hài lòng tròn mắt, nhưng vẫn giả bộ buông tay. “Nhu vậy không hay lắm, tuy tôi ở một mình đúng là có chút không tiện lắm, cũng không muốn thuê người. Nhưng Bạch Ngưng, cô dù gì cũng là một biên tập viên, như vậy có phải thiệt thòi quá cho cô không?”

Tôi lắc đầu liên hồi. “Không thiết thòi, không thiết thòi.”

“Thật không?” Nhậm ma vương lườm nhác chống cằm, nheo mắt. “Cũng không phải là tôi ép cô nhé!”

Tôi tràn trề nước mắt. “Là tôi tự nguyện đến, không phải anh ép tôi chăm sóc anh.”

Oh, My Lady Gaga!

Cứ như vậy, trước cái hồ Nhậm Hàn đào sẵn cho tôi, tôi cứ từng bước, từng bước cam tâm tình nguyện nhảy xuống.

Thỏa thuận có hiệu lực. Bên A, Bạch Ngung, không phải bồi thường, chăm sóc bên B cho đến lúc khỏi, bên B, Nhậm ma vương, thoải mái nằm hưởng thụ sự chăm sóc. Mà việc đầu tiên tôi phải làm là chấp hành theo chỉ thị của Nhậm ma vương, chuyển đến nhà anh ta ở, lý do là để tiện cho việc chăm sóc.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải khệ nệ xách đồ và dắt con Ultraman đến, trong một buổi chiều nắng ấm đẹp đẽ tôi chuyển đến lãnh cung của Nhậm ma vương. Bởi vì lãnh cung ở vùng hẻo lánh nên rất nhiều lái xe không đồng ý đi, tôi đành phải sống chết mặt dày ôm chân Xán Xán suốt ba ngày, tiểu đại gia có xe hơi Xán Xán cuối cùng mới chịu đồng ý làm lái xe cho tôi.

Nhưng mà, Ultraman đến nhà mới vui vẻ chạy lăng xăng, tôi nhìn đông ngó tây tìm kiếm tung tích của Nhậm ma vương, thì nghe thấy trong phòng ngủ thấp thoáng có tiếng người.

“Ừm... Ngu thế, nhẹ một chút cho mình!”

“Mình đã rất nhẹ rồi, này, cậu đừng có động dậy, mình không làm được nữa đâu.”

“Đau! Đau mình còn không động dậy? Cậu nghĩ mình ngu như cậu sao?”

Nghe thấy cuộc đối thoại mờ ám của hai người đàn ông, tôi và Xán Xán quay mặt nhìn nhau, chẳng chú ý đến con Ultraman đang nghi hoặc nhìn đám gấu Teddy đầy phòng khách, bước chân đến trước cửa phòng.

“Á... á, đau quá đi mất, cậu là đồ đàn độn!”

“Nói đừng động dậy mà, sắp xong rồi.”

Mắt tôi sáng lên, kích động vẫy vẫy đuôi, tôi biết mà. Nhậm Hàn là Gay, là Gay nữ vương, còn không thừa nhận, xem hôm nay tôi bắt anh tại trận

đây! Nghĩ vậy, tôi lấy lại nhịp thở bình thường, mở cửa ra, trong phút chốc trái tim nhỏ bé của tôi vụn vỡ.

Nhậm ma vương ngồi trên giường, Tiêu Tiểu đang cầm cái chân thối của anh ta, hai người bạn trúc mã đang thuận khiết hòa hợp thay băng. Hy vọng không thành, tôi cắn răng thầm chửi rửa cả trăm lần trong lòng. Nhìn thấy vậy Xán Xán ở sau lưng tôi cũng “hừm” một tiếng lạnh lùng, quay mông tạo tư thế muốn đi nói: “Đến nhà rồi, mình đi đây”.

Vừa mới dứt lời, Nhậm ma vương liền ho một tiếng, tôi lập tức hiểu ra: Xem ra hôm nay Tiêu Tiểu đến đúng lúc như vậy cũng là do Nhậm đại ma vương cố ý sắp đặt, nếu như giải quyết được việc của Xán Xán, tiền thưởng tháng này của tôi cũng giữ được rồi. Thế là tôi kéo tay Xán Xán nói: “Không phải đã nói rồi sao, cậu là tài xế cho mình, tối nay mình sẽ làm món ăn đặc biệt của Bạch gia mời cậu ăn?”.

Xán Xán ngao ngán gỡ những ngón tay của tôi ra, kiêu ngạo hướng đến chỗ Nhậm Hàn nói: “Nhậm tổng, bếp nhà anh đã mua bảo hiểm chưa?”.

Tôi chớp mắt. “Ý gì vậy?”

Nhậm Hàn nắm tay lại, đưa lên che miệng ho vài tiếng, thành thật nói: “Xán Xán sợ món đặc biệt chưa được ăn thì bếp đã bị hủy rồi”.

Bắt đầu từ khi nào hình tượng của tôi lại sa sút đến mức này?

Tiêu Tiểu nhìn thấy người trong lòng, trở nên im lặng hiem có, chỉ là hai mắt cứ đảo qua đảo lại nhìn Xán Xán, khi tôi đang cân nhắc xem phải làm thế nào để hai người này ngồi xuống nói chuyện thì đã nghe thấy Nhậm ma vương hạ chỉ: “Tôi dưỡng bệnh đến đàn người ra rồi, hiem có khi nào lại đông vui náo nhiệt thế này, tất cả ở lại ăn bữa cơm nhé”.

Sờ sờ cằm, Nhậm ma vương giả vờ ngốc nghếch như có chuyện: “Ồ, không nói thì quên mất. Trong nhà hết xì dầu rồi. Bạch Ngung, cô đây tôi đi dạo một chút, tiện thể mua xì dầu luôn”.

Thế là, sau mười phút, hai người đi mua xì dầu ngồi trong vườn hoa, bỏ lại hai người kia trong phòng. Tôi thở dài: “Nhậm tổng, anh có thể nói cho tôi biết ở gần đây chỗ nào bán xì dầu không? Lát nữa chúng ta cũng không thể tay không quay về”.

Nhậm Hàn cười gian. “Không có xì dầu, nhưng có tiệm bán đồ ăn chín, qua đó mua về là được, thực ra tôi cũng rất lo lắng cho sự an toàn của căn bếp nhà mình.”

Tôi toát mồ hôi nhìn về phía ngôi nhà do dự. “Như thế này hai người bọn họ có thực sự giải hòa được không? Anh có bảo cho Tiêu Tiểu nguyên

nhân hôm đó Xán Xán cự tuyệt không?” Nếu như Tiêu Tiêu biết tất cả đều là do vấn đề tiêu hóa gây ra, cũng thực là đáng nguy. Có tổn hại đến hình tượng mỹ nữ của Xán Xán không?

Nhậm Hàn lờm mắt biểu hiện như muốn nói: “Vừa nhìn đã biết là cô chưa từng yêu”: “Còn cần phải giải thích sao? Chỉ cần Tiêu Tiêu thực sự thích Xán Xán, thì cứ coi như đôi phương thực sự thích tiền của cậu ta, cậu ta cũng sẽ tự lừa mình lừa người coi như không biết!”

Nghe thấy vậy, tôi ngộ ra. Tự nhiên lại nhớ đến chuyện của tôi và Bác Hy. Hủy bỏ lễ đính hôn lúc đó, từ lúc anh ta bị hôn mê, tôi chưa từng đi thăm một lần, vậy có phải là tình cảm của tôi với anh ta không đủ sâu nặng không? Ngừng lại một chút, tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề vô cùng quan trọng, nghiêng đầu nói: “Đúng rồi, Nhậm tổng, sao anh biết hôm nay tôi sẽ đưa Xán Xán tới?”. Sao mà bữa cơm hôm nay trông giống như một âm mưu vậy, nếu nói là trùng hợp thì đến Ultraman cũng chẳng tin.

Nghe thấy câu này, Nhậm ma vương nhếch môi, dáng vẻ cao thâm khó đoán, ngồi trên xe lăn, cười nghiêng ngả. “Bạch Ngung, đã nghe qua một thành ngữ chưa?”

“Sao? Cái gì? Đoán trước biết trước?”

“Không phải.”

“Đại trí nhược ngu?”

“Không phải. Là có linh cảm.”

“...” Tôi bị cái giọng nói đáng ghét cố ý kéo dài này của Nhậm ma vương làm cho nổi da gà, câu nói mờ ám như thế này, việc sống chung không rõ ràng như thế này, Kỳ Kỳ mất tăm mất tích trước khi tôi đến. Thực ra tôi cũng muốn nói một thành ngữ là: Trăm phương ngàn kế.

Nhậm ma vương, anh tìm trăm phương ngàn kế để dẫn tôi vào lãnh cung, rốt cuộc là muốn ám thị với tôi cái gì?

CHƯƠNG 33

THÍCH OAN GIA

Nửa giờ sau, tôi và Nhậm Hàn mua xì dầu về, không khí trong nhà đã khác quá rồi.

Xán Xán tuy mặt vẫn còn không thoải mái, nhưng Tiêu Tiêu thì cười vô cùng mãn nguyện, khủng hoảng đã được giải quyết, tiền thưởng tháng này đã giữ được rồi. A di đà Phật. Bữa cơm rất hài hòa, ấm áp, đến khi có cuộc điện thoại đáng ghét kia.

Lúc đó tôi đang gấp đùi gà cho Nhậm ma vương, chuông điện thoại vang lên. Nhậm Hàn nhìn vào màn hình, cau mày nhận điện thoại “âm âm, ừ ừ” mấy tiếng rồi tắt điện thoại, nhưng nhìn thấy khuôn mặt u ám của anh ta, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tiêu Tiêu thấy vậy, tìm chuyện nói đùa: “Xem ra đùi gà này không ăn nổi rồi, hay là cho Xán Xán nhà tôi nhé”. Nói xong, quả thật chẳng chút khách khí cướp luôn cái đùi gà, mặt đầy vẻ ân cần, bỏ vào bát Xán Xán.

Xán Xán thấy vậy tức đến mức tai xì khói, nghiến răng kèn kẹt nói: “Ai cần đùi gà của anh chứ? Còn nữa, ai là Xán Xán nhà anh hả?”

“Ô! Không phải sao? Chẳng phải chúng ta đã kết hôn nửa năm trước sao? Hề... hề, không tin bây giờ chúng ta cùng lên trò chơi xem, trên đầu em còn treo biểu ngữ: “Nương tử của Hà Dĩ Tiêu Tiêu” đó.”

“Anh là đồ không biết xấu hổ, tôi qua còn nhân lúc tôi tặng ca, lại tự mình tái hôn với tôi.”

...

Xán Xán và Tiêu Tiêu, hai người đấu khẩu với nhau đầy tình ý. Tôi ngồi nhìn mà cắn sấp gãy cả đũa. Nhậm ma vương nhìn thấy không khí thân mật của hai người, sắc mặt càng lúc càng khó coi, thử hỏi xem ai gọi điện đến, kết quả là chỉ nhận được ánh nhìn lạnh lùng. Tôi dự cảm, sau khi Xán Xán và Tiêu Tiêu đi, tôi sẽ vô cùng xui xẻo, nên lúc đưa hai người ra cửa, tôi cố ý kéo Tiêu Tiêu hỏi han tình hình, không hỏi không biết, hỏi rồi thì kinh hãi đến toát cả mồ hôi.

Hóa ra hãng rượu Missouri của Pháp gần đây muốn tiến vào thị trường Trung Quốc, và đã bí mật cấp quyền tiêu thụ cho đại lý nào đó ở trong nước, bước tiếp theo hãng rượu này muốn đại lý tự tìm một công ty truyền thông

đề hợp tác tuyên truyền quảng bá sản phẩm rượu nho của mình. Miếng thịt béo bở như thế này đương nhiên cả vũ trụ ai chẳng muốn thưởng thức, vừa hay là Tiêu Tiêu và công ty đại lý trong nước kia hợp tác với nhau, trong lúc vô tình có đề cập đến tin này, liền nói cho Nhậm Hàn. Nhậm ma vương đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội tốt thế này, lãnh đạo của phòng Phóng viên đã tăng ca hai tuần liền, cuối cùng cũng làm ra được bản kế hoạch hoàn mỹ không chút sai sót, đang đợi Sophie - chủ hãng Missouri đến thăm Trung Quốc để quyết định việc quảng cáo này, thì xảy ra vụ tai nạn xe.

Nghe xong, mồ hôi của tôi đã chảy ra, ướt sũng cả lưng, kéo Xán Xán nước mắt tràn trề. “Nói như vậy, việc quảng cáo này tan thành bọt nước rồi?” phòng Phóng viên trừ Nhậm Hàn ra, không phải còn có rất nhiều người khác sao? Cứ coi như không có một Nhậm Hàn, bọn họ cũng phải tiếp tục đàm phán hợp đồng chứ?

Xán Xán vỗ vỗ vai tôi thở dài. “Việc này mình cũng có nghe qua, nghe nói tính cách của bà Sophie này rất kỳ quái, trước đây việc này vẫn đàm phán với Nhậm Hàn, bây giờ đột nhiên thay người, bên kia không chấp nhận. Slime cũng gọi điện giải thích là Nhậm Hàn bị tai nạn xe, nhưng dường như bà ta không tin, cảm thấy tạp chí của chúng ta không tôn trọng lần hợp tác này.”

Tiêu Tiêu ngẩng đầu bổ sung: “Nương tử nói rất đúng, Nhậm ngu ngốc gần đây cũng buồn phiền về chuyện này, cái ngày bị thương ở chân vốn dĩ buổi chiều muốn ra sân bay đón Sophie, kết quả không đi được. Sophie chỉ trích tạp chí *Thực Thượng* không coi trọng vụ làm ăn này, sau đó Nhậm ngu ngốc có đến khách sạn tìm bà ta một lần, cũng bị đuổi ra ngoài”.

“Anh đi chết đi, ai là nương tử của anh chứ?”

Tôi hoảng hốt, không dám tưởng tượng cảnh khi Nhậm ma vương phong độ đỉnh đặc như vậy lại bị vị khách kia tàn nhẫn đuổi ra ngoài, nếu như là trước đây nghe thấy tin tức này chắc tôi đã mừng đến phát điên lên rồi, nhưng bây giờ, nói thế nào thì tôi cũng chẳng thể cười nổi. Tuy không phải là người của phòng Phóng viên, nhưng tôi cũng biết nửa tháng nay người của phòng đó luôn trong trạng thái nước sôi lửa bỏng, chính là để chuẩn bị cho kế hoạch này, cứ coi như không phải là tầng lớp lãnh đạo, dùng chân để suy nghĩ, tôi cũng hiểu rõ giá trị của hợp đồng quảng cáo này rất lớn, nhưng bây giờ, đều tại tôi mà tất cả đã tan thành bọt nước rồi.

Nghĩ đến đây tôi đột nhiên nhớ đến một truyền thuyết mà rất nhiều người biết. Một biên tập viên cao cấp nào đó vì mắc sai lầm, thêm chữ “tiền” (trước) vào trước chức vị của người lãnh đạo, khiến cho người nào đó từ “chủ tịch XX” biến thành “tiền chủ tịch XX”, dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Tạp chí phải đóng cửa ngừng hoạt động, mấy chục người đồng loạt bị mất việc vì một sai lầm bé tí tẹo của một người. Nghe nói, sau đó nữ biên tập viên kia không còn xuất hiện ở thành phố này nữa, đưa đơn nghỉ việc quay về quê.

Khi vừa vào công ty, sếp tổng thích nhất là đem câu chuyện này ra để giáo huấn tôi, đe dọa tôi, khi đó tôi nghe thấy điều này thì ngây ra tưởng như nghe chuyện đùa. Bây giờ, tôi cảm nhận được sâu sắc hoàn cảnh của cô biên tập viên kia. Nếu như công ty mất đi hợp đồng này, không phải chỉ là chuyện mấy vạn, mấy chục vạn tệ, mà rất có khả năng là chuyện trên trăm vạn tệ, như vậy có nghĩa là tiền thưởng năm của nhân viên cũng sẽ bị giảm hai mươi phần trăm, như vậy xem ra, tôi chẳng phải thành tội nhân lớn sao? Nếu thế, tôi phải đối mặt với các đồng nghiệp trong công ty thế nào đây?

Bây giờ mới biết, hóa ra, sau khi xảy ra sự việc, Nhậm Hàn không tìm tôi tính sổ nghĩa là đang bảo vệ tôi rồi. Nếu như để sếp tổng biết tôi là đầu sỏ tội đồ của việc tai nạn xe, xem ra bây giờ tôi đã sớm lên thớt rồi. Nhậm Hàn không biểu lộ thái độ, cũng chính là muốn bảo vệ tôi, tôi lại không biết chuyện này, cứ tránh anh ta, nghĩ đến đây, tôi cảm thấy toàn thân khó chịu, không biết vì sao.

Tôi hỏi: “Vừa rồi là ai gọi điện thoại? Sophie à?”

Tiêu Tiểu lắc đầu. “Chắc là người của phòng Phóng viên các cô, tôi nghe khách hàng nói, bây giờ tạp chí đối thủ của các cô đã biết tin Sophie đến Trung Quốc, nếu như tôi đoán không sai, bọn họ đang định nhân lúc Nhậm ngu ngốc bị thương, tiếp cận Sophie giành lấy hợp đồng quảng cáo này.”

Xán Xán chớp mắt. “Nói như vậy, điện thoại vừa rồi có thể là Slime gọi đến, báo cáo cho Nhậm Hàn về tình hình của tạp chí đối thủ?”

Tiêu Tiểu mím môi. “Rất có khả năng.” Dừng lại một chút rồi lại nhìn Xán Xán, mặt đùa cợt nói: “Nương tử, em thật thông minh, rất xứng với tướng công anh”.

“Tránh xa tôi ra!”

Không nhìn hai kẻ ấu trĩ này nữa, tôi bắt đầu suy nghĩ sâu xa: có lẽ tôi phải cọ nhà vệ sinh cho Nhậm ma vương cả đời cũng không trả hết nợ được mất.

Buổi tối, hầu hạ Nhậm ma vương ngủ xong tôi mới lén lút bật máy tính ở phòng khách để lên mạng. Quả nhiên, Slime đang online.

[Bạch Ngưng phòng Biên tập:] Slime, còn online không? Hỏi cô chút

chuyện.

[Slime phòng Phóng viên:]?

[Bạch Ngưng phòng Biên tập:] Muốn hỏi cô, bà Sophie kia ở khách sạn nào.

Tôi gửi tin đi rất lâu mà không thấy hồi âm, tôi đang do dự xem có nên Buzz một cái không thì điện thoại trong túi rung lên, mở ra nhìn thì thấy người gọi là Slime.

“A lô.”

Giọng của Slime có chút không vui, cô ta nói thẳng: “Cô cần địa chỉ của bà ấy làm gì?”

“À!” Tôi nhìn vào phòng ngủ, sợ Nhậm Hàn nghe thấy liền đi ra ngoài ban công rồi mới nói: “Nghe nói bà ấy là đại mỹ nhân của Pháp, muốn đi xem thôi”.

Slime ở bên kia khịt mũi. “Bạch Ngưng, bỏ đi. Muốn khiến cho Nhậm tổng vui cũng không cần ầu trĩ như vậy, cô cho

rằng đây là viết tiểu thuyết sao? Cô đi cầu xin Sophie thì bà ta sẽ cảm động vì cô rồi đồng ý hợp tác với công ty chúng ta sao? Nhậm tổng sẽ nhìn cô bằng con mắt khác? Cô sẽ trở thành nàng Lộ Lem?”

Tôi im lặng, khẩu khí của Slime chẳng hiểu sao cứ cảm thấy càng nghe càng giống như hai cô gái đang tranh nhau chồng vậy, tôi bĩu môi. “Tôi biết tôi không phải là cô bé Lộ Lem.” Tôi chính là công chúa trọc phú nổi tiếng trong xã hội thượng lưu, còn không bằng cả cô bé Lộ Lem.

“Đừng có đi gây thêm rắc rối nữa! Nhậm tổng ngồi trên xe lăn đi giải thích cũng chẳng làm bà ấy động lòng, cô có đi ôm chân bà ấy cả trăm lần liệu có lấy được cái hợp đồng quảng cáo này không?”

“Tôi...” Tôi còn chưa nói hết câu thì Slime đã tắt điện thoại, đầu bên kia truyền đến tiếng “tít... tít” buồn bã. Tôi buồn bực vò đầu, mặt mày ủ ê nghĩ xem còn ai có thể cho tôi địa chỉ khách sạn của Sophie nữa, đang chuẩn bị lục tìm danh thiếp thì nghe thấy tiếng QQ vang lên.

[Slime phòng Phóng viên:] Khách sạn Sofitel, phòng 703D.

[Slime phòng Phóng viên:] 11:30 trưa mai bà ta sẽ bay về Pháp, cho nên muốn cầu xin chuyện gì thì nhanh lên!

Tôi nhếch mép cười, đúng là con gái nói có là không. Miệng thì chửi tôi ầu trĩ, kết quả lần trước không biết là ai bị tôi ép lên mạng xem tiểu thuyết, cho nên, chúng tôi đều là những cô gái tin tưởng có kỳ tích xuất hiện. Có

một số việc, cứ phải thử thì mới không thấy hối hận.

CHƯƠNG 34

TRÚC MÃ TRỞ LẠI

Đêm trăng đen giết người, trời gió cao phóng hỏa, tôi đến đại sảnh khách sạn Sofitel.

Chống mắt lên nhìn những chiếc đồng hồ trên tường của khách sạn, kim giờ, kim phút đều chỉ số “3”, tôi lại ngáp dài lần nữa. Cho nên có câu, họa vô đơn chí, những chuyện xui xẻo luôn đến cùng lúc.

Lại nói sau khi biết được khách sạn nơi Sophie ở từ chỗ Slime, tôi liền lén lút đi ra ngoài, gian nan vất vả tìm taxi, khó khăn lắm mới tìm được đến đó. Kết quả là vừa hỏi nhân viên bảo vệ đẹp trai đã nói: Sophie vẫn chưa quay về.

Chẳng còn cách nào khác tôi đành phải ở lại đại sảnh khách sạn ngóng đợi giai nhân trở về, bị nhân viên ở khách sạn nhìn với ánh mắt chẳng chút thiện cảm. Tôi ngại ngùng gọi cốc cà phê làm cái cớ. Nhưng ngồi uống cốc cà phê này đến cả mấy tiếng đồng hồ, ba giờ sáng rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Sophie đâu!

Bà người Pháp này chưa biết chừng trước khi về nước đã đi dạo phố cả đêm. Tôi đang đứng trên bờ vực sụp đổ thì chú nhân viên bảo vệ vừa rồi khẽ đi đến ngồi bên cạnh tôi khiến tôi hoảng hốt.

Chú ấy rụt cổ lại nhìn tôi nói: “Em gái à, bây giờ anh có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe tin nào trước?”

Tôi vò đầu, không phải là Sophie đột ngột đổi thời gian, đã bay về Pháp rồi chứ? “Tin tốt ạ.”

“Tin tốt là... hóa ra, Sophie sớm đã về khách sạn, vừa rồi tôi có đi vệ sinh, cho nên không biết, he he.”

Nhìn nụ cười ngây thơ vô hại của chú bảo vệ, tôi nôn nóng sốt ruột: “Tin xấu là gì?”

“Tin xấu là, Sophie đã đi ngủ từ sớm rồi, nếu thật sự em muốn gặp cô ấy, có lẽ phải đợi đến sáng mai.” Trước khi tôi kịp nổi khùng chú bảo vệ lại vội vàng bổ sung một câu: “Em đừng tức giận, như thế này được không, em về trước đi, sáng mai lại đến”.

Tôi tính toán tiền đi taxi đi và về, thực hiện theo nguyên tắc tiết kiệm,

sau khi lừa được chú bảo vệ mời một cốc cà phê đắt tiền tôi tiếp tục chán nản ngồi đợi đến hôm sau. Khó khăn lắm mới đến tám giờ, đang trong trạng thái lơ mơ buồn ngủ thì chú bảo vệ chạy đến đánh thức tôi, kích động chỉ về phía trước mặt nói: “Mau, mau, dậy đi! Tiểu thư Sophie đã đến rồi, nhanh nhanh!”.

Tôi nhìn theo hướng chú bảo vệ chỉ, ba giây sau, không chút do dự lại nhắm mắt lại, dụi mắt, nhất định là... hoa mắt rồi. Tiểu thư Sophie trong truyền thuyết, tiểu thư Sophie khó hầu hạ, nhiều tiền khát khe, lẽ nào không phải là đại... đại mỹ nữ tóc vàng môi đỏ mắt xanh sao?

Ồ, thôi vậy, vị Sophie tiểu thư đang đứng trước mặt này cũng có thể coi là mỹ nữ nếu như thời gian quay ngược lại ba mươi năm. Chỉ thấy “lão thái thái” người Pháp này khí chất phi thường, ánh mắt có thần, trên đầu đội một chiếc mũ trắng như tuyết, âu phục trắng, váy trắng, giày cao gót trắng, túi xách trắng... trắng từ đầu đến chân, chính là bà cô tổ của công chúa Bạch Tuyết đáng yêu.

Năm đó, khi bố mẹ tôi còn là những người buôn bán quần áo nhỏ, đã đúc kết được chân lý: Những người thích mặc đồ trắng đều là những người tương đối khó phục vụ, bọn họ hoặc là sạch sẽ quá mức, hoặc là khát khe quá mức, hoặc là những người theo đuổi sự hoàn mỹ đến phát cuồng. Không phải là một bộ quần áo thử đi thử lại đến n lần thì cũng mặc cả chém giá. Tôi chỉ cảm thấy người trắng quá, cũng muốn bỏ cuộc giữa chừng.

Nhưng vào giờ phút này, vì hạnh phúc tương lai, tôi vẫn dũng cảm tiến lên phía trước, chặn Sophie đang chuẩn bị đi ăn sáng lại, thở dốc giải thích: “Bà Sophie, chào bà! Tôi là biên tập của tạp chí *Thực Thượng*, tuy đến làm phiền bà thế này là không phải phép, nhưng tôi vẫn muốn nói với bà, hôm đó Nhậm Hàn thực sự không cố ý không ra sân bay đón...”.

Tôi nói một hơi dài, căng thẳng chờ đợi phản ứng của bà Sophie, kết quả là: đối phương ngây ra ba giây, sau đó: “@^#%&%...&*”.

Tôi vỗ trán, cuối cùng nghĩ ra một vấn đề vô cùng, vô cùng quan trọng: bất đồng ngôn ngữ.

Tôi không biết tiếng Pháp!

Việc hệ trọng liên quan đến thu nhập trong năm nay của tạp chí và hạnh phúc cả đời tôi cuối cùng lại diễn ra như gà nói chuyện với vịt, Sophie không đi cùng phiên dịch.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, có lẽ “lão thái thái” này nghĩ tôi là nhân viên tiếp thị vợ vẫn nên định quay người bỏ đi, đương nhiên tôi không dễ dàng bỏ qua việc đã phải chờ đợi cả đêm như vậy, lại xông đến trước mặt bà,

cân nhắc việc dùng tiếng Anh. Nhưng vấn đề quan trọng là khi tốt nghiệp đại học tôi còn chưa qua tiếng Anh cấp bốn, lần đầu tiên trong đời tôi thấy hối hận vì mình đã không học hành tử tế.

Hiển nhiên Sophie lợi hại hơn tôi, nhìn thấy tôi đứng chắn đường bà ấy liền dùng tiếng Trung nói hai chữ rất lưu loát “bảo vệ”. Chú bảo vệ lập tức xuất hiện trước mặt tôi, vừa cười với Sophie nói “sorry”, vừa kéo tôi ra khỏi khách sạn.

Khi tôi ý thức được việc mình đang bị ném đi thì một chân đã bước ra ngoài cửa lớn rồi, nhân lúc chú bảo vệ không đề phòng, tôi dùng hết sức bám tay vào cửa bắt đầu gào khóc: “Hu hu, chú không phải là người, chú là đồ lừa đảo, hại cháu phải đợi cả đêm, bây giờ người ta mới nói có một câu chú đã ném cháu ra ngoài. Cháu nguyện rửa chú là gay, con trai chú là gay, cả nhà chú là gay!!”.

Tôi đang khóc lóc om sòm, thì nghe thấy giọng nam giới ngạc nhiên vang lên ở phía sau: “Tiểu Ngung?”.

Tôi quay đầu lại, lập tức ghen giọng. Cái thế giới này quả nhiên là hỗn loạn, sao người lúc đầu mua vé lên tận Sao Hỏa cũng trở về rồi?

Trong quán trà, tôi nghiêng đầu nhìn xem người ngồi đối diện là thật hay là giả. Đối phương rõ ràng không hài lòng với hành vi của tôi, nhướn mày nói: “Cậu mà còn nhìn tôi như người từ Sao Hỏa như vậy nữa, tôi sẽ đem cậu ra ăn đó!”.

Tôi cười: “Cậu cho rằng cậu là sữa Vương tử sao? Ồ, Hồ béo, còn nhớ hồi nhỏ cậu rất thích uống sữa Vương tử”.

Hồ béo thở dài, xoa mũi nói: “Người hồi nhỏ thích uống sữa Vương tử là anh Vương Nhị hàng xóm nhà mình, không phải mình. Cậu không cần thăm dò mình, mình thực sự là Hồ béo”.

Không sai, mấy tiếng trước anh chàng đẹp trai gầy gò này còn tự xưng là bạn thanh mai trúc mã Hồ béo của tôi, giải cứu tôi khỏi tay chú bảo vệ, sau khi hỏi rõ sự việc còn nói một đồng tiếng Pháp với Sophie, sau khi nghe nói xong, Sophie gật đầu đồng ý cùng tôi đến công ty để bàn bạc về chuyện hợp đồng quảng cáo.

Để biểu thị thành ý, “lão thái thái” thậm chí còn bỏ cả bữa sáng, đi thẳng đến công ty cùng tôi, dưới sự chỉ đạo của sếp tổng, Sophie ủy quyền cho phía đại lý ở Trung Quốc thảo luận chi tiết về vấn đề quảng cáo này, kế hoạch là sẽ ký hợp đồng trong vòng một tuần.

Chuyện khiến tôi không ngờ tới là, đại diện xử lý tất cả các công việc

của Missouri ở Trung Quốc lại là Hồ béo. Tôi nheo mắt cười nói: “Hồ béo, không phải cậu học ở Anh sao?”.

Hồ béo hăng giọng, cười quở mắng: “Cậu chưa từng nghe nói đến chân khoét tường à?”. Lời nói này khiến tôi nảy sinh cảm giác ngưỡng mộ Hồ béo. Người khác khoét tường nhiều nhất cũng chỉ trong phạm vi trăm dặm vuông, Hồ béo không như vậy, lại khoét cách cả đại dương.

Tôi tóm vào cạnh bàn cẩn trọng nói: “Cậu chắc chắn mình là Hồ béo ở số hai ngõ Nghĩa Hạng, hồi bé tròn đến mức lăn còn nhanh hơn đi chứ? Là Hồ béo chưa từng đánh thắng mình? Còn nữa... Hồ béo mà các phép toán cộng trừ nhân chia trong phạm vi mười đều phải chạy vào nhà vệ sinh để đếm đầu ngón tay?”.

Thực sự, mấy năm trước khi nghe tin Hồ béo nói cậu ta đi Anh du học, phản ứng đầu tiên của tôi chính là hôm nay không phải là ngày Cá tháng Tư. Ai có thể ngờ được, khi tôi còn đang vui mừng vì mình đã từ một nhân viên tạp dịch nhỏ bé được làm biên tập viên chính thức chỉ qua vài ba năm lăn lộn, thì lúc đó người bạn đã từng nổi tiếng với biệt danh “Hồ béo thiếu năng” cùng khu, đã là một CEO chịu trách nhiệm điều hành công việc tại Trung Quốc của một hãng rượu nổi tiếng thế giới rồi.

Nghĩ đến đây tôi không tránh khỏi đau lòng nói: “Hồ béo, nói nghe xem cậu ở nước ngoài rốt cuộc chịu vất vả thế nào? Sao mà lại gầy như thế này, khiến đi đây đau lòng”.

Tôi vừa dứt lời, trà trong cốc của Hồ béo phun ra hơn nửa, rất lâu sau khi định thần lại được Hồ béo nói: “Bạch Ngung, mình đã sắp ba mươi rồi, sau này trước mặt người ngoài phải gọi tên của mình, đã nghe rõ chưa?!”. Câu cuối, Hồ béo nói như gầm lên.

Tôi làm bộ như cô gái nhỏ sợ hãi, gật gật đầu: “Ừ... ừ, anh Hồ béo, em nhớ rồi”.

“Bạch! Ngung!” Hồ béo nổi khùng, hít thở thật sâu. “Cậu phải nhớ rõ, Sophie về Pháp rồi, người đàm phán chi tiết hợp đồng với công ty cậu là mình.” Câu này có nghĩa là: Tôi là khách hàng lớn của công ty các cô, quyền quyết định vụ làm ăn mấy trăm vạn này nằm trong tay tôi, cho nên hãy đối xử tốt với tôi, nịnh bợ tôi đi!

Tôi nhìn cậu ta một cái, bỗng chốc kinh ngạc nói: “Đúng rồi, rốt cuộc vừa rồi cậu đã giải thích thế nào với bà Sophie vậy, sao thoát cái bà ấy đã đòi ý hợp tác cùng tạp chí bọn mình?”. Thực ra, khi chờ đợi cả buổi tối qua, tôi đã nghĩ rất nhiều, Sophie tức giận, chẳng qua chỉ là cảm thấy công ty chúng tôi không coi trọng bà ấy, đồng ý ra sân bay đón rồi song cuối cùng lại chẳng

thấy đâu. Mà theo như tính cách của Nhậm Hàn, chắc chắn không thể vác mặt đến để giải thích rõ ràng cho Sophie mình đã bị thương như thế nào, thế là “lão thái thái” kia mới cảm thấy như Nhậm Hàn lừa dối bà ấy.

Nhưng vừa rồi tình hình trước cửa khách sạn cấp bách quá, tôi cũng chỉ giải thích được qua loa với Hồ béo, còn việc vì sao tôi lại chạy ra khỏi nhà của phó tổng chúng tôi, phó tổng chúng tôi tại sao lại phải đuổi theo tôi thì tôi chưa đề cập, cho nên, tôi rất hoài nghi không biết Hồ béo đã phiên dịch lại như thế nào, mà chưa đến hơn một phút, Sophie đã không còn một chút nghi ngờ, dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn tôi gật đầu đồng ý.

Nghe thấy vậy, Hồ béo cười nói: “Ồ, thực ra rất đơn giản. Mình nói với Sophie, cô gái này rất thích Nhậm phó tổng, thậm chí còn theo đuổi đến nhà người ta. Nhậm tổng sáng sớm ngủ dậy định đi tập thể dục kết quả bị cô gái mê giai này dọa cho sợ hãi, lúc chạy trốn mới bị thương”.

“...” Im lặng hai giây, tôi đập ghế đứng dậy. Hà, phiên dịch cái gì đây! Bẻ cong hoàn toàn sự thật! “Tai của cậu bị điếc sao? Mình nói với cậu là anh ta đuổi theo mình, không phải mình đuổi theo anh ta!”

Tôi hét xong, thì thấy Hồ béo vẫn thản nhiên bung cốc trà lên, làm như không có chuyện gì nhấp một ngụm, sau đó mới từ từ nói: “Nếu mình thật sự nói như vậy, thì vụ quảng cáo này của các cậu tan thành mây khói rồi”.

“Ý gì vậy?”

“Tiểu Ngung, cậu cảm thấy, với tư chất của cậu thế này, mình nói Nhậm phó tổng đuổi theo cậu, thậm chí còn không chú ý để bị xe đâm liệ Sophie có thể tin không?”

“Có lẽ, anh ta thích kiểu người như mình?”

Hồ béo vỗ trán: “Khẩu vị của Nhậm phó tổng thật là đặc biệt đó...”.

Sự thật có sức mạnh hơn những lời hùng biện, vào giây phút này, câu nói ấy sao lại chẳng có chút sức mạnh nào vậy?

CHƯƠNG 35

GHEN

Hành trộn đậu phụ, đậu xào, thịt gà hầm nấm, cháo bí ngô... Nếu bình thường, đối diện với những món ăn này, người chẳng có thứ gì không thích như tôi nhất định sẽ được chiến một bữa no. Nhưng trải qua chuyện tôi qua, sáng sớm chưa được giọt nước, hạt cơm nào, còn phải đưa Hồ béo đến công ty, đi uống trà tôi sớm đã đói đến thất ruột lại rồi.

Trong nhà bếp, tôi vừa trông nồi cháo bí ngô đang sôi ùng ục, vừa nuốt nước bọt. Thực ra từ khi chuyển đến lãnh cung của Nhậm ma vương, tôi chưa được bữa nào ăn uống thoải mái cả. Bởi vì chân ai đó bị thương, bác sĩ dặn dò phải kiêng đồ cay nhiều dầu mỡ, ngày nào tôi cũng phải húp cháo cùng anh ta chán đến tận cổ rồi, bây giờ lại hiếm có cảm giác thèm ăn khác thường.

Trong lúc tôi đang nghĩ không biết lúc nào cháo chín thì Nhậm ma vương đã đẩy xe lăn vào bếp, ánh mắt sắc lẹm, lúc này tôi vừa mới nghĩ ra, hình như từ lúc về tôi vẫn chưa vào phòng thăm anh ta, vì đói quá rồi nên mới chạy thẳng xuống bếp.

Tôi ho khan, đang muốn mở miệng thì bị ngữ khí lạnh lùng của Nhậm Hàn giữ lại: “Đi đâu?”.

“Dạ?”

Nhậm Hàn hơi nheo mắt, cặp mắt đen láy lóe lên làm căn bếp sáng bừng, anh ta nghiêng răng nói từng câu từng từ một: “Tối qua đi đâu?”.

Ngừng lại một chút, tôi nhất thời cứng họng, hoàn cảnh này sao lại giống như một người vợ đi cả đêm không về đang bị chồng thẩm vấn thể nhỉ? Tôi chỉ đến để chăm lo chuyện ăn uống cho anh, buổi tối tôi đi đâu anh quản được không? Tuy nghĩ như vậy, nhưng tôi vẫn phải toét miệng cười nói: “Có người bạn xảy ra chút chuyện, cho nên tôi đi xem xem”.

Nghe thấy vậy, Nhậm Hàn cười lạnh lùng, bậm môi lại nói: “Thật không?”.

Tôi thấy hơi hoang mang, nhưng làm việc tốt không để lại danh tính để tránh người nào đó hiểu nhầm tôi làm vậy là vì có ý với anh ta, tôi vẫn tiếp tục nói dối: “Vâng, cô ấy cãi nhau với chồng, tôi ra ngoài khuyên cô ấy, sau đó cùng đi KTV hát cả buổi tối”.

Không dám nhìn vào mắt Nhậm Hàn, tôi mượn cớ xem cái bếp liền quay lưng đi, chuyên chủ đề nói: “Phù phù, cháo chắc chín rồi, hôm nay tôi mua bí ngô, đồ ăn ngọt này ăn sẽ không nhanh đói”.

“Ừ!” Nhậm Hàn lạnh lùng trả lời, lại hỏi tiếp về hứng thú: “Cô hát cả đêm mà giọng vẫn không khàn, không tệ nhỉ!”.

“He he, bạn tôi chiếm mic, đều là cô ấy hát.”

“Ồ? Bạn nào vậy? Tôi có quen không?”

“Không quen, cô ấy mới từ nước ngoài về. Cháo được rồi, ăn cơm thôi, để tôi đưa anh ra ngoài.” Nói xong, tôi tự đẩy xe lăn, Nhậm ma vương lại nhanh như chớp giữ lấy cánh tay tôi, dùng sức khiến cho tôi đau nhói.

“Hát ở KTV nào?” Nhậm Hàn “hừm” một tiếng lạnh lùng, đến mức làm tôi nổi hết cả da gà, tại sao hôm nay Nhậm ma vương lại đáng sợ như vậy? “Sáng tác à, sao lại không sáng tác tiếp nữa? He, lần đầu tiên tôi nghe thấy khách sạn Sofitel phục vụ KTV thâu đêm.”

Quả nhiên, Nhậm ma vương đã biết rồi. Slime, cô là đồ phản bội! Cháo vẫn để trên bếp, gà hầm nấm đã nguội ngắt, tôi đã đói đến móp cả ruột, cắn môi nói: “Việc về Sophie, anh...”.

“Anh không cần cảm ơn tôi.” Mấy từ này vẫn chưa nói ra, Nhậm Hàn đã nhếch môi lên nói: “Bạch Ngung, tôi đúng là đã coi thường cô rồi”.

“Sao?” Tôi nghiêng đầu, ý gì vậy? Sao cứ cảm thấy Nhậm ma vương hôm nay có gì đó quái đản, ánh mắt tức giận khác thường, cứ như là... ồ, đúng! Biểu hiện này chẳng giống như đang cảm kích tôi gì cả?

Tôi nhìn nồi cháo bí ngô vàng óng đang bốc khói nghi ngút với vẻ đáng thương, cố gắng xuống nước: “Ăn cơm trước được không? Tôi thực sự sắp chết đói rồi”. Cứ coi như tôi thật sự hại anh bị thương, làm cho hợp đồng quảng cáo với Sophie thiếu chút nữa thì bị phá hỏng, bây giờ tôi đã lấy công chuộc lỗi rồi, không có công lao cũng nên thừa nhận thái độ biết lỗi để sửa của tôi chứ! Ăn một bữa cơm mà anh cũng phải giày vò tôi thế này sao?

Vốn cứ nghĩ rằng Nhậm Hàn sẽ buông tha cho tôi, nhưng nghe thấy cái giọng u ám quái lạ của anh ta: “Sao nào? Càn Trần Cẩm không mời cô ăn cơm à?”.

Tôi im lặng, đầu quay mòng mòng mới nhớ ra cái tên Càn Trần Cẩm vừa xa lạ vừa quen thuộc này là tên thật của Hồ béo. Nói đến chuyện cái tên của cậu ta mẹ Hồ béo còn rất đặc ý nói: “Cái tên này đồng âm với từ tiền đồ như gấm”. Do vậy mà đã phải chịu ánh mắt nhìn khinh bỉ của người trong khu mười mấy năm. Chẳng ai tin rằng cái thằng nhóc béo ú suốt ngày ham

chơi đó có bản lĩnh gì.

Sự thực chứng minh, mẹ Hồ béo đã đúng.

Tôi lấy lại tinh thần, lúc này mới nhớ ra Nhậm Hàn là người phụ trách việc liên quan đến hãng rượu Missouri, cho nên chắc chắn đã gặp mặt Hồ béo, người đại diện ở Trung Quốc: “Cậu ấy à?”.

Tôi chưa nói xong Nhậm Hàn đã cắt ngang lời tôi: “Bạch Ngung, giỏi lắm”.

Tôi sững lại, tay vẫn cứng đờ trong không trung, cuối cùng cảm thấy được sự khác lạ trong câu nói này: “Anh có ý gì?”.

Nhậm Hàn nhắm mắt, điều khiển xe lăn quay lưng lại với tôi, rất lâu sau mới như tự nói với mình: “Tôi có thể có ý gì chứ? Cô đi đi”.

“Tên gay thối tha, đê tiện, đáng chết, khốn nạn, bóp chết anh! Cấn chết anh! Gừ gừ!” Trong nhà Xán Xán, tôi nghiêng răng bóp cổ con Ultraman. Con Ultraman bị tôi đè, mắt long lanh nhìn tôi với dáng vẻ vô tội, cuối cùng xem ra thực sự không thờ nổi rồi, mới rên lên ư ử.

Xán Xán ở bên cạnh thấy vậy thì không nhin nổi nữa, ngáp dài ngăn chặn hành vi bạo hành động vật của tôi nói: “Xin cậu đó, Ultraman không phải là Nhậm núi băng, cậu có bóp chết nó cũng không trút hết giận được đâu”.

Con Ultraman dường như cũng biết Xán Xán đang cứu mình, co cả bốn chân lên đập tôi, tôi bất lực buông tay ra, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa hét toáng lên: “A... a...”. Tôi thực sự là không biết kiếp trước mình đã đắc tội với vị thần tiên nào, mà kiếp này lại gặp nhiều nghiệp chướng đến thế?

Khó khăn lắm mới hạ quyết tâm đến làm bảo mẫu hầu hạ Nhậm ma vương, vào lãnh cung chưa được mấy ngày đã bị đuổi ra ngoài, được thôi, đuổi thì đuổi, nhưng khi tôi chịu trăm nghìn vất vả dắt con Ultraman mang hành lý lên căn nhà cũ, thì mới phát hiện phòng của mình đã có người ở rồi.

Trong lúc sợ hãi, tôi vội vàng gọi điện cho mẹ, ở đầu dây bên kia, mẹ tôi vừa đánh bài vừa nói: “Chẳng phải con đến chỗ bạn ở sao? Mẹ nghĩ căn phòng đó dù gì cũng để không, vừa hay có hai người muốn thuê, cho nên... à! Cứu Điều! Đới Huyền Tự Mô, đên tiền đi, ha ha ha!”.

Đưa điện thoại cách xa tai ra, tôi vẫn nghe thấy tiếng cười của mẹ phía bên kia. Đợi sau khi bên kia xếp bài xong, tôi mới tràn trề nước mắt ôm lấy điện thoại: “Vậy bây giờ có thể lấy lại không? Con chẳng còn chỗ ở rồi”.

“Có thể.”

“Thật không?” Mẹ à, mẹ thật là tốt, con biết con ruột sẽ không giống mà, nhất định mẹ sẽ không để cho đứa con gái độc nhất này phải lưu lạc đầu đường.

“Họ vừa trả tiền thuê nửa năm, mỗi tháng hai nghìn, mẹ cầm luôn một vạn tiền đặt cọc, giờ trả họ hai vạn là được. Ô, đúng rồi, hai vạn con vay bố con đến khi nào sẽ trả, bố con đang đòi mẹ đây!”

“...” Tôi cố nhẫn nại để không dập ngay điện thoại, cái gì gọi là “máu mủ ruột già” chứ. Buổi tối mẹ tôi mê ngủ gặp Ultraman, nhưng chẳng bao giờ mê ngủ gặp tôi.

Thế là, chuyển đi chuyển lại tôi lại đến nương nhờ Xán Xán, dắt con Ultraman tới căn phòng đơn rộng chưa đến bốn mươi mét vuông của cô ấy. Xán Xán uống một ngụm nước to, nhún vai nói: “Bạch Ngung, cậu đến đây một hai ngày thì không thành vấn đề, nhưng lâu dài... thì đừng trách chị đây nhẫn tâm, thế tín dụng của mình bây giờ còn âm một khoản lớn, tiền thuê phòng tháng sau là cả một vấn đề với mình đây”.

Tôi rớt nước mắt. “Mình biết, mình sẽ nghĩ cách.”

Tôi ôm con Ultraman, cảm thấy vô cùng nản lòng. Trước đây lúc khó khăn nhất thì ít ra còn có chỗ trú thân, bây giờ làm thế nào đây? Năm nay sao tôi lại đen đui thế này? Đến cuối cùng, không những nợ một món lớn, giờ đến chỗ ở cũng chẳng có! Cứ nghĩ đến kẻ đầu sỏ gây ra tình trạng này bây giờ rất có thể vẫn đang ngồi ở nhà ung dung xem ti vi uống cà phê tôi lại thấy tức phát điên lên: “Oa! Oa! Dựa vào cái gì chứ? Anh ta bắt tôi đến tôi phải đến hầu hạ anh ta, anh ta bắt tôi cút đi tôi phải ngoan ngoãn xách hành lý đi? Dựa vào cái gì? Anh ta bảo tôi làm cái gì thì tôi phải làm cái đó!”.

Nghe thấy vậy mắt Xán Xán sáng lóe lên gật gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, chi bằng thế này đi”.

Tôi rửa tai chờ đợi xem Xán Xán có chủ ý gì hay, kết quả vẫn là câu đó: “Bạch Ngung hay là cậu dọn về đi”.

Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục, tôi đã đi xa như vậy, bây giờ lại quay về, đây thực sự là...

Xán Xán vỗ vai tôi, ngữ khí nặng nề: “Hai người ấy mà, cãi qua cãi lại, đầu giương đánh nhau, cuối giương giải hòa. Nhậm núi băng ở nhà một mình, cậu cũng yên tâm sao?”.

Nghe thấy những lời này tôi tức sôi máu lên: “Ai là hai người với anh ta chứ? Ai cãi nhau với anh ta chứ? Anh ta đột nhiên đuổi mình đi chẳng có lý do gì!”. Hơn nữa, đáng ghét nhất là, mình đã đói cả ngày, đói đến mức hoa

mắt chóng mặt, đun được nồi cháo thơm phức, còn chưa được húp ngụm nào đã bị đuôi cổ ra ngoài như thế này rồi.

Thật là người nghe thì đau lòng, người nói thì khóc rỉ máu.

Xán Xán nhưn mày: “Hai người không cãi nhau? Lừa ai chứ”.

“Thực sự không cãi nhau.” Thực ra mình cũng thấy kỳ quái. Nhậm Hàn luôn có ác ý chòng gheo mình sao tự nhiên lại tốt như thế, còn đại từ đại bi thả mình đi như vậy.

Xán Xán lắc đầu: “Mình không tin”. Nói xong, lại hì hục lục tìm nhật ký trò chuyện trên QQ đẩy đến trước mặt tôi như muốn nói “tự xem đi”. Tôi vui đầu, toát mồ hôi.

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] Mắt sáng long lanh, vị Càn tổng vừa rồi thật đẹp trai.

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:] Câu này của cậu hình như đã muộn rồi, không thấy sao? Tiểu Ngung Tử đã dụ dỗ được rồi.

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] Thật kỳ quái, chẳng phải Tiểu Ngung Tử với Nhậm núi băng đang rất tốt sao?

[Lão Huyền phòng Phóng viên:] Cậu đúng là chẳng hiểu gì cả? Cái này gọi là vung lưới rộng bắt nhiều cá. Còn có tin tức rất hot, mọi người không biết sao? Nghe nói để giữ vị Càn tổng đẹp trai này tối qua Bạch Ngung đã đến khách sạn đợi.

[Tiểu Phù phòng Biên tập:] Lão Huyền, đồ có thể ăn linh tinh, lời thì không thể nói bừa bãi được.

[Lão Huyền phòng Phóng viên:] Chính xác nghìn vạn lần! Tôi lấy đầu ra để đảm bảo, đây là nguồn tin do người đáng tin cậy cung cấp.

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] Được rồi, nếu anh đảm bảo mà có thể coi là thật, thì đầu của anh đã rơi đến cả chục lần rồi.

[Lão Huyền phòng Phóng viên:] Lần này là thật đó! Theo tin tức đáng tin cậy, Bạch Ngung đã ở cửa khách sạn đợi anh Càn cả buổi tối, đầu tiên dùng khổ nhục kế để giữ chặt trái tim anh ta, sau đó dùng mỹ nhân kế, khi anh Càn đẹp trai xuất hiện liền giả bộ bị choáng để ngã nhào vào lòng anh ta, thế là chỉ cần mấy câu đã có thể giữ được hợp đồng quảng cáo này. Lợi hại không?

Ngồi trước máy tính, tôi đã tỉnh ngộ, Slime, hóa ra tổ chất buồn dưa của cô còn trên cơ cả Tiểu Trịnh, tôi thực sự được mở mắt rồi.

Xán Xán cười hì nói: “Tuy nhiên, bây giờ đang là giai đoạn khó khăn của cậu, mình biết như thế này thật không có đạo đức, nhưng thực sự mình cũng rất muốn biết, cậu làm thế nào mà giữ được anh chàng họ Càn đẹp trai vậy?”.

Nhìn nụ cười gian xảo của Xán Xán, tôi hoảng hốt nghĩ ra một việc rất quan trọng: hình như trừ hai người tôi với Hồ béo ra, người khác chẳng ai biết chúng tôi đã quen nhau từ trước cả, cho nên mới tưởng tôi chỉ mới nói có mấy câu đã có thể kéo lại vụ làm ăn này cho công ty, xem ra điều này đã tạo ra một tin đồn lớn trong công ty, hơn nữa căn cứ vào đám buôn chuyện rất có bản lĩnh trong công ty, tôi tin chắc là trong đó cứ mười người biết chắc chắn phải có chín người nghĩ sai lệch quan hệ của tôi với Hồ béo.

Nhậm ma vương đang nghỉ ngơi ở nhà mặc dù có quảng đại thế nào, cũng sẽ nghĩ sai lệch thôi.

Ấy ấy? Đợi đã, nếu thực sự là như vậy, biểu hiện khó chịu của Nhậm Hàn ở nhà hôm nay có thể giải thích là do anh ta đang ghen không? Ghen vì mình, hay là ghen vì Hồ béo?

CHƯƠNG 36

TIỆC RƯỢU

Thanh mai trúc mã, chính là người dù có lột sạch đồ đứng trước mặt bạn, bạn cũng chẳng có chút cảm giác kích thích nào, đó là mối quan hệ giữa tôi và Hồ béo.

Thực ra, ngay từ thời học trung học cơ sở, khi lần đầu tiên đọc được câu thơ: “Chàng cưới trúc mã đến, cuốn giường làm thanh mai”, tôi và Hồ béo đã có cùng một ý nghĩ: Lý Bạch chắc chắn không có bạn nào chơi cùng được từ bé đến lớn, câu chuyện này là hư cấu!

Tôi vẫn luôn không hiểu, sao bao nhiêu tiểu thuyết, phim ảnh đều miêu tả thanh mai trúc mã lãng mạn thuần khiết như vậy, mà trên thực tế khi tôi ba tuổi, đã gặp Hồ béo mũi dãi lòng thông, bởi theo đuổi Kiều Kiều mà bị Lý Nhị Oa đánh cho chảy cả máu đầu; lúc bốn tuổi, khi tôi cùng đám con trai ra bờ sông tắm, không cẩn thận làm mất nội y, đành phải cởi truồng về nhà, từ đó thề sẽ không bao giờ để ý đến Hồ béo nữa; năm năm tuổi, Hồ béo đã bị tôi hất cả bình thủy tinh đựng sấu lên người, cuối cùng bị cả đám con trai trong xóm vây lại tấn công, không có cách nào đành trèo lên cây.

Cái gọi là thanh mai trúc mã chính là người biết tất cả những chuyện xấu của bạn, nắm trong lòng bàn tay tất cả những thông lọng trời buộc bạn, cậu ta chính là người biết bạn đã tỏ tình thất bại bao nhiêu lần, làm chuyện bậy bạ bao nhiêu lần, thậm chí ngay cả việc khi còn học trung học cơ sở bạn nhìn trộm anh chàng đẹp trai tắm cũng biết. Người khác thế nào thì tôi không biết, còn đối với tôi, tuyệt đối không thể động lòng trước một sinh vật như Hồ béo được.

Chủ nhật tuần này hãng rượu Missouri tổ chức buổi họp báo lớn để tuyên bố việc chính thức ra mắt thị trường loại rượu mới. Là bên hợp tác, sếp tổng yêu cầu toàn thể nhân viên của tạp chí phải tham gia điều kiện, ngay cả Nhậm Hàn - người đã đuổi tôi ra khỏi cửa cũng không phải ngoại lệ.

Xán Xán nói, nếu như muốn biết có phải là Nhậm Hàn đang ghen không, thực ra có một cách rất đơn giản: cho thêm dầu vào lửa, nhân buổi họp báo này, bảo tôi giả vờ thân thiết bám dính lấy Hồ béo, nếu như Nhậm ma vương ghen nữa, vậy chứng tỏ ngoài việc trêu đùa tôi cho vui thì còn có ý nghĩ khác.

Tôi nghe Xán Xán, buổi họp báo hôm đó đã tiêu mất năm trăm tệ để

mua một bộ váy lễ phục màu đen cổ trễ, theo như Xán Xán nói, tuy mặt tôi rất tròn, bụng cũng nhiều thịt, nhưng xét tổng thể mà nói cũng không đến nỗi nào. Nhờ có bộ váy này, chỗ cần thò, cũng thò cần thụt cũng thụt, làm lộ rõ những đường cong. Bởi vì bình thường toàn ở trong nhà, da không bị phơi nắng mấy cũng có thể coi là trắng, đi thêm một đôi giày cao gót pha lê đơn giản, đeo dây chuyền, một đôi bông tai trân châu, nhìn tổng thể cũng có thể tự tin lên không ít.

Nhưng điều khiến tôi bất mãn nhất chính là phần ngực áo khoét sâu thực sự hơi khêu gợi, tuy tôi có lòng tin với cơ thể của mình, nhưng không có thói quen để vai trần trắng trẻo ra cho mọi người nhìn. Vốn cho rằng như vậy sẽ đủ sức để hấp dẫn ánh mắt Nhậm ma vương, nhưng vừa đến hội trường, tôi biết mình đã sai lầm.

Vô cùng sai lầm.

Đại sảnh khách sạn, bởi vì tổ chức buổi họp báo này, đã được trang trí rất sang trọng lộng lẫy, trừ dòng chữ “Buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của hãng rượu Missouri tại Trung Quốc” ra, thì xem ra đều rất giống tiệc rượu. Đề bữa tiệc rượu trở nên hoành tráng như thế này, tuyệt nhiên không phải là những cốc rượu lấp lánh, những bó hoa tươi, mà chính là phụ nữ.

Thật là mê người, những cô gái lộ ngực hở chân.

Thế là, đứng trong đám mỹ nữ rực rỡ này, tôi phát hiện hóa ra là mình không hấp dẫn chút nào, chẳng cần phí sức, tôi đã nhìn thấy ngay Nhậm Hàn đang bị đám mỹ nữ vây quanh, lắc lắc ly rượu đỏ trong tay nói gì đó. Bởi vì anh ta cứ đứng im bất động, nên cũng chẳng thể xác định được là chân đã khỏi hay chưa, nhưng tối nay Nhậm Hàn thực sự có đủ mê lực để hấp dẫn toàn bộ số mỹ nữ có mặt ở đây, bộ lễ phục đen đơn giản, áo sơ mi trắng, mái tóc rối, ma lực đang tỏa ra từ người anh ta, dường như chẳng quan hệ gì với vẻ ngoài, chỉ cần phối hợp đơn giản, cốt cách anh tuấn đẹp đẽ từ tận trong xương cốt Nhậm Hàn vẫn có thể toát ra ngoài.

Tôi đang ngây người nhìn thì Hồ béo chủ động đến trước mặt bắt chuyện. Buổi họp báo này, Hồ béo danh chính ngôn thuận trở thành nam chủ nhân chính của bữa tiệc, tôi đi cùng thế này tự nhiên cũng nhận được rất nhiều ánh mắt chú ý của mọi người.

Tôi giả vờ cười nho nhã, cuối cùng trong cả đám người cũng nhìn thấy cặp mắt bình thần của Nhậm Hàn, ừm ừm, rất tốt, giả vờ, xem anh còn giả vờ đến khi nào.

Tiểu Trinh, Tiểu Chí và hội buôn dưa sớm đã có hứng thú với chuyện của tôi và Hồ béo, thấy vậy liền chạy đến bắt chuyện.

“Tiểu Ngung Tử hôm nay thật đẹp, trước đây Lão Huyền nói cậu còn chưa hết tuổi dậy thì, bây giờ xem ra là giấu hết hàng ở bên trong.”

Tôi mỉm cười giả vờ khiêm tốn, thì nghe thấy tiếng Hồ béo cười bên cạnh: “Ồ, cô ấy có thể có hàng gì chứ? Chẳng phải là nhờ cái váy này sao. Ý, có phải là thuê ở đâu không?”.

“...” Trong chốc lát, người trong ba dặm vuông đều có thể nghe thấy điều chúng tôi nói.

Tôi che miệng nheo mày cười, cứ vãn lại cục diện: “Anh Hồ béo thật là thích nói đùa với em, đáng ghét quá!”.

“Anh Hồ béo? Đây là biệt danh của Càn tổng à? Hai người không phải trước đây đã quen biết?”

Tôi cười he he: “Cũng không coi là quen nhau lâu lắm, hai mươi năm nhỉ?”.

“Thanh mai trúc mã?”

“Đoán không tôi đâu!”

“Á! Càn tổng, anh từ nước ngoài trở về không phải là để tìm Tiểu Ngung Tử để kết hôn chứ?”

Tôi cũng nói đùa cùng mọi người, thoát một cái mọi chuyện đã từ “Tôi dùng mỹ nhân kế để câu anh Càn đẹp trai” phát triển thành “Càn tổng vượt nghìn dặm xa xôi về nước theo đuổi tôi”. Tôi vừa diễn kịch vừa nhìn Nhậm Hàn đang thản nhiên uống rượu, trong lòng rất nôn nóng, hoàn toàn bỏ qua sắc mặt càng ngày càng khó coi của Hồ béo.

Sự việc xảy ra rất lâu sau, tôi mới nghĩ lại Hồ béo dường như, hình như, đích xác là, đã nhắc nhở tôi, đừng có gọi cậu ta là “Hồ béo” trước mặt người ngoài, mà tôi đã phạm phải đại kỵ để dẫn đến cái bi kịch sau này.

Chủ đề từ từ được thay đổi, hội buôn dưa tập trung hết ánh mắt vào người Hồ béo.

“Càn tổng, chuyện của anh và Tiểu Ngung Tử hoàn toàn có thể dựng thành một bộ phim đó, anh cảm thấy Tiểu Ngung Tử giống loài động vật nào?”

“Mèo con.”

“Á! Thật không? Mèo con rất đáng yêu, rất ngoan ngoãn.”

Hồ béo nhếch môi lên, phủ nhận nói: “Không phải, là tôi muốn nói, cô ấy và mèo con rất giống nhau, đều leo cây rất giỏi.”

Nghe thấy lời này, tôi thầm than không ổn, muốn ngăn lại nhưng đã muộn, Hồ béo cười gian trá nói: “Tôi còn nhớ trước đây Tiểu Ngung Tử thường đánh nhau với con trai, sau đó bị vây lại tấn công thì bỏ chạy, chạy không được liền trèo lên cây.

Trong sân của khu chúng tôi không có thằng con trai nào leo cây nhanh hơn cô ấy”.

Tôi líu lười, dùng sức kéo cậu ta: “He he, anh Hồ béo”.

Lời này còn chưa nói xong Hồ béo lại nói: “Mọi người còn không biết đâu, lúc nhỏ cô ấy còn thích học sinh trung học nhà người ta, còn trèo tường xem người ta tắm”.

...

Đời người, nếu như cứ diễn ra như kế hoạch đã định thì còn gì là đời người?!

Nhưng mà, cuộc sống của tôi có phải cũng bi thảm quá không, vốn dĩ muốn nhân buổi họp báo này phô trương để làm cho Nhậm ma vương ghen, nhưng bây giờ, chưa thấy ghen đâu, trái lại những chuyện xấu của mình còn bị người ngoài biết hết.

Ngoài đại sảnh, tôi kéo tay áo Hồ béo mà chỉ hận không thể cắn chết anh ta: “Cậu là tên đại khốn nạn, nếu như còn nói những chuyện trước đây ra nữa mình sẽ không khách khí nữa!”.

Ai ngờ, Hồ béo nghe thấy vậy thì cười ngặt nghẽo: “Cậu muốn nói, cứ tự nhiên”.

“Cậu...”

Tôi còn chưa nói xong, Hồ béo đã quay người đi vào trong, một chân vừa chạm vào đến cửa, chậm rãi quay đầu lại nói: “Chỉ là chúng ta đấu qua đấu lại như vậy, dường như chẳng giống cặp tình nhân đang yêu nhau đâu!”.

Uy hiếp, sự uy hiếp trắng trợn! Hóa ra Hồ béo sớm đã nhìn thấy mưu kế của tôi, biết được tôi lợi dụng cậu ta để làm Nhậm Hàn tức, bây giờ lại tính lấy chuyện này để báo thù tôi? Cái gì mà phá trúc mã, lạn trúc mã, lão nương đây không làm nữa!

Quay lại đại sảnh, tôi thấy Nhậm Hàn đang nói chuyện rất nhiệt tình với một phụ nữ mặc váy đỏ, cô ta vừa nhìn đã thấy rất bốc lửa, chiếc váy dài đến đùi, phần ngực cũng lộ ra quá nửa, vào giờ phút đó, cô ta chẳng biết cố ý hay vô tình xóc lại chiếc váy lại ngồi xuống trước mặt Nhậm Hàn nói chuyện. Nhậm Hàn chỉ hơi hơi liếc mắt, thì lập tức có thể nhìn thấy hết.

Tôi lặng thinh, cố kìm lửa giận và nhìn sang phía khác, Hồ béo và sếp tổng đang nâng cốc nói chuyện, nhìn cốc của hai người họ đã sắp cạn, tôi liền nghĩ ra một kế, lén đi về phía bàn phục vụ, tìm thấy loại cocktail màu xanh liền cầm hai cốc, sếp tổng và khách uống rượu xong, tôi thân là nhân viên, đi đến đưa hai cốc không quá đáng quá chứ?

Nghĩ đến đây, tôi nhìn trái ngó phải, thấy không có ai nhìn mình mới lén lấy vũ khí bí mật trong túi ra - một chai dầu gió. May mà hôm nay tôi sợ không khí của buổi họp báo không tốt sẽ đau đầu, nên mang dầu gió đi, bây giờ, đúng là có tác dụng lớn trong trò này.

Người đã dùng qua loại thuốc này đều biết, dầu gió màu xanh, cho vào trong loại cocktail màu xanh này sẽ không thể phát hiện được ra, chỉ là, uống vào mùi vị sẽ không giống, là lá la! Hồ béo đáng chết, để xem cậu phá hoại chuyện tốt của tôi sẽ bị tôi xử thế nào đây!

Làm xong chuyện xấu, tôi lại lén lút nhét chai dầu gió này vào túi, đang bung cốc muốn đi về phía sếp tổng, thì có người gọi: “Này mặt tròn kia, mang rượu lại đây.”

Vì tiếng này hướng về phía tôi, tôi cũng theo phản xạ nhìn trái ngó phải, bỗng chốc đã nghe thấy giọng đối phương đã to lên gấp ba lần: “Chính là gọi cô đó!”.

Tôi nhìn ngây ra về phía phát ra giọng nói, hóa ra là cô nàng bốc lửa mẫn kinh kia, còn Nhậm Hàn đứng sau cô ta thì nghi hoặc nhìn tôi bằng vẻ mặt sâu không thể đoán. Lấy lại ý thức, tôi cúi đầu nhìn trang phục đang mặc trên người, ý gì vậy? Bảo tôi mang rượu đến, trông tôi giống nhân viên phục vụ lắm sao?

Mất cô ta thực sự không tốt hay là cố ý khiêu khích?

CHƯƠNG 37

DẦU GIÓ

“Còn ngày ra đó làm gì, đến đây đi!” Cô ta vẫy vẫy tay về sót ruột, tôi đang không biết phải làm thế nào thì một nhân viên phục vụ bên cạnh đã đi đến trước mặt tôi, cười ngượng ngập nói: “Ngại quá, đưa cho tôi nhé”. Nói xong, nhân viên đó liền cướp luôn cái cốc trên tay tôi đi về phía đó.

Lúc đó, tôi mới phát hiện ra, hóa ra không phải là mắt của cô ta không tốt, cũng không phải là có ý khiêu khích, mà là chiếc váy màu đen của tôi được phối thêm một chút đường viền trắng trên vai giống như bộ trang phục của nhân viên phục vụ, nên cũng chẳng thể trách được cô ta lại tưởng tôi là người rót rượu.

Điều này khiến tôi làm sao có thể chịu đựng được đây? Tôi thầm oán hận nhìn Nhậm Hàn đang cười tủm tỉm, đối phương chẳng thèm để ý đến tôi, chẳng buồn liếc tôi một cái. Tôi day dứt vạn phần, đợi nhân viên phục vụ đi xa, mới đột nhiên ý thức được cốc cocktail có vấn đề.

Vốn dĩ, tôi chỉ định chinh Hồ béo, ai bảo cậu ta dám bỡn cợt tôi, cứ coi như tôi có bỏ xuân được vào trong rượu, để lừa dục vọng của Càn tổng tài anh tuấn đẹp trai bốc ra toàn thân, thì sau sự việc đó cậu ta cũng chỉ mắng chửi tôi vài câu là xong, nhưng bây giờ, rượu lại được đưa đến tay cô nàng bốc lửa kia, trong thoáng chốc mồ hôi đã ướt sũng cả lưng tôi.

Đợi đến khi tôi hoàn toàn bừng tỉnh lại, cô ta đã nâng cốc định uống, thấy vậy tôi liền nuốt nước mắt xông đến trước mặt cô ta, hét lớn: “Dừng...”.

Bởi vì quá kích động, giọng nói của tôi không những thô thảm, mà còn cao đến dị thường, tất cả mọi người tham gia bữa tiệc đều hướng sự chú ý về phía chúng tôi. Nước mắt tôi giàn giụa, tại sao người xui xẻo luôn luôn là tôi?

Cô ta lấy lại được sự bình tĩnh, vô cùng kinh ngạc nhìn tôi nói: “Cô... cô... cô định làm gì vậy?”.

Cô ta uống cốc cocktail này vào tôi sẽ chết, nhưng bây giờ mà cướp cái cốc đó thì tôi cũng sẽ chết, ngang hay dọc đều chết, nhìn thấy sắc mặt khó coi của sếp tổng phía xa, trong lòng tôi thậm chí tính toán xem chết thế nào thì sẽ dễ nhìn hơn một chút, cuối cùng, tôi vẫn cắn răng lựa chọn cách thứ hai.

“Xin lỗi chị.”

“Sao?” Cô ta kinh ngạc nhìn tôi, không đợi cho cô ta nói tiếp, tôi đã gạt phăng cốc rượu đó đi.

Choang, choang! Chiếc cốc chân cao văng ra tạo thành một đường đẹp mắt, rơi xuống vỡ vụn dưới nền đá, sàn lênh láng những chất dịch xanh lấp lóa. Các vị khách vừa định thần lại, tập trung ánh mắt nhìn về phía này, tôi nhắm mắt lại, hiểu rất rõ rằng: Hôm nay, mình hoàn toàn nổi tiếng rồi.

Cô ta vô cùng kinh ngạc, ngây ra nhìn chiếc cốc vỡ trên sàn hai giây, hoảng hốt nhìn về phía tôi, kêu lớn. “Trời ơi, cô là người của bộ phận nào vậy? Thật không biết lễ phép gì cả, quá mạo phạm, quá thất lễ...” Đợi cô ta nói xong n cái “quá xx”, tôi day dứt, do dự không biết nói thế nào.

Tôi cười hì xoa xoa mũi, dáng vẻ như một học sinh tiểu học hồi hận thật lòng khi biết mình mắc lỗi: “Xin lỗi, thực ra là tôi muốn nói với chị tôi đã uống chiếc cốc đó, muốn đền đổi cho chị chiếc khác, nhưng vừa rồi căng thẳng quá, mới đụng phải chị”.

“Cô căng thẳng? Tôi thấy cô cố ý thì có! Nói đi, cô tên là gì?”

Mặt tôi trắng bệch, so với ngực của cô ta và cả ba vòng của cô ta nữa thì tôi hoàn toàn không so sánh được, lại còn định hỏi tên phòng của tôi, chuẩn bị tìm cấp trên của tôi tố cáo sao?

Nhậm Hàn từ nãy vẫn đứng im ở một bên không nói gì giờ háng giọng nói: “Thẩm tiểu thư, bớt giận”.

Tôi trừng mắt nhìn Nhậm ma vương: “Hừm hừm”, tôi tưởng anh á khẩu không nói được nữa chứ.

Nhậm ma vương trừng mắt nhìn trả: Gây ra chuyện lớn thế này, quay về tôi sẽ xử lý cô.

Tôi tức giận nhìn, tiếp tục lờm anh ta một cái: Tôi chẳng sợ anh, anh cũng chẳng phải là cấp trên của tôi.

Ánh mắt Nhậm ma vương u ám: Đợi đó đi.

Thím Thẩm kia nhìn thấy hai chúng tôi đầu mày cuối mắt với nhau, vô cùng không hài lòng chen vào giữa hai chúng tôi ríu ra ríu rít: “Hàn, cô ta ở bộ phận nào trong công ty cậu? Thật chẳng ra làm sao cả! Lại làm hỏng ly good conversation của chúng ta rồi”.

Tôi nổi hết cả da gà, Nhậm Hàn khó xử vẫn phải cười nói: “Cô bé này vừa vào công ty, không hiểu quy tắc, Thẩm tiểu thư không cần để ý đến cô ấy đâu, tôi xin kính một ly”. Nói xong, sớm đã biết ý bùng một cốc cocktail

mới đến, thím Thẩm nhướn mày vui vẻ nhận lấy, coi như nể mặt Nhậm Hàn, bỏ qua cho tôi.

Hai người cụng ly với nhau, cùng nói “Cheers”, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, uống một hơi cạn. Tôi hận đến điên người, nhưng lại phát hiện ra trước khi uống Nhậm Hàn hơi hơi nhăn mày lại, dường như vô cùng không hài lòng với hương vị của cốc cocktail, tôi nghiêng đầu suy nghĩ: Lẽ nào sếp tổng lại bủn xỉn quá mức, đến cocktail cũng mua loại rượu chất lượng thấp, cho nên Nhậm thiếu gia quen uống những loại rượu tốt nhất mới cảm thấy không thoải mái đến vậy?

Đang suy nghĩ, uống rượu xong Nhậm Hàn bắt đầu ho dữ dội, rồi vội nói hai chữ “thất lễ” sau đó kéo tôi chạy về phía phòng nghỉ.

Cái gọi là phòng nghỉ này, thực ra là sếp tổng thương xót cho các nhân viên từ cấp giám đốc trở lên, và thuê những phòng này cho họ trong khách sạn. Nhưng theo như tôi được biết, thực ra căn phòng đó là phòng mà khi bàn việc hợp tác với phía khách sạn, sếp tổng đã bắt họ tặng. Đến phòng rồi, Nhậm Hàn đã ho đến đỏ hoe cả mắt, suýt chút nữa là chảy nước mắt.

Từ trước đến nay tôi chưa từng thấy Nhậm ma vương như thế này, mặc dù lần trước, khi chân bị thương, tôi đưa anh ấy đi bệnh viện thay thuốc, gặp phải cô y tá vụng về xử lý vết thương khiến anh dù rất đau nhưng cũng chỉ hơi hơi nhăn mày, bây giờ lại ho đến mức không đứng thẳng nổi người thế này, tôi đoán chắc không nhẹ, vừa đi rót nước vừa giúp anh ấy vỗ lưng.

Ước chừng khoảng năm sáu phút sau, Nhậm ma vương mới từ từ thở được, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Bạch! Ngưng!”. Lời vừa dứt, tôi đứng cứng đờ tại chỗ không cách gì cử động nổi, trong miệng Nhậm Hàn lại có mùi dầu gió.

Đây...

Tôi chẳng còn lời nào, đầu óc hơi lơ mơ ý thức được hoàn cảnh của mình bây giờ rất nguy hiểm, muốn chạy nhưng chân không bước nổi, cứ đứng nguyên tại chỗ bất động. Nhậm ma vương nổi giận đùng đùng, mắt nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống: “Cô đã bỏ gì vào trong rượu?”.

Tôi lặng lẽ rơi nước mắt, dường như đã hiểu rõ nguyên nhân.

Nếu như tôi đoán không nhầm, anh minh như Nhậm ma vương chắc là lúc bắt đầu thấy nhân viên phục vụ cướp ly rượu trong tay tôi đã nhìn thấy có điều bất thường. Cho nên khi rượu được đưa đến tay của hai người, thì đã ngầm giữ lại ly rượu cảm thấy có vấn đề cho mình.

Nếu như tôi không quá kích động xông đến làm hỏng chuyện, Nhậm

Hàn có thể tùy ý viện cớ, cầm ly rượu đó đi ra khỏi hội trường, tất cả đều bình an vô sự. Nhưng tôi lại xông đến, còn đắc tội với thím Thẩm. Nhậm Hàn vì bảo vệ cho tôi dập tắt cơn thịnh nộ của khách hàng, đành phải cắn răng uống hết cốc cocktail pha dầu gió đó.

Tôi nhìn thấy dáng vẻ cố nhịn cơn ho của Nhậm Hàn cảm thấy vô cùng hổ thẹn áy náy.

Chẳng trách được vừa rồi Nhậm Hàn uống rượu lại cau mày.

Chẳng trách được vừa uống xong đã kéo tôi bỏ chạy.

Chẳng trách được cả quãng đường cứ ho không ngừng.

Chẳng trách...

Tôi vận ngón tay. “Xin lỗi, tôi không biết...”

Nhậm Hàn chặn lời của tôi lại, khoanh tay trước ngực dáng vẻ cao vờn vờn: “Xin lỗi là xong à?”

“Tôi không cố ý, vốn dĩ tôi muốn...”

“Muốn thế nào không quan trọng, quan trọng là kết quả bây giờ.”

“Sau này tôi...”

Nhậm Hàn xua tay, chán nản nhắm mắt lại. “Tôi không thích người khác nói suông.”

Tôi ghen giọng, như thế này không được, như thế khác cũng chẳng xong, vậy phải làm thế nào đây?

Nhậm Hàn nhìn tôi, ngữ khí điềm đạm: “Bạch Ngung, cô lấy lòng mọi người là để thu hút sự chú ý của Càn Trần Cẩm đúng không?”

Tôi im thít, trong lòng bỗng chốc vui như hoa nở. Câu nói này tuy nói lòng vòng rắc rối, nhưng ngay cả thím dọn vệ sinh dưới lầu cũng có thể ngửi thấy mùi vị ghen tuông trong đó! Xem ra hôm nay cũng không phải là thất bại hoàn toàn, nghĩ đến đây, tôi tương kế tựu kế: “Thực ra, tôi và Hồ Béo đã quen nhau từ rất lâu rồi”.

“Thanh mai trúc mã?” Nhậm Hàn nheo mắt, cười lạnh lùng nói: “Rất tốt”.

Tôi đang muốn nghiêm túc nói thêm chút gì, thì đỉnh đầu đã bị bóng đèn nặng nề bao phủ, vừa ngẩng đầu lên, môi đã bị giữ chặt, đã có kinh nghiệm của lần trước, tôi không giằng co gì, đầu óc tê dại, trong đầu còn vang lên tiếng nổ “đoàng” rồi bỗng chốc tất cả trống rỗng. Tôi chỉ là muốn lợi dụng Hồ Béo để khiến cho Nhậm ma vương tức, nhưng không ngờ Nhậm ma

vương lại là người theo trường phái hành động, biểu lộ sự ghen bằng nụ hôn.

Nhậm Hàn ôm lấy tôi, ra sức ngấu nghiến như quên tất cả các chuyện khác. Giữa làn môi truyền đến cảm cảm giác hơi đau do bị cắn nát, tôi mở to mắt tức giận: “Lẽ nào Nhậm Hàn cầm tinh con thỏ, lại còn cắn tôi!! Nhậm thỏ đen thấy mắt tôi mở to, tứ chi khua khoắng loạn xạ, đưa lưỡi vào từng chút từng chút chiếm lĩnh hết khoang miệng của tôi sau đó mới cười gian trá thả tôi ra: “Em mở mắt to như vậy để làm gì, anh có ăn thịt em đâu”.

Tôi đẩy Nhậm Hàn ra, lão đảo đi đến trước gương nhìn, sụp đổ hoàn toàn. Môi tuy chỉ hơi sưng lên, nhưng tôi và Nhậm ma vương vừa mới cùng nhau chạy đi trước ánh mắt trừng trừng của bao nhiêu người, bây giờ quay lại miệng lại sưng thế này, ai cũng có thể nhìn ra sự khác lạ.

Tôi tóm lấy đồ vật trên bàn trang điểm thuận tay ném, Nhậm Hàn tránh không kịp, bị đập đúng giữa trán, trong chốc lát trán Nhậm Hàn đã sưng tím lên, sắc mặt đen như đáy nồi.

Tôi hoảng hốt chạy lại, kiễng chân lên xem tình trạng vết thương. “Xin lỗi, có phải là rất đau không?”

Lần này Nhậm Hàn chẳng buồn “hừm” một tiếng, hất tay tôi ra khỏi trán tức giận quay đầu: “Đừng động vào tôi”.

Cánh tay của tôi cứng đờ giữa không trung, nói không nổi sự ngượng ngùng, Nhậm Hàn giận thật rồi.

Tôi cẩn trọng đi đến bên cạnh Nhậm Hàn, cắn chặt môi về hồi lỗi: “Xin lỗi, em chỉ là lo lắng lát nữa ra ngoài người khác nhìn thấy”.

Mặt Nhậm Hàn u ám, không đoán được là đang nghĩ gì, chỉ mím chặt môi không nói gì.

Tôi đi qua đi lại bộ dạng đáng thương, rồi ngồi xuống bên cạnh Nhậm Hàn. “Vừa rồi em giận đối với anh, không ngờ rằng khách sạn lại thất đức thế này, lại đặt thứ vũ khí nguy hiểm như cái máy sấy này ở trong phòng!”

Nhậm ma vương vẫn không thèm chú ý đến tôi, không chịu bỏ cuộc, tôi chọc vào vai anh ấy nói: “Em sai rồi, đừng giận nữa mà, quay lại đây em xem vết thương có nghiêm trọng không. Hay là chúng ta gọi 120?”.

Cơ thể của Nhậm Hàn rõ ràng hơi run run lên, thấy câu chuyện cười nhạt nhẽo này có phản ứng, tôi lại dùng ngón trỏ chọc chọc anh ấy. “Được rồi, em thừa nhận, thực ra em và Càn Trần Cẩm chẳng có quan hệ gì cả, anh xem vừa rồi cậu ta dim hàng em như vậy, em mới muốn lấy cocktail để chinh cậu ta, ai biết được anh...”

Chưa nói hết câu, Nhậm Hàn đột nhiên quay mạnh người lại như con mãnh thú, nhào đến, đè lên, một loạt các động tác đó đều làm rất có trình tự, tôi sững lại dưới thân phận của kẻ bị động. Nằm trên giường, tôi chớp mắt ngốc nghếch. Trời ơi, đây là chuyện gì vậy?

“Bạch Ngung...” Cặp mắt đen láy của Nhậm Hàn càng lúc càng sâu thẳm, phủ người lên không để cho tôi có cơ hội chạy. Sau một nụ hôn rất dài, tôi thở dốc, đầu óc trống rỗng chưa kịp suy nghĩ gì, Nhậm Hàn ngừng lại một chút, hơi thở nóng hổi phả vào bên tai chậm chậm xâm nhập vào trí não tôi.

Đầu lưỡi không ngừng quét qua khắp các chỗ trên da thịt tôi, Nhậm Hàn nói: “Bạch Ngung, hôm nay em dùng nước hoa?”.

CHƯƠNG 38

ĐỘC DƯỢC NỬA ĐÊM

Midnight Poison, còn gọi là Độc Dược Nửa Đêm, là một loại nước hoa của Pháp dành cho phụ nữ. Sở dĩ gọi là độc dược, là bởi vì Midnight Poison có mùi hương thơm nồng nàn của hoa hồng đen nở vào giữa đêm và tỏa ra mùi thơm chí mạng, nguy hiểm mà đẹp đẽ, khiến cho đàn ông không cách gì kìm chế được mình.

Nói cách khác, nước hoa Midnight Poison sẽ kích thích hoóc môn nam giới của đàn ông, đó là sự kích thích tự nhiên nhất. Dùng ngôn từ quảng cáo tiêu chuẩn là: “Sự hấp dẫn mê người, mang hai ta đến bên bờ hoan lạc”. Có trời xanh biết, nếu như tôi biết xịt nước hoa độc dược là có tác dụng này, lúc đầu dù cho Xán Xán có cầm dao kề cổ tôi cũng không dùng.

Nếu có thì trách các thầy cô giáo từ nhỏ đã dạy chúng tôi phải “cần cù tiết kiệm”, tuổi thanh xuân đẹp đẽ của tôi đã bị hủy diệt vì bốn chữ này.

Vốn dĩ, sau khi đến ở chỗ Xán Xán, Ultraman vì phải chuyển nhà mấy lần nên bị rối loạn thói quen đi vệ sinh, không phải cạnh sofa thì lại đi dưới gầm giường, chỗ nào cũng lưu lại các sản phẩm của nó. Tôi phát hiện mỗi lần Xán Xán dọn vệ sinh xong liền lấy nước hoa xịt khắp những chỗ dính nước tiểu.

Không hỏi thì không biết, hỏi rồi mới giật mình. Hóa ra đây là lọ nước hoa Tiêu Tiêu mua từ Pháp về làm quà tặng cô ấy, Xán Xán lại chê mùi quá nồng, chẳng bao giờ sử dụng. Ultraman chuyển đến, hóa ra lại có chỗ dùng. Tôi thấy tiếc rẻ thứ đắt đỏ đó, nên trước khi đến khách sạn đã lén xịt một chút.

Thực ra, vốn dĩ tôi dùng nó chỉ vì: Cho con Ultraman dùng chẳng thà để tôi dùng. Nhưng từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ qua, loại độc dược này không những có tác dụng với Ultraman, mà với Nhậm Hàn cũng... khụ khụ, có tác dụng rất lớn.

Nhậm Hàn nhân lúc tôi đang suy nghĩ, đến mức tôi lòng buồn vời vợi, chân tay mềm nhũn thì hít một hơi thật sâu, thở nặng nề bên tai tôi rồi nói: “Midnight Poison?”. Rồi hình như hơi dừng lại một chút, mắt mới sáng lóe lên nói: “Bạch Ngung, đây đều là em ép anh...”.

Nói xong, anh ta lại ép chặt tôi xuống lần nữa, vì bị anh ta đè lên, tôi không kìm được tiếng kêu kinh hãi, nhưng lời vừa đến miệng, nụ hôn dường

như lại lần nữa trói buộc tôi, không thể nói dối được, sự trói buộc đó thật là mê hồn. Tôi cảm nhận rất rõ Nhậm Hàn càng lúc càng gấp gáp, dự cảm được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng lại chẳng giằng co hay có bất kỳ chút phản kháng nào. Trong thoáng chốc, đầu óc tôi trống rỗng, chẳng cách nào suy nghĩ được.

Nụ hôn của anh ấy đau đớn nhưng ngọt ngào. Không khí càng lúc càng như đặc lại, lúc cao trào khiến tôi cảm thấy hai chúng tôi như hai chú cá vui vẻ đang tự do bơi lội quần quýt.

Y phục trên người như những nụ hoa đã nở, những sợi bông bung ra cũng giống như thể lực bị hút cạn, sau sự đau đớn mệt mỏi là cảm giác hạnh phúc trào dâng.

“Mm...” Đợi sau khi giữa kẽ răng phát ra tiếng rên, tôi mới ý thức được âm thanh này bất bình thường như thế nào.

“Bạch Ngung!” Nhậm Hàn từ từ ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm rực lửa. “Nhớ phải chịu trách nhiệm với anh.”

...

Sau khi sự việc kết thúc, Nhậm ma vương hiếm có khi biểu hiện sự quan tâm của anh ấy với cấp dưới đã ôm tôi đi vào phòng tắm.

Thời gian tắm rửa này dài hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của tôi, cuối cùng tôi thực sự không gượng nổi nữa, nên mơ mơ màng màng nằm trong lòng người nào đó ngủ trong bồn tắm. Sau đó, Nhậm Hàn tắm rửa sạch sẽ cho tôi như thế nào, ôm tôi quay về giường ra sao, tôi cũng chẳng biết, tôi chỉ biết, khi tôi tỉnh lại bên cạnh giường đã trống không, phòng cũng trống không.

Nhậm Hàn đi rồi.

Tôi khó khăn đi lại trong phòng ba vòng, sau khi biết chắc Nhậm Hàn đã đi, tình cảm trong lòng nhất thời cũng cảm thấy hụt hẫng như mất mát cái gì đó. Phản ứng đầu tiên của tôi là, Nhậm ma vương chơi cấp dưới xong, truất ngựa truy phong rồi.

Ăn mặc chỉnh tề, nhìn vết tích vẫn còn lưu lại chiếc ga giường, nhớ đến cảnh mấy tiếng trước tôi và ai đó còn lăn qua lăn lại... đại não đã khôi phục lại, tự nói với mình, hình như chạy trốn thể này không hợp với cá tính của Nhậm ma vương?

Tôi đang cân nhắc xem có cần gọi điện cho đối phương không, thì điện thoại bàn vang lên.

“Nhậm Hàn!” Tôi vui vẻ nhắc điện thoại lên, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lịch sự của phụ nữ. “Xin chào, tôi ở quầy phục vụ, xin hỏi Bạch tiểu thư dậy rồi phải không?”

Tôi trề môi, cảm giác thất vọng càng tăng lên: “Không tỉnh cũng bị các cô làm ồn cho tỉnh rồi”.

Nhân viên dưới quầy phục vụ dường như cũng cảm thấy sự ngượng ngùng, cười he he hai tiếng nói tiếp: “Thật là ngại quá, bởi vì trước khi đi Nhậm tổng đã dặn dò, nhất định phải gọi cô dậy trước tám giờ, bảo chúng tôi mang bữa sáng lên”.

Tôi cứng lưỡi, nghĩ thật là chu đáo, sợ tôi đói hỏng dạ dày? Nhưng mà phải công nhận, trải qua một trận vận động kịch liệt, tôi thực sự thấy có chút đói rồi. “Vậy Nhậm Hàn đâu? Anh ấy đi đâu rồi?”

“Chuyện này, thật ngại quá, chúng tôi cũng không rõ. Chỉ biết Nhậm tổng có bảo chúng tôi đặt giúp anh ấy vé máy bay đi Anh.”

Anh ta chạy thật rồi, “hừm”! Tôi lại khiến người ta sợ như vậy sao?!

Diễn đàn Chân Trời.

Sau khi quan hệ với bạn, sếp bạn liền chạy mất tăm tích, vậy có nghĩa là gì?

Reply 1: Chúc mừng bạn, bạn bị vứt bỏ rồi.

Reply 2: Đáng đời! Kẻ thứ ba như loại chủ topic cô bị vứt bỏ cũng là đáng đời, cô còn ít tuổi, tại sao lại đi phá hoại cuộc sống hôn nhân của sếp các cô? Là vì thăng chức? Tăng lương? May cho cô biết làm ID mới, thiết lập lá chắn, nếu không lão nương đã làm thịt cô rồi!

Reply 3: Reply 2 ăn thuốc nổ à? Vừa nhìn đã thấy là bị kẻ thứ ba chen chân rồi, ngộ nhờ chủ topic cũng là người bị hại thì sao? Thông thường trong tình huống này, chúng tôi sếp bạn có chút suy nghĩ cho bạn, hoặc là cuối cùng có chút ăn năn. Chủ topic, quên chuyện này đi bắt đầu lại từ đầu.

Reply 4: Tình yêu và tình dục của đàn ông vốn dĩ rất khó phân rõ, anh ta trốn cô không thấy bóng dáng đâu, hoặc là sợ cô bám riết anh ta, hoặc là sợ cô uy hiếp anh ta. Hai người phát sinh quan hệ trong hoàn cảnh nào vậy? Không phải ép buộc đúng không?

Reply 5: Còn có một khả năng, chủ topic năng lực của bạn không đủ, cho nên sếp của bạn thử dùng qua một lần đã muốn trả hàng rồi, ha ha!

Reply 6: Con gái bây giờ điên hết rồi thì phải? Không cặp với kẻ có tiền thì lại đi dụ dỗ ông chủ ở công ty, sếp của các cô chạy mất tăm, cũng là vì tốt

cho các cô, cô lại không biết xấu hổ, còn lên mạng phô mặt ra!

...

Nhìn thấy cả chuỗi từ khiển trách “kẻ thứ ba” và “cặp đại gia”, nước mắt tôi tràn trề, mọi người trong topic này đã nghĩ sai hoàn toàn rồi. Tát vào mặt mình hai cái, sao tôi lại nghĩ đến việc đi viết cái topic này chứ? Đây chẳng phải là tự hủy hoại mình sao? Nhưng mà, nếu không như thế, tôi có thể tìm ai để hỏi ý kiến đây?

Xán Xán nghỉ phép năm, đi du lịch hưởng tuần trăng mật cùng với Tiêu Tiêu, Sâu gần đây mang thai, rất ít lên mạng. Hội Thương Cúc, bỏ đi, đó là đám phụ nữ đối trong truyền thuyết, tôi không muốn làm chuột bạch thí nghiệm. Tạp chí ư? Chuyện này nếu mà nói ra, xem như tôi có thể thu dọn đồ đạc mà ra đi rồi.

Trong cuộc sống bi thảm của tôi, người đàn ông nói bắt tôi phải chịu trách nhiệm đã bỏ chạy rồi, thật là sự sỉ nhục quá lớn! Đáng buồn nhất là, người khác sau chuyện tình một đêm thì chia tay trong êm đẹp, Nhậm Hàn đến một câu cũng chẳng nói biến mất không thấy tăm hơi đâu, để lại cho tôi chỉ là một bữa sáng thịnh soạn. Càng thịnh soạn tôi càng thấy đau lòng, đến mức không thể chịu nổi sự tức giận không thể gọi tên này.

Đây là đạo lý gì vậy chứ!

Tôi vẫn không muốn bỏ như vậy, người khác xong chuyện ít nhất còn được chút tiền, mua cái này cái khác, Nhậm Hàn khôn nạn lại chỉ cho tôi có một bữa cơm, cho vào trong bụng rồi cuối cùng chẳng phải cũng tiêu hóa hết sao? Cho nên, tôi vô cùng có chí khí đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn bữa cơm kia như thế nào, chua xót quay về nhà.

Trong cái rủi có cái may, ít nhất là lần này không đến mức tất cả mọi người đều biết, không để đến lúc sắp kết hôn người mới chạy mất, cũng coi như đã để lại thể diện cho Bạch gia chúng tôi rồi, hơn nữa chẳng biết là Nhậm Hàn đã thực hành với bao nhiêu phụ nữ mà có thể bồi dưỡng được kỹ thuật cao siêu tuyệt diệu như vậy, bởi vì tôi chẳng có chút kinh nghiệm gì. Đêm đó đúng là chẳng biết ai may ai xui nữa.

Thế là, tôi như mới được khai sáng gọi điện thoại cho mẹ, điện thoại vừa thông đã nghe thấy tiếng mẹ cầu nài: “Đáng chết, dám ngắt điện thoại của mẹ! Con nghĩ tắt điện thoại có thể trốn tránh trách nhiệm à? Mẹ nói cho con biết, bố con đã hạ lệnh bắt giữ rồi, chuyện mẹ cho con vay hai vạn ông ấy cũng biết rồi, con mau về nhà một chuyến giải thích cho rõ đi...”.

Tôi để ống nghe ra cách tai đến n mét, vẫn nghe thấy rất rõ, tặc lưỡi, tôi mới âm ỨC nói: “Gần đây con nghèo khó, cho nên không có tiền nạp thẻ”.

Thực ra, con như vậy cũng là do mẹ ép đó. Nghe nói chuyện mẹ lén cho tôi mượn tiền, bố vốn dĩ không biết. Kết quả gần đây mẹ ra ngoài uống rượu với mấy người chị em, về nhà cao hứng mới đem nói hết ra. Bố nghe thấy việc tôi sống ở ngoài chẳng nổi tiếng gì, lại còn thiếu nợ một khoản lớn, cho rằng tôi làm mất mặt Bạch gia, nổi giận lôi đình.

Mẹ hết cách, lại quay lại ép tôi trả nợ, lúc mới đầu tôi còn ha ha, he he trả lời hai tiếng, mấy ngày nay nhân lúc công ty nghỉ tập thể ba ngày, tôi liền khóa máy tắt điện thoại, ông trời cũng chẳng tìm nổi tôi. Tôi bây giờ đến chỗ ở cũng là ăn nhờ ở đậu, khoản tiền hai vạn này đột nhiên đòi trả.

Mẹ chửi đủ rồi chất vấn: “Vậy sao bây giờ con lại mở máy?”.

Tôi thành thật gật đầu: “Vâng, mọi người nạp tiền cho con, con cũng mở máy”.

“Con là đồ xấu xa, đúng là báo hại rồi!”

Lại bỏ ống nghe ra xa thêm lần nữa, ước chừng chị bên kia đã phát tiết đủ rồi, tôi cười hì hì nói tiếp: “Mỹ nữ già, bảo với ông xã của mẹ, phương án trả tiền lần trước ông ấy đề nghị, con đồng ý”.

CHƯƠNG 39

RA MẮT

Tuần trước, bố biết việc tôi mượn tiền, sau khi nảy ra ý định đòi nợ, đã đích thân lái chiếc BMW đến dưới phòng làm việc của tôi. Tôi bị ép vào đường cùng, ngồi trên xe chăm chú nghe Bạch tổng tài đưa ra các phương án thanh toán.

Phương án 1: Bỏ công việc ở tạp chí, quay về tập đoàn Bạch Thị cùng ông làm việc, lấy tiền lương trả nợ.

Phương án 2: Nội trong vòng một tuần phải trả hết hai vạn, nghĩ đến quan hệ máu mủ, tiền lãi có thể bớt cho tôi.

Phương án 3: Giao Ultraman ra, làm vật thế chấp cho nhà họ Bạch.

“Còn phương án nào khác không?” Tôi chớp mắt, giả bộ đáng thương.

Người bố đẻ ra tôi, ông nghĩ gì tôi còn không biết sao? Bạch tổng tài luôn tự nhận mình là cao thủ đàm phán chính là đầu tiên đưa ra các phương án khiến bạn không thể chấp nhận được, khiến cho đối phương bị dồn đến đường cùng, sau đó mới chỉ cho họ thấy con đường có ánh sáng.

Nghe thấy vậy, quả nhiên bố cười sáng khoái, vỗ vai tôi làm bộ mặt hiền từ nói: “Đương nhiên là có, con là con gái độc nhất của bố, bố sao có thể ép con vào đường cùng?”

“Vậy xin bố chỉ giáo.”

“Gần đây tập đoàn Bạch Thị đang tiến hành kế hoạch hợp tác dài hạn với một doanh nghiệp nước ngoài, nhưng còn đang thiếu chút lửa, hai bên chưa đủ tín nhiệm nhau, vừa hay nhà đó có một đứa con trai, bố muốn nhờ đứa con gái bảo bối giúp chút.”

“Sao?” Tôi mở to mắt có chút hoang mang, giúp chút? Đây là... cho nên nói, bố à, coi bố là lão trọc phú có gì không đúng đâu! Sao phải là bộ nho nhã chứ, nói gì mà lòng vòng vậy.

Bố thấy tôi nghe không hiểu, tức giận nói: “Chính là bảo con đi xem mặt! Thích hợp thì liên hôn cho bố! Nói chuyện với mấy người không có văn hóa các con thế này chẳng có cách nào cả”.

Sao tôi lại được người bố thế này sinh ra chứ!

Bạch tổng tài, ít nhất thì con cũng là sinh viên tốt nghiệp đại học chính quy đó.

Bởi vì trái tim đang vụn vỡ vì chuyện bỏ chạy của Nhậm Hàn, tôi nói với mình, nhất định không thể treo chết khô trên một cái cây, càng huống hồ là đây còn là cái cây vẹo cổ. Xem mặt một là trả hết nợ, hai là giúp cho bố, dù gì cũng chỉ là đi xem xem, không thích thì đến khi đó có thể nói với bố một tiếng, uống một cốc cà phê đôi được hai vạn tệ, tôi càng nghĩ càng thấy đáng giá, liền đồng ý.

Hôm tôi đi xem mặt, Nhậm Hàn vẫn không thấy nhắn tin hay gọi điện, tuyệt vọng tắt máy đi, tôi trang điểm nhẹ, đến quán cà phê sớm một chút đợi đối phương.

Vừa gọi cốc capuchino, thì nghe thấy cô bé bên cạnh hét lên với người chị em của mình: “Đẹp trai quá, đẹp trai quá, nhìn bên kia kìa!”.

Tôi thuận mắt nhìn theo hướng đó, đẹp trai à? Tôi thích nhất là ngắm các anh chàng đẹp trai, tốt nhất là đã thành cặp thành đôi. Vừa quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một người mặt như ngọc, mày thanh tú, cặp mắt đen sáng như có thể nhìn xuyên thấu trái tim bạn, phần tóc mái rũ xuống không quy tắc, cặp mắt rất có thần.

Khi anh chàng đẹp trai này đến trước mặt tôi và khoe miệng đẹp dễ kia khẽ nhếch lên, tôi vô cùng kích động. Nhậm Hàn, khi muốn nhìn thấy anh nhất, anh lại bỏ chạy; khi không muốn gặp anh nhất, anh lại đột ngột xuất hiện.

Đẹp trai thì có tác dụng gì chứ, có mài ra ăn được không?

Tôi quay mặt không nói, chậm chậm suy nghĩ. Nếu như bây giờ cãi nhau với Nhậm Hàn, không những làm mất thể diện của bản tiểu thư đây, còn khiến cho anh ta biết rõ mình thật sự rất để ý đến việc anh ta bỏ chạy. Nghĩ đến đây, tôi quay người lại giả vờ như không có chuyện gì nheo mắt cười: “Nhậm tổng, thật trùng hợp”.

Cứ coi như chuyện đêm đó là ngoài ý muốn là được, tốt nhất là vị công tử của doanh nghiệp nước ngoài kia mau đến đi, vừa đẹp trai vừa hấp dẫn, khiến cho Nhậm Hàn tức chết mới được!

Nhưng mà, sự thực là, Nhậm Hàn nghe thấy câu này, nhìn chăm chú một lúc rồi mới ngồi xuống trước mặt tôi rất tự nhiên, cười rạng rỡ: “Không trùng hợp, anh chính là đối tượng xem mặt của em”.

Trước khi đi xem mặt, mẹ đã gọi điện chỉ đạo tôi: Không được trang điểm đậm quá, tự nhiên là thích hợp nhất. Vì sao lại vậy, mẹ nói năm đó khi

bà đi xem mặt đã đúc kết được là, nếu như lần đầu tiên gặp mặt mà câu kỳ quá, thì thứ nhất, hai bên dễ căng thẳng, thứ hai, mặc dù bạn có trang điểm đẹp, lần đầu tiên để lại ấn tượng tốt cho đối phương, nhưng sau một thời gian, người đàn ông đối diện với bạn sẽ thấy nhàm chán, nhất là khi không trang điểm, vậy là ấn tượng của bạn sẽ giảm dần.

Cho nên, phương thức tốt nhất là trang điểm tự nhiên một chút là ổn, nhưng bây giờ tôi chỉ thấy hối hận là mình không trang điểm đậm, để dọa cho người ngồi trước mặt sợ quá phải bỏ chạy. Sau khi Nhậm đại công tử gọi một cốc capuchino giống tôi, mới khách sáo lạnh nhạt nói: “Máy bay muộn giờ, có phải là đợi rất lâu rồi không?”.

Câu mở đầu thường thấy của các buổi xem mặt, việc đã đến nước này, tôi đi cũng không được, ngồi lại cũng chẳng xong, chỉ đành ngồi cùng diễn kịch với Nhậm đại thiếu gia. “Từ khi nào anh lại trở thành thái tử của doanh nghiệp nước ngoài vậy?” Rõ ràng theo như tôi nhớ, bố anh ta là ông chủ của một tập đoàn giải trí cơ mà, con gái của ông ta còn là một minh tinh nữa.

Nhậm đại thiếu gia ho một tiếng, cau mày nói: “Mẹ anh có một nửa dòng máu Anh, sau này được gả cho Nhậm gia, công ty Alle cũng thuận lợi có chỗ đứng trong thị trường Trung Quốc, bà ấy vẫn ở bên này cai quản sự nghiệp của gia tộc”.

Chẳng trách, tôi đột nhiên ngộ ra. Chẳng trách Nhậm Hàn mới đến công ty, đám đàn bà con gái trong công ty đều bàn luận xôn xao là mũi của Nhậm Hàn rất đẹp, mắt dường như cũng khác với chúng tôi. Hóa ra, anh ta có chút huyết thống của người nước ngoài?

Nếu như tôi đoán không nhầm, phần huyết thống này chắc chắn có quan hệ đến quý tộc Anh, chẳng trách ông chủ Bạch keo kiệt lại bỏ ra hai vạn tệ để đầu tư cho tôi đi xem mặt. Có thể lấy được một người con rể như thế này, thì có mười Bác Hy cũng không sánh được.

Tôi nhướn mày: “Nhậm tiên sinh không cần giải thích với tôi”.

Nghe thấy vậy Nhậm Hàn sững lại một chút, ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt hồ nghi không ổn định, quen biết gần một năm, khi tôi vui vẻ thì gọi “Nhậm tông”, ở chỗ không có ai thì gọi là “Nhậm Hàn”, khi tự nói với mình thì gọi “Nhậm ma vương”. Nhưng từ trước đến nay tôi chưa từng gọi là “Nhậm tiên sinh”, trong phút chốc, không quen lắm với cách xưng hô xa cách này, mới nói: “Đã là xem mặt, tôi cần nói rõ thân thế của mình không”.

Thấy dáng vẻ kiên định thản nhiên của Nhậm Hàn, tôi hận diên người, đây là âm mưu! Hoàn toàn là một âm mưu lớn! Không biết Nhậm Hàn dùng thủ đoạn gì để bố mẹ tôi nghe theo, chưa biết chừng việc lấy hai vạn tệ tiền

nợ kia ép tôi xem mặt chính là kế hoạch của anh ấy!

Hơn nữa! Hai vạn tệ tiền nợ này từ đâu mà có chứ, Nhậm Hàn biết rõ hơn bất cứ người nào, tôi đang hoài nghi, ngay từ lúc bắt đầu, Nhậm Hàn đã biết thân phận công chúa trọc phú của tôi, anh ta vừa giả ngốc nghếch vừa ở tạp chí bốn cột tôi. Nếu như là vậy tôi vẫn không nổi điên lên thì chứng tỏ sự giáo dục của tôi quá tốt.

Tôi ngậm nén cơn giận, bắt chước Nhậm Hàn đan tay vào với nhau, chống lên má.

“Vậy được, bây giờ nói hết rồi nhé?”

Nhậm Hàn cau mày: “Ý gì vậy?”

Tôi cười nhạt một tiếng, làm mặt cười nói: “Thân thế của tôi tin chắc Nhậm tiên sinh đã rất rõ, tôi cũng chẳng cần phải giới thiệu nữa? Ok, buổi xem mặt kết thúc”. Nói xong, tôi đứng dậy, Nhậm Hàn thấy vậy, nhanh chóng kéo tôi lại khiến cho mọi ánh mắt trong quán cà phê đều đổ dồn về phía chúng tôi.

Tôi cắn răng hạ thấp giọng: “Bỏ ra!”

Nhậm Hàn thấy vậy cau mày càng chặt hơn. “Em nổi điên lên cái gì vậy?”

Tôi cố gắng kìm nén cơn tức giận đang trào dâng lên của mình, trừng mắt nói: “Tôi nổi điên chỗ nào chứ? Đây chẳng phải đang xem mặt sao? Người tôi anh cũng thấy rồi, tình hình của anh tôi cũng biết rồi, bây giờ tôi cảm thấy không thích hợp, không muốn tiếp tục nói chuyện nữa, không được sao?”

“Bạch Ngung...” Nhậm Hàn còn muốn nói cái gì, nhưng tôi hoàn toàn chẳng muốn nghe tiếp nữa, nghĩ đến sự đùa bỡn trong thời gian dài kia, tối đó lại bỏ đi, tôi siết tay càng lúc càng chặt hơn. Mẹ kiếp! Tôi không nổi giận, anh vẫn thực sự cho rằng tôi là con thỏ trắng thuần khiết à!

Tôi nghiến răng kèn kẹt cảnh cáo: “Tôi nói lần cuối cùng, bỏ ra!”

Nhậm Hàn mím chặt môi, dường như cũng đang nghĩ ngợi cái gì, nhưng tay thì vẫn không buông ra, tôi nhắm mắt trầm tư hai giây, sau khi cân nhắc hậu quả thì chuyển chiếc giày cao ba centimét dưới chân, hít một hơi thật sâu, không chút do dự, giẫm mạnh xuống.

CHƯƠNG 40

TÌNH SỬ CỦA SẾP

Ngoại truyện của Nhậm Hàn: Tình sử của sếp lạnh lùng.

Có một số người, sinh ra đã là kẻ trong ngoài bất nhất. Ví dụ như Nhậm Hàn.

Bởi vì mẹ có huyết thống cao quý, Nhậm hàn được di truyền huyết thống nho nhã và cao quý của gia tộc bên ngoài, trong cốt cách cũng toát ra vẻ cao ngạo lạnh lùng, nhưng một phần tư dòng máu Anh quốc không biểu hiện rõ lắm ra bên ngoài.

Lúc bốn tuổi, Nhậm đại thiếu gia vì có bề ngoài lạnh lùng đẹp đẽ nên khi đến trường mẫu giáo đã thu hút sự chú ý của tất cả các nữ sinh. Được đặt biệt danh vô kỳ hạn là “Hoa hoa công tử”. Nhưng trên thực tế, Nhậm Hàn lại có chút khuynh hướng ưa sạch sẽ, không thích những cô gái trang điểm lòe loẹt xanh xanh đỏ đỏ, mùi nước hoa quá lạ và những loại son môi dính nhớp nháp, không thể chấp nhận được ai đó tự ý vào phòng mình, càng không có cách nào tiếp nhận được việc ai đó chạm tới giường và cốc của mình.

Nhậm Hàn đích xác như Bạch Ngưng nói, một kẻ lập dị.

Kẻ lập dị thích những đồ vật có nhiều lông, lớn thì là những con gấu Teddy to hơn người, bé thì là con Ultraman chạy lăng xăng. Gối gối đầu nhất định phải là loại gối bông mềm mại thoải mái, mùa hè đắp chăn bông, mùa đông đắp chăn lông...

Bà Nhậm đã từng lo lắng cho tính cách quái lạ và đưa con trai tới gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ chẩn đoán: Thiếu cảm giác an toàn. Từ đó, mỗi lần Kỳ Kỳ thấy anh cả ôm cuốn sách gối đầu trên đám gấu Teddy ngủ say sưa, đều cảm thấy vô cùng đau lòng. Người ở bên ngoài bình tĩnh bản lĩnh như vậy, sao cứ hễ về nhà lại trở nên yếu ớt thế này?

Đến khi, người nào đó xuất hiện.

Trong mắt Nhậm Hàn, Bạch Ngưng không phải là xinh đẹp, cũng chẳng phải là cô gái có tố chất chu đáo, nhưng trời phú cho vẻ tròn trĩnh, có linh khí. Nhưng mà có chẳng qua cũng chỉ là có chút xiu thôi, một cặp mắt ướt át long lanh rất thích hợp, rất đáng yêu. Nhưng Nhậm Hàn bao nhiêu năm nay gặp qua không biết bao nhiêu cô gái, cô gái như thế này làm sao mà lọt được vào mắt anh.

Cho đến ngày hôm đó, Bạch Ngung với bộ dạng đáng thương ngồi trong phòng làm việc của anh, ngật ngừng muốn xin lại chiếc USB, lúc đó kẻ lập dị mới bắt đầu nhìn thẳng vào tiêu nha đầu này. Nhậm Hàn vẫn nhớ rõ mái tóc của Bạch Ngung hôm đó, trên cổ còn cuộn một chiếc khăn lông, áo len trắng bên ngoài, đầu đội mũ, chỉ để lộ ra cặp mắt đen sáng thoát ẩn thoát hiện nhìn mình.

Khoảnh khắc đó, tiếng sét ái tình đã đánh trúng tim của kẻ lập dị.

Rất nhiều năm sau đó, với kẻ lập dị, Bạch Ngung vẫn là một con thỏ trắng, bộ lông mượt mà.

Kẻ lập dị như đứa trẻ đã mất rất nhiều thời gian tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm thấy thứ đồ chơi hợp với mình nhất, vào thời khắc đó, anh ta chỉ hận không thể lập tức kéo con thỏ trắng đáng yêu ôm vào lòng thật chặt để vuốt ve.

Sau đó, Nhậm Hàn chủ động xin hợp tác với công ty, làm bài kiểm tra cuối cùng đối với việc thăng chức của Bạch Ngung, nhìn thấy sự thất vọng của người bạn tốt Lý Tử Nho, và sự ngạc nhiên tột độ của sếp tổng, Nhậm Hàn nhếch nhếch môi, bản thân cũng có chút tự thất vọng, rốt cuộc là mình đang nghĩ cái gì đây? Chỉ hiểu rõ một điều là chú thỏ trắng lông mượt mà này thực sự rất đáng yêu, anh khát khao một ngày nào đó, có thể ôm thỏ trắng nhe răng ra này vào lòng, vuốt lông giống như những con gấu Teddy.

Sau đó càng thú vị hơn nữa là, Nhậm Hàn phát hiện ra vẻ hiền dịu của thỏ trắng hoàn toàn chỉ là ngụy trang, bản tính của cô ta thực ra rất tồi tệ, thích GV. Con thỏ trắng thuần khiết trên công ty ngụy trang cho mình vô cùng kỹ càng không để người khác phát hiện ra, trên thực tế về nhà tối tối một mình xem những anh chàng đẹp trai YY, rồi còn viết tiểu thuyết để phát tiết hết bản tính ghê gớm của mình, nhưng như vậy thì có sao chứ?

Là một người trung thực và bền chí, kẻ lập dị họ Nhậm không chỉ thích thỏ trắng thuần khiết mà còn rất yêu cả cái vẻ ghê gớm ẩn giấu bên trong của cô. Thế là từng bước từng bước một Nhậm Hàn cứ càng lúc càng lún sâu vào mối quan hệ với thứ đồ chơi này một cách không kiểm soát, như sa chân vào đầm lầy vậy.

Cho đến một ngày Kỳ Kỳ âm ức than phiền: “Anh, em còn cho rằng cả đời này anh sẽ không đưa phụ nữ về nhà đây.” Nhậm Hàn mới đột nhiên kinh ngạc cảm thấy, Bạch Ngung, hình như đã vượt qua giới hạn tận cùng của mình.

Không phải là chưa từng có phụ nữ, không phải là chưa từng yêu qua, nhưng từ trước đến nay Nhậm Hàn không dám nhận cái danh “sát thủ tình

trường”, cái gọi là bạn gái, cái gọi là tình cảm đều rất nhạt nhẽo như gió thoảng mây trôi. Gia đình cũng từng nghĩ cách cho đứa con trai độc nhất này, nhưng càng đi gặp mặt thì càng kháng cự, anh vẫn không thể nào tiếp nhận việc một người phụ nữ thâm nhập hoàn toàn vào cuộc sống của mình.

Nhưng bắt đầu từ khi nào, Bạch Ngưng lại vượt quá cái giới hạn này, ra vào nhà mình tự nhiên như vậy?

Kẻ lập dị ôm con thỏ trắng đồ chơi của mình, khó xử.

Nhưng đồ chơi này cũng có lúc biết phản kháng, lần đầu tiên con thỏ nhỏ thực sự hóa thân thành hổ mẹ, đập bàn cong môi nói: “Tôi không làm nữa”, trong lòng Nhậm Hàn đã vang lên tiếng đồ vỡ loảng xoảng, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là giữ cô ấy lại. Từ thời khắc đó, Nhậm Hàn bắt đầu hiểu rõ, có lẽ là, anh không cần đồ chơi nào khác nữa, ngoài con thỏ trắng thuần khiết bị ép đến mức hóa hổ mẹ này.

Những việc sau này thì lên kế hoạch từng bước rõ ràng.

Nhậm ma vương từ trước đến nay luôn là người theo trường phái hành động, đã xác định được đồ chơi, vậy tự nhiên chẳng còn chút do dự lừa về, thế là vào một ngày nào đó của tháng nào đó, Nhậm ma vương hiếm hoi mới quay về Nhậm phủ một chuyến, trên bàn ăn, vu vơ đặt ra hai câu hỏi:

“Nghe nói, gần đây lại giúp con chọn đối tượng xem mặt? Nghe nói, ông chủ Bạch của tập đoàn Bạch Thị có cô con gái độc nhất?”

Nói xong người trong cả phòng tắt điện.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

“Ồ, no, đó chẳng phải là con gái trọc phú sao?”

“Phu nhân, vớ vẩn! Hàn, con đừng cho rằng dùng biện pháp này thì có thể từ chối việc đi xem mặt, đã là con trưởng của Nhậm gia, thì đến lúc cần thiết phải liên hôn cũng là trách nhiệm của con!”

“Các người im mồm hết cho ta! Làm đứa cháu ngoan của ta sợ hãi rồi! Khó khăn lắm nó mới về nhà một chuyến, nhưng mà cháu ngoan, cháu không biết chuyện con gái nhà trọc phú đó mấy năm trước đã từ hôn với vị hôn thê bị tai nạn xe sao? Cô ta là nổi sĩ nhục của xã hội thượng lưu! Sao cháu có thể...”

Tay cầm đũa của Nhậm ma vương từ từ nắm chặt lại, cặp mắt đen thăm

thăm, biết, đương nhiên là biết. Chính là vì biết được chuyện cũ đau lòng của cô ấy với kiên định suy nghĩ của mình, nhất định phải đoạt được thứ đồ chơi này trước khi người kia tỉnh lại.

“Mọi người quyết định đi, trừ người này, con sẽ không xem mặt ai khác.”

Uy hiếp, chiến tranh lạnh, việc xem mặt vốn dĩ đơn giản có thể làm được lại gặp phải khó khăn trùng trùng, bại trận từng chút một.

“Hàn, không phải chúng ta không thỏa hiệp. Mà là gia đình trợ phú kia chẳng có chút tố chất nào, ông ta trực tiếp từ chối yêu cầu xem mặt, ông ta nói, chỉ muốn con gái mình sống cuộc sống vui vẻ nó đã quen.”

Việc xem mặt đang chẳng có tiến triển gì, thỏ trắng lại chủ động tặng đến tận cửa, mang đến cho mình một món quà lớn.

Trên giường trong khách sạn, Nhậm Hàn nhìn Bạch Ngung đang ngoan ngoãn ngủ, có chút ảo não. Không nên kích động như thế này chứ, vốn dĩ muốn tiên hành theo đúng các trình tự đặt ra: xem mặt, đính hôn, kết hôn, rồi hết lòng yêu quý đồ chơi đáng yêu của mình, nhưng bây giờ lại vì không khác chế được sự kích động, mà làm đảo lộn hết cả trật tự.

Mặc dù rất muốn ở bên cạnh Bạch Ngung, nhưng không thể thay đổi kế hoạch đã định ra trước được, vốn dĩ đã hẹn với khách hàng rồi, sau buổi họp báo phải đi công tác, bây giờ... lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Do dự một hồi vẫn không nhẫn tâm gọi thỏ trắng dậy, nhớ đến thói quen không bao giờ ăn cơm đúng giờ của cô ấy, nên khi đặt cơm, Nhậm Hàn lần đầu tiên trong đời, lưu lại một dòng nhắn rất đáng giá: Đi Anh công tác nửa tháng, đợi anh trở về.

Gửi kèm theo còn có chìa khóa của căn nhà, ý đã rất rõ ràng, quan hệ dường như cũng rất rõ ràng: Chuyển về nhà anh, em sẽ là người đầu tiên, cũng là người con gái cuối cùng bước cuộc sống của anh. Nhưng đáng tiếc, người nào đó lại không lĩnh hội được tình cảm này. Đi công tác ngày thứ ba, Nhậm ma vương đã nhận được điện thoại từ nhà: “Yes, cuối cùng con gái nhà họ Bạch cũng xuống nước đồng ý xem mặt rồi”.

Vội vã dập điện thoại, Nhậm Hàn đứng trước cửa sổ, mắt rục rủa.

Bạch Ngung, giỏi lắm. Sau khi đã xảy ra chuyện tới như vậy, em lại có tâm trạng đi xem mặt “người đàn ông khác”.

Nhắn dòng số điện thoại không thể quen thuộc hơn nữa, tắt máy, tắt máy, vẫn tắt máy. Nhậm ma vương khó chịu, muốn đập điện thoại.

Bạch Ngung, dù em có là hồ, thì cũng chỉ là hồ giấy thôi.

Muốn chạy khỏi lòng bàn tay của anh thì đợi, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa nhé.

CHƯƠNG 41

MỸ NAM NGŨ

Trước khi Nhậm Hàn thét lên tiếng kêu thảm thiết, tôi đã rời xa khỏi hiện trường, vừa ra cửa thì nhận được điện thoại của mẹ.

“Bạch Ngung, thế nào rồi?”

“Không cần nói nữa, con tuyệt đối, tuyệt đối không thể ở cùng với tên khốn nạn như vậy.”

Vốn dĩ tưởng rằng nói xong câu này mẹ sẽ gầm thét lên như sư tử, nhưng kết quả là: “Không tồi, không tồi, đúng là con gái ngoan”.

“Sao, ý mẹ là gì?”

Mẹ lên tiếng: “Tối qua mẹ đã đánh cược với bố con, nói con nhất định sẽ không thể ung được cái thằng có pha dòng máu Anh hỗn tạp đó, bố của con không tin, còn nói đối phương anh tuấn đẹp trai, phong độ phi phàm, ha ha, lần này tốt rồi, tiền tiêu vật tháng sau của lão nương kiếm bội rồi”.

Choáng! Không cần nghĩ cũng biết bây giờ mẹ đã cười đến mức không khép miệng lại được, tôi không thể không hoài nghi nghìn lẻ một lần, tôi có thật là con ruột của họ không?

Tôi chán nản thở dài: “Không có việc gì con tắt máy đây”.

Nghĩ đến chuyện mẹ vừa mới nói, trong lòng tôi lại trào lên cảm giác buồn phiền, quay qua quay lại, cúi đầu nhìn quan sát tỉ mỉ gót giày, lại bắt đầu âm thầm thấy hối hận, vừa rồi kích động quá, đến biện pháp mạnh thế cũng dùng, không biết là... chân có sưng lên không? Mình rút Nhậm Hàn ở đó bỏ đi, không biết một mình anh ấy có thể đứng dậy không?

Đang nghĩ lan man, chuông tin nhắn vang lên, là bố.

“Bạch Ngung, con có thể đồng ý, bố rất vui.”

Im lặng đóng điện thoại lại, tôi nhắm mắt, trong lòng càng cảm thấy buồn phiền. Vừa rồi mẹ nói có một chuyện khác là muốn tôi đi đến bệnh viện thăm vị hôn phu Bác Hy đã từng phản bội và bỏ trốn cùng người chị em tốt nhất của tôi.

Mẹ nói, mấy ngày trước, bố mẹ Bác Hy đến thăm con trai, vô ý có đề cập đến tôi, chính vào lúc đó, tay của Bác Hy hơi động đậy. Mấy năm nay,

bất luận là bố mẹ Bác Hy có gọi thế nào, đã phải bỏ ra bao nhiêu tiền để cho anh ta có được sự điều trị tốt nhất, nhưng Bác Hy vẫn chẳng có chút chuyển biến nào, dường như đã định cả đời sẽ làm “mỹ nam ngũ”.

Cho nên, cử động rất nhỏ này của anh ta đã mang đến sự chấn động lớn trong lòng bố mẹ anh ta, cặp vợ chồng đã từng vô cùng kiêu ngạo này vì không thể tìm được tôi, đã khóc lóc trước mặt bố mẹ tôi, cầu xin tôi đi thăm Bác Hy. Bởi vì, từ tận đáy lòng, họ không muốn bỏ qua bất cứ một tia hy vọng nào, lẽ nào hy vọng này chỉ cần bọn họ trả bằng chút kiêu ngạo cuối cùng của mình.

Phía bên kia điện thoại, mẹ nói rất khó khăn: “Vốn dĩ chuyện này mẹ kiên quyết từ chối giúp con, Ngung Ngung, tuy không biết rốt cuộc năm đó xảy ra chuyện gì, nhưng con là máu thịt trên người mẹ cắt ra, mẹ biết, nhất định là Bác Hy phụ con, nhưng bố mẹ Bác Hy hết lần này đến lần khác... Mẹ cũng làm mẹ, tấm lòng của những người làm cha mẹ trong thiên hạ đều đáng thương!”.

Tôi toát mồ hôi im lặng, người vốn dĩ miệng lưỡi vô tình như mẹ lại có thể thốt ra được những lời thánh thiện này, bà còn rất có ý tốt nói: “Tấm lòng người làm cha mẹ đáng thương trong thiên hạ này”? Nhưng mà mẹ nói cũng đúng, tôi có thể cự tuyệt trách nhiệm với Bác Hy, nhưng không cách nào cự tuyệt với mong muốn con trai mình tỉnh lại của bố mẹ Bác Hy.

Trước cửa bệnh viện, hít thở thật sâu, có nghĩ thế nào tôi cũng không tin Bác Hy còn có thể có chút tình cảm nào với tôi, vừa nghe thấy tên tôi đã có ý tỉnh lại. Nhưng đã đến rồi, tôi vẫn ngẩng đầu đi vào trong phòng bệnh.

Phòng bệnh sạch sẽ gọn gàng, Bác Hy đang nằm ngủ trên giường trông rất bình thản, có lẽ là đã được mẹ thông báo tôi muốn đến, để tránh sự ngỡ ngàng, bố mẹ Bác Hy không đến, chỉ có một nhân viên chăm sóc trung niên, vừa nhìn thấy tôi, người này liền kiểm soát đi ra ngoài, để tôi và Bác Hy có cơ hội ở riêng với nhau.

Tôi quan sát thật kỹ người đàn ông đẹp trai đang ngủ trên giường bệnh, mấy năm duy trì sự sống bằng các chất dịch cơ thể rõ ràng nhợt nhạt khác thường, lớp da trắng bệch dường như có thể nhìn thấy cả các mạch máu, nhưng ngũ quan vẫn vậy, vẫn mang vẻ đẹp khiến cho năm đó tôi phải kinh ngạc, sững sờ.

Nhưng mà mũi không thẳng, không đẹp như Nhậm Hàn, cũng không có vẻ đẹp để áp bức người khác, làn da cả năm không thấy ánh sáng rõ ràng đã trắng nhợt quá mức, miệng vẫn toát lên vẻ kiêu ngạo, nhưng bây giờ nhìn lại, so với Nhậm Hàn... Đợi đã!

Tại sao nghĩ đi nghĩ lại đều nghĩ đến Nhậm Hàn vậy?

Tôi tức giận vỗ ngực, nhắc nhở bản thân không được suy nghĩ lung tung nữa, tôi đến đây là để thăm Bác Hy... Đang lặng lẽ nghĩ, chuông điện thoại vang lên, phòng bệnh đang yên tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng kêu dị thường, tôi vội vã nhận điện thoại, chỉ nghe thấy phía bên kia truyền đến một giọng nữ: “Xin hỏi cô có phải là Bạch tiểu thư không? Xin chào, tôi là người của tiệm giặt là”.

Ngẩng cổ nghĩ đi nghĩ lại, hình như mấy ngày trước có đem bộ lễ phục đi giặt: “Vâng, có chuyện gì vậy?”.

“Là thế này thưa Bạch tiểu thư, chúng tôi tìm thấy trong túi áo của cô có một chiếc chìa khóa và một tờ giấy, muốn hỏi xem cô có cần nữa không, nếu như không cần chúng tôi sẽ tự xử lý.”

Tôi cau mày, không nhớ là đã đặt chìa khóa và giấy gì vào bộ lễ phục. “Giấy gì vậy?”

“Ồ...” đầu dây bên kia do dự. “Hình như là một tờ giấy nhớ, bên trên viết: “Đi Anh công tác nửa tháng, đợi anh trở về”, chữ viết tay rất đẹp!”

“...” Im lặng hai giây, tôi nhìn cây ngô đồng ngoài cửa sổ, chớp mắt, chớp mắt, lại chớp mắt.

“Viết cái gì? Nước Anh...”

“Đi Anh công tác nửa tháng, đợi anh trở về.” Nhân viên tiệm giặt đồ đồng dục đọc lại một lần, thần kinh của tôi bị chấn động. Không biết mình đã kết thúc cuộc điện thoại đó thế nào, đứng ngẩn ngơ, không có cách nào kéo hồn phách quay về được.

Nước Anh, công tác, chìa khóa...

Lẽ nào Nhậm Hàn không phải là chạy trốn, chỉ là công ty sớm đã sắp xếp kế hoạch đi công tác??

Nghĩ lại thật kỹ, hình như gần đây công ty có hợp tác với một công ty ở Anh, Xán Xán còn lải nhải bên tai tôi suốt mấy ngày, nói là cũng muốn được đi công tác với Nhậm núi băng, còn bắt tôi phải đi nói rõ sự tình. Nếu không là...

Tôi tát cho mình một cái rất mạnh, hoảng hốt ngộ ra.

Trong đầu tôi chỉ còn sót lại một suy nghĩ là: Tôi đã trách nhầm Nhậm ma vương rồi.

Vốn dĩ, chuyện XXOO hôm đó là ngoài ý muốn, trước khi sự việc xảy

ra Nhậm ma vương cũng không lường trước được, cho nên kết thúc rồi mặc dù không nở nhưng vẫn phải ngoan ngoãn đi làm việc. Rất có khả năng là, anh ấy nhìn thấy tôi ngủ như chết, lại gọi không tỉnh hoặc không nở gọi, cho nên mới để lại tờ giấy kia, kết quả... Tôi đứng ngồi không yên, cố tĩnh tâm để gọi điện cho Nhậm Hàn.

“Tút tut tut...” Tiếng chuông chờ điện thoại buồn bã, tôi sợ Nhậm Hàn vẫn đang giận không chịu nhận điện thoại, nhưng bất ngờ là, bên kia bắt máy rất nhanh, nhưng càng ngạc nhiên hơn đó là một giọng nữ!

“A lô?”

Nghe thấy giọng nữ, tôi hơi sững lại, nhất thời không biết phải nói gì, đang định tắt điện thoại đi thì giọng nữ kia cười lạnh lùng nói: “Bạch Ngung, nói đi chứ!”

Đối phương vừa mở miệng ra, tôi nhất thời cảm thấy giọng này nghe rất quen, giọng lạnh lùng này...

“Kỳ Kỳ?!” Tôi kinh ngạc kêu, ôm lấy điện thoại nhảy lên. “Anh cô đâu? Sao không nghe điện thoại, anh ấy sao rồi?”

Kỳ Kỳ nghe thấy vậy, cười càng quái dị hơn: “Chị còn biết anh tôi à? Anh ấy có thể thế nào chứ, không phải là bị ai đó nhấn tâm giẫm cho một cái sao”.

Tôi im thít, tự biết mình đuối lý, nhỏ giọng nói: “VẬY... bây giờ hai người ở đâu, tôi qua đó tìm”.

Kỳ Kỳ hơi ngừng lại rồi cao giọng nói: “Nhà hỏa táng, anh tôi đã bị cô làm cho tức chết rồi!”

Nói xong, điện thoại bị ngắt luôn, tôi nghe thấy những tiếng “tút tut” liên hồi mà cảm thấy nghẹn giọng không nói được gì, làm sao đây? Nhìn Bác Hy ở bên cạnh, tôi như sắp khóc đến nơi rồi, bây giờ xem ra để Nhậm ma vương tha thứ cho tôi, cũng khó tương đương với việc Bác Hy tỉnh lại.

Đang day dứt, tiếng chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, mở ra xem: Nhậm ma vương.

Run rẩy nhận cuộc gọi, chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị Kỳ Kỳ mắng lần nữa, tôi yếu ớt: “A lô?”

“Em đang ở đâu?” Nghe thấy giọng nam trầm ấm bên kia, trái tim tôi nghẹn lại, đợi đến lúc khôi phục được tinh thần mới cắn răng nói: “Ở...”. Đang muốn nói hai chữ “bệnh viện”, nhìn thấy Bác Hy trước mặt tôi liền đổi thành: “Vẫn đang ở gần quán cà phê, chân của anh có đau không, em muốn...”

đến đó gặp anh.”

Nói xong, mặt tôi đỏ ửng lên. Vừa rồi là ai nói vậy? Nhất định không phải là tôi, may mà trước mặt chỉ có một người chết dở, nếu không chắc chắn tôi đã xấu hổ chạy đi đập đầu vào tường rồi.

Đầu dây bên kia hơi sững sờ với sự thay đổi thái độ đột ngột của tôi nên ngừng lại một chút mới nói: “Bệnh viện Hoa Tây, em đến đây đi”.

Còn dùng từ đến sao? Thật là muốn chết mà chẳng được, lại ở cùng một bệnh viện.

CHƯƠNG 42

CHỊ DẦU

Theo sự chỉ thị của Nhậm ma vương, tôi từ khu nằm điều trị ở bệnh viện lật đật lật đật chạy đến khu khám bệnh, quả nhiên, mỹ nữ Kỳ Kỳ khí thế hung hãn đang đứng chắn trước cửa, chuẩn bị tư thế hỏi tội.

Tôi hơi hơi hoảng, có lẽ vì đột nhiên nhận được điện thoại của Nhậm Hàn, Kỳ Kỳ vội vã chạy đến, để đề phòng những fan cuồng theo đuôi, nên đã nguy trang rất kỳ dị, một chiếc mũ lông hổ che mái tóc xoăn, kính đen to, khẩu trang Hello Kitty hồng. Như thế này, khuôn mặt chẳng hở ra chút da nào, đừng nói là người khác có thể nhận ra.

Nhưng mà! Có một vấn đề rất quan trọng đó là: Bây giờ đang là đầu mùa xuân, ánh sáng mặt trời chói chang, ngày hôm nay hai mươi tám độ, nguy trang kiểu này thực sự là... rất nóng, liên tưởng đến những vụ tấn công xảy ra liên tục gần đây, những người đi qua phòng khám đều nhường đường hoặc là bước thật nhanh.

Duy chỉ có tôi, kiên định đứng trước cửa phòng khám đối diện với “người đeo khẩu trang kỳ quái” nhìn nhau.

Tôi nghiêng đầu nói: “Kỳ Kỳ?”.

Kỳ Kỳ ngẩng đầu, qua lớp khẩu trang giọng nói ồm ồm: “Chị nói đi! Chị không có việc gì làm sao mà giẫm vào chân anh tôi? Chân của anh tôi sưng cả lên rồi chị có biết hay không?”.

Tôi cúi đầu bộ dạng hỏi lỗi, người ta đều nói những gia đình có tiền thì thường không có tình cảm, thật không ngờ hai anh em Nhậm Hàn và Kỳ Kỳ tình cảm thật khăng khít, anh xảy ra chuyện, em gái liền chạy như bay đến.

Tôi rơi nước mắt: “Tôi sai rồi, chỉ vì lúc đó tâm trạng quá kích động... là tôi sai!”.

Kỳ Kỳ khoanh tay trước ngực, ngẩng đầu. “Đã hiếm có khi mới nổi điên lên thế, sao mà lại chỉ giẫm có một cái?”

“Giẫm một cái cũng chết, giẫm hai cái cũng chết, sao chị không giẫm nhiều vào!”

Chắc chắn là tôi nghe nhầm rồi, hay là, tôi phải lên tầng năm khám tai xem sao?

Kỳ Kỳ nhìn thấy biểu hiện khó tin của tôi tiếp tục tuôn ra một tràng: “Là thật đó, khó khăn lắm mới thấy Nhậm Hàn thể thảm như thế này, nhưng lại chỉ sung một chân, hại tôi chẳng kịp thông báo đã lái xe chạy như bay đến xem chuyện vui”.

Tôi lú lủi, đợi chút, xem chuyện vui? “Sao...” Tôi chống cằm nhìn trời, thăm dò hỏi: “Kỳ Kỳ cô lái xe đến là vì...?”

Kỳ Kỳ chớp mắt, hồn nhiên cất giọng: “Đương nhiên là đến để xem chuyện vui, trong điện thoại nghe thấy người nào đó nói không cử động được, lại ngại không muốn gọi 120, trái tim đã bị áp bức hơn hai mươi năm của tôi liền cảm thấy kích động vô cùng!”. Ngừng lại một chút, Kỳ Kỳ tiếp tục nói với vẻ đáng tiếc:

“Chỉ là sung chân, Bạch Ngung, chị thật là khiến cho người ta thất vọng quá!”.

“...” Tôi hoàn toàn không biết nói gì, tôi rút lại tất cả những lời cảm thán vừa rồi.

Xem ra Kỳ Kỳ cũng cảm thấy mình đã nói lỡ lời, lúc này mới quay người nói: “Vừa rồi trước mặt anh ấy mới cố ý mắng chị, chị dâu cũng đừng nên để bụng nhé, hết cách rồi, Nhậm Hàn là người thù dai, nếu như cười trên nỗi khổ của người khác trước mặt anh ấy, thì sẽ chết rất thảm. Được rồi, em còn phải quay lại làm việc, chị dâu tự vào đi nhé”.

Trong vòng hai giây, cuối cùng tôi cũng phát hiện ra điều gì không đúng trong đó.

Chị dâu?

Đây là bắt đầu nói từ lúc nào vậy! Chỉ nghe thấy sau khi XXOO phải chịu trách nhiệm, chưa từng nghe thấy việc sau khi giã một cái xong cũng phải chịu trách nhiệm! Kỳ Kỳ chắn trước mặt tôi, vỗ vỗ vai nói: “Chị dâu, em thấy chị được đó, chị nhớ lần sau nếu như có đánh nhau với anh em, nhất định phải giã mạnh hơn! Em đảm bảo, lần sau cũng sẽ đưa anh ấy đến bệnh viện an toàn”.

Trời ơi! Đây là đâu với đâu vậy? Sao lại nói như tôi là một tay bạo lực gia đình lão luyện vậy.

“Không phải, tôi và Nhậm Hàn...”

Kỳ Kỳ cắt ngang lời tôi, lắc đầu thờ dãi: “Hai người đến hôn cũng hôn rồi, giường cũng lăn rồi, bạo lực gia đình cũng diễn rồi, chị còn không thừa nhận là chị dâu của em? Bạch Ngung, em nói cho chị biết, bà nội và mẹ em đã sắp xếp cho Nhậm Hàn xem mặt rất nhiều lần, nhưng bao nhiêu năm nay,

thì đây là lần đầu tiên anh ấy đồng ý tham gia đây”.

Tôi không kiềm chế được mình nuốt nuốt nước bọt. “Ý gì vậy?”

“Ý gì vậy?” Kỳ Kỳ hứng thú, cười tươi chớp mắt. “Nhậm Hàn tính khí xấu như vậy, hi hi, chắc là chị cũng biết, nếu như không phải là cam tâm tình nguyện, thì làm sao lại đi chứ?” Nói xong, Kỳ Kỳ kéo chiếc kính đen xuống, nheo mắt cười ngọt ngào với tôi, ung dung đi ra khỏi bệnh viện.

Trong chớp mắt, trước cửa phòng khám lại trở lại trạng thái yên tĩnh, người cần đi qua thì đi qua, cần khám bệnh thì khám bệnh. Chỉ còn lại mỗi mình tôi, vẫn đứng đó, trong đầu chỉ còn vang lên một câu: Anh ấy cam tâm tình nguyện, anh ấy cam tâm tình nguyện, anh ấy cam tâm tình nguyện...

Rõ ràng là tôi đã bị kẻ lập dị giữ chặt, nhưng tại sao, trong lòng vẫn thấy rất ngọt ngào?

Đi vào phòng khám, Nhậm Hàn nửa nằm nửa ngồi trên giường, cái chân bị giẫm đã được băng bó lại, trong hoàn cảnh như vậy anh ấy vẫn có thể thản nhiên nhàn nhã đọc tạp chí, vẫn ung dung xem trước bao nhiêu ánh mắt chú ý của các cô y tá. Tôi nhớ đến chuyện mới vừa rồi, chân chẳng thể nào bước được, đang định vờ ngã ra như gỗ, thì nghe thấy tiếng Nhậm Hàn ngẩng đầu lên gọi: “Bạch Ngưng”.

Trong tích tắc tôi giống như một học sinh tiểu học bị điểm danh: “Có”.

“Lại đây.”

Chậm chậm nuốt nước bọt, tôi khó khăn lê bước đến trước mặt Nhậm Hàn, người nào đó mới ngẩng đầu lên, cười rất gian xảo: “Đến rất là nhanh”.

Tôi nịnh nọt: “Vừa mới nghe tin Nhậm tổng bị thương, trong lòng em thấy rất áy náy hổ thẹn, chỉ hận không thể lập tức bay đến trước mặt anh...”.

Vẫn chưa nói xong, Nhậm Hàn liền cắt ngang nói: “Nghe nói vị hôn phu trước của em nằm trong bệnh viện này, sao không đưa anh đi thăm?”.

“...”

Ngữ khí của câu đó của Nhậm Hàn, và “Tôi nay chúng ta ăn mì” chẳng khác nhau gì cả, thế là trong thoáng chốc, cuối cùng tôi cũng hiểu ra cái gì gọi là “Sex-kill” rồi.

Đến phòng bệnh của Bác Hy, nhân viên chăm sóc vẫn chưa quay lại.

Nhìn Bác Hy đang nằm yên tĩnh trên giường bệnh, tôi cảm thấy rất ngượng ngập. Nhậm Hàn “nhìn” Bác Hy rất cẩn

thận, ngồi trên xe lăn đi vòng quanh Bác Hy rồi đánh giá chẳng chút

thành khăn: “Trước đây ở tiệc rượu đã gặp qua anh ta,

thật không ngờ sau mấy năm không gặp, lại thành người thực vật rồi.”

Tôi vịn ngón tay, nói một câu chẳng ăn nhập gì: “Chuyện đó, chuyện chìa khóa và tờ giấy anh viết cho em, hôm nay em mới biết”.

Vừa dứt lời, căn phòng bệnh âm áp bỗng nhiên lạnh lẽo. Mắt Nhậm Hàn sáng lên vẻ hủy diệt, bặm chặt môi nhìn tôi chăm chú. Tôi ngồi xồm xuống trước xe lăn hồi hận: “Xin lỗi, em nghĩ anh đùa bỡn em, cho nên rất tức giận, sau đó mẹ muốn em đi xem mắt...”.

“Bảo em đi xem mặt em lập tức đi?”

Nghe thấy vậy, tôi kinh ngạc, hiểu rõ Nhậm Hàn hiểu nhầm tôi muốn có người khác, xem ra hai vạ tề đó đổi bằng việc đi xem mặt, Nhậm Hàn chắc chắn không biết, thế là liền luống cuống nói: “Không phải, không phải như anh nghĩ đâu. Thực ra căn bản em không muốn đi xem mặt để chọn đối tượng, chỉ là đi ứng phó...”.

Không đợi cho tôi kịp nói hết môi của Nhậm Hàn đã ập đến, đầu óc của tôi lập tức trống rỗng, chỉ có thể thuận theo nhắm mắt lại, yên tĩnh cảm thụ đón nhận người đàn ông mình nhớ nhưng vô hạn. Rốt cuộc... anh ấy đã rời xa bao lâu? Hình như chẳng qua mới chỉ mấy ngày mấy trăm giờ, mà mình đã không chịu được rồi? Đây có gọi là nhớ nhưng thành bệnh không nhỉ?

Đúng lúc tôi đang lơ đãng, Nhậm Hàn cắn mạnh vào môi tôi, tôi chưa kịp đẩy ra đã nghe thấy tiếng âm áp phảng phất bên tai: “Chuyên tâm vào một chút đi!”. Nói xong, môi tôi lại bị phủ lên một lần nữa, hơi thở mạnh mẽ âm áp phả vào mặt, không có cách gì cự tuyệt, cũng không có cách gì cử động, chỉ có thể phối hợp với người đó lấy môi trả môi mà thôi.

Cũng may là lý trí của Nhậm Hàn đã bảo cho anh ấy biết: Đây là phòng bệnh. Chẳng mấy chốc, Nhậm Hàn cũng phải quyến luyến thả tôi ra. Sau khi lấy lại được ý thức tôi quay đầu, nhìn mỹ nam đang nằm ngủ trên giường kia, tôi không tránh khỏi có chút dằn vặt, đây có gọi là khiêu khích không? Mang bạn trai bây giờ đến trước mặt vị hôn phu trước đây hôn nhau, dù anh ta chỉ là một người thực vật.

“Sao thế?”

Tôi lắc đầu, nhìn nhìn Nhậm Hàn, rồi lại nhìn nhìn Bác Hy, nhìn thế nào cũng vẫn cảm thấy vô cùng hài lòng, nghĩ thế nào cũng cảm thấy mình lời lỗi. So sánh với Bác Hy thế này, Nhậm ma vương nhà mình đáng giá gấp mười gấp trăm lần!

Nhưng thấy tôi nhìn Bác Hy như thế, Nhậm ma vương có vẻ không vui:

“Bạch Ngung, em mà còn so sánh anh với anh ta, em sẽ chết rất thảm đó”.

“Không phải chứ?” Tôi cười híp mắt, kéo cái đầu nóng giận của Nhậm Hàn, kích động nói. “Nhậm tông, chúng ta kết hôn nhé!”

Nói xong, tôi và Nhậm Hàn cùng ngậy ra. Nhậm Hàn ngậy ra, có lẽ là đang nghĩ ngẫm xem tại sao một cô gái như tôi lại chủ động thế này; tôi ngậy ra, vì đang nghĩ ý thức tiềm tàng thật sự là đáng sợ, thật đáng sợ. Thực ra, ngay từ khi cắt đứt với Bác Hy, tôi đã nói với mình, nếu như sau này gặp được một người đàn ông tốt, nhất định không được mềm tay, mẹ tôi đã dạy cái sự ngập ngừng gì đó sang thế kỷ XXI đã không còn tồn tại rồi.

Chính vì tôi quá ngập ngừng, khiến việc hôn nhân kéo dài, kết quả đã đưa hôn vị phụ cho người khác. Cho nên, tôi tự nói với mình, nếu gặp được người đàn ông tốt phải xuống tay thật nhanh. Đã từng có Kiều Kiều thứ nhất, thì cũng có thể có thứ hai, thứ ba, phụ nữ bên cạnh Nhậm ma vương thì nhiều vô số. Đã nói đến mức độ này rồi, thế là: “Kết hôn nhé, kết hôn nhé, kết hôn nhé, kết hôn nhé, kết hôn nhé, kết hôn nhé!”

Nhậm Hàn cau mày, cốc vào trán tôi nói: “Em có thật sự là con gái không? Sao lại không biết xấu hổ như thế này chứ?”

Tôi tức giận: “Luật hôn nhân không quy định phụ nữ không được cầu hôn”.

Nhậm Hàn cười nhạt: “Nhưng luật hôn nhân có quy định, bắt buộc phải là hai bên tự nguyện”.

“Cái gì? Anh không đồng ý? Anh đúng là đồ khốn, người anh đã là của em rồi, anh còn dám không đồng ý?!” Đợi đã, sao cứ cảm thấy câu này nói ngược rồi?

Bỗng điện thoại lại reo lên, là mẹ.

“Ngung Ngung, con đến bệnh viện chưa? Bác Hy thế nào rồi?”

Tôi trầm ngâm: “Mẹ, bây giờ Bác Hy không quan trọng nữa”.

“Sao?” Mẹ ở bên kia chẳng hiểu chuyện gì, tôi chăm chú nhìn Nhậm Hàn, được rồi, đã mắng em vô sỉ, em sẽ vô sỉ hơn nữa cho anh xem. “Mẹ, con và Nhậm Hàn ra mắt vô cùng vô cùng thành công, chúng con quyết định rồi, sẽ sớm kết hôn!”

Xem ra mẹ chờ người ra rồi, trước khi để cho bà kịp hỏi tôi nhanh chóng tắt điện thoại, chống tay vào eo cười gian xảo. Đôi điện, Nhậm ma vương trừng mắt nhìn tôi với vẻ khó tin.

“Bạch! Ngung!”

Tôi cười trù: “Nhậm tổng đừng có tức giận, em nói cũng là sự thực, tuy chúng ta xem mặt rồi dính hôn luôn trong ngày, tốc độ thực sự là, ừm, có hơi nhanh một chút, nhưng chúng ta có tình cảm làm nền tảng mà!”

Nhậm Hàn không có phản ứng, tôi cảm thấy chuyện đã đến nước này, cũng chẳng cần phải khách khí với người như Nhậm ma vương này nữa, thế là lạnh mặt uy hiếp: “Rốt cuộc anh có đồng ý không? Em nói cho anh biết, anh mà không đồng ý, em sẽ hát đó!”

Sắc mặt Nhậm Hàn quả nhiên xấu hơn mấy phần sau khi tôi nói xong, rất lâu sau mới cắn răng nói: “Em dám!”

Nói đến giọng hát của tôi, đúng là không kém mấy so với nàng tiên cá trong truyền thuyết, tuy chất giọng không giống lắm, nhưng hiệu quả thì như nhau: có thể giết chết người nghe. Còn nhớ hồi mới vào công ty, Lão Đại không biết tình hình bắt tôi phải lên hát trong hoạt động lễ mừng của công ty, tôi không thoái thác được, cuối cùng nhắm mắt làm liều hát bài *Giải thoát* của Trương Huệ Muội.

Kết quả không có lời nào có thể so sánh, tôi giải thoát rồi, tất cả mọi người trong hội trường... linh hồn siêu thoát rồi.

Từ đó về sau, giọng hát của tôi đã trở thành một trong thập đại truyền kỳ trong công ty, Nhậm Hàn vào công ty muộn, không được nghe giọng hát của tôi, nhưng trợ lý lăm mồm của anh ấy chắc chắn đã nói cho anh ấy về thập đại cấm kỵ và thập đại truyền kỳ trong công ty, nếu không vào lúc này đây, Nhậm phó tổng anh tuấn phong độ của chúng tôi cũng không sợ đến mức thất sắc thế này.

Tôi cười sung sướng: “Anh nói em không dám, em sẽ hát cho anh nghe.” Hăng hăng giọng, cất giọng hát.

Đột nhiên nghe thấy đến âm thanh lớn từ phía sau truyền đến, vội quay đầu lại, mới phát hiện mỹ nam ngủ đang nằm ngoan ngoãn trên giường đã rơi xuống giường, cơ thể yếu ớt không chút sức lực đang hướng ra phía cửa, miệng có nói nhưng chỉ là những tiếng ầm ớ không rõ, nhưng theo phán đoán có thể thấy là đang hét: “Bác sĩ, bác sĩ”.

Trong thoáng chốc tôi cứng đờ tại chỗ.

Lúc đó, Nhậm ma vương đã trở lại trạng thái bình thường, đẹp đẽ thanh tú xuất hiện trước mặt tôi, đọc miệng nói:

“Bạch Ngung, thật là không tồi! Người khác hát cần tiền, cũng có người hát đòi mạng, nhưng mà chẳng có loại lợi hại được như em, đến người thực

vật cũng bị giọng hát của em làm tỉnh lại”.

“Em không làm việc ở bệnh viện, thật là quá đáng tiếc.”

CHƯƠNG 43

NGHĨA VỤ SỐNG CHUNG

Nói cho hoàng tử, lão nương còn đang trên đường phá bỏ chông gai, còn có núi cao chưa leo, sông rộng chưa qua, rừng lớn chưa giết, anh chàng đẹp trai chưa dùng... bảo anh ta tiếp tục ngủ chết chẳng sao cả!

Mỗi lần nghe thấy câu này, tôi lại bất giác nhớ đến Bác Hy. Đẹp trai dịu dàng, lãng mạn nhiều tiền, anh ta cũng có thể coi là hoàng tử đạt tiêu chuẩn? Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc đi lật núi tuyết, vượt sông rộng, giết rừng lớn, đi hôn để anh ta tỉnh dậy, nhưng chuyện không như mong muốn, khi Thượng Đế đặc ý nhất đã nghe thấy lời cầu nguyện của tôi... Tôi ôm anh chàng đẹp trai lại khiến cho Bác Hy tỉnh lại.

Nghe thấy chuyện Bác Hy tỉnh lại, cả bệnh viện bị chấn động mạnh, bác sĩ điều trị nhìn Bác Hy rớt nước mắt, vừa kiểm tra vừa nói lớn “kỳ tích”, tán dương “tình yêu vĩ đại”, cho đến lúc sắc mặt Nhậm Hàn tím lại. Tôi không có dũng khí đợi đến lúc Bác Hy kiểm tra xong, liền tìm cơ đẩy Nhậm Hàn ra khỏi bệnh viện.

Gọi taxi về chỗ nhà trọ, Xán Xán đang cãi nhau rất hăng với chủ nhà. Hóa ra, Xán Xán đi dạo phố nhất thời kích động, bỏ ra một món tiền lớn mua chiếc áo sơ mi tặng Tiêu Tiêu, giá rất cuộc cao thế nào thì bây giờ tôi không cần hỏi cũng biết, nhưng như vậy, tiền phòng ba tháng vẫn chưa trả.

Chủ nhà giục hết lần này đến lần khác, hôm nay đã đến thẳng tận cửa đòi thu lại phòng, Xán Xán thấy chủ nhà xếp hàng lý vút cả đồng ngoài cửa, nhất thời lửa giận nổi lên, cũng nổi điên lên. Khuyên chủ nhà đi, Xán Xán mặt mũi hầm hầm vô cùng âm ức: “Vốn dĩ là bà ấy không đúng, muốn lấy lại phòng, cũng nên nói trước một tiếng chứ!”.

Tôi thở dài: “Sao chuyện này lại không nói với mình?”.

Xán Xán tức giận: “Cậu cảm thấy nói với cậu có tác dụng à?”. Nói xong, nhìn về phía Nhậm Hàn nhe răng ra cười ngọt.

Nhưng mà, rõ ràng da mặt Nhậm đại phó tổng rất dày, nghĩ nửa giây, cầm điện thoại ra thân nhiên nói: “Tôi gọi điện thoại cho Tiêu Tiêu đến”.

Xán Xán vội vàng nói: “Đừng, nhất định không được nói cho Tiêu Tiêu!”, cuối cùng thỏa hiệp: “Nhậm tổng bỏ qua cho tôi đi nhé, sau này tôi không dám nói xấu anh với Tiểu Ngưng Tử nữa”.

Nhậm Hàn đắc ý cười trả lời: “Như vậy được rồi, tôi sẽ nói chủ nhà cần thu hồi phòng gấp, bảo Tiêu Tiêu đến đón cô về chỗ cậu ấy ở tạm”.

Xán Xán: “Nhậm tông, anh thật tốt bụng, Tiêu Ngung Tử đúng là lời rồi!”.

Tôi ngồi sụp xuống góc tường, Xán Xán, cậu đúng là đồ phản bội! Cậu là đồ phụ nữ nhu nhược khuất phục trước cường quyền!

Mặc dù tôi rất bất mãn, Xán Xán và Nhậm Hàn đang đứng cùng một chiến tuyến cười nói vui vẻ, coi tôi như người vô hình. Nửa giờ sau, Tiêu Tiêu đến đón Xán Xán đi như mang con chó con về nhà nuôi, còn xách theo túi to túi nhỏ.

Nhìn thấy hành lý đã được đóng gói cẩn thận, con người tôi đảo đảo cười: “Xán Xán, cậu đúng là có khả năng nhìn thấy trước sự việc, sớm biết chủ nhà sẽ đến thu hồi phòng phải không? Đã chuẩn bị hành lý hết thế này?”. Xán Xán rõ ràng cứng họng, vẫn là Tiêu Tiêu phá vỡ tình thế: “Là do Xán Xán nhà tôi nóng ruột muốn đến ở với tôi”.

Lúc đó tôi mới nhớ ra một vấn đề quan trọng... Xán Xán đã đi rồi, tôi và Ultraman sẽ phải lưu lạc đầu đường! Nhậm Hàn khe khẽ cười, ôm con Ultraman âu yếm vỗ về nói: “Chủ phòng vừa nói cho bọn em hai giờ đồng hồ để thu dọn đồ đạc chuyển đi”. Ngừng lại một chút, giả vờ nhìn nhìn đồng hồ, nhướn mày: “Còn một tiếng bảy phút nữa, thế nào, đã nghĩ ra chỗ nào tốt chưa?”.

Nghĩ đến việc Xán Xán đã chuẩn bị hành lý, cô chủ nhà và Xán Xán diễn kịch thật đạt, tôi đành chấp nhận thở dài: “Em còn có lựa chọn khác sao?”

Nhậm Hàn nghe thấy vậy, mặt làm vẻ khó coi: “Ồ, đã thế này, em cũng đã cầu hôn anh rồi, cứ sống chung ba tháng, coi như thời gian sống thử”.

“Sống chung là phạm pháp!” Thực ra, tôi nói vậy là muốn kéo lại chút tôn nghiêm của một cô gái, tuy tôi dám to gan cầu hôn, nhưng bản tiểu thư có nguyên tắc. Trước khi kết hôn hưởng thụ cuộc sống sau hôn nhân không được pháp luật bảo hộ, thật khiến người ta có chút lo sợ. Nhưng lời vừa nói ra tôi liền hối hận.

Bởi vì Nhậm ma vương nghe câu này, cười lạnh lùng, miệng nhếch nhếch lên, tôi liền biết là sẽ không có lời hay ho gì cả. Kết quả không cần phải đoán, anh ấy nói: “Tối đó ở khách sạn, đến cơ thể anh, em cũng dám cưỡng đoạt rồi, bây giờ mới nghĩ đến pháp luật?”.

Câu này phiên dịch lại là: Chuyện phạm pháp hơn nữa em còn làm rồi,

còn sợ sống chung sao? Dịch thêm một tầng nghĩa nữa là: Nếu như em không sống chung với anh, anh sẽ đi báo cảnh sát là em cưỡng đoạt anh!

Lòng tôi chua xót không nói lên lời, Nhậm ma vương, anh độc mồm như thế này từ khi nào vậy? Hơn nữa, tôi và Nhậm Hàn, chỉ mất có nửa ngày mà đã từ xem mặt đến cầu hôn, lại đến sống chung, tốc độ này... có phải là có chút nhanh quá không?

Sống chung phi pháp, nhất quyết không được đem hai chữ “sống chung” tà ác này liên hệ với các từ như đồng nghĩa như lãng mạn, ấm áp, đẹp đẽ, gia đình... Cái gọi là sống chung, chính là những hành vi nghĩa vụ không được pháp luật bảo vệ. Đây cũng có thể so sánh với việc, đi đến công ty làm việc mà không ký hợp đồng, không có tiền lương, khiến người ta không có cảm giác an toàn.

Quay về nhà ăn cơm, con Ultraman thức thối chui ngay vào tổ ấm của mình, tôi và Nhậm Hàn xem kịch hài một lúc, đang muốn đi ngủ, móng vuốt của Nhậm ma vương cuối cùng cũng hướng về phía tôi, vòng quanh eo của tôi, người nào đó đang phả hơi nóng bên tai tôi: “Chân của anh bị giẫm thắm như thế này, là người gây ra chuyện, có phải cũng nên có chút gì bồi thường không nhỉ?”.

Tôi trừng mắt: “Nhậm tổng, bây giờ anh đã bị thương rồi, em cảm thấy không nên có những vận động mạnh nào khác thì tốt hơn”. Nhìn sắc thái đang thay đổi của người nào đó, tận cùng trái tim tôi vang lên câu “đáng đời”, ai bảo anh đi công tác không gọi em dậy nói một tiếng chứ, hơn nữa hình như từ sau khi quen biết tôi, Nhậm Hàn không bị thương ở tay thì lại bị ở chân, đã bị như vậy mà người nào đó vẫn không biết sợ, vẫn muốn trêu tôi.

Cho nên hồng nhan họa thủy, đó không phải là lỗi của tôi!

Nghe thấy lời của tôi, ánh mắt Nhậm Hàn bỗng trở nên nguy hiểm: “Vận động mạnh? Vốn dĩ chỉ muốn em gọt giúp anh quả táo bồi thường, không ngờ Bạch Ngung em lại như vậy...!”.

Tôi trừng mắt nhìn Nhậm Hàn đang giả bộ, tức giận tột cùng: “Nhậm tổng, anh đã chính nhân quân tử như thế, vậy em về phòng ngủ trước đây”. Nói xong, tôi đi thẳng đến phía phòng ngủ của Kỳ Kỳ, Nhậm ma vương thấy vậy cũng không ngăn lại, chỉ thản nhiên chống cằm nhìn tôi.

Tôi dùng lực kéo cửa thật mạnh, cuối cùng mới phát hiện ra vấn đề.

...

“Sao cửa phòng lại... khóa rồi?”

Nhậm Hàn chớp mắt, mặt tỏ vẻ vô tội: “Rất kỳ quái phải không? Kỳ Kỳ

biết em sẽ đến chỗ anh ở, sợ em lại lăn trên giường của nó, cho nên mới khóa cửa phòng lại”.

Nếu như em mà tin lời của Nhậm Hàn anh thì em chính là đồ con heo. Từ việc Xán Xán không có tiền trả tiền phòng bị đuổi ra ngoài, đến việc bị ép sống chung với anh, cửa phòng Kỳ Kỳ lại bị khóa, đây tất cả đều là âm mưu! Là tôi chứng tỏ Nhậm ma vương anh cướp đoạt con gái nhà lành!

Tôi hít thở thật sâu, quay đầu nói: “Vậy em ngủ ở phòng khách.”

Nhậm Hàn vươn vai, nhưn mày: “Được thôi, mỗi tôi một trăm tệ”.

“Sống chung còn phải thuê phòng sao?”

Nghe thấy vậy, Nhậm Hàn dương dương tự đắc, lật định nghĩa từ “sống chung” trong từ điển ra cho tôi xem: “Điểm quan trọng nhất trong sống chung, chính là ở việc người sống chung có quan hệ nam nữ thân mật vô hạn, em muốn ngủ ở phòng khách đương nhiên không tính là sống chung, mà chỉ là thân phận đồng nghiệp, như vậy tính cho em một trăm tệ một đêm là rất rẻ rồi”.

Ngừng lại một chút, Nhậm Hàn vẫn không biết xấu hổ lại nói: “Hơn nữa, em xem có khách sạn nào lại đồng ý cho mang thú cưng vào không?”.

Tôi thần thờ đứng ngây ra tại chỗ, trừng mắt thâm oán Nhậm ma vương. Nhậm Hàn anh thực sự là nham hiểm rất nham hiểm, nói như ý của anh, bây giờ em ra ngoài tìm khách sạn cũng rất khó khăn, lại còn có cả Ultraman. Nuốt nuốt nước bọt, tôi tổng kết: “Nói như vậy, em ở đây, chỉ có ngủ trong phòng ngủ, trên giường của anh mới được miễn phí?”.

Nhậm Hàn mặc nhận, mỉm cười.

Dưới sự áp bức uy hiếp của người nào đó, đúng mười một giờ đêm, tôi phải ngoan ngoãn đi vào phòng lên giường ngủ. Hết kỳ nghỉ dài, ngày mai tạp chí lại bắt đầu chính thức làm việc, tôi còn chưa kịp nghĩ xem quan hệ sống chung có mang đến phiền phức cho tôi và Nhậm Hàn trong công việc không thì phiền phức khác đã tìm đến cửa trước rồi.

Nằm trên giường, đang đợi Nhậm Hàn từ phòng tắm đi ra, thì tiếng báo tin nhắn vang lên, mở ra xem, lại là mẹ nhiều chuyện. “Ngưng Ngưng, tình trạng khẩn cấp, mau chóng về nhà!”

Ngậy ra hai giây, ném điện thoại lên trên giường tiếp tục chơi game, tình trạng khẩn cấp của mẹ tôi, không phải là chơi bài thiếu một người, thì là rất nhớ Ultraman, không quan tâm.

Hai phút sau, tin nhắn mới lại đến. “Lão nương không tiện gọi điện

thoại, trả lời tin nhắn của lão nương, không phải chuyện đùa, mau về nhanh đi!!”

Tôi nhìn chăm chú vào màn hình, có thể gửi tin nhắn, chứng tỏ sức khỏe vẫn tốt, không phải đột nhiên có bệnh, ồ không nên tin bà quá, tiếp tục không quan tâm...

Thêm nửa phút nữa, tin nhắn lại đến, lần này đã có sự thay đổi lớn, tin nhắn này là của bố, nội dung tin nhắn cũng rất khẩn cấp: “Mau cúp về đây cho ông!”.

Nhìn dấu chấm than kinh hoàng hoảng hốt đó, trong lòng tôi vang lên tiếng loảng xoảng, trong não đột nhiên hiện lên tình cảnh mỹ nam ngũ Bác Hy bò ra ngoài cửa cầu cứu. Không phải là... đã bị giọng hát của tôi làm cho thành thần kinh rồi chứ?

Đang suy nghĩ, cửa phòng tắm bật mở, Nhậm ma vương chỉ cuốn chiếc khăn tắm ở eo, cả cơ thể để trần, từ trong đám hơi nước mờ ảo chậm rãi xuất hiện. Tuy bước chân có tấp tễnh nhưng vẫn không làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai tuyệt sắc, mái tóc đen còn dính nước, những giọt nước long lanh đang nhỏ xuống vai.

Ôi, tuy không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng tình trạng hiện giờ càng khiến cho người ta đỏ mặt run tim, tôi còn đang ngây dại, thì nghe thấy giọng nói trầm thấp vang lên: “Bạch Ngưng, mau đến đỡ anh một tay, chân đau”.

Tôi nuốt nuốt nước miếng, cơ thể không theo sự điều khiển của mình đi về phía Nhậm Hàn, nhưng mới đi được một nửa, điện thoại lại reo lên, không giống như vừa rồi, lần này là điện thoại. Lý trí đang bị mỹ sắc mê hoặc thoát cái quay trở lại, nhận điện thoại, liền nghe thấy tiếng bố nói: “Mau quay về đây, không thì bố đây sẽ đem khoản nợ của mày dán lên trước cửa công ty!”.

Tôi ho ho, quay đầu nhìn Nhậm ma vương vẫn đứng dựa trước cửa nhà tắm vô cùng đẹp đẽ, cười hì hì: “Tôi hôm nay, e rằng không cách nào thực thi nghĩa vụ sống chung rồi”.

CHƯƠNG 44

BÁC HY MẤT TRÍ NHỚ

Bạch gia, căn phòng u buồn.

Tôi len lén nhìn vào người đối diện, nghẹn giọng, tiếp tục cúi đầu uống trà...

Nhậm ma vương chân thì sung, bị tôi cự tuyệt hoàn toàn mà vẫn thỉnh cầu đưa tôi về nhà, thực ra, tôi lo là không biết trong nhà họ Bạch thực ra đã xảy ra chuyện gì. Tuy trên taxi tôi đã đưa ra cả ngàn vạn giả thuyết có thể xảy ra, nhưng bây giờ khi thực sự bước chân vào Bạch phủ, tôi vẫn rất kinh ngạc.

Sự thực, mãi mãi phong phú hơn tưởng tượng của tôi.

Bác Hy ngồi đối diện vẫn bình thản, khóe miệng lộ ra nụ cười dịu dàng rót tiếp trà cho tôi, cặp mắt sáng long lanh, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Xin lỗi”.

“Sao?” Lời của tôi vừa buông ra, bàn tay Bác Hy đã đặt lên trán tôi, nụ cười trong mắt càng lúc càng dịu dàng: “Ngốc nghếch, không biết mấy năm nay đã khóc bao nhiêu rồi, còn giả vờ kiên cường trước mặt anh?”, giây tiếp theo, Bác Hy đã hôn lên trán tôi rồi.

Tôi nhanh chóng đẩy anh ta ra, sau khi giữ được cự ly an toàn, mới ngồi ngây ra. Vừa mới vào đến Bạch phủ đã bị vị hôn phu cũ xông đến ôm nhiệt tình, bây giờ còn âu yếm vỗ về, lại còn hôn... tôi không phải là thánh mẫu Maria, không thể tiếp nhận sự chấn động mãnh liệt này.

Chuyện này rốt cuộc... là sai ở đâu?

Bác Hy thấy vậy, không có chút gì gọi là tự giác, lại còn không biết xấu hổ xông đến trước mặt tôi, mặt tràn đầy vẻ lo lắng: “Sao vậy?”. Nói xong ngừng lại một lúc, dường như lại nhớ ra cái gì, Bác Hy hơi nhăn mày lại, cặp mắt đen lay láy đầy bí ẩn, thấp giọng nói: “Ngung Ngung, xin lỗi”.

“...” Tôi đã biết anh ta xin lỗi tôi vì điều gì, đành cẩn trọng lùi lại phía sau.

Bác Hy nói: “Ngung Ngung, anh biết anh không tốt, trước ngày đính hôn đột nhiên xảy ra tai nạn, có phải làm em sợ lắm không? Mấy năm nay, anh ngủ như vậy chẳng biết gì cả, nhưng em...”. Anh ta nghẹn ngào một lúc,

rồi lại ôm tôi lần nữa, mắt long lanh, không ngừng nhỏ giọng lặp đi lặp lại: “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”.

Tôi ở trong lòng anh ta, hoàn toàn rối loạn. Muốn nói anh có ngủ hay chết cũng chẳng sao cả, tôi vẫn sống rất tốt, hoàng tử Bác Hy tỉnh lại rồi, chẳng phải nên vui vẻ chạy đi tìm cô bé Lộ Lem Kiều Kiều của mình sao?

Bác Hy ôm tôi dường như rất mãn nguyện, còn không ngừng tỉ tê: “Anh nghe bác sĩ nói, mấy năm nay đều là em chăm sóc anh, anh có thể tỉnh lại được cũng là nhờ Ngung Ngung, em gọi anh dậy, bây giờ anh không biết nên nói gì, nhưng anh xin thề, Ngung Ngung, cả đời này anh sẽ đối tốt với em, không bao giờ rời xa em nữa, cũng không bao giờ khiến em phải chịu tổn thương ám ức gì nữa...”.

Tôi thèm vào ấy! Gã bác sĩ nào đã bảo thế? Tôi đến chăm sóc Bác Hy lúc nào?

Tôi hồi phục, nghĩ đến vẻ mặt chảy dài lạnh lùng của Nhậm ma vương, tôi cố đẩy Bác Hy ra, khoanh hai tay vào nhau hét lớn: “Bác Hy, có phải là anh đã quên đi tình tiết nào không? Có phải là anh đã biết chuyện của Kiều Kiều? Tuy cô ấy có lỗi với anh, nhưng anh cũng không nên đến tìm tôi”.

Tôi cố gắng, cố gắng kìm chế biểu đạt ý trách móc của mình, cố gắng không kích thích thần kinh mới hồi phục vẫn còn yếu ớt của Bác Hy, nhưng điều khiến tôi hoàn toàn không ngờ tới là phản ứng của Bác Hy lúc đó, vẻ mặt hoang mang, sau đó chớp mắt: “Kiều Kiều là ai?”.

...

“Cô ấy có lỗi với anh? Cô ấy là người đâm anh sao?”

“Ngung Ngung, chuyện đó không còn quan trọng nữa, quan trọng là em, em và anh, hiểu không?” Bác Hy cười vỗ vỗ vào mu bàn tay tôi, nói vô cùng lãng mạn: “Ngung Ngung, anh vừa tỉnh lại, đã muốn gặp em. Biết em đang bận làm việc, liền đến nhà đợi, lẽ nào, như thế này em vẫn chưa hiểu lòng của anh sao? Sau khi tỉnh dậy, anh phát hiện danh lợi, tiền bạc, tất cả đều là giả, chỉ có em mới là chân thật”.

“Hoàn toàn, thuộc về anh, một mình anh!”

...

Tôi kinh ngạc không lời nào tả nổi.

Khuyên trái đở phải, khó khăn lắm mới lừa được Bác Hy ngủ lại trong phòng xong, tôi mới đi ra phòng khách.

Trong phòng khách, bố mẹ tôi và bố mẹ Bác Hy bốn người đang ngồi

uống trà, nhưng từ cục diện có thể thấy, hai bên đều có suy nghĩ riêng của mình. Thấy tôi đi ra, mẹ Bác Hy là người phản ứng đầu tiên, ngẩng đầu nói: “Bác Hy ngủ rồi? Để tôi đi xem xem”.

“Đợi chút.” Đúng lúc mẹ Bác Hy đứng dậy, tôi lạnh lùng nói: “Chẳng phải hai bác nên cho cháu một lý do thích đáng sao?”. Nửa đêm xông vào nhà người ta, lại cấp thiết bắt tôi quay về, điều này kiểu gì cũng phải nói cho rõ.

Rõ ràng mẹ Bác Hy hơi sững lại, vẫn là mẹ tôi giải vây, vỗ vào vai tôi ra ý bảo tôi ngồi xuống, rồi mới thở dài nói: “Ký ức của Bác Hy chỉ dừng lại ở thời điểm trước khi gặp Kiều Kiều”.

Tôi bất bình nhìn mẹ chăm chăm, ngữ khí trầm trọng của mẹ như vậy là có ý gì? Rốt cuộc Bác Hy là con trai của mẹ, hay con là con gái của mẹ đây? “Đại tỷ” à, chẳng lẽ “chị” không phát hiện ra là mình đang đứng nhầm đội sao?

Mẹ vẫn chẳng suy chuyển gì, không thèm nhìn tôi, tiếp tục nói: “Chuyện trước đây bố mẹ Bác Hy đã nói với bố mẹ rồi”. Mẹ Bác Hy áy náy: “Ngung Ngung, trước đây là Bác Hy không đúng, hai bác cũng vì con trai mà có lỗi với cháu. Nhưng... bây giờ nó đã thế này rồi, cháu có thể...”.

Bố Bác Hy nắm chặt tay vợ nói tiếp: “Có thể là Bác Hy hôn mê mấy năm, chúng ta vô ý đề cập đến chuyện của Kiều Kiều trước mặt nó, trong tiềm thức của nó không muốn nhớ lại những chuyện này nữa, cho nên sau khi tỉnh lại, tiềm thức đã tự động phong tỏa đoạn ký ức này”.

“Bác sĩ nói bây giờ tốt nhất là không được để cho nó kích động, để tránh tình trạng bất trắc, cho nên...”

“Cho nên thế nào?” Tôi nhướn mày. “Cho nên tôi nên cùng anh ta diễn kịch, tốt nhất là diễn giả thành thật, rồi kết hôn?” Bố mẹ Bác Hy quay mặt nhìn nhau. Bố mẹ tôi cũng ngồi ngây ra không biết làm gì.

Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, ở cùng với Nhậm ma vương lâu như vậy, không những khí thế của tôi đã được nâng lên, mà lời nói ra cũng càng ngày càng cay độc. Tôi đứng dậy, lên giọng: “Tối nay cháu đã nghe thấy rất nhiều câu “xin lỗi” rồi, bây giờ, cũng trả lại hai bác một câu “xin lỗi”. Cháu không! Làm! Được!”.

Nước mắt mẹ Bác Hy tuôn như mưa, ai lại có thể ngờ được, đứa con gái nhà trọc phú yếu yếu đuối đuối, vì tình yêu thỏa hiệp năm đó, rời khỏi Bạch gia lại có ngày có thái độ dứt khoát thế này? Trong lòng tôi dâng lên khoái cảm của việc báo được thù một cách ác độc.

“Muốn giấu Bác Hy cũng được, muốn nói rõ hết cũng được, chuyện này chẳng có quan hệ gì đến Bạch gia nhà cháu cả. Bạch gia cũng không phải là chỗ thích hợp để dưỡng bệnh, phiền hai bác nhân lúc Bác Hy còn ngủ đưa anh ta quay lại bệnh viện điều trị đi.”

Nhất thời, không khí trong phòng khách vô cùng ngưng ngập, tĩnh lặng đến mức khiến người ta thấy ngột thở.

Rất lâu sau, mẹ mới giả bộ mắng một câu: “Con bé này, học ai mà miệng lưỡi sắc bén thế? Thật không nhìn ra đó, Bạch Ngung”.

Tôi quay đầu cười sáng láng, trả lời rất gãy gọn: “Học con rể mẹ”.

Sau câu này của tôi, không khí càng trở lên quái dị hơn, mẹ ngừng hai giây, nhanh miệng nói: “Chính là đối tượng hôm nay xem mặt à?!”

“Vâng!” Tôi gật đầu nghiêm túc: “Chẳng phải con đã nói với mẹ rồi sao? Bọn con xem mặt thành công, đã sống chung rồi”.

Tuy tôi đang rất nghiêm túc, rất rất nghiêm túc thuật lại sự thực, nhưng những người nghe sự thực rất giả này đều như bị sét đánh ngang tai ngoại trừ tôi ra, phải mất một phút sau, bố tôi mới trưng khuôn mặt tối sầm ra giải thích với bố Bác Hy: “Đứa trẻ này rất thích kể chuyện cười”.

Bố Bác Hy: “Không sao cả, thực ra... Ngung Ngung cũng rất biết làm điệu không khí”.

Lúc này, đến lượt mặt tôi tối sầm.

Tại sao câu nói: “Sự thật mạnh hơn lời hùng biện” mãi mãi không bao giờ đúng đối với hoàn cảnh của tôi?

CHƯƠNG 45

GV LÀ VÔ TỘI

Tôi lấy khí thế hung hãn, ép cả nhà Bác Hy ra về.

Nhưng mà, người nhà Bác Hy vừa đi bước trước, bước sau tôi đã bị bỏ lôi vào “căn phòng đen” tâm sự. Gọi là “căn phòng đen” này chính là thư phòng của bố tôi, “ông chủ Bạch là trọc phú” đó là chuyện cả vũ trụ đều biết, nhưng bố tôi lại không phục, bỏ ra khoản tiền lớn để tu sửa thư phòng, lại mua giá sách, lại còn ở trong phòng học đàn tranh.

Kết quả... có thể nói gì nhỉ?

Chỗ sách đó, bố tôi vừa xem vừa ngủ, nửa tháng sau, giá sách bị ông vứt đó, nằm im thít ở góc tường tích bụi. Đàn tranh? Hoàn toàn trở thành một vật trang trí hoa lệ, nửa năm sau, thư phòng được sử dụng với mục đích duy nhất là: nơi để khi bố mẹ tôi cãi nhau, bố tôi không được vào phòng ngủ, thì qua đó ngủ, cho nên, người trong nhà đều đùa gọi thư phòng là “căn phòng đen.”

Mà vào lúc này đây, hiếm có khi bố tôi lại ngồi nghiêm túc trong căn phòng này, ông đang hút thuốc, rất lâu sau, ông nói:

“Ngung Ngung, tuy con không quan tâm đến việc kinh doanh của tập đoàn Bạch Thị, nhưng chắc cũng phát hiện thời gian gần đây chúng ta có dùng toàn sức để ra mắt sản phẩm sữa XX mới chứ?”.

Tôi gật đầu, ngoan ngoãn đợi câu tiếp theo.

Bố lại nói: “Trước khi con quay về, bố Bác Hy nói, đồng ý cho sản phẩm của chúng ta được miễn phí đưa vào tất cả các siêu thị của họ”.

Tôi im lặng, nhưng hơi ngẩng đầu lên. Bây giờ muốn đưa sản phẩm mới vào siêu thị đều phải bỏ ra các loại phí rất cao như phí vào thị trường, phí đầu tư, phí tiếp thị... trong số đó những siêu thị do nhà Bác Hy mở thụ phí cao nhất, nhưng bây giờ, bố Bác Hy lại đồng ý cho bố tôi đưa sản phẩm vào siêu thị miễn phí, không cần nghĩ cũng biết vì sao.

Nhếch nhếch môi, tôi nói thẳng: “Bố, có nhớ trước khi đi xem mặt hôm nay bố đã nói với con điều gì không? Bố nói, chỉ cần con không muốn, thì dù gia đình có giàu hơn nữa muốn liên hôn, bố cũng sẽ không đồng ý, bởi vì bố và mẹ hy vọng con được hạnh phúc”.

Ngừng lại một chút, tôi nhìn sâu vào mắt bố, lấy dũng khí nói: “Nhưng

sao mà... mới đến tôi, vì một chút phí vào thị trường, bố đã muốn bán con cho nhà Bác Hy?”. Nói xong tôi quay người bỏ đi. Tay vừa chạm đến cửa, thì nghe thấy tiếng bố quát lớn ở phía sau: “Tiểu nha đầu! Đồ đầu óc bã đậu! Sao lại chẳng di truyền được chút thông minh tài trí của bố thế nhỉ?”. Ý của bố tôi là, bố Bác Hy là lão già đáng chết keo kiệt, mấy tháng trước, hai gia đình còn vì chút tiền phí tiếp thị mà suýt nữa đã đánh nhau ở khách sạn thế mà bây giờ vì con trai mà ông ta lại phải nhượng bộ đến mức này...

Dừng lại một chút, giọng của bố có chút hơi nghèn nghẹn: “Tâm lòng của những người làm cha mẹ đáng thương trong thiên hạ...”

Thần kinh của tôi bị chấn động mạnh, quay đầu lại nhìn thấy bố đang cố giấu đi những giọt nước mắt, cúi đầu hút thuốc, tôi không kìm được khe khẽ gọi: “Bố...”.

Mấy năm nay, tôi nhẫn tâm dọn ra khỏi nhà, sống cái gọi là cuộc sống tự do. Nhưng bố lại phải một mình gánh vác tập đoàn Bạch Thị, không ép tôi đi xem mặt, không bắt tôi đến tập đoàn Bạch Thị làm. Tôi đi rồi để mặc cho bố mẹ chịu đựng. Tôi đột nhiên hiểu ra, hóa ra bố tôi cũng chỉ là một người bình thường, ông cũng bị tình cảm bảo vệ con trai của bố mẹ Bác Hy làm cho cảm động.

Khóe miệng cố nhếch lên một nụ cười đau khổ, cuối cùng tôi cũng chẳng tìm được lời nào để khuyên người bố nhiều tuổi: “Bố, con về phòng tắm rửa trước!”.

“Ngưng Ngưng!” Trước khi tôi bước ra khỏi cửa bố liền gọi tôi lại trầm giọng. “Chuyện của Bác Hy con tự mình cân nhắc, bố... không ép con.”

“Vâng.”

Quay về phòng ngủ tắm rửa xong, tôi nằm trên giường trần trọc không ngủ được, chẳng biết làm gì liền bò dậy lên mạng.

Vừa đăng nhập vào QQ đã thấy biểu tượng của người nào đó còn sáng, thế là liền kích vào đó chọn biểu tượng mặt cười gửi đi.

[Bạch Ngưng phòng Biên tập:] Mặt cười.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Chuyện đã nói xong chưa?

[Bạch Ngưng phòng Biên tập:] Vâng, không có gì, chỉ là bố mẹ cãi nhau, gọi em về gấp làm người hòa giải. >O<

[Bạch Ngưng phòng Biên tập:] Kết quả giải quyết xong đã đến giờ này, ngoài trời rất tối, bố không yên tâm, nên bảo em ngủ lại nhà.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Ủ.

Nhìn thấy lời lẽ ngắn gọn của Nhậm Hàn tôi đột nhiên thấy hơi tức giận, chẳng phải đã là quan hệ sống chung rồi sao! Tại sao nói chuyện còn lạnh nhạt thế này, tay tôi do dự trên bàn phím, đang cân nhắc xem nên nói gì, Nhậm Hàn lại gửi tin đến.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Tối mai nhớ về nhà sớm chút.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Thực thi nghĩa vụ sống chung.

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] (Gửi nhằm biểu tượng mờ ám trên QQ)

...

Tôi ngây ra như gỗ, không kịp giải thích là mình gửi nhằm biểu tượng, bên kia Nhậm Hàn vẫn thản nhiên trả lời một câu: “Có bản lĩnh thì em đến cào đi, anh không để ý”.

Nhậm ma vương thực sự háo sắc quá! Tôi tức giận tắt cửa sổ trò chuyện, quyết định trước khi đi làm sẽ mặc kệ anh ta. Nhưng đang cân nhắc, biểu tượng QQ lại nhấp nháy, may mà, không phải anh ấy.

[Xán Xán phòng Biên tập:] Tiểu Ngung Tử, online không?

[Bạch Ngung phòng Biên tập:]?

[Xán Xán phòng Biên tập:] Ha, biết ngay là cậu invisible mà, nhanh lên, nhanh lên! Đưa tư liệu trước khi nghỉ phép Lão Đại chuyển cho chúng ta, gửi một phần cho mình!

Hoang mang nửa giây, trong thoáng chốc tôi mới phản ứng lại được, hình như thực sự trước khi nghỉ, Lão Đại có bảo chúng tôi viết cảm tưởng tổng kết bồi dưỡng quý, còn phát tài liệu cho chúng tôi.

[Bạch Ngung phòng Biên tập:]!

Dấu chấm than phần nộ đã biểu đạt hết cảm xúc trong lòng của tôi lúc này, Xán Xán thấy tôi như vậy, càng cười trên nỗi đau khổ của người khác.

[Xán Xán phòng Biên tập:] Ha, biết ngay là cậu chưa viết mà, xem đi, mình lại nhắc nhở cậu, mau gửi tư liệu cho mình đi!

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] Vấn đề là máy tính của mình để ở nhà Nhậm ma vương, mình lại đang ở Bạch gia.

[Xán Xán phòng Biên tập:] ...

Trong lúc cấp bách tôi đành cắn răng gọi điện cho Nhậm Hàn, đối

phương nhận điện thoại rất nhanh, nghe giọng nói hình như tâm trạng khá tốt.

“Chuyện gì vậy? Nhớ anh rồi?”

“Vâng, à, chuyện là...”

“Tôi nay không có cách nào thực hiện nghĩa vụ sống chung rất cô đơn?”

Trời ạ, Nhậm ma vương từ khi nào lại háo sắc thế này, nói đi nói lại vẫn là cái vấn đề này! Tôi cắn răng, mắt hơi rục cháy nghiêng đầu, hắng giọng, tôi đi thẳng vào vấn đề chính: “Ngày mai chính thức kết thúc kỳ nghỉ, Lão Đại muốn bọn em mỗi người nộp một bản báo cáo, nhưng tư liệu em để trong máy tính”.

Nhậm ma vương ngừng một chút, nhẹ nhàng nói: “Được, vậy bây giờ anh sẽ gửi cho em, nhưng hình như máy tính của em có cài pass”.

Lúc đó tôi chẳng kịp cân nhắc xem tại sao Nhậm Hàn lại biết máy tính của tôi có cài pass, hồn nhiên nói luôn: “Pass là XXXX, anh mở ổ D ra trong file văn bản làm việc có thể nhìn thấy file tên là Tư liệu”.

Nhậm Hàn: “Được, làm xong anh lên QQ gửi cho em”.

“Vâng, vậy em đợi anh, dập máy trước nhé.”

Mười phút sau, Nhậm ma vương lên mạng, gửi tư liệu cho tôi. Lời thề “Trước khi đi làm sẽ mặc kệ anh ấy” tôi vừa lập lúc trước đã tan thành mây khói, tôi lại nịnh bợ theo thói quen.

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] Nhậm tổng, anh thật là tốt quá!

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] Em đi viết tổng kết, anh nghỉ sớm đi, mai gặp ở công ty!

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] Đâu rồi?

Đang thấy kỳ quái, cuối cùng Nhậm Hàn cũng có phản ứng, không nói lời nào, up một bức ảnh lên: Trên ảnh, rõ ràng là một folder nào đó, trong folder nén đó, có n các file vô cùng phong phú đa dạng ví dụ: gay đê tiện, gay kiêu ngạo, gay nữ vương, S-M, 3P, ...

Trời ạ, tôi vò đầu bứt tóc, làm gì còn tâm trạng mà viết cảm nhận bồi dưỡng gì đó nữa, vậy mà màn hình trước mắt vẫn nhảy ra những chữ ngê ngang vui vẻ.

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Dữ liệu trong máy tính của em thật là phong phú đó, tối nay anh phải nghiên cứu thật kỹ.

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] ĐỪNG! Cầu xin anh! GV vô tội!

[Nhậm Hàn phòng Phóng viên:] Vô tội bị liên lụy, cũng chỉ có thể trách chủ nhân của nó quá ngốc nghếch quá dễ lừa thôi. Ngày mai quay về nhận thi thể máy tính nhé.

Nói xong câu này, biểu tượng của Nhậm Hàn nhanh chóng tối đen, tiếp đó, bất luận tôi buzz và gọi điện thế nào cũng chẳng có âm tín gì.

Cuối cùng, là một đêm không ngủ.

GV bảo bồi của tôi, á... á... á!

CHƯƠNG 46

THỦ THĨ BÊN GÓI

Bởi vì lo lắng GV bảo bồi bị tàn sát thảm khốc, ngày hôm sau đi làm, cả người tôi cứ ngây ngây dại dại. Luôn muốn tìm có nào đó để lượn qua phòng làm việc của Nhân Hàn, nhưng sau kỳ nghỉ, từ buổi họp sáng, đến cuộc thảo luận chọn đề tài kỳ tới của nội bộ phòng Biên tập, cho đến lúc sắp xếp nhiệm vụ, đến sức uống ngụm nước tôi cũng chẳng có nữa.

Nhưng việc càng nhiều thì rắc rối càng nhiều. Mà rắc rối này, lại trùng hợp đều tìm đến tôi.

Lão Đại giao cho tôi một nhiệm vụ mới độc nhất vô nhị, nói Hiểu Tại - phóng viên cao cấp của phòng Phóng viên bị một khách hàng bắt phải làm chính sách đầu tư, bắt phải giao trong vòng một tuần, và chỉ định, đưa chính sách này giao cho tôi làm.

Lão Đại vừa nói ra, các chị em đang ngồi trong phòng Biên tập đều bàn tán xôn xao.

Chị Tiêu Phù: “Từ khi nào mà tạp chí đã trở thành công ty lập kế hoạch? Công ty không phải đã quy định rất rõ, trừ nghiệp vụ quảng cáo ra, tất cả các nhân viên cấm nhận các việc khác sao?”

Xán Xán: “Đúng vậy, đây chẳng phải là tăng khối lượng công việc của chúng tôi một cách vô hình sao! Anh xem, kỳ này Bạch Ngung còn phải phụ trách tám bản thảo, còn phải đi phỏng vấn, phòng Phóng viên có ý gì vậy?! Coi chúng ta là người ở tùy ý sai khiến sao?”

Lão Đại xếp văn kiện đập đập vào lưng, nhắm mắt có chút thất thần: “Cùng vấn đề tương tự, tôi đã nói với sếp tổng rồi, nhưng sếp tổng trả lời là: “Bảo cậu đi làm thì cậu cứ đi làm!” cho nên...”. Lão Đại nhún vai: “Bây giờ tôi đem nguyên câu đó nói lại với mọi người”.

Tiểu Duy cắn răng: “Thật, thật... ức hiếp... người quá đáng!”

Tôi xua xua tay: “Được rồi, tôi đi làm, nhưng mà... thời gian một tuần có phải là ngắn quá không?”. Từ bản sơ thảo biên tập cho đến thẩm định lần một, thẩm định lần hai, lần ba, rồi đến phòng sắp xếp, giao bản thảo, phòng Phóng viên xác nhận, khách hàng duyệt, cuối cùng làm mục lục trang, đây là cả một quá trình lớn.

Trước đây khi còn làm một trợ lý biên tập nhỏ bé, tôi chỉ biết bản thảo

của mình là được, nhất định làm không vấn đề gì, hoàn toàn nằm trong tầm tay. Nhưng bây giờ là biên tập chính thức rồi mới biết, sau khi xong bản thảo còn phải thông qua rất nhiều trình tự, cho nên tôi biết rất rõ, trong một tuần tuyệt đối không thể làm xong được.

Xán Xán khịt mũi: “Một tuần với người đã làm thành thạo như chị Tiêu Phù muốn hoàn thành được cũng tương đối khó khăn, nếu như thực sự là khách hàng giục gấp như vậy, cũng nên chỉ rõ bảo chị Tiêu Phù hoặc mấy người cùng làm, đằng này lại chỉ định cậu, Bạch Ngung cậu còn chưa hiểu sao? Rõ ràng là bọn họ chơi khó cậu!”.

Tôi làm bộ dạng đáng thương thờ dãi nói: “Mọi người nhìn không quen với việc mình được thăng liền một lúc hai cấp, muốn làm khó dễ chút, bình thường, bình thường!”. Đây cũng là những việc có thật, từ sau khi tôi được thăng chức, lại liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà những chuyện này đều liên quan đến Nhậm Hàn, thế là, trong công ty xuất hiện hai phái nói về quan hệ giữa tôi và Nhậm Hàn.

Phái thứ nhất: Là phái Xán Xán, Tiêu Chí ủng hộ tôi. Nhưng cái gọi là ủng hộ, chẳng qua là hằng ngày đem tôi ra làm trò vui, có thể dùng một câu tục ngữ để nói chính là: “Chỉ cần biết tôi sống không vui vẻ, bọn họ liền yên tâm”.

Phái thứ hai: Lưu truyền trong phòng Phóng viên, người đứng đầu là Slime, phòng Phóng viên hơn một năm nay dưới sự chỉ đạo anh minh của Nhậm Hàn, công việc không ngừng tiến bộ. Không những sếp tổng vui vẻ mà đến các thành viên của phòng Phóng viên cũng vui vẻ, bọn họ tuyệt đối tin tưởng con mắt và khả năng tán thưởng của Lão Đại, sự việc của tôi và Nhậm Hàn càng ngày càng phát triển. Cân nhắc một hồi, người của phòng Phóng viên đều đối mình đối người nghĩ rằng Nhậm Hàn là tâm huyết muốn nổi lên, cho nên mới sống chết làm khó tôi.

Tiểu Duy uốn lưỡi, lấp bắp nói: “Nghe, nghe nói... Hiểu Tại đó, đó là, là... thân thích của sếp, cho... cho nên mới được dung túng như vậy”.

Xán Xán: “Có là thân thích cũng không được ức hiếp người ta thế chứ! Bình thường nhìn bà cô già kia chẳng ra làm sao, có gì đáng nói chứ, chẳng qua chỉ là bà cô hơn ba mươi tuổi chưa lấy được chồng sao?”. Ngừng lại một lúc, Xán Xán mới nghiêng đầu nhìn tôi nói: “Bạch Ngung, hay là nếu không thì cậu đi tìm Nhậm Hàn thủ thi bên gối xem?”.

Nghĩ đến Nhậm Hàn, chuyện GV vốn dĩ đã quên rồi lại xuất hiện trong đầu tôi, hễ nghĩ đến chỗ GV khó khăn thu thập cất giữ trong nhiều năm tôi lại tức phát điên lên: “Không cần nữa, sếp đã ngầm cho phép rồi, ai nói cũng vô dụng. Rõ ràng là bọn họ muốn chinh mình, mình có tránh cũng chẳng

được”.

Cách duy nhất bây giờ chỉ có thể là tăng ca hết mức có thể làm được đến đâu thì làm đến đó, dù gì sếp cũng là người hiểu chuyện, chỉ cần để cho ông ấy biết mình rất nỗ lực rất cố gắng là được rồi.

Lão Đại mím môi, xoa cằm nói: “Chắc chắn là cố ý chỉnh cô, tôi đã hỏi qua phòng Hành chính, lần Case này là nhận trước kỳ nghỉ, hợp đồng cũng ký xong trước kỳ nghỉ. Nếu như nói sớm một chút, Bạch Ngung nghỉ ít đi vài ngày chẳng phải sẽ không thành vấn đề, đằng này tối qua cô ta mới gọi điện báo cho tôi chuyện này, tư liệu kế hoạch thì lại gửi vào hòm thư công việc của tôi trước kỳ nghỉ”.

Lão Đại nói xong, tất cả chúng tôi đều há miệng kinh ngạc, vừa rồi còn cho rằng chẳng qua chỉ là gây chút khó khăn, không ngờ cô ta sớm đã lên kế hoạch cho âm mưu này? Lão Đại đưa bức thư Hiếu Tại gửi ra trước mặt cho chúng tôi xem, tên bức thư là “Khuyến mãi lớn nhân dịp XX năm thành lập”, hòm thư gửi tin không phải là hòm thư công việc của Hiếu Tại, các tập tin đính kèm bên dưới thì đảo loạn lên không phân thành loại, trong bức thư không có nửa câu đề cập đến nội dung “đây là chính sách đầu tư”.

Lão Đại là quản lý cao cấp, công ty có sắp xếp trợ lý riêng, thông thường thư của anh ấy đều được trợ lý chọn lọc trước, sau khi phân chia riêng thành thư cá nhân, thư công việc, thư rác, mới giao cho Lão Đại xử lý. Bức thư này hiển nhiên sẽ bị trợ lý cho vào thùng rác.

Chị Tiêu Phù châm một điếu thuốc, thả ra một làn khói trắng: “Bạch Ngung, em thực sự không có đường lui rồi. Bức thư này được gửi từ trước kỳ nghỉ, thời gian hiển thị rất rõ ràng, nếu như đến khi đó chỉ cần Hiếu Tại cãi là đã nói với Lý Tử Nho trước kỳ nghỉ, người xui xẻo chỉ có em thôi”.

Tôi im thít, hiểu rõ vô cùng hoàn cảnh của mình.

Chị Tiêu Phù phân tích không sai, nếu như Hiếu Tại cãi cùn nói đã bàn giao chuyện này cho phòng Biên tập trước kỳ nghỉ, tôi sẽ chẳng còn có thể lấy lý do là “thời gian một tuần không thể hoàn thành” để làm cái cớ. Không có cách nào hoàn thành công việc, không phải chỉ đơn giản là bị trừ lương, lẽ nào... vận mệnh làm biên tập chính thức của tôi lại ngắn như thế này sao?

Mới mấy tháng thôi mà!

Xán Xán là người nóng vội, thấy vậy liền nhẩy căng lên: “Vậy bây giờ phải làm thế nào? Lão Đại, Bạch Ngung là người anh đê bạt, anh không thể thấy cậu ấy chết mà không cứu chứ?”.

Tiểu Duy: “Phòng... phòng Phóng viên càng ngày... càng ép người quá

đáng!”.

Lão Đại nhướn mày, trả lời vô cùng thản nhiên: “Đương nhiên không thể nhìn cô ấy chết, cho nên...”. Đẩy đẩy gọng kính chơi trò ú tim, Lý Tử Nho lại trưng ra nụ cười nhạt nói: “Cho nên tôi qua tôi đã tặng ca suốt đêm, biên tập thậm định bản thảo đã làm xong, Bạch Ngung, cô có thể trực tiếp cầm đi sắp xếp là được”.

Lời vừa nói xong, mấy người cấp dưới chúng tôi quay mặt nhìn nhau.

Tặng ca thâu đêm là... thần ơi! Lão Đại! Anh không hổ danh là Lão Đại, quả là rất lợi hại! Một tuần lễ chỉ sắp xếp, vậy quả thực là dư sức làm rồi! Tôi cảm động đến mức chẳng biết nói gì, chỉ biết ngồi nguyên tại chỗ ngơ ngậy nói: “Á, Lão Đại anh tốt quá, đợt đợt Case này xong, tôi sẽ mời anh một bữa thật thịnh soạn. Thực sự...”. Tôi kích động đến mức chẳng biết nên nói gì nữa.

Lão Đại nghe thấy vậy chỉ nhướn nhướn chân mày lên, mắt sáng lóe khác thường: “Khách khí gì chứ? Cô là em dâu tôi mà, việc nên làm thôi”.

Quạ đen bay khắp đầu tôi, vừa rồi, phòng Biên tập còn ồn ào náo loạn thoát cái đã im bật lạnh tanh, hồn phách mọi người đều bay nhảy tứ tung.

Em dâu...

Vợ của em trai...

Phu nhân của Nhậm Hàn...

Quả nhiên, ngu tầm ngu mã tầm mã, sao trước đây tôi không nhìn ra Lão Đại nói chuyện cũng độc mồm thế này nhỉ!!

Để có thể rút ngắn thời gian, Lão Đại đã sắp xếp nhân viên cao cấp tốt nhất làm việc hiệu quả nhất của phòng Thiết kế phối hợp với tôi, nhưng mà, phạm việc gì lợi cũng tất có hại, cái đồng nghiệp Lão Trương này tuy tốc độ làm việc rất nhanh, nhưng tính khí lại rất nóng nảy!

Nghĩ lại khi còn là một trợ lý biên tập nhỏ bé, cũng thường xuyên có chữ sai hoặc có chỗ cần thay đổi, mỗi lần đến phòng Thiết kế trong lòng tôi đều thấp thỏm bất an. Bởi vì, Lão Trương có ba nguyên tắc làm việc lớn.

Thứ nhất: ngoài các thay đổi về trình tự ra ông đây không sửa, muốn thay đổi nội dung cô tự đi mà sửa! (Thông thường sau khi biên tập công việc hậu kỳ để đập chữ lên bản in có ba giai đoạn: đầu, giữa và cuối. Các thay đổi văn bản ngoài trình tự này, ý là chỉ ngoài ba công đoạn này, mà phòng Biên tập có khi phải làm do yêu cầu của khách hàng hoặc là yêu cầu của cấp trên, phải nhờ đến phòng Thiết kế tiến hành điều chỉnh và xử lý.)

Thứ hai: Thiết kế của phòng Thiết kế người ngoài không được chỉ trở điều kiện!

Thứ ba: Khi phòng Biên tập mang bản thảo đến không được tùy tiện nói chuyện, đi lại, trừ khi ông đây vui vẻ bảo cô nói nói chuyện cùng!

Mà lần này, Lão Đại vô cùng hào phóng, sắp xếp để cho nhân viên kỹ thuật cao cấp tốt nhất của phòng Thiết kế giúp tôi, tôi lại không vui lên nổi. Hóa ra việc Lão Đại thức thâu đêm để giúp tôi xử lý xong bản thảo này chưa đến buổi chiều đã truyền đến phòng Phóng viên.

Hiểu Tại tuy không thể chinh tôi được như ý nguyện, trong lòng không vui, nhưng vì Lý Tử Nho là lãnh đạo cao cấp của công ty nên cũng chẳng dám nhiều lời, liền đi đến tìm sự vui vẻ ở chỗ khác.

Lúc đó, tôi đang giao bản thảo cho Lão Trương, Hiểu Tại đột nhiên đến phòng Biên tập, lại đúng vào buổi trưa, nên mọi người đều đi ăn rồi, tôi đành phải đau khổ một mình tiếp vị khách quý.

Hiểu Tại khoanh tay trước ngực, dáng vẻ vênh vác: “Bạch Ngung, vẫn chưa đi ăn cơm à?”

Tôi trợn mắt, thừa lời! Tôi phải đi ăn cơm rồi, cô còn có thể đến chế giễu tôi à? “Em còn có việc chưa làm xong, he he.”

“Ồ!” Hiểu Tại gật đầu nheo mắt cười nói: “Đột nhiên giao cho em nhiệm vụ quan trọng thế này, em không trách chị chứ?”

“Làm sao có thể?” Tôi đương nhiên không trách chị, thông thường trong hoàn cảnh thế này, tôi sẽ ghi nhớ hận thù trong lòng, tích cả lại ở đó thôi.

Hiểu Tại làm bộ thờ dài, tay như làm ảo thuật lôi ra một đồng văn kiện: “Em không trách chị là tốt rồi, vừa rồi chị nghĩ đi nghĩ lại, phát hiện phần thứ nhất của kế hoạch không hoàn thiện lắm, ồ, chính là chỗ này, còn cả chỗ này nữa, chị đã điều chỉnh rồi, em bảo Lão Trương sắp xếp lại nhé!”

Trời - xanh - nổi - sấm.

Hiểu Tại cố ý, chắc chắn cố ý, rõ ràng chị ta biết điều đại kỵ của Lão Trương, lại còn làm khó tôi, nhưng mà tôi đã đắc tội với bà hồ cái này chỗ nào vậy? Bình thường có bao giờ nói chuyện với chị ta đâu! Nhìn theo cái mônng đang lắc lư đi xa của chị ta, tôi vò đầu bứt tóc.

Không còn cách nào, đành phải vác mặt đến phòng Thiết kế, vì phải làm việc Lão Trương cũng không đi ăn cơm, đang tập trung tinh thần hút thuốc cho no bụng, vừa nghe thấy lý do tôi đến liền lập tức phát hỏa.

“Phòng Biên tập các cô là rồi hơi vô tích sự à?! Sao trước khi chỉnh sửa

không xem trước phần văn bản chút đi rồi hẵng đưa cho bọn tôi? Bây giờ đã lên bản in rồi mới đòi chỉnh, chỉnh chỉnh chỉnh, chỉ một lời của các cô làm công sức cả nửa ngày của tôi thành công cốc rồi, còn nữa cô có biết không, số chữ ít đi nhiều như vậy, tranh phía sau cũng phải điều chỉnh lại toàn bộ vị trí, đầu óc các cô có vấn đề à! Hà?”

...

Tôi bị mắng cho té tát, nhưng vẫn ngọt nhạt nói chán nói chê, cuối cùng phải nịnh bợ nói sẽ giới thiệu bạn gái cho Lão Trương, thì mới sóng yên biển lặng. Nhưng Hiểu Tại quả nhiên là nhân tài, đại đại nhân tài. Không đầy ba giờ đồng hồ, lại lần nữa chạy đến phòng Biên tập, vẫn là vị khách hàng kia không hài lòng, yêu cầu phải làm bản mới, điều quan trọng là, lần này tôi đã hiệu chỉnh lần hai rồi.

Lần này tôi không làm nữa, khóc lóc đi tìm Lão Đại, yêu cầu đổi một nhân viên thiết kế khác. Tôi đã nghĩ kỹ rồi, sau này không biết Hiểu Tại còn nghĩ ra bao nhiêu đề xuất. Tôi mà vẫn cứ hợp tác với Lão Trương, tuy tốc độ thực sự là nhanh hơn một chút so với những người khác, nhưng xem ra chắc tôi sẽ thành chiếc bánh khô mất, bị ép khô giữa hai người là Hiểu Tại và Lão Trương.

Biện pháp duy nhất đó là, đổi nhân viên thiết kế khác.

Nghe thấy kiến nghị của tôi, Lão Đại trầm ngâm rất lâu, cuối cùng cũng đẩy gọng kính lên, nhăn mày nói: “Bạch Ngung, cô không biết Lão Trương còn có nguyên tắc thứ tư sao?”

“Dạ?”

“Nguyên tắc thứ tư là, bản anh ta làm xong rồi, tuyệt đối không thể đưa cho nhân viên thiết kế khác chỉnh sửa. Lần trước, có một nhân viên thiết kế không hiểu chuyện, phát hiện kích thích bức ảnh của Lão Trương nhỏ một chút, mới giúp anh ta sửa, liền bị Lão Trương coi đây là một hành động sỉ nhục vô cùng lớn, tức giận đòi bỏ việc. Sau đó, để dẹp yên chuyện này mà nhân viên kia đành ngậm ngùi bỏ việc trước.”

“...” Nói như vậy, phần việc tôi đã làm được một nửa này không có nhân viên thiết kế nào dám tiếp nhận cả.

Lão Đại: “Bạch Ngung, đừng có vọng tưởng. Nếu như cô vì việc này khiến cho nhân viên thiết kế giỏi nhất của công ty bỏ đi, thì cô có bỏ việc sếp tổng cũng không thể buông tha cho cô”.

Đây chẳng phải là ép tôi vào đường cùng sao?

Chẳng lẽ, thực sự là phải quay về thủ thi bên gối mới được? Ý, mà đây

có coi như là nghĩa vụ sống chung của Nhậm Hàn không nhỉ?

CHƯƠNG 47

NHẬT KÝ TRƯỞNG THÀNH

Mười rưỡi tối, tôi ngậm ngùi quay về lãnh cung của Nhậm ma vương. Bị kẹp giữa Lão Trương và Hiểu Tại cả ngày, toàn thân mệt mỏi, vốn dĩ muốn về nhà để nói con thịnh nộ với người nào đó, nhân tiện ngắm nghĩ xem chuyện “thủ thi bên gôi” kia rốt cuộc phải tiến hành thế nào, nhưng mà khi tôi vào đến nhà thì phòng khách tối om om.

Nhậm ma vương không có nhà.

Thấy vậy, tôi mới nhớ đến đoạn tin nhắn trước giờ tan làm, hôm nay Nhậm Hàn phải ra ngoài tiếp khách. Nghĩ đến đây tôi liền quyết định, nhân lúc không có Nhậm ma vương, vội vàng lao vào phòng ngủ tìm GV bảo bối của tôi. Mở máy tính ra, lục tìm, ổ D, ổ E, ổ F thậm chí cả ổ cứng di động cũng tìm luôn, tất cả những file ẩn... toàn bộ không thấy tung tích của GV đâu.

Ngồi trước màn hình, tôi vò đầu bứt tai: “Ổ đâu chứ, ở đâu vậy? Em trai GV, đừng có dọa chị chứ! Oa oa!”. Đang một mình gào thét, tôi cảm thấy phía sau có bóng người tiến đến, rồi lại có tiếng cười nhỏ khàn khàn của đàn ông vang lên: “Không cần tìm nữa, anh đã delete toàn bộ rồi”.

Delete! Hoàn! Toàn!

“Cái gì?” Tôi trợn tròn mắt quay đầu lại, âm điệu đã cao hơn mấy phần. Nhưng mà một giây sau đó, mắt tôi suýt chút nữa thì rơi ra, động tác mặc quần đang trôi chảy của Nhậm Hàn cũng dừng lại, cứ như vậy hai tay kéo quần đang ở tư thế nửa quỳ, ánh mắt vẫn vô cùng thản nhiên: “Ngưng Ngưng, cầm rơi xuống mặt bàn rồi kìa”.

“...”

“Á... á... á.” Sau giây phút yên lặng, tôi sợ hãi cất tiếng thét thảm thiết. Xem ra tối nay những nhà hàng xóm xung quanh đều đã bị đánh thức cả rồi, tôi thở một cách khó nhọc rồi nhìn người trước mặt, nói năng lộn xộn: “Anh, Anh! Sao anh lại tự nhiên thay đồ trước mặt em như thế!”. Vẫn cứ luôn cho rằng, Nhậm ma vương chỉ là kẻ lập dị thích gấu Teddy, hôm nay mới biết, hóa ra anh ấy còn là kẻ thích khoe hàng! Anh ấy không sợ lộ, mình còn sợ hại mắt gì chứ!

Nhậm ma vương nghe thấy vậy, chậm rãi tiếp tục mặc quần, sau khi mặc

chỉnh tề mới làm bộ mặt thân nhiên nói: “Đây là phòng ngủ của anh, không thay quần áo ở đây lẽ nào thay ngoài phòng khách chắc?”.

Tôi đang muốn phản đối thì nửa câu sau của Nhậm Hàn làm tôi nổ tung hoàn toàn: “Em lại chẳng phải là chưa từng nhìn qua”.

Tôi hoàn toàn cứng họng, cắn răng mà muốn rơi nước mắt. Nhưng đôi phương dường như cảm thấy rất có hứng thú, chẳng thèm để ý còn tiếp tục trêu đùa: “Hơn nữa, Ngung Ngung, vừa rồi em nhìn cũng rất vui vẻ mà”.

“Á! Nhậm tông, anh xem mặt trăng tôi nay thật tròn thật đẹp.” Tôi chuyển chủ đề cười ngốc nghếch nhìn trời, Nhậm Hàn nhẹ nhàng đến ngồi xuống bên cạnh tôi, kéo eo tôi cười. “Bạch Ngung, máy tính của em thực sự là rất thú vị, ngoài những phát hiện tôi qua ra còn có cái này.”

Nói xong, tôi nhìn vào, mới phát hiện Nhậm ma vương đã ngấm kích vào file word nào đó, khi trong đầu tôi đang nghĩ xem đã đem những tiểu thuyết H lưu giữ trong máy khi nào, thì thấy file đã được mở ra với dòng chữ tiêu đề màu đen lớn: Nhật ký trưởng thành của Ultraman.

Trong thoáng chốc, tôi hơi sững lại, mở miệng định nói cái gì, nhưng sau khi nhìn vào cặp mắt đen sâu thẳm của Nhậm Hàn, lại chẳng nói nên lời nữa.

File “Nhật ký trưởng thành” của Ultraman này chính là nỗi đau mà tôi không dám chạm đến từ lâu, bởi vì... cùng với sự trưởng thành của Ultraman không chỉ có tôi, còn có cả Bác Hy. Nhớ khi Bác Hy mới mua Ultraman, tiểu Ultraman có cặp mắt cong cong, cơ thể đáng yêu rất ưa nhìn.

Vốn dĩ Bác Hy mua Ultraman là muốn để cho mình nuôi chơi. Nhưng cùng với số lần đến nhà tôi chơi nhiều lên thì chuồng chó, sofa cho chó, đồ chơi cho chó của nhà tôi cũng nhiều lên, dưới sự xúi bẩy của mẹ tôi, tôi không biết xấu hổ yêu cầu Bác Hy tặng Ultraman cho tôi.

Bạch mã hoàng tử dịu dàng lúc nào cũng tôi nói một thì không dám nói hai, vậy mà lần này, lại thẳng thừng từ chối tôi. Sau này, tôi dùng hết biện pháp cuối cùng mới lấy lý do là quà sinh nhật để cướp đoạt quyền nuôi dưỡng con Ultraman. Bác Hy vừa chưa xót đồng ý, vừa yêu cầu tôi phải ghi lại nhật ký trưởng thành của Ultraman cho anh ấy kiểm tra.

Cho nên, thực ra trong nhật ký này, có rất nhiều hồi ức của tôi và Bác Hy.

Ngày 25 tháng 3 năm 2006

Thời tiết: Nắng

Tâm trạng Ultraman: bánh sinh nhật là của mình, không ai dám giành.

Năm nay Ul tròn ba tháng rồi, HOHO, mẹ mua cho tôi một cái bánh sinh nhật rất to rất to, bố cũng ở bay về thăm Ul. Nhưng, trong buổi tiệc sinh nhật, bố mẹ lại cãi nhau, buồn quá.

Hóa ra bố muốn kết hôn sớm một chút, như vậy có thể cùng sống với mẹ và Ul, kết quả, mẹ trách móc nói, mình còn quá nhỏ... Hu hu, oa oa không thèm quan tâm nữa, nhân lúc hai người họ cãi nhau, Ul một mình làm đồ bánh ga tô.

Ngày 30 tháng 6 năm 2006

Thời tiết: Trời nhiều mây

Tâm trạng của Ul: hi hi hi hi (yes)!

Hôm nay mẹ vuốt ve cho Ul, khen Ul là đồ chơi tiêu chuẩn, Ul rất vui! Nhưng sau khi bố biết, đau lòng nói, thích Ul lớn hơn một chút, trách mẹ vì mãi chơi với Ul mà không chịu cho Ul ăn no. Kết quả mẹ tức giận, liền mua một đồng thịt bò khô về cho Ul, hai mẹ con ăn rất happy, bố đến, trên tay cũng mang nhiều thịt bò khô, còn cùng nhãn hiệu nữa.

Bố và mẹ đúng là thân giao cách cảm.

...

Nhìn những dòng viết này, trái tim tôi, cũng từng chút từng chút chùng xuống. Tự nhiên không kìm nén được ôm Nhậm Hàn từ phía sau, tựa đầu lên vai anh, nói ra cái câu đã giữ chặt từ rất lâu rất lâu trong lòng: “Nhậm Hàn, em thích anh.”

Tuy anh rất biến thái, thích ngược đãi nhân viên; tuy anh rất tội tệ, thích bắt nạt em; tuy anh rất kỳ quặc, thích giày vò em từng chút, từng chút một, nhưng em thích anh.

Tôi nhắm mắt thở sâu, hòa theo nhịp thở khe khẽ của Nhậm Hàn, đột nhiên cảm thấy... rất bình yên.

“Em không có cách nào để gạt bỏ hết chuyện trước đây với Bác Hy, nhưng em đã chôn vùi những chuyện đó thật chặt xuống tận đáy tim, cho nên...” Cho nên, bây giờ quan trọng là anh. Câu này nghe sến quá, tôi không tài nào nói ra được, đang cân nhắc nên xem dùng từ gì để thay thế, Nhậm Hàn đã kéo người tôi lại, vuốt vuốt tóc tôi như đối xử những lúc con Ultraman hoảng sợ, cười âu yếm đến động lòng người.

“Ngốc nghếch.”

“Sao?” Ngẩng đầu nhìn Nhậm Hàn, không biết là có phải do nguyên

nhân lúc đầu không bật đèn không, nhờ vào ánh sáng yếu ớt của màn hình máy tính, những giọt nước vẫn còn đọng trên người Nhậm Hàn, ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng. Tôi hoang tưởng rồi.

“Anh chưa từng nghĩ đến việc bắt em phải gạt hết những chuyện đã qua, nguyên nhân cho em xem bài viết này là...” Ngừng lại một chút, Nhậm Hàn mới kéo văn bản này đến trang cuối cùng, bên trên có ghi ngày rõ ràng là ngày hôm nay. Tôi ngạc nhiên, rõ ràng là mấy năm nay tôi đã đem văn bản này bỏ xó chưa từng mở xem lại, sao mà...

Đọc cẩn thận, cuối cùng cũng phát hiện ra mấu chốt của vấn đề.

Ngày 27 tháng 4 năm 2010

Thời tiết: Nắng

Tâm trạng của UI: Cùng ăn thịt với bố.

Cuối cùng cũng cùng với mẹ dọn về nhà ở, thích nhất là con gấu Teddy to của bố, lông dài như lông của UI rất đáng yêu, còn cả máy tính của bố nữa, hôm nay nhân lúc bố không chú ý, UI đã lưu lại trên đó mấy dấu chân chó, hi hi!

Bố đối với UI rất tốt, vừa nhìn đã coi như con đẻ. Hôm nay còn dạy UI giả chết, UI đã được thưởng rất nhiều bánh, yêu bố và mẹ nhất!

Khóe miệng tôi nhếch lên, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Nhậm ma vương lại... mô phỏng ngữ khí của Ultraman, lại còn tự khen mình là “ông bố tốt”, còn cố ý đem việc sống chung của họ định nghĩa thành “dọn về nhà ở”, trực tiếp đem thời kỳ sống thử chuyển thành sống thật. Đúng thật là phong cách không biết xấu hổ của anh ấy.

Nhậm Hàn thấy tôi kinh ngạc, vẫn thản nhiên nhướn mày lên: “Bạch Ngung, từ trước đến nay anh chưa từng coi mình là cha dượng của Ultraman”.

Nghe thấy vậy, tôi cứng họng than trời.

Ở cùng Nhậm Hàn lâu, tự nhiên cũng có thể hiểu được những tầng nghĩa trong câu nói của anh ấy.

Từ trước đến nay chưa từng coi mình là cha dượng của Ultraman.

Từ trước đến nay chưa từng coi mình là người đến sau.

Từ trước đến nay đều coi Bạch Ngung tôi là vật sở hữu của anh ấy.

OTZ...

Đêm nay, Nhậm Hàn người chưa từng coi tôi là người ngoài, vô cùng hài lòng hưởng thụ quyền lợi sống chung của anh ấy, hết lần này đến lần khác, cuối cùng đến lúc trăng treo lên ngọn cây rồi mới quyết luyện ngừng công việc.

Khi tôi muốn ngủ ngủ không được, đột nhiên nhớ đến một vấn đề hết sức nghiêm trọng: Nhậm ma vương lại ấu trĩ viết tiếp Nhật ký trưởng thành của Ultraman, hành vi này có thể coi kẻ lúc nào cũng tỏ ra bình thản kia đang ghen hay không?

Hi hi, Nhậm Hàn anh đúng là kẻ lập dị lạnh lùng!

CHƯƠNG 48

NGƯỜI MÁY THỊT

Theo lời đồn, có hai người mà sếp tổng tin tưởng nhất, mà hai người này lại hình thành hai trường phái biến thái khác nhau trong công ty.

Thứ nhất: là Lão Đại phòng chúng tôi - Lý Tử Nho, chỉ cần công việc yêu cầu, giống như chuyện của tôi lần trước, chỉ cần một đêm mà đã có thể giải quyết xong công việc một cách nhẹ nhàng. Biến thái nhất không phải là một mình có thể giải quyết được công việc của bốn người, mà là ở tốc độ làm việc của anh ta, tuyệt đối đừng bao giờ cho rằng Lão Đại rất bận, không có thời gian xem xét cẩn thận bản thảo của bạn, anh ta có thể xem xong bản thảo n vạn chữ chỉ trong vòng mười phút, sau đó sẽ chỉ ra n lỗi sai, rồi còn từ tốn văng ra hai chữ “Trừ tiền”.

Ở trước mặt Lão Đại, mãi mãi đừng bao giờ ôm cái gọi là may mắn trong lòng.

Câu nói này, cũng có thể đúng với Nhậm ma vương. Nhậm Hàn là nhân vật biến thái thứ hai trong công ty, nhân viên lại gọi là “người máy thịt”. Công ty đã lưu truyền tốc độ viết của Nhậm Hàn mỗi giờ có thể lên đến trên vạn chữ, mặc dù vậy cả tôi và Xán Xán đều không tin. Nên chỉ coi như là chuyện cười nghe như gió thoảng qua, cho đến một hôm cùng Nhậm Hàn, Ultraman xem phim hoạt hình hài hước *Akazukin Chacha*.

Trước sofa, từ lúc phim bắt đầu được chiếu, Nhậm Hàn liền ôm lấy laptop gõ gõ, điều này khiến tôi rất bất mãn, sau khi cho con Ultraman miếng khoai xong tôi chán nản kêu: “Anh không xem thì em tắt đĩa đi, đây là phim hoạt hình từ thời đại nào rồi chứ, phim cho học sinh tiểu học xem, em tắt đây”.

Nhậm Hàn vừa tiếp tục gõ vừa bình thản nói: “Không được tắt, anh đang xem”.

“Đang xem? Được, nói xem Sailawei vừa nói cái gì?”

“@\$^#^**” Nhậm Hàn không đổi sắc nói hết câu, miệng tôi há hốc thành hình chữ O, tua lại đĩa, lời thoại gần giống như vậy! Không thể nào! Nhất định anh ấy đã học thuộc từ lâu rồi. Nhưng mà, bộ phim hoạt hình này dài như vậy, không thể nào học hết toàn bộ lời thoại được?

Thế là tôi không bỏ cuộc chọn đại một tập nữa, Nhậm ma vương cũng

không ngăn cản, chỉ nhìn vào màn hình máy tính tiếp tục gõ chữ, tôi nói: “Nào, vừa rồi bọn Cha Cha đi đâu? Nói những gì?”.

“◇? Θ&*(▲! #%”

Đây - có - còn - là - người - không? Lại có thể nói không thiếu chữ nào! Khi tôi đang kinh ngạc, Nhậm ma vương đã đẩy máy tính đến: “Bản thảo lớn của kỳ này làm xong rồi, bây giờ giao cho em, đại biên tập”.

Tôi chớp mắt. “Bản thảo chẳng phải có ba vạn chữ sao? Hơn nữa, hôm kia, hôm qua hai chúng ta đều ở bên nhau suốt, chẳng thấy anh có thời gian viết mà.”

“Ừ.” Nhậm ma vương trả lời dứt khoát, ngẩng đầu nói. “Vừa viết lúc xem phim.”

Lần này không chỉ có cầm mà ngay cả con người của tôi cũng rơi ra ngoài rồi. “Không thể nào! Tuyệt đối không thể!” Phim hoạt hình một tập chỉ hai mươi tư phút, hai tập gộp lại còn chưa đến một tiếng, viết ba vạn chữ, còn trong hoàn cảnh bị tôi và Ultraman quấy rầy.

Lẽ nào trong vũ trụ này, thực sự có một loại người có thể làm hai việc cùng một lúc sao.

Tôi không cam tâm phản bác: “Chắc chắn là anh đã viết xong từ trước!”.

Nghe thấy vậy, Nhậm Hàn kiêu ngạo nhướn mày, mở máy tính ra lần nữa, khí thế nói: “Vừa hay còn có phương án của khách hàng chưa làm, bây giờ em ngồi xem anh viết, thử lần nữa nhé?”.

Thế là, lại một lần nữa trong hoàn cảnh, xem phim, con Ultraman làm phiền, tôi gậy rồi, Nhậm Hàn đã thuận lợi viết xong phương án quảng cáo trong vòng nửa tiếng, nhìn bản thảo tương đối hoàn hảo, tôi rớt nước mắt. “Anh không phải là người!”

Nhậm Hàn thấy vậy, ánh mắt cười cợt ẩn ẩn đầu tôi: “Làm gì có biên tập viên nào như em chứ? Biên tập viên khác chỉ cần nhìn thấy bản thảo của anh, đều vui vẻ cười không khép miệng lại được. Anh tốt như vậy, nộp bản thảo nhanh, gần như bọn em không cần chỉnh sửa, chỉ cần thêm cái tên của người biên tập vào là có thể nhận được tiền”.

...

Từ đó về sau, tôi hoàn toàn toàn toàn tin tưởng, khả năng bạo phát của Nhậm ma vương thực sự rất mạnh rất khủng khiếp. Mà tối qua mình có may mắn, lại một lần nữa được thể nghiệm sâu sắc khả năng bạo phát khủng khiếp của người nào đó ở một phương diện khác.

Di chứng sau đó là sáng sớm hôm sau toàn thân tôi đau ê ẩm, hoàn toàn không nghe thấy tiếng chuông báo thức.

Đợi đến khi tỉnh lại quay đầu nhìn đồng hồ, kim giờ và kim phút đã hợp lại với nhau, chỉ đến con số “9”. Trong đầu tôi lập tức hiện lên hình ảnh bị Lão Đại chửi cho té tát, liền nhảy bật dậy, phát hiện Nhậm Hàn đã không còn ở bên cạnh nữa, tôi nghiêng răng tìm quần áo, Nhậm ma vương đi từ phòng khách vào tinh thần vô cùng sáng khoái.

“Sao mà đã dậy rồi?”

Nhìn con người vô cùng phong độ đó mồ hôi lạnh của tôi bắt đầu rịn ra. Tại sao cùng nhau đến hơn bốn giờ sáng mà anh ấy vẫn đẹp đẽ thoát tục đến vậy, còn tôi thì...

Cúi đầu nhìn lại mình, nghĩ đến việc đi làm muộn, tôi tóm lấy áo ngủ của Nhậm ma vương bắt đầu cởi: “Nhanh, Nhậm Hàn mau thay quần áo thôi, chúng ta đến muộn rồi @#*\\$#...”.

Nhậm ma vương cau mày, áo ngủ đã bị tôi cởi hơn một nửa: “Không cần vội, anh đã xin nghỉ cho em rồi”.

Tôi im lặng, đứng cứng đờ tại chỗ không nói được gì.

“Xin, xin nghỉ rồi?”

“Ừ, anh nói em bị sốt.”

Tôi từ từ rút tay về, cười he he: “Nhu vậy à, vậy... vậy em đi làm chút gì ăn, Nhậm Hàn anh tự mình mặc lại quần áo đi”.

“He!” Vừa ra đến cửa tiếng cười lạnh trầm trầm của Nhậm ma vương truyền đến khiến cho tôi nổi cả gai ốc.

Quả nhiên, một giây sau móng vuốt của Nhậm ma vương đã vượn đến kéo tôi lại, phả hơi thở nóng hổi vào bên tai tôi nói: “Đã cởi cả ra rồi, hiếm có khi em tự tay làm, thì không nên lãng phí nhỉ?”.

“...”

Tỉnh lại lần thứ hai con Ultraman đang cào móng vuốt, tức giận đi vòng quanh giường. Thấy tôi động dậy, Ultraman lập tức xông đến sửa gâu gâu. Tôi vỗ vỗ đầu nó: “Đi tìm bố đi”.

Gâu gâu. Mắt Ultraman long lanh nước, kêu sửa càng lúc càng thảm hơn.

Tôi ngáp dài đi xuống giường, Ultraman muốn biểu đạt cái gì? Nhậm Hàn ra ngoài rồi? Đi vòng quanh phòng khách, quả nhiên không thấy bóng

dáng Nhậm Hàn, cảm thấy thật kỳ quái, Ultraman gặm vạt áo tôi kéo về phía thư phòng, đến trước cửa thư phòng, nhưng kỳ lạ là cửa lại đóng.

Lại nói trong nhà rất ít khi có cửa phòng nào bị đóng, cứ coi như Nhậm Hàn đang làm việc, cũng thường để mặc cho tôi ra ra vào vào, còn Ultraman thì nhảy lên đùi anh ấy, in vết chân lên máy tính của anh ấy, Nhậm ma vương cũng chưa từng tức giận. Nhưng mà, bây giờ cửa lại khóa.

Ultraman ngồi xuống trước cửa phòng, chân phải vừa cào cào lên cửa, vừa sửa lên thành những tiếng có tiết tấu, đứa trẻ đáng thương, quên không nói với nó, thư phòng là phòng cách âm, cứ coi như nó có sửa cả ngày thì bố nó ở bên trong cũng chẳng thể nghe thấy. Tôi ôm Ultraman, đang chuẩn bị gõ cửa, cửa phòng liền mở ra, trong thoáng chốc, người trong và ngoài phòng đều đứng ngây ra.

Nhìn những anh tài của phòng Phóng viên đang tề tựu đông đủ trong phòng, tôi đứng nguyên tại chỗ hai bên nhìn nhau chăm chăm, đầu óc rối loạn, nhưng chẳng có khả năng phản ứng lại để giải quyết bất cứ thắc mắc nào. Sao bọn họ lại ở đây? Bọn họ đến đây từ lúc nào? Đến làm gì? Tôi để cho bọn họ nhìn thấy, không biết có ảnh hưởng gì không tốt không?

Còn chưa kịp suy nghĩ, Nhậm Hàn người mở cửa đã kéo tôi vào trong lòng, nhìn ánh mắt dịu dàng, ấm áp của anh, tôi liền biết anh bắt đầu làm gì.

Âu yếm sờ sờ trán tôi, Nhậm Hàn nói: “Sao mà đã dậy rồi? Không ngủ thêm chút nữa đi?”.

Nói xong không khí trong phòng vô cùng khác thường, mặt mỗi người đều tối sầm lại. Tôi chẳng nghĩ được gì, cũng chỉ có thể ứng phó qua loa, vừa lúi lúi vừa cười nói: “Em, em không biết là nhà có khách, em đi pha trà”.

Nghe thấy vậy, những anh tài của phòng Phóng viên càng im lặng hơn. Lúc này tôi mới ý thức được, hình như câu này của tôi đối với họ mà nói càng là đòn đả kích chí mạng. Hiểu Tại có mặt trong đó, mặt đã đen như Bao Công rồi.

“Mặc kệ bọn họ, em có đói không? Anh nấu cháo rồi.”

Tôi lú lủi, đẩy Nhậm Hàn ra sau: “Cứ mặc kệ em, bọn anh cần làm gì cứ làm đi, em...”.

Vẫn chưa nói xong, Nhậm Hàn đã ôm lấy tôi đi ra ngoài: “Không sao cả, anh đi múc cháo, em quay lại giường nằm đi”.

“...” Trước khi đi, trong lòng tôi hơi sợ hãi liền lên nhìn trộm biểu hiện của các vị đồng nghiệp phòng Phóng viên, cuối cùng hiểu rõ cái gì gọi là “bi phẫn càng tăng” rồi.

Khoảng mười hai rưỡi người của phòng Phóng viên mới họp xong, tiễn mọi người đi rồi, tôi kéo vội Nhậm ma vương hỏi, “Anh nói đi, sao bọn họ lại đến, sao anh không nhắc trước em một tiếng?”.

Nhậm Hàn cười: “Em sợ gì chứ? Chúng ta lại chẳng phải là người cùng một phòng, càng không phải là quan hệ cấp trên cấp dưới trực tiếp, cứ coi như ở với nhau, công ty cũng chẳng thể nói được gì”.

“Nhưng mà...” Tôi ngập ngừng, muốn nói nhưng lại không nói được gì. Quan hệ của chúng ta rõ ràng là sống chung, anh lại triệu tập mọi người đến nhà để họp, cũng không nói trước với em một tiếng! Bây giờ thành như thế này rồi, mọi người đều gương ngáp.

Tôi đang âm ức, Nhậm ma vương liền cong môi lên, lạnh lùng nói: “Bạch Ngung, anh đã nói qua rồi, em còn đang sốt, có thể nghỉ phép mấy ngày, cho nên việc lên kế hoạch đầu tư kia, bảo người khác làm rồi”.

Tôi ngây ra một lúc, rất lâu sau mới nói: “Chuyện ngày hôm qua... anh biết rồi?”.

Nhậm Hàn không nói, dứt tay vào túi quần, gật đầu.

Trong thoáng chốc, một suy nghĩ đáng sợ lóe lên trong đầu tôi: Lẽ nào, hôm nay Nhậm Hàn cố ý?!

Cố ý giúp tôi xin nghỉ phép, nói tôi bị bệnh, rồi để cho người của toàn thế giới đều biết tôi và Nhậm Hàn sống chung. Còn mình cũng cố ý không đi làm, để triệu tập nhân viên đến nhà họp, sau đó cố ý để tôi và bọn họ gặp nhau, mục đích là, nói cho mọi người của phòng Phóng viên biết, Bạch Ngung là người của tôi, dưới sự che chở của tôi, ai mà không biết thức thời có thể thử đụng vào cô ấy xem.

Sau đó, trong lúc đang họp mới đề cập đến việc giao kế hoạch này cho người khác làm, Hiểu Tại cũng chẳng nói được gì nữa, thế là... cho nên... xem ra bây giờ tất cả các nhân viên trong công ty đều đang giả bộ làm việc còn ngón tay thì lại lướt như bay trên bàn phím, lên QQ đề tám chuyện của tôi với Nhậm Hàn rồi!

Người của cả vũ trụ này đều sẽ cho rằng tối qua tôi thủ thủ bên tai hôm nay Nhậm ma vương mới nổi giận đùng đùng, hai người cùng không đi làm để uy hiếp những kẻ ức hiếp tôi.

Nghĩ đến đây, tôi nhìn về phía cặp mắt ranh mãnh kia, hiểu ra tất cả.

Đau lòng cắn tay, tôi nói: “Em còn chưa có thủ thủ bên tai! Anh đã báo thù Hiểu Tại thế này, chắc chắn là bây giờ trong lòng cô ta đang rất hận em, không biết người của phòng Phóng viên các anh chửi em thế nào!”.

Nhậm Hàn khoanh tay trước ngực, vẻ nghiêm túc: “Bây giờ thử thì vẫn còn kịp đó”.

Tôi há miệng ngạc nhiên, nghiêng đầu: “Nói xem, tại sao Hiếu Tại lại như thế với em, có phải là có liên quan gì đến anh?”.

Nhậm Hàn ngừng lại một lát, ôm tôi ngồi xuống sofa, rủ rủ nói: “Có một lần cô ấy cùng đi phỏng vấn khách hàng với anh, sau đó, anh uống say, cô ấy đưa anh về...”. Anh nói đến đây, trong lòng tôi vang lên tiếng đồ vỡ loảng xoảng chẳng hiểu vì sao, tuy biết đó là chuyện trước kia, nhưng chỉ cần hề nghĩ đến lịch sử phong lưu của Nhậm Hàn, trong lòng tôi bất giác cảm thấy khó chịu khó nói thành lời. Tôi bĩu môi ra, giả vờ chẳng để ý nói: “Ồ”.

Ai ngờ, đối phương lại nghiêm túc nói tiếp: “Sau đó, anh cự tuyệt cô ấy”.

Nghe thấy vậy tôi cười lớn: “Thật vậy sao, một công tử đào hoa như anh, thay bạn gái như thay quần áo...”.

Nhậm Hàn cau mày, nghiêm túc hơn nói: “Là thật đó, Bạch Ngung, anh thừa nhận trước đây anh có rất nhiều bạn gái, nhưng trước em, anh chưa từng muốn có bất cứ ai”.

“...” Tôi tiêu hóa câu này một lúc, vẫn không tài nào lý giải được ý nghĩa của nó, cười hì nói: “Anh đừng đùa nữa”.

“Trông anh giống đang đùa sao? Em nghĩ xem chuyện này có thể đem ra đùa không? Cho nên lúc đầu anh nói rồi, Bạch Ngung, em nhất định phải có trách nhiệm với anh!”

Nhìn dáng vẻ Nhậm ma vương, tôi, tôi đã không còn bất cứ suy nghĩ gì nữa.

Thế giới này nổ tung rồi.

CHƯƠNG 49

SÓNG GIÓ TRÊN MẠNG

Bởi vì bỗng dưng được nghỉ mấy ngày, nên thành ra tôi cũng có thời gian rảnh rỗi lên xem tiểu thuyết Đam Mỹ của mình, đương nhiên là xem nhân lúc người nào đó đi làm.

Quả nhiên, có vô số “oan hồn vất vưởng”, sau khi đăng nhập, một loạt tin nhắn của biên tập đại nhân được chuyển đến, tôi toát mồ hôi hột xem từng tin một, mới đọc được tin trong tuần gần đây nhất.

Người gửi tin: [Gay cho Quả Ninh]

Thời gian: 20 tháng 4 năm 2010

Nội dung: Tiểu Ngung Tử, nếu em không có chap mới nữa, chị sẽ đem thông tin thật của em công bố! Để cho độc giả tự đến đứng chặn cửa nhà em.

Công khai thông tin thật của tôi? Đừng mà, đừng mà! Biên tập đại nhân cũng là nghề đạo đức mà, uy hiếp này vô hiệu, tắt đi.

Người gửi tin: [Gay cho Quả Ninh]

Thời gian: 22 tháng 4 năm 2010

Nội dung: Bạch Ngung! Cô đến đây ngay cho tôi! Đừng có nghĩ rằng tắt máy, không trả lời tin nhắn QQ là được, cô tự đi mà xem những độc giả đang chờ đợi mình, cô có thể xin lỗi họ nổi không?!

Lấy độc giả cảm hóa tôi? Ngáp dài, tác phẩm bọn họ phải chờ đợi nhiều như thế, thiếu mình cũng chẳng sao, dụ dỗ vô hiệu. Tắt đi!

Người gửi tin: [Gay cho Quả Ninh]

Thời gian: 23 tháng 4 năm 2010

Nội dung: Tiểu Ngung Tử ngoan, chị không mắng em nữa, mau xuất hiện đi, nói cho em biết, hôm nay trong nhóm có một tiểu đệ rất đáng yêu đến.

Tiểu đệ đáng yêu! ồ, có chút muốn xem, nhưng... nghĩ đến nữ vương biên tập, bỏ đi, có kẻ lập dị Nhậm ma vương rồi thì mọi sự xem ra cũng vậy thôi, vẫn vô hiệu, tắt đi!

Người gửi tin: [Gay cho Quả Ninh]

Thời gian: 30 tháng 4 năm 2010

Nội dung: Chị mới tải được GV mới, em muốn không?

... Bức thư cuối cùng này sáng nay mới gửi đến, đọc nội dung, tay tôi dừng lại trên con chuột hai giây, không chút do dự nhấn vào biểu tượng trả lời.

Người gửi tin: [Tiểu Ngung Tử]

Thời gian: 30 tháng 4 năm 2010

Nội dung: Đến rồi! Nhớ chị chết đi được, lên QQ nói chuyện!

Quả nhiên, điểm yếu của tôi mãi mãi là GV.

Lên QQ rồi, biên tập Quả Ninh lập tức gửi cho tôi một biểu tượng giận dữ.

[Tiểu Ngung Tử:] Ôm chị thân yêu, làm em tức chết đi được! Thời gian này tạp chí phải em đi phỏng vấn một chuyên đề, thật không ngờ chỗ đó đến mạng cũng không có.

Xem ra biên tập đại nhân cũng chẳng tin tôi, mấy phút sau mới chậm rãi trả lời.

[Gay cho Quả Ninh:] Chap mới.

[Tiểu Ngung Tử:] Vâng vâng, biết rồi. Gần đây em rảnh rồi, nhất định nỗ lực ra chap mới, để không phụ sự bồi dưỡng của biên tập đại nhân!

[Gay cho Quả Ninh:] Chap mới.

[Tiểu Ngung Tử:] Đúng rồi, chị à, nghe nói trong hội mới có một tiêu đề đáng yêu, là ai vậy?

[Gay cho Quả Ninh:] Chap mới.

...

Lẽ nào chị ấy đã bị tôi đá kích nặng nề quá, trừ hai chữ “chap mới” ra không còn chữ gì muốn nói với tôi nữa, đã như vậy rồi, tôi đành phải mặt dày gõ chữ trên bàn phím.

[Tiểu Ngung Tử:] Nói nghe coi, GV mới chị nói là down từ đâu vậy? Em đã xem qua chưa? Hei hei.

Lần này, cuối cùng biên tập đại nhân cũng mở lời vàng ngọc, nói nhiều hơn mấy từ.

[Gay cho Quả Ninh:] Chap mới một vạn chữ, chị sẽ gửi cho.

[Tiểu Ngung Tử:]...

Quả nhiên, ma cao một thước đạo cao một trượng, Quả Ninh chị thật ác!

Nghĩ tới chỗ GV bảo bối không biết đã bị Nhậm Hàn để vào chỗ nào, tôi cắn răng mở ra phần tiểu thuyết đã lâu chưa động đến, vì GV, tôi cố gắng!!!!

Đang chuẩn bị nỗ lực sáng tác, Quả Ninh lại gửi tin nhắn đến.

[Gay cho Quả Ninh:] Cùng lúc với chap mới, xử lý luôn vấn đề cá nhân của em đi.

[Tiểu Ngung Tử:]??

[Gay cho Quả Ninh:] Gần đây chị tìm em gấp như vậy, ngoài việc chap mới ra, còn là vì có người đang phá trang của em.

[Gay cho Quả Ninh:] Chị đã bị tổng biên tập chửi rồi, đợt tuần này khi xử lý hết công việc sẽ xử lý em!!

Tôi nhìn màn hình, rất kinh ngạc. Tác phẩm của tôi ở trên mạng, tương lai khó yên ổn đây, trừ thỉnh thoảng vào hội biên tập chỉnh sửa lại một số chi tiết cho độc giả, đến BBS còn chẳng vào, vậy mà cũng có người hại tôi? Đang muốn hỏi rõ chi tiết nội dung, Quả Ninh lại gửi đến một trang ảnh.

Trên ảnh là hậu đài biên tập, ở đó là chi chi chít chít những tin nhắn lưu lại Quả Ninh đã giúp tôi delete.

Người lưu tin: Bác Hy.

Ngung Ngung, tại sao em không đến gặp anh? Mẹ cũng không cho anh đi tìm em, điện thoại cũng không gọi được, em sao vậy?

Người gửi tin: Bác Hy

Ngung Ngung, có phải là mấy năm anh hôn mê này, đã xảy ra rất nhiều chuyện? Được, cứ coi như em không cần anh nữa, chúng ta cũng cần nói chuyện một lần, nói hết những chuyện trong mấy năm này cho anh, được không? Em không gặp anh thế này, không nhận điện thoại, anh rất khó chịu, em có biết không? Cứ coi như cắt đứt, cũng phải nói cho rõ chứ, được không?

Người gửi tin: Bác Hy

Cảm ơn các vị ủng hộ, tôi nói rõ đây không phải là phá hoại, tôi chỉ là muốn tìm tác giả. Bởi vì thực sự không thể liên hệ với cô ấy, nên mới phải dùng cái hạ sách này, xin lỗi, Ngung Ngung. Anh không phải cố ý muốn quấy rối cuộc sống của em, nếu như em thật sự cảm thấy việc anh tỉnh lại

làm phiền đến em, em có thể nói với anh, một tin nhắn cũng được, một cuộc điện thoại cũng xong, anh sẽ không làm phiền em nữa. Chỉ là anh muốn nói...

Mỗi tin đều có rất nhiều phản hồi của độc giả bên dưới, mặc dù tất cả những tin này đã được delete sạch sẽ, tôi vẫn có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc đó. Lần nữa nhìn thấy hai chữ Bác Hy, trái tim tôi chẳng biết vì sao lại chùng xuống, cổ họng như nuốt phải con nhặng xanh rất khó chịu, Bác Hy... rốt cuộc anh muốn tôi phải thế nào thì mới được?

Từ sau khi Bác Hy tỉnh lại, tôi đã thẳng thừng từ chối việc bố mẹ anh ta nhờ diễn kịch, nhưng Bác Hy cứ cách vài ba ngày lại gọi điện đến, tôi không có cách nào để nói cho anh ta sự thực, lại không có cách nào đón nhận ngọn lửa nhiệt tình của anh ta, thêm vào đó là quan hệ sống chung với Nhậm Hàn, tôi sợ ảnh hưởng đến tình cảm của hai bên, nên đành phải đổi số điện thoại.

Nhưng mà, tôi không thể nào tưởng tượng được Bác Hy sẽ để lại tin nhắn trên tiểu thuyết online của tôi. Mấy năm trước, khi tôi còn chưa rơi vào biển Đam Mỹ, nhân rồi vô vị, cũng lên mạng viết dăm ba tiểu thuyết, nhưng khi đó chưa được nhiều người đọc, tôi liền bắt Bác Hy hàng ngày phải lên bình luận, cho nên việc anh ta biết ID này cũng là bình thường.

Tôi chỉ chưa từng nghĩ có ngày, Bác Hy lại dùng hạ sách này, chỉ vì để tìm tôi...

Nếu như, anh thực sự mất trí nhớ, trong tình cảnh này, bắt tôi phải đổi mặt thế nào đây? Nếu như, anh giả mất trí nhớ, lại nghĩ trăm phương ngàn kế thế này, là vì làm sao?

Thấy tôi chẳng nói năng gì, biên tập đại nhân lại gửi tin nhắn đến.

[Gay cho Quả Ninh:] Thật thật giả giả chị không hỏi, em yêu quý, xử lý chuyện này tốt đi, cũng là tốt cho bản thân em, hiểu không?

[Gay cho Quả Ninh:] Cậu nhóc đó xem ra rất chân thành, nếu như thực sự không thích... nói rõ đi nhé. Cứ coi như chị nhiều lời.

Tôi nhìn màn hình rất lâu, thở dài, vẫn cầm lấy điện thoại bấm dòng số quen thuộc, nếu như... thực sự muốn đợi tôi, anh nhất định sẽ khai thông lại số điện thoại này? Quả nhiên, sau hai hồi chuông, điện thoại vang lên giọng nam có chút ngờ vực. Nghe thấy tiếng “a lô”, nghĩ đến những tin nhắn kia, tôi hơi nóng mặt, nhưng xem ra, tôi có cứng rắn hơn nữa cũng chẳng có tác dụng, trái tim, vẫn mềm nhũn như đậu phụ.

“Là tôi.”

“Ngưng Ngưng? Anh...”

Cắt ngang lời Bác Hy, tôi nói: “Chúng ta gặp nhau một lần nhé.”

Hẹn gặp mặt ở quán cà phê Mr. Moon, trùng hợp là đây là chỗ tôi và Bác Hy lần đầu tiên gặp nhau. Địa điểm là tôi chọn, tôi nghĩ bắt đầu từ đâu thì sẽ kết thúc ở đó.

Khi ngồi xuống phía đối diện Bác Hy, anh ta vẫn trầm ngâm nhìn ra phía cửa sổ, thậm chí còn chẳng buồn quay đầu nhìn tôi một cái, tôi gọi đồ với nhân viên phục vụ, rồi chẳng nói gì nữa, nhất thời không khí rất ngưng ngập. Cúi đầu cắn môi dưới, kỷ niệm ngày xưa lại ùa về, khiến cho sống mũi cay cay. Tôi không phải là thánh nhân mà bị đâm vào chân cũng không biết đau, cũng không biết buồn, nhưng lúc đó Bác Hy anh không có mặt, anh ôm cô bé Lọ Lem bỏ trốn, vứt lại tôi một mình ở buổi lễ đính hôn.

Khó khăn lắm tôi mới gạt đi được hết những hồi ức về những ngày không mong muốn này, cuối cùng ông trời cũng khai ân, ban một gã gay kiêu ngạo cho tôi, tôi cho rằng những ngày hạnh phúc sẽ bắt đầu, rồi, anh lại xuất hiện, với bộ dạng vô cùng đáng thương.

Hít một hơi thật sâu, cuối cùng tôi ngẩng đầu: “Bác Hy, tôi có người yêu rồi”.

Bác Hy không nói gì, chỉ im nặng nghiêng đầu nhìn tôi, đôi mắt đen sáng lấp lánh, dường như hơi có nước. Tôi nhắm mắt, chết sớm chết muộn đều phải chết, lấy một hơi nói hết câu: “Anh nói rất đúng, ba năm nay, xảy ra rất nhiều chuyện. Trước khi đính hôn anh đột nhiên xảy tai nạn xe, tôi không biết khi nào anh tỉnh lại, hay là mãi mãi sẽ không tỉnh lại, cho nên đã hủy bỏ buổi lễ đính hôn. Hôm trước, bố mẹ tôi đã sắp xếp tôi xem mặt, trùng hợp đối tượng lại là cấp trên của tôi, anh ấy đối với tôi rất tốt, chúng tôi bây giờ đã sống chung với nhau”.

Nói xong, tôi cố ý làm bộ dạng nhẹ nhõm uống một hớp nước, cố che giấu sự bất an của mình. Hai bác, việc cháu có thể làm được chỉ có bao nhiêu đây thôi, hy vọng hai bác hiểu.

Đối phương ngậy ra, tôi nói xong rồi vẫn không có phản ứng gì. Thực ra, có lẽ Bác Hy đã sớm biết kết cục sẽ thế này, chẳng qua anh ta chỉ muốn một kết thúc, một kết thúc do chính miệng tôi nói ra.

“Bác Hy, anh rất tốt, cũng rất đẹp trai, thực ra tôi không xứng với anh. Việc xem mặt năm đó là ngoài ý muốn, nhưng anh lại chẳng trách Sâu đã lừa anh chút nào, lại còn yên tâm tiếp nhận một đứa con gái nhà trọ phú như tôi, thực sự tôi biết, chỉ là anh cân nhắc cho lợi ích của gia tộc. Bây giờ không cần nữa, tôi là cô gái hám lợi, tôi sợ anh không tỉnh lại liền tìm người khác, anh quên tôi đi nhé, đừng đến tìm tôi nữa.”

Nói xong, tôi đứng dậy bỏ đi, nhưng tay lại bị Bác Hy giữ lại, quay đầu lại, mắt Bác Hy đã đầy nước, cánh tay hơi siết nhẹ, tôi nghe thấy anh ta nói: “Không phải là sự thực, đúng không?”.

Không phải là sự thực? He! Năm đó nhận được đoạn tin nhắn đó, tôi cũng muốn hỏi câu đó biết bao nhiêu, không phải là sự thực, đúng không? Nhưng mà, Bác Hy, anh đã đối xử với tôi thế nào? Bây giờ nếu như anh thực sự mất trí nhớ, đó là báo ứng; nếu như là giả vờ mất trí nhớ, tôi cũng muốn nói với anh, tôi không còn là Bạch Ngưng mặc cho anh điều khiển, Bạch Ngưng chỉ biết ngốc nghếch đi theo sau anh cười cười nói nói trước đây nữa.

Rút tay về, mặt tôi không chút biểu cảm: “Bác Hy, chúng ta không thể quay lại nữa, tôi và anh ấy sắp kết hôn, tôi đã có con với anh ấy rồi, anh hiểu không?”.

Bác Hy kinh ngạc, gương mặt lộ vẻ đau đớn, lắc lắc đầu nói: “Không, không thể nào, không thể nào...”.

Tôi nghĩ, có ở lại đây cũng chẳng có tác dụng gì nữa, đợi anh ta bình tĩnh lại một chút, ít lâu nữa sẽ lại gặp một Kiều Kiều khác hay là một Thiên Thiên gì đó, đến khi đó Bạch Ngưng tôi có là gì? Tôi quay người kiên nghị rời đi, ra đến cửa thì nghe thấy tiếng Bác Hy vẫn đứng ở cửa sổ hét lớn tên tôi, chân hơi khựng lại, cuối cùng dừng bước.

Quán cà phê vốn yên tĩnh, các khách ngồi trong quán dồn mắt về phía tôi với ánh nhìn không mấy lịch sự, một giây sau, Bác Hy đã xông đến trước mặt tôi, giữ lấy vai tôi lắc lắc nói: “Cho anh một cơ hội nữa! Cho anh thêm một cơ hội nữa! Chỉ một lần, một lần!!”. Bác Hy đã từng kiêu ngạo như vậy, Bác Hy dịu dàng, Bác Hy hoàng tử, giờ phút này đây chỉ là một đứa trẻ bi ai, cầu xin tôi đừng rời đi trước ánh mắt của bao nhiêu người nhìn như thể chúng tôi đang diễn hề.

“Bác Hy, bỏ ra.”

“Không, Ngưng Ngưng, anh không để ý... anh không để ý đến đứa bé trong bụng em, cũng không để ý em sống chung cùng ai... Anh biết, là anh không tốt... Anh không nên xảy ra tai nạn vào đúng lúc quan trọng như vậy, khiến em phải sợ hãi, để em phải cô đơn... Bây giờ anh trở lại rồi, em quay về bên anh, được hay không? Cho anh cơ hội nữa, lần cuối cùng...”

Bác Hy ôm chặt lấy tôi, giống như là đứa trẻ nhỏ ôm chặt thứ đồ chơi yêu quý, nước mắt của tôi cuối cùng không kìm được nữa tuôn ra chan chứa, âm ức ba năm, đau khổ ba năm, cô đơn ba năm... Tất cả đều bộc phát ra vào giây phút này, lần đầu tiên, nước mắt được cất giữ suốt ba năm cho tuôn trào ra hết. Đem tất cả những đau khổ không có người nào thấu hiểu, không có

người nào thay tôi gánh vác giải phóng hết ra ngoài cùng tiếng khóc.

“Bác Hy...” Tôi đã khóc không thành tiếng nữa, cũng chẳng cần chú ý đến thể diện của mình ở giữa quán cà phê cao cấp này.

Bác Hy, anh có biết không, nếu như những lời này, ba năm trước đây anh có thể đứng trước mặt tôi nói, tôi tình nguyện đánh đổi tất cả vì anh.

Đáng tiếc là, đã muộn rồi.

CHƯƠNG 50

LỜI CỦA SÂU

Về đến nhà, Ultraman xông ra đón tôi mang theo mùi thơm của thức ăn.

Ngạc nhiên thay dép đi trong nhà, còn chưa kịp vào phòng xem xét, Nhậm Hàn đã hiên ngang khí thế đi từ bếp ra: “Về rồi à?”.

Tôi nhìn mà hóa đá tại chỗ.

Đây đây đây... đây vẫn là Nhậm ma vương sao? Tay trái cầm muôi nấu, tay phải bung đĩa, thắt lưng còn đeo tạp dề màu hồng, đúng là một người đàn ông của gia đình, nhưng người mới đi từ căn bếp đầy dầu mỡ ra vậy mà vẫn toát lên vẻ đẹp trai. Cái tạp dề của bà vú em được cuốn trên người anh ấy cũng toát lên vẻ vô cùng quyến rũ.

Tôi không điều khiển được ánh mắt của mình, mặt ửng hồng, quả nhiên ngu tầm ngu mã tầm mã, ở cùng Nhậm ma vương lâu, nhìn thấy anh ấy mặc tạp dề cũng bị mê hoặc, thất bại quá, thất bại quá!

Tôi sợ Nhậm ma vương nhìn thấy biểu hiện của mình, vội tìm đề tài nói: “Sao sớm thế này đã về nhà rồi?”. Bây giờ vẫn chưa đến giờ tan làm mà, lẽ nào thực sự là em nằm mơ? Lại còn mơ giấc mộng xuân giữa ban ngày nữa chứ?

Sếp Nhậm vẫn bình thản bày đĩa rau xào lên mặt bàn, nhướn mày: “Ai quy định anh không thể về nhà sớm? Còn nữa, em đi đâu vậy?”.

Ồ, trong lòng tôi hơi hoang mang, lẽ nào Nhậm ma vương về nhà sớm để bắt kẻ thông dâm? Không phải chứ, tin tức lan nhanh như vậy sao, vừa mới uống trà với người tình cũ, anh ấy đã phát hiện ra rồi? Tôi đan ngón tay vào nhau tính xem nên làm sao để qua được ải này, Nhậm Hàn lại nói: “Còn nữa, ai quy định anh không được tan làm sớm?”.

Lòng tôi trào nước mắt, vậy mà mặt vẫn phải cố nặn ra nụ cười nịnh bợ: “Nhậm Hàn, anh quá quá quá tốt, lại tan làm sớm như thế này về làm cơm cho em”.

Nhậm ma vương nhún nhún vai, nhẹ nhàng nói: “Ai nói là làm cho em chứ?”.

“Sao?” Tôi bị nội thương trầm trọng, xem chút nữa là thổ huyết. “Nhậm Hàn, ngày nào anh không trêu em thì sẽ chết sao?”

Khi tôi còn đang đứng ngây người thì Nhậm Hàn đã vào bếp bung đồ ăn ra, trận khóc trong quán cà phê đã làm tôi tiêu hao không ít thể lực, bây giờ mỹ nam treo lù lù trước mắt, nhất thời không kìm chế được để nước miếng chảy ra.

“Có một người bạn lát nữa sẽ đến.”

Nghe thấy vậy, tôi lập tức líu lưỡi, bạn gì mà quan trọng như vậy, lại phải phiền đến sếp Nhậm đích thân xuống bếp, lần trước Tiêu Tiêu đến, cũng chẳng thấy anh ấy háo hức như vậy. Trong đầu tôi đột nhiên nghĩ đến một khả năng, sợ hãi đến mức chân tay mềm nhũn ra.

“Nhậm Hàn, không phải là bố mẹ anh sẽ đến chứ?” Đứng mà, em còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý.

Lời vừa mới nói xong, Nhậm ma vương ném cái lót nồi đến: “Bố mẹ anh mà đến, chẳng phải người nên xuống bếp là em sao?”

Tôi ôm đầu khóc lớn tiếng, biết không phải là hai người đó đến trong lòng dần dần thấy thoải mái hơn, tiếp tục rơi nước mắt. “Nếu em xuống bếp, có làm cho bố mẹ anh sợ chạy mất không?”

“Có thể, tay nghề nấu ăn của người nào đó phải tiếp tục đào tạo.”

Tay nghề nấu ăn phải tiếp tục đào tạo? Nghe thấy câu này, tôi chớp chớp mắt, đột nhiên nhớ ra, hình như ngày xưa, khi mới quen Nhậm ma vương chưa lâu, tôi đã bị anh ấy lừa về nhà ép xuống bếp làm cơm, lẽ nào, bắt đầu từ khi đó, Nhậm Hàn đã có ý với tôi, muốn luyện tay nghề nấu nướng của tôi, sau đó đưa tôi về Nhậm gia để ra mắt bố mẹ?

Tôi kinh ngạc nhìn Nhậm Hàn chằm chằm, đối phương hình như cũng ý thức được mình lỡ miệng, ho ho mấy tiếng rồi nhẹ nhàng chuyển đề tài: “Vừa rồi hỏi em còn chưa trả lời, đi đâu vậy?”

Lại nữa rồi! Tôi nhăn mặt đau khổ cắn răng rất lâu cuối cùng mới nghĩ ra lý do: “Ồ... ồ, là thế này, em thấy hôm nay thời tiết rất tốt, mặt trời cũng ló ra rồi, nên ra ngoài hoa viên dạo chơi phơi nắng, he he he”. Cuối cùng, nụ cười của tôi dần tắt ngấm. Bởi vì sắc mặt của ai đó đã vô cùng! Khó! Coi!

Ngừng lại một chút, Nhậm ma vương lại thở dài nói: “Bạch Ngung, em có biết bây giờ đang là mùa hè không?”

“Biết.”

“Vậy em có biết ba giờ chiều là thời điểm mặt trời chói chang nhất không?”

“Cũng biết.”

“Cho nên, em có biết ra ngoài đi dạo phơi nắng chính là tàn hại làn da của mình không?”

“...” Anh biết khả năng nói dối của em không cao, cũng không cần phải bóc mẽ thế chứ.

Đang bị bức cung rất căng thẳng, đến lùì cũng chẳng còn đường lùì nữa, thì chuông cửa vang lên rất đúng lúc, Nhậm Hàn vút lại ánh mắt như muốn nói “đợi lát nữa sẽ từ từ xử lý em”, rồi đi mở cửa. Tôi cũng bám theo ra cửa, rất tò mò muốn biết xem vị khách này rốt cuộc là ai mà quan trọng như vậy, Nhậm ma vương không chịu nói với tôi, vậy tôi cũng có thể ra ngoài nhìn vị khách đến ăn cơm chứ nhỉ?

“Đói sắp chết rồi. Oa! Cơm đã làm xong rồi à?”

Nghe thấy tiếng vị khách quan trọng, lần thứ hai trong ngày tôi hóa đá tại chỗ.

Giọng nữ!

Lại là giọng nữ!

NND, trước mặt tôi, Nhậm Hàn lại đích thân xuống bếp làm cơm cho một người phụ nữ khác ăn, đúng là không thể nhìn được nữa! Bị đập cho một cái vẫ chưa đủ, còn muốn lần thứ hai?! Thoắt một cái lửa giận của tôi đã xông vào tim, tiện tay cầm luôn cái lót nồi ra bên ngoài.

Trong phòng khách, Nhậm Hàn đang giúp một người phụ nữ mặc váy dài đẩy hành lý, con Ultraman phản bội cũng theo phía sau, goe nguẩy đuôi với người phụ nữ đó, mông lắc như sắp rơi cả ra ngoài. Tôi tức giận nghiến răng kèn kẹt, không tòi không tòi, hành lý cũng chuyển đến rồi, chẳng phải là muốn ở lại sao?!

“Ôi, sao lại có thể để cho cậu chuyển hành lý chứ?”

“Không sao, cô cần thận đưa bé trong bụng đi.”

Con cũng có rồi?

Trong thoáng chốc, bốn chữ “đăng đường nhập thất” bay lớn vờn trước mắt tôi, tôi cắn răng cắn lợi, cuối cùng bùng phát: “Nhậm Hàn!”.

Nói xong, đôi câu nam nữ đó cùng ngừng đầu, một giây sau, chỉ còn mỗi tôi đứng cứng đờ tại chỗ.

“Sâu?”

Nhìn Sâu với cái bụng bầu đang ngồi đối diện, khoe miệng tôi co giật.

Bữa cơm này, nói là tôi và Nhậm Hàn ăn cùng Sâu, chẳng thà nói là tôi

và anh ngồi “nhìn” cô ấy ăn, sức ăn của phụ nữ mang thai thật là không thể đong đếm được. Từ sau khi cô bạn thân thiết lấy chồng tận bên kia bờ đại dương, cơ hội gặp mặt của chúng tôi đã ít lại càng ít, hoàn toàn là liên hệ với nhau qua mạng, thời gian trước đột nhiên nghe tin Sâu có chuyện vui, khi tất cả mọi người đều chúc mừng, tôi bị vớt ở góc nhà cho nên mốc ra.

Bởi vì, tôi là người rõ nhất chồng của Sâu lo lắng cho cô ấy thế nào, sau khi mang thai, đừng nói đến chuyện sờ vào máy tính gọi điện thoại, xem ra đến cả việc xem ti vi cũng bị kiểm soát chặt chẽ, cho nên trong hơn ba tháng nay tôi và Sâu hoàn toàn chẳng có liên hệ gì, thử viết bức thư vượt đại dương, cũng chỉ như ném đá bỏ bể.

Bây giờ, Sâu lại ngồi trước mặt tôi ăn cơm khủng khiếp như vậy, tôi thực sự cảm thấy có cảm giác không chân thực. Nhìn chăm chăm vào Sâu đang mẫn nguyện vỗ vỗ vào cái bụng tròn vo, cuối cùng tôi cũng không nhịn được nói: “Sâu à, không phải cậu bỏ trốn về chứ?”.

Nói xong, tôi bị Sâu nhìn với ánh mắt khinh bỉ: “Sao có thể chứ? Mình đường đường chính chính quay về, không tin cậu cứ hỏi Tiểu Hàn”. Nói xong, lại nheo mắt quay sang phía Nhậm Hàn cười. “Đúng rồi, cảm ơn Tiểu Hàn về bữa cơm nhé, thực sự là tay nghề nấu nướng hơn người nào đó cả trăm lần.”

Lòng bàn tay của tôi từ từ nắm chặt lại, Tiểu Hàn cũng là cách mà Sâu gọi anh sao? Còn nữa, cái gì mà làm cơm giỏi hơn người nào đó cả trăm lần chứ?!

Nhậm Hàn xoa xoa đầu tôi nhắc nhở: “Bạch Ngung, có thể ghen, nhưng không thể đánh nhau, đối phương là bạn chí cốt của em còn đang mang thai nữa”.

Sâu nghe thấy vậy, lại gật đầu thành thật, còn có ý ưỡn cái bụng bầu lên cao một chút, kiểu như muốn nói: Có bản lĩnh cậu đến đi, đến đi.

Tôi rơi nước mắt: “Anh chưa từng làm cơm cho em ăn, còn nữa, hai người làm sao câu kết được với nhau!”.

Sâu ngửa cổ lên cười: “Sao lại nói khó nghe như thế? Tính ra, Tiểu Hàn còn là cháu họ mình đó!”.

Mặt tôi tối sầm lại, máy móc quay đầu nhìn Nhậm ma vương, đối phương cũng nhìn tôi, gật đầu xác nhận, “Ừ, chồng của cô ấy là em họ của mẹ anh. Lần này quay về, vốn dĩ anh phải đi đón, Sâu lại bảo anh ở nhà làm cơm, cho nên...”

“Ừ... ừ!” Sâu gật đầu khẳng định. “Bố mình sớm đã chuẩn bị xe đến đón

mình, không cần thiết mà, so với cái này, vẫn thấy nhớ tài nghệ nấu nướng của Tiểu Hàn hơn, hi hi!”

Ngừng lại một lát, đột nhiên Sâu cười gian ác với tôi, tôi đang ngẫm cảm thấy không tốt, đối phương đã nói ra câu hôm nay tôi không cách nào tiếp nhận nhất: “Cho nên, hai người nhanh chóng giải quyết thủ tục đi, như vậy có người có thể chính thức gọi mình là “thím” rồi, ô zê zê!”.

Ăn cơm xong, Nhậm ma vương lấy lý do đưa Ultraman đi dạo, để cho hai chị em tôi có không gian nói chuyện riêng tư.

Sâu vui vẻ đi tham quan khắp nhà, nhưng không nói lý do quay về, tôi tựa vào cửa nhìn cô ấy: “Thật thà khai nhận đi, cậu quay về làm gì?”. Một phụ nữ có thai ôm cái bụng bầu chạy khắp nơi, nói thế nào thì tôi cũng chẳng tin được là chồng cô ấy sẽ cho phép, nhất định là lên bỏ trốn.

Sâu cười hi hi hai tiếng, ngồi xuống sofa thản nhiên uống hớp nước, rồi mới lè lưỡi nói: “Haizzz, ông xã đi công tác, mình thực sự nhớ anh ấy quá, nên quay về”.

“Chồng cậu công tác ở Trung Quốc?”

“Ở Nhật Bản.”

“Ở Nhật Bản mà cậu chạy đến Trung Quốc làm gì?! Cho nên nói cho cùng thì, Sâu, là cậu không chịu được sự bó buộc của việc mang thai, nhân lúc người đàn ông công tác, liền chạy đi, đúng không?”

Sâu kéo tôi, cười quái dị khác thường: “Thực ra là, mình quay về là có một mục đích”.

“Cái gì?”

“Xem kịch.”

“Xem kịch gì?”

Nghe thấy vậy, khoe miệng Sâu cong lên, mắt lóe sáng: “Nghe nói, Bác Hy tỉnh rồi, còn mất trí nhớ nữa?”.

Tôi ngây ra, nghĩ đến những sự việc linh tinh rối loạn xảy ra gần đây, nặng nhọc thở dài: “Sâu à, lúc này không nên bôi vết thương ra nữa, được không?”.

Thấy vậy, Sâu nghiêm túc: “Khụ khụ, Bạch Ngưng, mình quay lại là muốn nhắc nhở cậu, nhất định không được vì vậy mà mê mèm lòng. Cháu của mình đối xử với cậu tốt như vậy, thời gian trước quay về Anh, cậu ta còn đặc biệt đến tìm mình”.

Nghe thấy chuyện Nhậm Hàn đi tìm Sâu, tôi rất kinh ngạc, hai người họ bởi vì có quan hệ họ hàng mà biết nhau tôi không thấy kỳ quái, thời gian trước Nhậm ma vương đi công tác ở Anh, nhân tiện đến thăm hỏi người nhà của mẹ cũng không kỳ quái, nhưng lại đặc biệt đến tìm Sâu...

“Anh ấy nói với cậu cái gì?”

Sâu: “Cậu ta nói, cậu ta muốn có cậu cả đời, cho nên để tránh sự nghi kỵ sau này, muốn tìm hiểu một chút chuyện ba năm trước”.

Tôi im lặng, không nói.

Thực ra thời gian này, việc Bác Hy tỉnh lại mất đi trí nhớ đã lan truyền nhanh chóng, Nhậm Hàn có ngốc hơn nữa cũng có thể nghe thấy những lời đồn thổi đó, nhưng anh ấy cứ luôn vờ như không biết, càng chẳng đề cập đến nửa chữ trước mặt tôi, tôi cho rằng anh ấy không để ý. Hóa ra là, anh ấy sớm đã nói chuyện với Sâu rồi.

Tôi trừng mắt nhìn Sâu, cắn răng: “Cậu là đồ phản bội! Lại đi bán đứng mình như vậy”.

Sâu cười ha ha: “Hết cách rồi, ai bảo bảo bồi trong bụng mình lại có quan hệ huyết thống với cậu ta chứ?”. Nói trắng ra, tôi bây giờ chính là người ngoài, Sâu à, cậu thật nhẫn tâm!

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Sâu thu lại nụ cười, giọng nói đột nhiên trầm xuống: “Tiểu Ngưng Tử, thật sự đừng quay đầu lại. Lần đầu tiên nhìn thấy Nhậm Hàn, mình cũng cho rằng cậu ta là loại công tử đào hoa chỉ muốn chơi đùa với cậu mà thôi, nhưng mà...”. Sâu nhìn thẳng vào mắt tôi, mắt sáng khác thường: “Thực ra lần trước đến Anh, không phải là việc công, mà là gia tộc bên đó triệu cậu ta quay về, muốn cậu ta liên hôn. Kết quả cậu có thể đoán được không? Ông xã của mình nói, cậu ấy vì lựa chọn cậu đã phải đánh đổi một chút, nhưng rốt cuộc là đánh đổi cái gì mình cũng không biết được”.

Trái tim tôi khẽ quặn lại, sự việc thế này anh ấy từ trước đến nay, từ trước đến nay chưa từng đề cập đến. Nhậm Hàn, rốt cuộc anh còn giấu em bao nhiêu chuyện đây?

CHƯƠNG 51

BUỔI CA NHẠC

Tôi kể chi tiết chuyện của Bác Hy cho Sâu nghe, Sâu nhanh nhạy giúp tôi đưa ra n chủ ý, nhưng ngược lại càng khiến trái tim tôi phiền muộn rồi rầm hơn, cho đến tới khi thực hiện nghĩa vụ sống chung, hôn phách tôi vẫn vợ vẫn đâu đâu.

Thế là, Nhậm ma vương không vừa lòng.

“Bạch Ngung, có phải em đang muốn thử sự nhẫn nại của anh không?”

“Sao?” Nhậm Hàn nâng cằm tôi lên, ánh mắt đen như bầu trời đêm không sao. “Em - đang - nghĩ - gì! Đến lúc này rồi mà lại dám thất thân với anh!!”

Nhìn vào trong đáy mắt của Nhậm ma vương, tôi lại thở dài lần nữa.

Không phải là chưa từng nghĩ đến việc đem chuyện về Bác Hy nói hết ra, Nhậm ma vương là lão gian manh, không đúng, là cơ trí hơn người, nhất định phải có biện pháp tốt nhất để giúp tôi từ chối Bác Hy, nhưng mấy tháng sống chung với nhau đã nói cho tôi biết, Nhậm ma vương tuyệt đối không phải là người khoan dung đại lượng như biểu hiện bên ngoài. Nếu như thật sự để cho anh ấy biết chuyện của Bác Hy, người xui xẻo cuối cùng chắc chắn vẫn là tôi, hơn nữa, gần đây các phương thức trừng phạt của anh ấy càng ngày càng nhiều, nhiều như hoa nở, tôi thực sự...

Nghĩ đến quá trình cụ thể của việc “trừng phạt”, mặt của tôi hơi hơi đỏ lên, gạt phăng bàn tay ở dưới cằm ra, đột nhiên hiếu kỳ hỏi: “Nhậm Hàn, nhất định anh là có rất nhiều người theo đuổi phải không?”

Thay đổi chủ đề khá nhanh, Nhậm ma vương hơi sững lại, rồi mới từ từ nheo mắt lại nói: “Ồ? Lẽ nào Ngung Ngung nhà anh gần đây lại đang buồn phiền về việc người khác bám theo anh?”

Tôi suy nghĩ, cảm thấy việc này cũng không đến nỗi nào, vội vã gạt đầu. “Đúng vậy, đúng vậy, Nhậm ma vương anh mau nói cho em biết, trước đây anh chẳng ngại làm tổn hại đến lòng tự tôn của người khác và thẳng thừng từ chối thế nào?”

Nhậm Hàn cong môi, kéo tôi vào trong lòng nói: “Việc này không dễ làm đâu. Anh chưa từng bị người khác đuổi theo đòi chịu trách nhiệm”.

Nhìn dáng vẻ vẫn giả vờ vô tội của Nhậm Hàn, tôi nổi giận: “Không phải bị theo đòi có trách nhiệm, là theo đuổi! Theo đuổi! Là đòi yêu, hiểu không?!”

“Như vậy à?” Nhậm Hàn ngẩng cổ nghĩ ngợi, rất lâu sau mới nhìn thẳng vào tôi trầm giọng: “Bạch Ngung, Ai lại không có mắt như vậy?”

Con người này hoàn toàn không có cách gì để nói chuyện nữa rồi!!

“Vậy người không có mắt nhất chẳng phải chính là anh sao! Lại còn sống chung với người ta nữa?”

Nhậm Hàn mở to mắt ra, tiếp tục giả bộ thuần khiết: “Anh cũng là người bị hại mà, haizzz, nghĩ lại lúc đầu em theo đuổi anh khiếp như vậy...”

“...” Sự kích động của tôi đã cuộn trào, tôi cắn răng cố nhẫn nại. “Nhậm thúc thúc, anh chắc chắn là em theo đuổi anh chứ?” Một thiếu nữ như hoa giống tôi thế này, thích một người lớn hơn những năm tuổi như anh? Cũng chẳng biết là lúc đầu ai đã dùng thủ đoạn để đưa tôi từng bước, từng bước tiến vào lãnh cung, nấu lên mà ăn nữa.

Nói xong, Nhậm ma vương cũng nheo mắt nguy hiểm: “Em gọi anh là gì?”

Vẫn là nụ cười ngọt ngào, vẫn là ngữ khí dịu dàng, nhưng mà, tôi biết, mình đã chạm vào giới hạn của Nhậm ma vương. Nói đến từ “Nhậm thúc thúc” này, trong đó cũng có một giai thoại nhỏ.

Chuyện là vào một đêm, Nhậm ma vương sau khi áp bức tôi một hồi đột nhiên lại nổi hứng muốn nói chuyện tâm sự, ôm lấy tôi thủ thỉ: “Ngung Ngung, em lúc nào cũng gọi anh là “Nhậm Hàn”, “Nhậm Hàn”, không khó chịu sao?”

“Có gì khó chịu chứ?”

Nhậm ma vương cắn vào tai tôi, giọng nói khàn khàn mê hoặc: “Khi hưng phấn em cũng gọi anh là “Nhậm Hàn”, vậy có khác gì so với người ngoài chứ, ít nhất... cũng nên có một biệt danh độc nhất vô nhị chứ”.

Độc nhất vô nhị...

Biệt danh...

Người khác không dùng được, chỉ tôi mới có thể gọi...

Nhìn vào cặp mắt chờ đợi của Nhậm Hàn, đáp án chẳng phải viết rõ trên mặt rồi sao: mau gọi anh là ông xã, mau gọi anh là ông xã!! Thế là, tôi ngừng lại một chút, hăng giọng cong môi: “Nhậm thúc thúc.”

Đủ độc nhất vô nhị, cũng có thể coi là biệt danh, tin rằng trừ tôi ra người khác chẳng ai dám gọi thế cả.

Coi như đáp án tối ưu nhất nhé?

!!

“Bạch Ngung, em thử gọi lần nữa xem!”

Khi Nhậm ma vương nổi khùng, phương pháp tốt nhất chính là giội cho một gáo nước lạnh, thế là tôi cố ý ngáp dài, quay người: “Biết Nhậm thúc thúc, anh già nhưng sức khỏe vẫn còn tràn trề, ngủ thôi ngủ thôi. Ngày mai còn...”. Chưa nói hết câu, môi đã bị dính chặt, tứ chi cũng bị “Nhậm thúc thúc người già nhưng sức khỏe vẫn còn tràn trề” giữ chặt, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, một giọt nước mắt đã nói lên tất cả tâm trạng của tôi vào giờ phút đó.

Tôi như vậy chẳng phải là tự chơi với lửa và bị lửa đốt sao? Hu hu hu!

Trước khi tôi tắt thở Nhậm Ma vương cuối cùng cũng rủ lòng từ bi thả tôi ra, và nói vô cùng chân thành: “Ngung Ngung, cuối tuần này, chúng ta ra ngoài ăn cơm nhé.”

“Em muốn ăn cơm anh làm.” Lại nói, tôi chưa bao giờ được đơn độc, một mình ăn cơm do Nhậm ma vương làm.

“Lần sau.”

“Không thích, cuối tuần này anh làm cơm cho em ăn, em...” Lời vẫn chưa kịp nói xong, ánh mắt giết người của Nhậm ma vương đã hướng về phía tôi. “Bạch Ngung, em không phải là đã quên cuối tuần này là ngày gì rồi chứ?”

Sống lưng tôi cứng đờ, tôi nhăn mặt. Ngày gì? Ngày Phật Đản? Ngày kỷ niệm thành lập hiệp hội XX? Ngày sinh của tác giả nổi tiếng nào?

Tôi nhìn trời còn đang suy nghĩ mông lung mờ mịt, Nhậm Hàn đã hoàn toàn nổi xung: “Bạch Ngung, nếu như không nhớ ra, sau này em không cần ăn cơm nữa!!”.

Kỷ niệm sáu năm công ty thành lập? Ngày Xán Xán trả thẻ tín dụng? Ngày sinh nhật Ultraman?

Mẹ ơi, ai có thể để cứu con đây??

Bởi vì thực sự không thể nghĩ ra cuối tuần là ngày gì, cả một tuần sau đó, sắc mặt của Nhậm ma vương lúc nào cũng hằm hằm xám xịt như trời sắp mưa. Ở công ty sắc mặt cũng không dễ coi hơn chút nào. Nhìn thấy tôi thì

như muốn cắn muốn xé, khiến cả công ty đồn thổi là tôi bị anh ta đá.

Bị liên can còn có đồng nghiệp ở phòng Biên tập, những người trực tiếp phải hứng chịu ánh mắt giết người của Nhậm ma vương liền đến cầu cứu Xán Xán và Tiểu Duy, kết quả là, ba người chúng tôi từ thứ Hai đến thứ Năm, từ việc quen nhau một trăm ngày, yêu nhau một trăm ngày, sống chung một trăm ngày cho đến sinh nhật của bố mẹ anh ấy, sinh nhật của bà nội em gái anh ấy, rồi đến ngày hẹn hò, ngày xem phim, tất tần tật các giả thiết đều được đoán qua, cũng không thể tìm được đáp án chính xác. Cuối cùng, Xán Xán cứ nhìn thấy tôi là chạy xa, Tiểu Duy thì khóc lóc làm bộ dạng bi thương đưa ngón tay ngăn lại: “Tiểu Ngung Tử, cậu tha cho mình đi, tâm sự của Nhậm ma vương nhà cậu thực sự là quá khó đoán, cậu vẫn nên tự mình đi hỏi người ta đi!”

Cuối cùng, người cho tôi đáp án chính xác nhất, không ngờ lại là bà cô bụng to Sâu.

Nhìn hai tấm vé VIP trong buổi ca nhạc của Kiều Kiều ở trên tay, tôi ném cho Sâu một ánh mắt khinh bỉ, vẫn cảm thấy không đủ, hận không thể dùng một chân đạp cho cô nàng đáng chết này một cái, nếu không phải là nể mặt đứa con trong bụng cô ấy...

Hất ghê đứng dậy, tôi quăng tấm vé VIP vào mặt Sâu rồi bắt đầu giậm chân, “Sâu, cậu cố ý làm khó mình thêm đúng không?”

“Không có mà!” Sâu xoa bụng giả bộ lương thiện. “Minh chẳng phải là đưa cho cậu cách giải quyết vấn đề tốt sao?”

“Cậu... cậu... cậu...” Tôi chỉ vào mũi cô ấy nghiêng răng. “Cậu rõ ràng đã biết là gần đây Nhậm ma vương vô duyên vô cớ bắt mình nhớ một ngày kỷ niệm làm mình khó chịu thế nào, cậu không giúp mình nghĩ xem ngày kia là ngày gì, còn đưa vé xem ca nhạc của Kiều Kiều cho mình và Nhậm Hàn.”

Nghe thấy vậy, Sâu hơi chau cặp mày đẹp nói: “Ai nói với cậu là vé này cho cậu và Nhậm Hàn?”

Tôi líu lưỡi, nhặt tấm vé lên đếm đếm, là hai tấm. “Không tặng cho mình và Nhậm Hàn, cậu đưa mình làm gì? Minh và cậu đi xem à?”

Sâu trừng mắt nhìn: “Minh đi làm gì chứ, nghe nói fan của Kiều Kiều đều là bọn điên rồi, còn có cả đứa trốn học đến xem, ngộ nhờ chúng ta thấy Kiều Kiều kích động quá, ảnh hưởng đến bảo bối trong bụng mình, ông xã mình chắc nổi cơn điên với mình mất?”

“Vậy mình đi cùng ai?”

“Bác Hy.”

Tôi trừng mắt nhìn Sâu. Sâu à, Sâu à, nghĩ việc cậu anh minh cả đời, người khác đều nói phụ nữ mang thai sẽ trở nên ngốc nghếch, mình vẫn không tin, kết quả cậu vẫn ngốc nghếch thế này. “Là mình nghe sai à, hay là cậu âm IC rồi?”

Mình và Bác Hy một cặp tình nhân cũ đi xem buổi ca nhạc của nữ vương Kiều Kiều. Ha! Đúng là chuyện lạ trong thiên hạ! Nếu cho đám săn tin biết được chuyện của bọn mình, lại thấy mình và Bác Hy ở hiện trường thì chẳng phải là sẽ vui đến chết sao? Sâu thấy vậy, lắc đầu phản bác: “Chuyện này cậu không hiểu sao? Haizzz, nếu như Bác Hy thực sự mất trí nhớ, cậu cứ coi lần này là lần chính thức chia tay, chưa biết chừng cậu xuất hiện cùng anh ta ở đó, anh ta thấy cảnh thương tình, trong thoáng chốc chịu sự kích thích lại nhớ lại chuyện của Kiều Kiều, vậy chẳng phải cậu được giải thoát sao?”.

Ngừng lại một lúc, Sâu hắng giọng: “Nếu như anh ta giả vờ mất trí nhớ, ha ha! Vậy càng thú vị hơn, để hai người bọn họ nhìn thấy nhau, đến khi đó cậu giả vờ ngốc nghếch say bye bye với anh ta, cũng chẳng phải là rất vui sao! Haizzz, đây là cách thức từ chối chưa từng có từ trước đến nay, mà bản đại tiểu thư đây đã phải mất ba ngày ba đêm để nghĩ ra, lại còn lợi dụng quan hệ của bố ở khắp nơi mới tìm được cho hai người vị trí ngồi ở giữa hàng ba, để Kiều Kiều có thể nhìn rõ hai người, cũng để Bác Hy nhìn rõ mỹ nhân Kiều Kiều của anh ta, cậu không được từ chối!”.

Sâu nói một hơi khiến tôi ngây dại. “Thực sự có thể làm thế?”

“Ừ!”

“Nhưng, ngày kia mình đã đồng ý đi ăn con với Nhậm Hàn.” Nghĩ đến việc vẫn chưa nhớ ra rốt cuộc ngày kia là ngày kỷ niệm gì, tôi lại đau khổ. Nếu như lại vì chuyện khác làm lỡ buổi hẹn hò, Nhậm ma vương nhất định sẽ chặt tôi ra làm hai khúc mất.

“Đừng sợ!” Sâu kiên cường bắt khuất vì nghĩa lớn vỗ vỗ vai tôi, chỉ vào tờ vé VIP nói: “Nhìn thấy chứ, buổi ca nhạc này chỉ có hai giờ, Kiều Kiều nhà người ta dù gì cũng là đại minh tinh, còn bận hơn cậu gấp trăm gấp ngàn lần, bốn giờ chiều buổi ca nhạc kết thúc. Đến khi đó Bác Hy nhớ ra Kiều Kiều cũng tốt, không nhớ ra cũng mặc, cậu chia tay với anh ta, buổi hẹn hò cũng kết thúc, chẳng còn dây mơ rễ má gì với nhau nữa. Đến khi đó cậu hét chuyện nhẹ thân rồi đi hẹn hò với thằng cháu mình, há chẳng phải rất tốt rất tốt sao?”.

Nhìn dáng vẻ dương dương tự đắc của Sâu, tôi mím môi, biện pháp tốt thì tốt... nhưng tôi vẫn có dự cảm không tốt?

CHƯƠNG 52

CẦU HÔN

Cảm thấy rất hoang đường, cảm thấy việc hẹn hò để chia tay này thật không bình thường, tôi lại do dự, nhưng cuối cùng vẫn hẹn Bác Hy cuối tuần cùng đi xem ca nhạc, không ngờ rằng anh ta lại đồng ý ngay, đầu bên kia điện thoại vọng đến tiếng xin lỗi trịnh trọng, nói, hôm đó quá kích động, bây giờ bình tĩnh lại cũng tự thấy rất đường đột, hy vọng tôi hiểu, sau này nhất định phải thật hạnh phúc.

Anh ta nói cả tràng dài khiến tôi đứng ngây người, hơi có chút cảm giác như mình đang lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử, hoặc là... Bác Hy không cố chấp như trong tưởng tượng của tôi, anh ta hoàn toàn có khả năng dựa vào sức mình để dần dần khôi phục lại tinh thần và thể chất. Hành động của tôi bây giờ, bất luận thế nào cũng có cảm giác như đang khơi lại miệng vết thương.

Nghĩ đến đây, tôi lại có chút hối hận.

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy Bác Hy thì sự hối hận này hoàn toàn tiêu tan mất.

Chúng tôi hẹn gặp mặt trực tiếp ở trước cửa đài truyền hình, đúng như Sâu nói, sức hút của Kiều Kiều thật là không tồi, chỉ là một buổi ca nhạc giao lưu với bạn bè cỡ nhỏ mà thôi, vậy mà không khí tại hội trường đã náo nhiệt như vậy, người nườm nượp như biển, băng rôn khẩu hiệu rợp trời.

Bác Hy đứng trước cửa, cầm tờ rơi giới thiệu của Kiều Kiều, thấy tôi đến mím môi cười nói: “Ngung Ngung, người này là ca sĩ em thích à?”.

Tôi hơi hơi toát mồ hôi, bởi vì không có cách nào để giải thích rõ với Bác Hy vì sao lại nhất định phải xem buổi ca nhạc này, cho nên đương nhiên sẽ khiến cho Bác Hy nhầm tưởng tôi là “fan của Kiều Kiều”.

Tôi nói bóng nói gió: “Anh cảm thấy cô gái này thế nào?”.

Bác Hy xoa cằm ngừng một chút, rồi mới quay sang tôi nói nghiêm túc: “Ngung Ngung, trước đây em thường hay trách móc, nói chúng ta không hợp nhau, thứ mà em thích anh luôn không vừa mắt. Nhưng cô gái này...”.

Ngón tay dài của Bác Hy chỉ chỉ vào khuôn mặt cười rạng rỡ của Kiều Kiều trên tờ quảng cáo, nhận xét: “Mắt to mũi nhỏ, cằm nhọn miệng như hoa anh đào, đúng là mẫu người anh thích! Thật đáng yêu, vừa nhỏ bé lại vừa

khiến người ta thấy muốn che chở, vừa rồi anh còn nghe cô ấy hát, thật sự là...”.

Những lời sau đó, tôi chẳng có cách gì để nghe tiếp nữa, buồn buồn vì bị chạm vào vết thương trong lòng. Quả nhiên, ba năm trước cũng được, ba năm sau cũng mặc, Bác Hy sở thích của anh vẫn chẳng thay đổi chút nào! Ủng công tôi còn ái ngại cho anh! Ủng công tôi còn làm cái buổi hẹn hò chia tay gì đó. Tôi phải nhờ vào!

Thật là buổi hẹn hò đối trá!

Bên này tôi đang nhìn khinh bỉ thì nghe thấy tiếng đám fan của Kiều Kiều hét lớn:

“A... a, đến rồi, đến rồi!”

“Kiều Kiều, em yêu chị, em yêu chị!”

“Kiều Kiều, nhìn bọn em một cái đi, dưới này này!”

Bám theo chiếc xe đỏ sang trọng vào trong đài truyền hình là cả một đoàn người chen chúc, tôi tự nhiên không đuổi theo, Bác Hy đứng trước mặt cũng không chen lên.

“Ngung Ngung, em sao vậy?”

“Hay là chúng ta vào bây giờ? Buổi ca nhạc sắp bắt đầu rồi.”

Tôi trợn mắt! Tôi còn cần phải vào sao? Thích thì một mình anh đi mà vào chẳng phải tốt hơn sao? Chưa biết chừng Kiều Kiều kia còn nhận ra anh, anh lại khôi phục được ký ức, lại có thể diễn tiếp câu chuyện cổ tích cách tân. Bác Hy nhìn thấy sắc mặt tôi không tốt, ho ho một tiếng, cất giọng có chút khó khăn: “Có phải là em... giận anh vừa rồi không đuổi theo vào? Như vậy nhé, anh sẽ đi xin chữ ký giúp em?”.

Tôi thờ hồng học dầu môi, là anh tự muốn, liên can gì đến tôi chứ? Tôi trừng mắt nhìn Bác Hy một cái, quay người đi. Bác Hy thấy vậy, bám sát phía sau nói lớn: “Ngung Ngung, em đi đâu? Buổi diễn sắp bắt đầu rồi”.

“Đi vệ sinh!”

Không biết là do tức giận bực mình, hay là do tôi thực sự hơi đau lòng mà đi khắp một vòng quanh đài truyền hình, nhưng chẳng tìm thấy nhà vệ sinh nào. Bác Hy ở phía sau tôi mặt mũi như đưa đám, đan tay vào nhau nói: “Ngung Ngung, hay là chúng ta vào trong đi, ở hội trường chắc chắn có nhà vệ sinh.”

“Muốn đi thì anh tự đi đi, tôi...”

Lời của tôi còn chưa nói hết, Bác Hy đột nhiên mở to mắt nhìn phía sau lưng tôi, kéo tôi hét lớn: “Ngung Ngung, em xem!”.

“Có gì đáng...” chữ “xem” vừa đến bên miệng thì tôi ngừng lại, nhìn theo hướng chỉ của Bác Hy, cửa sau đài truyền hình, một cô gái đeo kính đen từ từ xuống khỏi chiếc xe thể thao màu bạc, bộ váy lễ phục màu đỏ, tóc lượn sóng, cặp chân nhỏ hút hồn người, đây đây đây... đây không phải là Kiều Kiều sao?

NND, hóa ra là chuyện này, mấy năm không gặp Kiều Kiều đã thay đổi không ít! Biết được cửa trước có nhiều fan hâm mộ, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên mới dùng kế đánh lạc hướng.

Bác Hy thấy vậy, cũng cười cười phía sau tôi: “Ngung Ngung, xem ra cô ca sĩ mà em thích không những xinh đẹp, còn rất thông minh nữa!”.

Tôi đang định quay đầu không thèm nhìn thì cửa chỗ lái xe mở ra, trong thoáng chốc, một bóng dáng quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn xuống xe.

Trái tim tôi ngừng đập trong chốc lát, mắt tôi hoa lên, không tin vào mắt mình nữa. Chẳng trách chiếc xe này lại quen như thế, nhưng mà... không thể nào, Kiều Kiều sao mà lại quen biết Nhậm Hàn? Nhậm Hàn sao có thể đưa cô ấy tham gia buổi biểu diễn?!

Trái tim của tôi như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, tôi nôn nóng muốn xông lên trước chứng thực, nhưng chân bước không nổi, như đã mọc rễ bám xuống đất vậy.

Nhậm Hàn vừa cười vừa đi đến bên Kiều Kiều.

Nhậm Hàn cúi người xuống.

Kiều Kiều thẹn thùng đáp trả.

Bọn họ đang hôn nhau!

Trong thoáng chốc, trời đất quay cuồng.

Kiều Kiều, tôi còn có thể nói gì?

Quả thực... tôi có ân oán gì với cô? Người đàn ông nào tôi chọn được cô đều cướp đi, hết lần này đến lần khác?

Ba năm trước, ba năm sau, đều như vậy. Hóa ra, ác ma từ trước đến nay chưa từng rời xa tôi, luôn theo tôi từng bước khắp nơi là cô.

Nhậm Hàn, em nhìn nhầm anh rồi.

Hoàn toàn nhầm rồi!

Tôi chẳng còn chút tâm trạng nào để xem buổi ca nhạc của Kiều Kiều nữa, vút Bác Hy ở đó, tôi chỉ nói muốn một mình yên tĩnh, liền đi thần thờ trên đường. Tôi nghĩ, tôi cần thời gian và không gian để bình tĩnh một chút, nghĩ lại toàn bộ mọi chuyện, nghĩ xem rốt cuộc vấn đề là ở chỗ nào, ngẫm nghĩ xem có phải là từ nhỏ mình đã nợ Kiều Kiều cái gì, để đến nỗi cái gì là của tôi, cô ta đều tìm cách chiếm lấy.

Lần này Bác Hy rất nghe lời, cũng có lẽ là do sắc mặt của tôi thật sự rất khó coi nên không đuổi theo tôi nữa. Tôi cứ bước ngập ngừng, không biết phải đi đâu, cũng không biết mình muốn làm gì, đến khi sắp đến giờ hẹn với Nhậm Hàn, tôi mới đột nhiên phát hiện ra, mình đã đứng trước cửa nhà hàng anh ấy chọn.

Đã đến rồi, thì không nên sai thêm nữa, chưa biết chừng, hôm nay không chỉ là buổi hẹn gặp chia tay của tôi và Bác Hy, mà cũng là ngày tôi và Nhậm Hàn chia tay.

Vào nhà hàng, Nhậm Hàn đã đến rồi, đang chọn món ăn với nhân viên phục vụ, mắt khẽ ngược lên nhìn tôi một cái, hời hợt nói: “Sao em đến muộn thế?”.

Trong ngữ khí có chút trách móc, nếu như bình thường, tôi sớm đã cười hi hi chạy đến, nhưng vào giờ phút này, tôi chẳng thể cười nổi nữa, chỉ cúi đầu không nói. Nhậm Hàn cũng chẳng để ý lắm đến tâm trạng của tôi, chọn món xong mới gõ gõ tay xuống bàn nói: “Đưa đây”.

Tôi nhìn chăm chăm vào Nhậm Hàn đang vừa cười cười vừa đưa tay ra, cảm xúc lẫn lộn, nụ cười này đã không còn thuần khiết nữa. Vừa rồi, mới mấy giờ đồng hồ trước, anh ta đưa Kiều Kiều đến đài truyền hình, cũng cười như thế này. Nghĩ đến đây, tôi khẽ nắm chặt bàn tay lại, giọng nói có chút tắc nghẹn: “Đưa cái gì?”.

Nghe thấy vậy, Nhậm Hàn cau mày lại: “Bạch Ngung, đến bây giờ vẫn chưa nghĩ ra hôm nay là ngày gì?”.

Tôi cười, trước đây không biết hôm nay là ngày gì, nhưng bây giờ thì rất rõ rồi, là kỷ niệm ngày chia tay. Trong lúc chúng tôi nói chuyện, nhân viên phục vụ đến nói nhỏ vào tai Nhậm Hàn câu gì đó, Nhậm ma vương gật đầu ra hiệu, hai người khác bung đồ ăn lên.

Trước mặt tôi là một chiếc bánh ga tô nhỏ, kiêu dáng bình thường, nhìn dáng vẻ mùi vị chẳng có gì độc đáo. Điều đặc biệt chính là, trên chiếc bánh có hình hai chú gấu Teddy đứng được làm bằng sôcôla, hai chú gấu nhỏ đang ôm nhau, bốn bàn tay cùng nâng lên một chiếc nhẫn sáng lấp lánh.

Trong lòng tôi vang lên tiếng loảng xoảng, nhìn Nhậm Hàn đầy khó

hiều. Nhậm Hàn thấy vậy, hắng giọng, ngữ khí dịu dàng dễ chịu hiếm có: “Biết chắc là ngọc nghêch như em không thể đoán ra hôm nay là ngày gì mà, được rồi anh nói, hôm nay... Khụ khụ, là ngày hết hạn thời gian sống chung ba tháng... Ngày đầu tiên em đến nhà anh anh đã nói rồi, sống chung coi như là thời gian sống thử, pháp luật quy định hợp đồng lao động thời gian dùng thử không được vượt quá ba tháng, cho nên... Khụ khụ, em có thể chuyển sang sống chính thức rồi”.

Đầu óc của tôi còn rất mông lung, hoàn toàn chẳng có cách gì để tiêu hóa được hết những điều Nhậm Hàn nói, càng không có khả năng liên hệ được tất cả những chuyện xảy ra trong mấy tiếng vừa rồi. Ý gì vậy? Thông qua? Chuyển sang chính thức?

Nhậm Hàn cầm cốc nước lên uống một ngụm, hơi trợn mắt nhìn tôi một cái rồi rất tự nhiên quay đầu nhìn ra phía cửa sổ nói: “Nhìn anh chăm chăm như vậy làm gì chứ? Đừng có mong anh ở đây, khụ! Cầu hôn, cũng càng đừng có hy vọng anh quỳ xuống. Còn nhìn nữa! Mau cầm chiếc nhẫn, ăn bánh ga tô đi!”.

Tôi cúi đầu nhìn chiếc nhẫn, ánh sáng của chiếc nhẫn đập vào mắt tôi rất dữ dội, khiến tôi bất ngờ chói mắt đến mức nước mắt chỉ chực trào ra ngoài. Được, thực sự là rất được. Tôi thật sự chỉ hận không thể cho Nhậm Hàn anh một cái tát.

Buổi chiều Kiều Kiều, buổi tối Bạch Ngung, Nhậm Hàn, anh sắp xếp như vậy sao?

Mấy giờ đồng hồ trước, anh có tặng Kiều Kiều một chiếc nhẫn thế này ở trên xe không? Khi ôm cô ấy có nhỏ tiếng nói em được chuyển thành chính thức không.

“Ngung Ngung?” Thấy tôi chẳng nói gì, cuối cùng Nhậm Hàn cũng ý thức được dường như có gì đó không bình thường, đứng dậy quỳ xuống trước mặt tôi, bàn tay to lớn giữ mặt tôi, có chút run rẩy.

“Ngọc nghêch, khóc gì chứ? Anh... em biết anh không thích những thứ hình thức này mà. Được rồi, coi như anh sai rồi, hoa tươi thì vẫn có, anh sớm đã bảo nhà hàng chuẩn bị rồi.” Nhậm Hàn vừa nhỏ giọng dỗ dành, vừa ôm tôi vào lòng. Tôi nhắm mắt lại, tất cả những gì tôi nhìn thấy hôm nay lại hiện lên trong đầu, nghĩ đến việc Kiều Kiều cũng từng được ôm dịu dàng thế này, trong tôi liền dâng lên cảm giác buồn nôn.

Tôi dùng toàn bộ sức lực đẩy Nhậm Hàn ra, thuận tay cầm luôn một cốc nước trên bàn hất vào mặt anh ấy. Thế là, ở mọi nơi trên thế giới, trong mỗi nhà hàng đều thường xảy ra vở kịch như thế này, mọi người có mặt ở trong

nhà hàng lúc đó đều khe khẽ ồ lên. Nước trên tóc Nhậm Hàn nhỏ xuống, anh ấy ngẩng đầu nhìn tôi khi đó đã đứng lên, kinh ngạc nói: “Bạch Ngung?”.

Tôi nhếch mép, cười lạnh lùng.

“Nhậm Hàn, anh tỉnh táo chút đi. Tôi đến là để nói cho anh biết, tôi và Bác Hy đã quay lại với nhau rồi.”

CHƯƠNG 53

QUÝT CHUA

Buổi tối hôm đó. Tôi chan chứa nước mắt chạy về chỗ Sâu.

Sâu vốn đang ngồi ở nhà nhàn nhã dưỡng thai, vừa nghe thấy lý do tôi đến liền nhảy dựng lên: “Không thể nào! Tuyệt đối không thể! Bạch Ngung, chắc chắn là cậu nhìn nhầm rồi, cháu mình làm sao có thể thích Kiều Kiều chứ, không thể có chuyện đó. Cậu xem cậu kia, kích động thế này, còn hắt nước vào người ta, hic hic, buổi cầu hôn tốt như vậy đã bị cậu hủy hoại rồi!”.

Càng nói càng vô lý, Sâu đã không còn là Sâu tôi biết ngày xưa nữa, cô ấy đã hoàn toàn trở thành con dâu nhà người ta rồi, chỉ biết giúp cho cháu mình mà không màng đến sự sống chết của tôi.

Tôi không nói gì, Sâu lại càng nói càng hăng, hướng cái bụng về phía tôi đi đi lại lại. “Thế này đi, bây giờ mình sẽ gọi lái xe đến đưa cậu về nhà Nhậm Hàn, cậu nhanh chóng quay về xin lỗi. He he! Bỏ lỡ mất ngày hôm nay, phải đợi bao lâu nữa mới có người lấy cậu đây, cháu của mình tốt như vậy cậu còn không nhanh chóng gật đầu?”

“Nhưng mà mình nhìn thấy rõ ràng...”

Sâu nổi xung lên cắt ngang lời của tôi: “Chắc chắn là cậu nhìn nhầm rồi, Nhậm Hàn vì cậu đến việc liên hôn của gia tộc còn cự tuyệt, làm sao có thể có gì với Kiều Kiều?”.

“Nhưng mà chiếc xe đó rõ ràng...”

“Đó là trùng hợp, trùng hợp!! Loại xe đó người khác cũng có thể lái chẳng phải rất bình thường sao?”

Bỗng nhiên trong ti vi truyền đến giọng của phóng viên nữ, bởi vì giọng nói lạnh lạnh đó thực sự kích động nên tôi và Sâu đều bị thu hút.

“Bây giờ gửi đến các bạn một đoạn tin tức giải trí, hai giờ chiều hôm nay, tay săn ảnh XX đã lén chụp được một số bức ảnh ở gần đài truyền hình, mọi người có thể nhìn rõ những bức ảnh này, cặp nam nữ lên xuống chiếc xe màu bạc này lại là ca sĩ đang nổi Kiều Kiều và công tử của tập đoàn Nhậm Thị. Theo nguồn tin, gần đây Kiều Kiều thường xuyên bí mật gặp gỡ với nhân viên của Nhậm Thị, người trong giới giải trí đang đồn nhau rằng Kiều Kiều muốn rời khỏi công ty hiện nay để gia nhập tập đoàn Nhậm Thị, bây giờ Kiều Kiều và Nhậm công tử lại hôn nhau trên đường, dường như càng có

thể để cho người ta thấy cô ấy muốn gia nhập tập đoàn Nhậm Thị, và có ý muốn được gả vào nhà giàu có.”

Trên màn hình, bức ảnh Nhậm Hàn cười hôn Kiều Kiều được phóng to lên, trái tim của tôi như bị nhúng vào nước, bàn tay từ từ nắm chặt lại. Bên này, Sâu vừa rồi còn ngang ngạnh cãi giờ gương mặt cũng đang đầy kinh ngạc.

Sau khi hoàn hồn, Sâu mới chớp chớp mắt áp ứng: “Sao, sao có thể!”. Tuy miệng vẫn không chịu thừa nhận, nhưng nhìn khí thế và ngữ điệu của cô ấy thì đã là thu quân dẹp cờ rồi.

Tôi hít một hơi thật sâu, tắt ti vi đi. “Thế nào, không phải là mình hoa mắt chứ?” Bây giờ đám săn tin thật là chuyên nghiệp, cũng không biết chụp trộm từ góc độ nào nữa, nhìn thần thái, dáng vẻ của hai người đó hoàn toàn có thể lấy được giấy chứng nhận kết hôn rồi.

Sâu ngừng lại một lát, kéo tôi ngồi xuống nói: “Có phải là có hiểu lầm gì không nhỉ? Hay là mình giúp cậu đi tìm Nhậm Hàn?”.

Sâu chưa nói hết câu, tôi liền tuyệt vọng lắc đầu: “Sâu à, mặc kệ là vì lý do gì, mình cũng chẳng có cách gì để chấp nhận người đàn ông trong lòng mình đi ôm một cô gái khác, huống hồ, người con gái đó lại là Kiều Kiều. Sâu, cậu không có cách nào để hiểu được tâm trạng của mình bây giờ đâu, cứ hể nghĩ đến khung cảnh đó là mình cảm thấy buồn nôn rồi”.

Nghe thấy vậy, Sâu nắm chặt lấy bàn tay tôi hơi hơi run run: “Lẽ nào không cứu vãn được chút nào sao? Mình có thể nhìn thấy sự thật lòng của cậu ta với cậu, còn chuẩn bị nhiều như vậy để cầu hôn, khi ở Anh...”.

Tôi gạt tay, ngăn không cho Sâu nói tiếp, thở dài nói: “Sâu, cậu không cần nói nữa, đột nhiên mình nghĩ thông rồi. Mặc kệ, Nhậm Hàn cũng được, Bác Hy cũng mặc, mình đều không với tới được. Mình mãi mãi vẫn là Bạch Ngung ở xóm nghèo, bạch mã hoàng tử, loại người này mình không thể với tới”.

Ăn hai lần phải quả quýt siêu chua, tôi nghĩ, có lẽ phải mất một khoảng thời gian rất dài tôi không muốn chạm vào quýt nữa, có lẽ sau này cứ nghĩ đến là sẽ thấy ghê răng.

Tôi nói xong, Sâu ở bên cạnh chẳng có phản ứng gì, tôi kỳ quái nghiêng đầu. “Sao vậy, cậu?”

Sâu rơi nước mắt. “Nhưng mà... nhưng mà mình tưởng là hiểu lầm, hai người bọn cậu chỉ là cãi nhau vớ vẩn, nên đã gọi Nhậm Hàn đến đón cậu.”

Vừa nói dứt lời, tiếng chuông cửa đã vang lên rất đúng lúc.

Mặt tôi tối sầm lại, khóe miệng co gập. Sâu, cậu là đồ phản bội!

Nước mắt Sâu tràn trề, bộ dạng đáng thương xoa xoa hai bàn tay. “Minh thực sự không biết là như vậy mà!”

“Minh mặc kệ, bây giờ mình không muốn gặp anh ta, cậu bảo anh ta đi đi.”

Sâu nuốt nước mắt gập đầu, lê bước đi mở cửa, nhưng chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng Sâu vọng lên ngoài phòng khách: “Bác Hy?”

Chỉ ít phút sau Bác Hy đã bước nhanh chân đứng trước mặt tôi, biểu cảm gương mặt rất phức tạp, im lặng nhìn tôi rất lâu cuối cùng mới thốt ra một từ: “Anh...”.

Tôi nhìn nhìn Sâu, Sâu giơ tay làm bộ vô tội: “Minh xin thề, trừ việc gọi điện cho Nhậm Hàn mình chẳng thông báo với ai cả”.

Ông trời ơi, ông không thể cho tôi yên tĩnh một chút sao?

Trong hoa viên, tôi và Bác Hy ngồi xuống một bên, uống trà.

Bác Hy: “Ngung Ngung, xin lỗi, anh biết đột nhiên đến thế này rất là đường đột, nhưng anh... anh...”.

Tôi uống một ngụm trà, nhướn mắt lên hỏi: “Bác Hy, có phải là từ đài truyền hình đi ra, anh vẫn luôn đi theo tôi?”.

Sắc mặt Bác Hy quả nhiên khó coi hơn mấy phần, cắn răng rất lâu mới nói ra câu “xin lỗi”. Lúc đó tuy tôi hoảng hốt, nhưng vẫn cảm thấy được có người đi theo mình. Bác Hy ở một phương diện nào đó đích xác là một người yêu tốt, bản tính ôn nhu, anh ta biết tôi không muốn bị làm phiền, nhưng lại sợ tôi xảy ra chuyện, nên cứ lặng lẽ đi theo tôi cả buổi chiều.

Nếu như không phải vì Kiều Kiều, có lẽ bây giờ con của hai chúng tôi đã biết đi rồi.

“Bác Hy, cảm ơn anh.”

Thực ra Bác Hy không nói, tôi cũng biết anh ta đến đây làm gì. Có lẽ cũng đã xem tin tức rồi, muốn đến an ủi tôi, nhưng lại không biết nên nói gì và lấy tư cách gì để an ủi. Thật là đáng cười biết bao, cũng giống như ba năm trước, Nhậm Hàn chính là Bác Hy trước đây, bây giờ Bác Hy lại ngồi bên cạnh tôi, muốn an ủi tôi!

Trong tình cảnh này, Bác Hy cũng hơi hơi căng thẳng, mặt đỏ ửng lên cuối cùng cũng kéo tôi nói: “Ngung Ngung, cho anh một cơ hội nữa, anh sẽ chăm sóc tốt cho em!”.

Tôi kinh ngạc nhìn Bác Hy, im lặng.

Xí, vòng vo lâu như vậy, an ủi gì chứ, thực ra là muốn thừa nước đục thả câu.

Tôi cười he he, thử rút tay ra khỏi móng vuốt của Bác Hy. “Bác Hy, anh đừng như thế này!”

“Ngung Ngung, em hãy nghe anh nói, thực ra vốn dĩ hôm nay khi chúng ta đi xem buổi biểu diễn của Kiều Kiều, anh thực sự đã nghĩ kỹ rồi, chỉ cần em hạnh phúc anh sẽ âm thầm chúc phúc cho em, chỉ cần nhìn em từ xa là được rồi, nhưng... anh ta lại đối xử với em như vậy, anh... anh không có cách nào chịu được nữa. Anh hiểu rõ, chắc chắn bây giờ em không thể đón nhận anh, nhưng anh vẫn muốn nói cho em biết, anh sẽ luôn ở đây, chờ đợi em...”

Nhìn vào cặp mắt sâu thẳm của Bác Hy, không biết tại sao, tôi chẳng thấy cảm động chút nào, trái lại còn nổi hết cả da gà. Bác Hy à, Bác Hy, lẽ nào anh không biết bây giờ anh sỉ vả Nhậm Hàn thế nào, thì chính là anh đang sỉ vả chính mình ba năm trước như thế sao? Nếu như lúc trước tôi không đọc được nhật ký của anh thì anh còn có cơ hội, nhưng đáng tiếc, tôi đã lên đọc được hết nhật ký của anh, đọc được cả những tình cảm nhớ nhung của anh với Kiều Kiều, điều đó đã khiến trái tim tôi lạnh băng hoàn toàn rồi.

“Ngung Ngung...”

Nghe thấy tiếng gọi của Bác Hy càng lúc càng yếu, tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại. Đang do dự xem phải làm thế nào để đuổi được anh ta đi, thì nghe thấy tiếng ho ngượng ngập từ phía sau truyền đến.

Trái tim tôi vang lên tiếng loảng xoảng, bởi vì chưa chuẩn bị tốt tâm lý lại đối mặt với Nhậm Hàn trong hoàn cảnh này, nhất thời cũng rất bối rối.

Sâu cười he he xoa đầu: “Chuyện này, mình... ngại quá khi phải cắt ngang hai người, Ngung Ngung, cậu đừng có trách mình, mình bụng mang dạ chửa, không thể ngăn được Nhậm Hàn. Ha ha, ba người từ từ nói chuyện nhé, từ từ nói, mình đi pha ấm trà”. Nói xong, thực sự chẳng chút nghĩa khí bỏ đi luôn.

Mặt tôi tối sầm lại, chẳng cần dùng đầu nghĩ cũng biết được Sâu sẽ pha trà rất lâu.

Bác Hy nhìn thấy “tình địch”, bỗng có chút khí thế, duỗi thẳng lưng lên nói: “Anh đến đây làm gì?”.

Tôi không kìm chế được bất giác nuốt nuốt nước bọt, nhìn Nhậm Hàn chăm chú, sự áp bức của Nhậm ma vương làm cho không mấy người chống đỡ được, không biết là Bác Hy chẳng có môi trường luyện tập gì có thể đánh

thắng Nhậm ma vương không. Kết quả là...

Nhậm ma vương chẳng chú ý gì đến Bác Hy, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn đi luôn qua anh ta đến trước mặt tôi, ánh mắt u ám.

“Bạch Ngung, chiều nay em đến xem buổi ca nhạc? Cùng Bác Hy?”

Tôi ngây ra, nhất thời hiểu rõ ý trong lời nói của Nhậm Hàn, đúng vậy, anh ta hôn Kiều Kiều sau lưng tôi, tôi hẹn tình bạn trai cũ sau lưng anh ta, he he, cái này coi là gì nhỉ? Hai bên đều không chân thành trong chuyện tình cảm còn có thể nói được gì chứ?

Nghĩ đến đây, tôi cười lớn, cười đến chảy cả nước mắt: “Đúng vậy, chẳng phải tôi đã nói với anh rồi sao? Tôi đã quay lại với Bác Hy.”

“Ngung Ngung!” Nghe thấy lời này, mắt của Bác Hy đột nhiên sáng lên, tôi sợ anh ta sẽ nói hớ ra chuyện gì, liền nói trước anh ta: “Thực ra vốn dĩ tôi cũng rất do dự, không biết có nên đồng ý với Bác Hy không, rốt cuộc... vẫn phải nhờ cậy Nhậm tổng, nếu như không phải nhìn thấy anh và Kiều Kiều trước cửa đài truyền hình, tôi cũng chẳng thể nào đưa ra được quyết định này”.

Nghe thấy câu này, sắc mặt Nhậm Hàn có sự thay đổi rất lớn, trong chốc lát môi khẽ giật giật nói: “Em đã nhìn thấy rồi?”

Tôi cười nhẹ như gió thoảng, ngẩng đầu. “Đúng, nhìn thấy rồi. Dù gì hai người đàn ông đều đã từng phản bội, tội gì tôi không chọn người thích tôi hơn?”

Nghe thấy vậy, Nhậm Hàn ngừng lại một lát, cau mày lại, ánh mắt vô cùng phức tạp: “Bạch Ngung, hóa ra em nghĩ như vậy”.

CHƯƠNG 54

THÙNG DẠ DÀY

Sự việc diễn ra sau đó, tiến triển theo hướng hoàn toàn ngoài dự liệu của tôi.

Ở lại nhà Sâu hai ngày, thứ Hai tôi vẫn ngoan ngoãn đi làm, nhưng...

Thứ Hai họp thường lệ Nhậm Hàn không có mặt.

Thứ Ba cũng không xuất hiện.

Thứ Tư...

Thứ Năm...

Thế là, tin đồn dần dần xuất hiện.

Đồng nghiệp A: “Nghe nói gì không? Hình như Nhậm núi băng muốn từ chức”.

Đồng nghiệp B: “Á? Không phải chứ, mình chỉ thấy tin tức của anh ta và ca sĩ Kiều Kiều trên ti vi. Haizzz, trước đó đã biết Nhậm tổng là thiếu gia giàu có, nhưng không ngờ lại là quý tử của tập đoàn Nhậm Thị, he he! Nếu như biết sớm, mình đã theo đuổi rồi”.

Đồng nghiệp C: “Các cô không biết sao? Nhìn Bạch Ngưng của phòng Biên tập đi, chẳng phải là ví dụ rõ ràng nhất sao? Có Kiều Kiều kia xuất hiện, cô ta đã bị vứt đi luôn rồi”.

Đồng nghiệp D: “Đúng rồi, đáng thương quá”.

Đồng nghiệp A: “Nhưng mà Nhậm tổng cũng thật tuyệt tình, nói từ chức là từ chức luôn, không biết có nói với Bạch Ngưng tiếng nào không?”.

...

Phòng Biên tập, Xán Xán lo lắng nhìn tôi hỏi han: “Tiểu Ngưng Tử, rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì? Tiêu Tiêu cũng không liên lạc được với Nhậm Hàn, vì mấy ngày hôm nay Nhậm Hàn không đi làm, sếp tổng sắp nổi điên rồi”.

Chị Tiêu Phù đẩy bàn phím ra, chồm đến trước mặt tôi: “Nhậm Hàn bỗng nhiên như bốc hơi, Bạch Ngưng, em thật sự không lo lắng hay giả vờ không lo lắng?”.

Tiểu Duy: “Tiểu, Tiểu Ngung Tử, cậu... cậu đừng, đừng tin những điều nói trên ti vi...”.

“Mọi người đều rất nhàn rỗi phải không? Không có việc gì sao?” Đang nói chuyện, Lão Đại Lý Tử Nho cầm một đồng văn kiện đi từ phòng làm việc ra, mọi người nhanh chóng tản ra về bàn làm việc.

Lão Đại chậm rãi đi đến, cầm cả đồng giấy tờ vút trước mặt tôi, trịnh trọng nói chuyện: “Quay về bảo với Nhậm tiểu tử, đây là toàn bộ công việc của bốn ngày nay, nếu như cậu ta không đến xử lý thì sẽ cắt tiền thưởng cuối năm”. Ngừng lại một lúc, Lão Đại mới nhẹ nhàng cười nói tiếp: “Sếp tổng nói thế”.

Tôi lú lủi, đưa mắt nhìn chỗ văn kiện, một xấp bản thảo mà người của phòng Phóng viên in ra đưa cho Nhậm Hàn thẩm định: “Nhưng mà, tại sao lại muốn tôi đưa đi?”. Biết nhà Nhậm Hàn ở đâu, không phải chỉ có mình tôi, nhân viên chuyên sắp xếp công việc cho Nhậm Hàn đâu? Đám phóng viên đó đều là những anh tài mà?

Nếu như lần lượt sắp xếp các nhân viên trong công ty thì cũng chẳng đến lượt tôi mà!

Ai ngờ được, lời của tôi vừa nói ra, Lão Đại liền sầm sầm nét mặt, đẩy gọng kính lên, nói: “Bạch Ngung, công ty cho cô lý do đường hoàng chính đáng đi tìm Nhậm Hàn, cô đừng có được voi đòi tiên”.

“...” Tôi bị câu nói cuối cùng của Lão Đại uy hiếp sợ đến mức run run rẩy rẩy, đành phải ngoan ngoãn ôm xấp bản thảo đến nhà Nhậm Hàn. Cũng nhân lúc này, đoạn tuyệt luôn. Ít nhất, cũng nên đến thu dọn hành lý, đưa con Ultraman về nhà.

Nếu như tình cảm thật sự đổ vỡ, một trong hai người chúng tôi cũng phải rời khỏi tạp chí, tôi nghĩ, người ra đi nên là tôi.

Đến nhà Nhậm Hàn, tôi không gõ cửa, dùng chìa khóa mở cửa.

Quả nhiên như dự đoán, xông đến đón tôi là Ultraman, mấy ngày không gặp, cậu bé vô cùng sung sướng, nhảy bổ đến bên tôi liếm láp, mãi sau mới mãn nguyện ngồi xuống vẫy vẫy đuôi.

Tôi thay giày, đang do dự thì người trong nhà nghe thấy tiếng động cũng đã ra ngoài, kết quả vừa ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Kỳ Kỳ đang khoanh tay trước ngực đứng chặn ở cửa, cười lạnh lùng.

“Ồ, đây chẳng phải là Bạch tiểu thư sao? Khách quý, khách quý.”

Tôi và Nhậm Hàn vừa chia tay, thái độ của Kỳ Kỳ đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, từ “chị dâu nhỏ” chuyển thẳng sang “Bạch tiểu thư”, tuy không quen lắm, nhưng tôi vẫn làm vẻ mặt tỉnh bơ đi đến. “Tôi đến là để giao tài liệu cho Nhậm tổng, Lưu tổng nhờ tôi gửi lời, mấy hôm nay không thấy Nhậm tổng tới công ty, bảo anh ấy nhanh chóng đi làm, ngoài ra...”

Tôi cắn răng ngừng lại một chút, rồi mới hùng dũng oai vệ nâng tay nhướn mày. “Nhân tiện tôi đến để thu dọn đồ đạc và đón Ultraman.” Người làm chuyện sai không phải là tôi, người phản bội cũng không phải là tôi, dựa vào cái gì tôi phải sợ Nhậm Hàn anh chứ? Dựa vào cái gì tôi phải bị em gái anh đả kích châm chọc chứ?

Tôi đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn Kỳ Kỳ, xem ra cũng không ngờ một con mèo dịu dàng như tôi cũng có ngày thò móng vuốt ra phản công, một lát sau Kỳ Kỳ mới nhếch môi cười: “Ha, tốt thôi! Thu dọn hành lý phải không? Nhân tiện! Cô hãy đưa luôn con Ultraman này đi thì càng tốt, để tôi hằng ngày đỡ phải chạy đi chạy lại giữa nhà và bệnh viện, còn phải quay về chăm sóc nó cho nó ăn rồi đưa đi vệ sinh”.

Tôi vốn đã vượt qua Kỳ Kỳ đi vào phòng ngủ, nghe thấy hai chữ “bệnh viện”, trái tim như bị bóp nghẹt lại, dừng bước ngay tức khắc, quay đầu hỏi: “Là sao?”.

Kỳ Kỳ nhún vai. “Là sao chứ? Bạch Ngung, cô muốn thu dọn đồ đạc, tiện thể thu dọn luôn giúp anh tôi một chút, dù gì cô cũng sống chung với anh ấy một thời gian rồi, nên đồ lót, quần áo của anh ấy để ở đâu chắc là cô rõ hơn tôi, để tôi còn mang đến viện cho anh ấy.”

Nghe thấy vậy, chẳng biết vì sao trái tim tôi càng quặn thắt lại.

“Nhậm Hàn bệnh rồi?” Tôi đã nói sao anh ấy lại không có lý trí như vậy, sao có thể chỉ vì chuyện tình cảm mà đến nỗi phải vào bệnh viện?

“Nghiêm trọng không? Bệnh gì vậy? Ở bệnh viện nào?”

Vừa dứt lời, tôi liền thấy hối hận.

Mẹ ơi, lời nói rồi không chữa lại được, như con Ultraman không thể ôm nổi chân, đây là tình huống gì vậy, tôi dựa vào cái gì mà còn quan tâm đến anh ta! Anh ta dựa vào cái gì mà đáng được sự quan tâm của tôi.

Kỳ Kỳ thở dài một tiếng, ngồi xuống sofa nhìn tôi. Tôi hơi hơi hoảng, chỉ hận là không thể đào hố chui xuống để mất tích hoàn toàn.

“Bạch Ngung, chị có biết là anh tôi vì chị mà phải hao tổn bao tâm tư không? Chị lại chẳng hỏi rõ ràng ngọn ngành gì đã đẩy anh ấy xuống mười tám tầng địa ngục, còn đứng vào ngày cầu hôn nữa, đôi lại là ai mà chả bị

đánh gục.”

Tôi im thin thít.

Kỳ Kỳ rót hai cốc trà, ra hiệu bảo tôi ngồi xuống, lúc này mới hoàn toàn bình tâm nói: “Anh tôi cũng thật là xui xẻo, nghìn chọn vạn lựa lại đi chọn chị, không bị chém vào tay thì lại bị giẫm vào chân, lần này thì càng hay, lại còn bị xuất huyết dạ dày, nằm viện điều trị rồi”.

“Xuất huyết dạ dày?” Tôi ngây ra, không kịp chế được tiếng răng lập cập. Lại nói Nhậm ma vương này, thật là... chẳng chịu nghe lời chút nào! Tôi vừa chuyển đến chưa bao lâu, thì phát hiện anh ấy bị viêm dạ dày, mỗi lần phát bệnh mặt đều tái đi đau đớn, mồ hôi túa ra, đáng hận nhất là, người này mỗi lần như vậy đều cứ rầy rầy chịu đựng, nói thế nào cũng không chịu ngoan ngoãn uống thuốc.

Sau vụ chạm trán với Kỳ Kỳ, mới biết Nhậm ma vương một thời gian dài không chịu ăn sáng, lại bận rộn đến cơm tối cũng thường bỏ bê, thêm vào đó là uống rượu, thức đêm, hút thuốc, tôi và Kỳ Kỳ đã lên gọi dạ dày của anh ấy là “dạ dày kim cương”. Nhưng mà dạ dày kim cương cũng có ngày bị thủng.

Khi tôi ở cùng, tôi phải khổ sở cầu xin như cầu xin Bồ Tát anh ấy mới chịu ăn sáng và ăn cơm tối, bây giờ mới rời đi chưa được một tuần. Hừm! Đáng đời!

Tôi xoa xoa mũi: “Vậy cô chăm sóc tốt cho anh ấy, tôi sẽ đem chuyện anh ấy bị bệnh nói với công ty, để cho sếp tổng khỏi lo lắng”. Nói xong, tôi liền đứng dậy muốn đi, Kỳ Kỳ lại nói về kỳ quái: “Cứ như vậy mà bỏ đi? Chị đem anh ấy vứt hết cho tôi à? Chị à, tôi còn bận việc nữa!”.

Tôi ngơ ngác: “Anh ấy không phải là anh trai cô sao?”.

“Anh ấy không phải là chồng chị à?”

“...” Câu nói này như sét đánh trúng tôi khiến tôi cứ đứng nguyên tại chỗ không thể nói gì. Kỳ Kỳ lại chống tay vào eo nói: “Bạch Ngung, bây giờ nếu như chị bỏ trốn, đừng nói là anh tôi không buông tha cho chị, tôi, bố tôi, mẹ tôi, bà nội tôi, cả đám người giúp việc trong nhà tôi cũng sẽ không tha cho chị!”.

Tôi choáng váng, ngẩng đầu nhìn trời không nói nổi tiếng nào, đây là gia đình gì vậy!

Kỳ Kỳ vỗ vỗ vào vai tôi, lại bảo tôi ngồi xuống lần nữa: “Bỏ đi, anh tôi là người kiêu ngạo, muốn anh ấy đi giải thích thì có lẽ cả đời này cũng chẳng có cửa, thôi đành phải để tôi làm người nói lên sự thật vậy.”

Người nói lên sự thật uống một ngụm trà, nói rất êm tai: “Thực ra lần trước Nhậm Hàn đi Anh công tác, nhân tiện có về thăm mẹ tôi một chuyến, chị biết không, mọi người trong nhà nhiều chuyện đến chết đi được, ngoài mặt thì giả vờ như không có chuyện gì. Lần đó về, anh trai tôi cùng với việc chính thức cự tuyệt một cô con dâu nước ngoài, còn đề xuất việc kết hôn với chị. Cả gia tộc đều vì lợi ích của việc liên hôn mà không đồng ý, cho nên, anh tôi thân là quý tử của Nhậm Thị, đồng ý vì gia tộc làm chút việc trong khả năng cho phép”.

Tôi chớp mắt, nghẹn giọng nói, “khả năng cho phép” cái gọi là khả năng cho phép, xem ra là bắt người khác làm việc mà họ không thể làm, may mà Nhậm ma vương giữ kín như bưng với tôi, cũng may Kỳ Kỳ nói rất nhẹ nhàng.

Kỳ Kỳ hăng giọng: “Cái gọi là khả năng cho phép này, chính là vở kịch chị nhìn thấy. Người ngoài chỉ nói tài sản của Nhậm Thị rất lớn, nhưng từ trước đến nay không biết được cỡ đông lớn nhất là phía nhà mẹ tôi. Người bên nước Anh coi trọng cô Kiều Kiều mới nổi lên trong nước hai năm nay, càng cảm thấy cô ta là tài năng có triển vọng, muốn đưa cô ta phát triển thành ngôi sao quốc tế. Nhưng mà chị cũng biết đấy, ca sĩ đổi người đầu tư, sẽ kèm theo cả lợi ích và nguy hiểm, hoặc là sau này sẽ nổi tiếng hơn, hoặc là sẽ bị hủy hoại danh tiếng. Gia tộc vì muốn tìm chút mảnh khóc, cho nên mới nhờ Nhậm đại công tử diễn vở kịch này”.

Tôi tròn mắt, nhìn Kỳ Kỳ kinh ngạc vô cùng, hoàn toàn không có cách nào để thâm thấu hết sự thực cô ấy nói: “Diễn... diễn kịch, nói như vậy, chuyện đó...”.

“Đúng!” Kỳ Kỳ gật đầu giọng vô cùng thản nhiên: “Anh tôi vì muốn ở cùng chị, đã đồng ý giúp công ty làm mảnh khóc này, cố ý diễn kịch để đảm bảo ảnh chụp được”.

Tôi đã chẳng còn có lời lẽ nào để hình dung ra tâm trạng mình lúc này, khổ sở nói: “Sao lại không thương lượng trước với tôi việc này?!”.

Kỳ Kỳ cười nhạo báng: “Thương lượng thì chị có đồng ý không? Ai sẽ đồng ý cho chồng chưa cưới của mình đi ôm cô gái khác, hôn hôn hít hít chứ?”.

Trong chốc lát nước mắt tôi tràn trề, không biết là nên vui vì Nhậm ma vương không phản bội, hay là buồn nôn cho mình vì anh ấy đi hôn người con gái khác.

“Anh tôi cũng chẳng dễ dàng gì, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc, thì lập tức cầu hôn, kết quả không ngờ tới là người lần đầu tiên

trong đời đi cầu hôn lại bị hắt một cốc nước lạnh, thật là đáng tiếc, lại biết việc người nào đó cảm thấy mình không đủ yêu cô ấy, nên chọn lựa người trước đây phản bội chứ không thèm chọn mình, buồn bã uống rượu cả đêm, kết quả là thủng cả dạ dày. Ha ha!”

Nói đi nói lại, Nhậm Hàn trở thành người đàn ông tình sâu nghĩa nặng, còn tôi lại trở thành người vợ phản bội xấu xa??

“Nhưng mà...” Tôi còn kiếm cớ nói đỡ cho mình. “Nhưng mà anh ấy cũng không nên đối xử với tôi như vậy, cũng không thể giấu tôi cả đời được? Cũng sẽ có một ngày tôi nhìn thấy tin tức của anh ấy và Kiều Kiều chứ?”.

Kỳ Kỳ: “Buổi tối cầu hôn đó, anh tôi không phải đã chuẩn bị về nhà dùng sắc đẹp dụ dỗ, để lúc chị đang ngây ngất sẽ nói ra chân tướng sao? Nhưng chị không cho cơ hội mà! Sau đó còn nổi điên lên tìm chị cả buổi tối, đi đến nhà Sâu giải thích, nói ra thì, vẫn là người nào đó, dường như từ đầu chí cuối, đều không định giải thích cho anh tôi nghe một chút về quan hệ của cô ấy và Bác Hy!”.

Tôi rất bàng hoàng, nhìn Kỳ Kỳ đang cười sung sướng trước mặt, trong thoáng chốc cảm thấy gen di truyền đúng là thứ thần kỳ. Nụ cười này, ánh mắt này... sao mà thấy tà ác đến thế, sao mà khiến cho người ta nổi hết gai ốc lên như vậy, sao mà lại giống anh cô ấy thế?

Tôi... tôi có dự cảm những ngày sắp tới không dễ sống rồi.

Quả nhiên là tôi không thể chạy thoát khỏi số phận bi đát.

CHƯƠNG 55

ĐIỀU BÍ ẨN

Trước đó không lâu, tôi đưa Ultraman đi ra tiệm thú cưng để cắt lông, nhìn thấy trên tạp chí thú cưng nào đó có viết: Rất nhiều bà mẹ than phiền, đồ ăn cho thú cưng của họ là do họ tự làm, lông họ tự cắt, đến ngay cả quần áo nó mặc cũng đều tự làm, tại sao vẫn cảm thấy thú cưng của họ lại thân với bố của nó hơn?

Bởi vì đối với tâm lý chinh phục của chó, mẹ thường yêu bảo bối hơn, không nỡ đánh chửi, mà lâu dần như vậy, chó cũng sẽ hình thành tâm lý sai lầm là “mẹ ở nhà là người chuyên để hầu hạ nó ăn uống và đưa nó đi chơi”.

Trái lại, nam chủ nhân thường tương đối “hung hãn”, nếu như bảo bối phạm sai lầm, tuyệt đối không để gì bỏ qua, chó sẽ tự nhiên nảy sinh tâm lý thần phục, từ tận xương cốt nó sẽ coi người đó là chủ nhân, tự nhiên sẽ thích nịnh bợ người đó.

Bây giờ nghĩ lại, Nhậm Hàn và Ultraman ở một phương diện nào đó bản chất cũng như vậy.

Bình thường tôi tôn trọng anh ấy lớn tuổi hơn mình, lúc nào cũng nhún nhường anh ấy, kết quả thời gian lâu rồi, anh ấy thực sự cho rằng lão nương đây dễ bắt nạt, là Hello Kitty sao. Trải qua sự việc “ôm hôn Kiều Kiều”, tôi hoàn toàn lĩnh ngộ điều này rồi.

Đàn ông, không xử lý không được.

Nếu như bây giờ tôi ngoan ngoãn đến viện thăm, Nhậm ma vương chắc chắn sẽ ăn tươi nuốt sống tôi mất, còn coi đó là chuyện hiển nhiên, nói không biết chừng còn bắt tôi tạ lễ xin lỗi. Cho nên, tôi quyết định, nhất định phải lạnh nhạt với anh ấy hai ngày trước, đợi đến lúc anh ấy phải nhún nhường, sau đó cả tâm lý và sinh lý phải thừa nhận tôi “mạnh hơn hổ”, lúc đó tôi mới đến thăm nom.

Nhưng vấn đề là...

Đúng lúc tôi anh dũng, hào hùng hạ quyết tâm, người nói lên sự thật ném lại một câu “chị dâu và anh đã hết hiểu nhầm rồi, coi như em cũng thành công quay lại làm việc thôi”, nói xong phui phui mông bỏ đi. Đợi Kỳ Kỳ lái xe đi xa, tôi mới nhớ ra đồ ăn và quần áo để thay của Nhậm Hàn còn chưa mang đến viện.

Trời bỗng nổi cơn gió lạnh khiến lòng tôi càng rối loạn. Một phút trước tôi còn cắn răng hạ quyết tâm sẽ lạnh nhạt với anh ta hai ngày, một giây sau đã lật đật lật đật mang quần áo đến cho anh ta, há chẳng phải là kẻ rất không có khí khái sao? Thế là tôi nghĩ đi nghĩ lại, quyết định đưa đồ đến chỗ quây y tá, rồi bảo cô y tá xinh đẹp đưa đồ cho Nhậm ma vương.

Nhưng mà, mới đến cửa phòng bệnh của Nhậm Hàn, tôi đã bị kinh hãi bởi cảnh tượng trước mặt.

Đợi chút! Bạch Ngung, không phải cô nói đem đồ đến chỗ quây y tá sao? Tại sao lại đi đến trước cửa phòng bệnh của Nhậm Hàn thế?

Bạch Ngung: Ý, là thế này, tôi chỉ là cười trên sự đau khổ của người khác mà muốn đến xem rốt cuộc anh ấy bị thương như thế nào, tôi xin thề! Là chỉ đứng nhìn lén qua khe cửa! Tuyệt đối không vào trong.

Được rồi, quay lại, tôi lại nhìn thấy người mà mình không muốn gặp nhất trong phòng bệnh của Nhậm Hàn, Trình Kiều Kiều!

Trong chốc lát tôi chỉ cảm thấy trời đất chao đảo, cảm giác khó chịu giống như ở trước đài truyền hình mấy ngày trước lại xuất hiện, tôi mím môi, móng tay bấm mạnh vào da thịt. Đây là gì chứ? Vẫn là đang diễn kịch, ở đây đã không còn đám săn tin nữa, cũng chẳng có fan hâm mộ, diễn cho ai xem chứ? Diễn cho tôi xem sao?

Tôi đứng trước cửa phòng bệnh, máu nóng đã trào lên tận đỉnh đầu. Được lắm, tôi thừa nhận, tôi nhỏ mọn, tôi không độ lượng, thực ra nếu như chuyện này đổi lại là một ca sĩ khác, có lẽ tôi đã không kích động thế này. Vấn đề là ở chỗ, đối phương lại là Kiều Kiều!

Là Kiều Kiều, người mà tôi không đội trời chung.

Cô ta như một chiếc gai, đâm thẳng vào trái tim tôi, ba năm nay, vết thương trên bề mặt dường như đã khỏi, nhưng thực ra sâu thẳm trong lòng tôi vết thương đó vẫn còn nhức nhối. Nhậm Hàn đang từ từ kéo cái gai này ra, lớp da non trong thoáng chốc lại không thể chịu nổi.

Nước mắt tuôn rơi chan chứa, tôi giống như một đứa trẻ bơ vơ đứng bất động trước cửa phòng bệnh, nhìn chăm chăm vào hình ảnh đẹp đẽ của hai người, lại nghĩ đến cảnh họ ôm hôn nhau mà không tìm được cảm giác buồn nôn. Bên trong, dường như chẳng phát hiện ra có người đang nhìn vào, thấp thoáng, có thể nghe thấy tiếng Nhậm Hàn, ngữ khí lạnh lùng: “Ở đây không có đám săn tin, không cần diễn kịch nữa”.

“He, ai nói em đến diễn kịch, em là nghĩ dù gì chúng ta cũng quen biết nhau một thời gian, nghe nói anh bị bệnh, em mới đến thăm.”

Nhậm Hàn gấp tạp chí lại, nhìn dáng vẻ có chút cáu giận, nheo mắt nói: “Thăm anh? Không phải là đến xem chuyện cười sao?”

“Nhậm thiếu gia thật là thông minh, hiếm có khi anh bị người khác cự tuyệt phải vào viện nằm. Trong lòng nghĩ người đó chắc chắn sẽ đến thăm anh, cơ hội tốt như vậy, đương nhiên em phải đến xem chuyện vui rồi.”

...

Tôi đứng ngoài cửa nghe thấy bọn họ đã kích nhau, lửa giận càng lúc càng bốc lên ngùn ngụt, thế nào cũng chẳng thấy giống như hai người đang yêu, dần dần đến khóc cũng quên mất. Trục giác của phụ nữ nói cho tôi biết, câu chuyện mà Kỳ Kỳ nói với tôi, dường như vẫn chưa phải là toàn bộ. Nghĩ đến đây, tôi càng ý thức được, áp tai vào cửa nghe, đang đến đoạn quan trọng, thì phía sau tôi truyền đến tiếng nói của một thiên sứ áo trắng: “Đây là ai vậy? Bò vào cửa làm gì thế?!”

Tôi vốn đang tập trung hoàn toàn vào việc nghe lén, bị thiên sứ tỉ tỉ quát như vậy, giật mình kêu lên một tiếng, lùi lại phía sau theo quán tính, sau đó...

Mời bạn học qua đen bay ra nhé.

Sau đó, tôi ngã vào trong phòng bệnh, nhìn bộ dạng đáng thương của tôi lúc này đi, trên mặt vẫn còn vệt nước mắt, tay thì ôm chặt đồng quần áo và đồ ăn mang cho Nhậm Hàn. Nhậm Hàn và Kiều Kiều nhìn tôi, cùng ngậy ra, người đầu tiên có được phản ứng vẫn là chị thiên sứ.

“Hi hi, người này ở đâu đến? Lại dám làm phiền Nhậm tiên sinh và Kiều Kiều tiểu thư chúng tôi.” Chị thiên sứ mắng nhiếc tôi một hồi, ngẩng đầu lên, lại làm bộ mặt cười nói: “Xin lỗi, xin lỗi, làm phiền hai vị rồi!”

Tôi vẫn đang nửa quỳ ở dưới đất, bị năm chữ “Nhậm tiên sinh chúng tôi” của chị thiên sứ đã kích nặng nề, liền bò dậy đi ra cửa. Khi tôi xông ra ngoài phòng bệnh, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi là: Thật đen đủi.

Lẽ nào ngoại trừ bản chất bị đát ra, tôi còn có số phận mãi mãi chỉ là nhận vật phụ?

Sau khi tôi đập nào n bệnh nhân và người đẩy xe, thì Nhậm Hàn ở phía sau đã đuổi kịp tôi, kéo tôi lại ánh mắt nhìn khẩn thiết: “Ngưng Ngưng, em nghe anh giải thích.”

Tôi vẫn còn chưa kịp lấy tay bịt tai lại nói lên câu kinh điển: “Em không nghe, em không nghe, em chẳng muốn nghe gì cả...”. Phía sau truyền đến tiếng ồn ào, sau đó là hai ánh đèn flash lóe lên làm tôi hoa mắt chóng mặt, tiếp đó là người thứ bốn, người thứ năm cùng ào đến.

Đèn flash, máy ảnh, micro...

“Xin chào, Nhậm tiên sinh, xin hỏi vị tiểu thư này là ai? Sao lại xuất hiện ở đây?”

“Anh và vị tiểu thư này có quan hệ gì? Quan hệ giữa anh và cô ấy Kiều Kiều có biết không?”

“Vị tiểu thư này, xin hỏi có phải là Nhậm tiên sinh chơi đùa xong thì vứt bỏ cô không?”

“Kiều Kiều tiểu thư, hóa ra cô cũng ở đây, đối với vị tiểu thư đột nhiên xuất hiện này, cô có ý kiến gì không?”

Khe khẽ ngẩng đầu, chỉ thấy Kiều Kiều đứng cách chỗ của tôi và Nhậm Hàn khoảng mười mét, và đang bị đám phóng viên vây quanh, nhưng mà cặp mắt của cô ấy sáng lên khác thường khi nhìn về phía chúng tôi.

Tôi hơi hoảng, hoàn toàn không nghĩ rằng đi đến bệnh viện đưa quần áo cũng có thể bị đưa lên báo, tôi nên sớm nghĩ đến... Kiều Kiều gần đây là nhân vật hot, đi đâu cũng có người bám theo, vừa hay Nhậm Hàn lúc này lại nằm viện, là đến viện để săn tin. Với tư cách cá nhân.

Mà tôi xuất hiện, lại thành đề tài tốt nhất để họ giao cho sếp tổng, xem ra ngày mai tôi có thể lên trang nhất rồi.

Nhậm Hàn có lẽ cũng biết tôi xuất hiện không đúng lúc, nhanh chóng kéo tôi quay lại phòng bệnh, tôi chỉ cảm thấy toàn thân ấm nóng, có cái gì đó dinh dính, cúi đầu vừa nhìn thấy thì không ngăn được tiếng kêu khẽ. Máu chảy ra từ vết truyền dịch của Nhậm ma vương, xem ra vừa rồi sự việc xảy ra bất ngờ, để đuổi theo tôi nên đã giật ống truyền ra nên mới bị vết thương này.

Thế là, tôi lại thấy đau lòng, không thèm để ý đến đám phóng viên đang lia lịa chụp ảnh kia nói lớn: “Nhậm tổng anh chảy máu?”

Nhậm Hàn gửi cho tôi một nụ cười an tâm, cầm lấy tay tôi, bóp chặt, cùng lúc đó, nhờ bác sĩ và chị thiên sứ hợp thành đội phòng vệ cuối cùng cũng ngăn được đám phóng viên kia, bảo vệ xung quanh để tôi và Nhậm Hàn quay về phòng bệnh, lúc đi ngang qua Kiều Kiều, đám người chẳng biết vô tình hay cố ý thế nào, để lộ ra một đường để hai bên chúng tôi có thể nhìn rõ nhau.

Kiều Kiều há miệng, khe khẽ gọi một tiếng: “Ngung Ngung”.

Trong thoáng chốc, trời long đất lở, cả đám người dường như nín thở, xung quanh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy cả tiếng tích tắc của chiếc

đồng hồ treo tường. Tôi ngậy người, khóe miệng khẽ co giật. Vào lúc này... thông thường nhân vật nữ chính thường gọi tên của nhân vật nam chính mà? Nhưng... tại sao Kiều Kiều lại nhìn ai oán và gọi tên tôi?

Chân tay tôi thừa thãi, đang dẫn đo suy nghĩ xem phải ứng phó thế nào thì đã thấy sắc mặt Nhậm ma vương tối sầm kéo tay của tôi, nhướn mày nói: “Chúng ta đi”.

Vào trong phòng bệnh, lúc chị thiên sứ đóng cửa lại, tôi không kìm được liền quay đầu lại nhìn Kiều Kiều, chạm phải ánh mắt buồn bã của cô ấy khiến cho tôi hơi run rẩy chẳng biết vì sao, cứ cảm thấy... ánh mắt này vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ, cô ấy đến bệnh viện thăm Nhậm ma vương, hai người bọn họ lại nói toàn lời đối nghịch với nhau, rốt cuộc, vẫn đề ở chỗ nào?

CHƯƠNG 56

HỒ LY TINH

Biệt thự cao cấp khu Tử Uyên.

Ultraman đột nhiên được về nhà, nên phấn khích đến mức chạy lăng xá lăng xăng. Cuối cùng thì phi thẳng lên sofa, giụi đầu vào chân mẹ tôi.

Mẹ thấy vậy thích thú phấn khởi nói: “Thấy chưa? Người Ultraman yêu nhất vẫn là mẹ, sớm biết con không chăm sóc được tốt cho con trai mẹ, muốn đón về nhà nuôi thì con lại không cho. Bây giờ thì tốt rồi, tên gian phu của con kia nằm viện, tiểu Ul cuối cùng quay lại rồi, ô la la!”.

Tay tôi cảm điều khiển từ xa, chẳng thèm chú ý đến lời của mẹ, vẫn ngồi ngây ra trước ti vi.

Tin tức giải trí nói: “Theo nguồn tin, hôm qua ở bệnh viện Hoa Tây, một cô gái bí ẩn đột nhiên xuất hiện trong phòng bệnh cao cấp của công tử tập đoàn Nhậm Thị, trùng hợp là lại đụng mặt với ca sĩ Kiều Kiều đến thăm. Cô gái kia bất luận về tiền tài hay dung mạo ngay cả sức phản ứng đối với giới truyền thông đều không sánh được với Kiều Kiều tiểu thư, nhưng Nhậm công tử vẫn nắm tay cô gái bí mật này kéo vào phòng bệnh, Kiều Kiều lặng lẽ rời đi. Hôm nay, fan của Kiều Kiều đã phát động cuộc truy tìm trên mạng, thề là phải bắt được con hồ ly tinh phá hoại tình cảm của hai người này...”.

Thiên hạ bàn tán xôn xao: “Bây giờ có một bộ phận 9x tuyên bố nói phải đi làm người thứ ba, điều này nói lên cái gì chứ? Chẳng phải hình thành một thói quen không chính đáng của xã hội thượng lưu sao! Lấy chuyện tình đổ vỡ của Nhậm - Kiều hôm nay để nói, Nhậm công tử và ca sĩ đang nổi Kiều Kiều mới để lộ quan hệ chưa lâu, liền xuất hiện sự việc người thứ ba. Điều này nói lên cái gì chứ? Phong tục đảo lộn cả rồi! Xem lại video ngày hôm qua, chúng ta có thể phát hiện rõ, trên tay cô gái này còn cầm quần áo và hộp cơm, rõ ràng là đồ mang đến cho Nhậm công tử, điều này nói lên cái gì? Hai người bọn họ đã sống chung, có quan hệ xác thật rồi! Điều này nói rõ cái gì...?”

Theo nguồn tin chúng tôi, cô gái phá hỏng chuyện tình của Nhậm - Kiều này lại là còn gái độc nhất của tập đoàn Bạch Thị. Chúng tôi phân tích, vị thiên kim tiểu thư nhà họ Bạch này có thể đã đính ước với Nhậm Hàn, Kiều Kiều chẳng qua chỉ là vật hy sinh, tin tức rầm rộ về sự việc ôm hôn thời gian trước cũng bị rất nhiều bạn đọc nghi ngờ chất vấn rất nhiều, sau đó là sự xuất

hiện việc liên hôn của hai nhà Bạch - Nhậm.”

...

Tôi ngồi trên sofa, muốn cầm điều khiển từ xa ném thẳng vào ti vi nhưng chẳng có sức.

Thế giới này, trắng đen đã đảo lộn cả rồi.

Võ trán, lần thứ nghìn lẻ cảm thấy bội phục khả năng suy diễn sự thật của các hãng truyền thông đến mức phải kính phục và muốn thăm hỏi cả gia đình họ.

Tôi mới là người bị hại, là người bị hại, sao chớp mắt một cái, Kiều Kiều lại trở thành cô gái đáng thương, còn tôi thì là con hồ ly tinh?! Chết tiệt, ai đã từng nhìn thấy con hồ ly tinh nào mặt tròn, và có một thân hình toàn là thịt như tôi chưa?

Bên này, mẹ thấy tôi thần thờ, cuối cùng cũng nhớ ra trách nhiệm “làm người mẹ” của mình, ôm lấy Ultraman từ từ dựa vào gần tôi nói: “Ngung Ngung, không muốn xem thì tắt ti vi đi”.

Tôi máy móc quay mặt nhìn mẹ, đổi tính rồi? Biết quan tâm đến tôi rồi?

“Ừ, việc gì cũng cần phải xét cả hai mặt, Ngung Ngung con cứ nghĩ thế này đi, ồ, mấy công ty truyền thông này tự nhiên lại đi quảng cáo miễn phí cho bố con! Nếu như bọn họ còn muốn biết nội tình, lần sau sản phẩm mới của bố con ra mắt thị trường để con đi làm người đại diện, tiện thể tuyên truyền cho mình, như vậy chẳng phải một công đôi việc sao?”

Công lực kể chuyện cười của Bạch phu nhân, thật là càng ngày càng khủng khiếp. Nhưng đối với việc hiếm có khi bà ấy khuyên giải an ủi tôi thế này, tôi vẫn cố nặn ra nụ cười trông còn khó coi hơn cả khi khóc nói: “Không sao”.

Ấn vào nút đỏ trên điều khiển từ xa, cuối cùng thế giới cũng yên tĩnh trở lại.

Chán nản ngẩng đầu lên, tôi đang định thở phào nhẹ nhõm, thì bị câu cuối của mẹ làm cho ngã ngửa: “Đám người này thật vô vị, căn bản chẳng biết rõ nội tình lại còn viết lung tung lên báo? Kiều Kiều này trước đây cướp người đàn ông của Ngung Ngung nhà mình, bây giờ bị cướp lại cũng là nên mà!”.

Tôi bị phản cảm rặng nhìn mẹ chằm chằm hoài nghi không biết Bạch phu nhân này có phải là mẹ ruột của mình không nữa? Khuyên giải một hồi thì hóa ra bà cũng tin tôi là kẻ thứ ba!!

Bạch phu nhân thấy tôi nhìn trừng trừng như tượng thì... cho rằng tôi đang dẫn vật khổ sở, rất trượng nghĩa vỗ vỗ vai tôi nói: “Tự đi con đường của mình, để cho những con hồ ly tinh khác phải đổ kị nhé!”.

Cổ nhìn ba giây, cuối cùng tôi cũng không nhịn được nữa xô ghế đứng dậy, tức giận hét: “Con không phải là hồ ly tinh, hồ ly tinh, hồ ly tinh...”.

Mẹ vẫn không cam tâm, cẩn trọng lấy ngón trỏ chọc chọc vào tôi: “Ngung Ngung, vậy rốt cuộc con với kẻ gian phu họ Nhậm kia thế nào?”.

Nghe thấy vậy tôi nặng nhọc thở dài cái nữa, còn có thể thế nào chứ? Nghĩ đến sự việc diễn ra chiều qua mà tôi phát cuồng...

Hôm qua, Nhậm đại ma vương sau khi kéo nhanh tôi vào phòng bệnh, tôi vì trong lòng hoảng hốt, nhìn thấy vết băng trên tay anh ấy bị bung ra, nhân lúc anh ấy bị chị thiên sứ vây lại truyền dịch đã chuồn đi luôn. Lần này, Nhậm ma vương không đuổi theo, nhưng tôi vừa ra khỏi phòng bệnh, lập tức hồi hận.

Hoàn toàn hồi hận.

Trước cửa phòng bệnh, cả đám phóng viên vẫn vây quanh, nhìn thấy tôi lập tức nhao đến nói ào ào.

“Tiểu thư, xin hỏi cô và Nhậm tiên sinh rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Tiểu thư, có thể tiết lộ cho chúng tôi một chút thân thế của cô không?”

“Tiểu thư, cô có biết chuyện của Nhậm tiên sinh và Kiêu Kiêu trước đây không?”

“Tiểu thư!”

Tôi vừa chạy vừa rơi nước mắt, thậm chí rửa cả tông ti họ hàng của đám phóng viên, khó khăn lắm tôi mới chạy ra đến cổng bệnh viện, nhìn thấy một chiếc xe màu đỏ như lửa sang trọng nhanh chóng đi đến trước mặt tôi, thế là tôi nghĩ đương nhiên chủ nhân chiếc xe này đang ám thị bảo tôi “lên xe”, muốn cứu độ tôi.

Thế là, tôi nhanh chóng mở luôn cửa xe, leo lên, đợi đến khi yên tâm nhìn đám phóng viên đang cách càng lúc càng xa, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Quay đầu trung ra nụ cười tiêu chuẩn hờ đúng tám chiếc răng trắng, định “cảm ơn” thì hai chữ này bỗng dừng nghẹn lại nơi cổ họng.

Bên kia, Kiêu Kiêu vừa lái xe vừa cười lạnh lùng: “Bạch Ngung, thực ra kỹ thuật lái xe của mình cũng không tệ, cắt đuôi được đám phóng viên kia cũng chẳng thành vấn đề”.

“Sao?”

“Cho nên... cậu không cần biểu hiện như thấy người từ cõi chết trở về như vậy đâu.”

Mặt của tôi đã biến sắc đến độ đó sao?

Cả đoạn đường chúng tôi chẳng nói gì.

Kiều Kiêu tiến tôi đến cửa Bạch gia, tôi đang muốn xuống xe, thì nghe thấy phía sau truyền đến một câu nhẹ như gió thoảng: “Có muốn... đi uống cốc trà không?”.

Quả nhiên, cái gì phải đến rồi sẽ đến.

Tìm được một quán cà phê yên tĩnh, vừa ngồi xuống Kiêu Kiêu đã nói thẳng vào vấn đề: “Bạch Ngung, cậu có biết vì sao ba năm trước mình đi cùng Bác Hy không?”.

“...” Tôi im lặng, bưng cốc cà phê lên uống. Tại sao lại đi cùng vị hôn phu của tôi, bảo tôi phải trả lời thế nào đây?

“Bởi vì mình hy vọng cậu hạnh phúc.”

Một giây sau, tôi phun hết cả cà phê ra. Bởi vì hy vọng tôi hạnh phúc, cho nên mới đâm sau lưng tôi, đây, đây... là đạo lý gì vậy?

Kiều Kiêu vuốt vuốt mái tóc dài, cười có chút buồn bã: “Ngung Ngung, từ trước đến nay cậu không ngốc, chỉ là có chút chuyện rõ ràng cậu rất rõ, nhưng không muốn đề cập đến. Mình cũng không muốn ép cậu, cho nên sau khi cậu cự tuyệt mình, mình luôn hy vọng cậu có thể tìm được hạnh phúc cho bản thân. Nhưng Bác Hy không vượt qua được bài kiểm tra. Có được cậu, anh ta không xứng!”.

Nghe thấy vậy, đầu óc tôi đột nhiên xuất hiện ba câu hỏi lớn. Cự tuyệt? Cự tuyệt cái gì? Được thôi, tôi thừa nhận, hôm nay khi ở bệnh viện, tôi cũng bắt đầu hoài nghi Kiêu Kiêu đối với tôi có chút khuynh hướng đồng tính, nhưng mà, cũng là hôm nay thôi!! Cái gì mà “sau khi cậu cự tuyệt mình”, trước đây tôi cự tuyệt Kiêu Kiêu rồi sao?

Tôi ử ử lắc đầu, lời của Kiêu Kiêu không cách gì nghe tiếp được, bởi vì tôi đang cố sức cẩn thận nhớ lại chuyện trước kia, xem rốt cuộc Kiêu Kiêu đã tỏ lộ với tôi khi nào, tôi lại chính thức cự tuyệt người khác khi nào? Tại sao, tại sao lại chẳng nhớ ra được, lẽ nào tôi giống Bác Hy, cũng mất trí nhớ rồi?

Kiều Kiêu vẫn tiếp tục uống cà phê: “Mình biết, cậu nhất định nghĩ mình rất biến thái, không sao cả, dù gì thì từ khi mình phát hiện mình không

có cách gì để chịu đựng được việc cậu và người khác ở riêng cùng nhau quá nửa ngày mình đã biết là mình biến thái rồi. Ngung Ngung, có lúc mình nghĩ, có lẽ mình hận cậu, chi bằng hãy để cậu hận mình”.

Rốt cuộc là khi nào, khi nào? Á á! Nếu như sớm biết được chân tướng này, thì ban đầu tôi cũng không phải sống những ngày đau khổ như vậy, anh ký ức ơi, mau quay lại đi, tôi cự tuyệt Kiều Kiều khi nào!

Kiều Kiều: “Biết tại sao hôm nay sau ba năm, mình mới hẹn cậu nói chuyện này không?”.

Tôi lắc đầu. “Chuyện đó...” Nếu như bây giờ hỏi cô ấy thổ lộ khi nào, có phải là không được hay lắm không?

“Tuy rất không cam tâm, nhưng Nhậm Hàn thực sự đã thông qua được bài kiểm tra, anh ấy không hề động lòng với mình... Ngung Ngung, tuy không có cách gì để làm bạn với cậu, tuy từ trước đến nay đều biết rằng cậu sẽ không bao giờ tiếp nhận tình cảm của mình... nhưng, mình chúc phúc cho cậu. Chúc phúc cho cậu và Nhậm Hàn, chỉ cần sau này anh ta dám ức hiếp cậu, mình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh ta!”

“Ồ!” Tôi nhìn lên trần nhà, chết cũng mặc kệ, cắn răng lại, nói: “Kiều Kiều mình muốn hỏi cậu chuyện này...”.

Nghe thấy vậy, Kiều Kiều hơi sững lại, rồi mới rữ rữ tóc nói: “Không cần hỏi nữa, Ngung Ngung cậu yên tâm đi. Thực ra nụ hôn trên đường hôm đó, chỉ là diễn kịch để cho mấy người nhìn rồi xem. Mình ghét đàn ông như vậy, làm sao có thể cho người khác động vào chứ? Chỉ tạo tư thế mà thôi”.

“Không phải, chuyện đó...”

Kiều Kiều lại cắt ngang lời tôi lần nữa: “Thực ra lúc đó Nhậm Hàn đã tìm hiểu được rõ chuyện của mình, và uy hiếp mình phải chia tay với cậu, nói dù có chết cũng không thể bỏ cậu được”.

Cuối cùng tôi cũng không chịu được việc Kiều Kiều độc thoại nữa, không chịu đựng được nữa tôi bật dậy hét lớn: “Cậu có thể cho mình nói hết câu được không!!!”.

Quả nhiên Kiều Kiều dừng lời nhìn tôi.

Lúc này, cuối cùng tôi mới hài lòng gật đầu, hỏi: “Chuyện đó, thực ra mình muốn hỏi, cậu thổ lộ với mình khi nào?”.

Nói xong, người vừa rồi còn thao thao bất tuyệt không ngừng chúc phúc cho chúng tôi là Kiều Kiều bỗng nhiên hóa đá. Nửa phút sau, cô ấy bỏ đi. Đáng hận là, đến thanh toán cũng không.

Ở đây tuy rất yên tĩnh, nhưng quán cà phê cao cấp ời là quán cà phê cao cấp, bức quá tôi phải gọi Sâu đến giải cứu, khi bà bầu Sâu đến vớt tôi ra khỏi cà phê, tôi vô cùng mờ mịt thỉnh giáo Sâu việc Kiều Kiều đột nhiên phát hỏa.

Sâu nghe xong ngọn ngành câu chuyện, cười đến nỗi chỉ thiếu nước lẫn lộn trên mặt đất.

“Bạch Ngung, người khác nói lòng hiếu kỳ giết chết mèo, lòng hiếu kỳ của cậu đây, lại giết chết được Kiều Kiều, ha ha ha! Mạnh, thật là mạnh!”

“Cái gì? Ý gì vậy, cậu mau nói rõ đi!”

“Trước đây Kiều Kiều có từng nói với cậu các câu kiểu như là rất ghét con trai, không muốn tìm chồng không?”

“Hình như là có.”

“Có nói là thích cậu, Tiểu Ngung Tử, cậu thật đáng yêu, mình không thích cậu ở cùng người khác, cậu chỉ có thể ở cùng mình không!”

“Hình như là có.”

“Có từng nói là người con trai này không tốt, người con trai kia không xứng với cậu, Ngung Ngung, thực ra mình cũng có thể bảo vệ cậu?”

“Hình như là có.”

“Cuối cùng, có từng trịnh trọng nói chuyện với cậu, mình muốn mãi mãi ở cùng cậu, mình nói thật lòng đó.”

“Hình như là có.”

Câu hỏi và đáp án đã xong, Sâu nhún nhún vai: “Đây chẳng phải kết thúc sao, Kiều Kiều đã đem mọi chuyện nói với cậu rõ ràng như vậy, kết quả là cậu... Kiều Kiều đáng thương! Tiểu Ngung Tử, lẽ nào cậu không biết việc hoàn toàn chẳng ghi nhớ chuyện của người ta ở trong lòng, so với cự tuyệt còn nhẫn tâm hơn rất nhiều sao?”

Tôi làm sao, làm sao biết được?

Tôi còn đang phát điên lên, Sâu đã vô cùng thản nhiên vỗ vai tôi: “Còn may mà cháu mình thuộc trường phái hành động, nếu không đợi đến lúc cậu biết rằng mình có ý với cậu ta, xem ra Ultraman đã lên chức ông nội rồi”.

Khi biết rõ sự việc tôi thấy rất áy náy.

Kiều Kiều, mình có lỗi với cậu.

Bác Hy, tôi càng có lỗi với anh.

CHƯƠNG 57

VUA SỰ THẬT

Tôi còn đang kinh hãi nói chuyện kiêu ông nói gà bà nói vịt với mẹ một trận thì bố về.

Việc đầu tiên ông làm khi về là hạ thánh chỉ triệu tôi đến gặp.

Trong thư phòng, rôi run rẩy ngồi đối diện với bố, lo lắng không yên. Thực ra, không phải thực sự là sợ bố đọc được những tin tức trên báo kia, đem tôi cho ngũ mã phanh thây, chỉ là do thói quen từ nhỏ đến lớn. Khi tôi còn nhỏ, ông bố trọc phú của tôi, có một tín ngưỡng duy nhất là “vàng bạc roi vọt sinh ra người tốt”, nói thế là để thi hành bạo lực gia đình, và cứ như vậy, chỉ cần bố tôi sầm mặt gọi tôi đến gặp, toàn thân tôi lập tức run rẩy.

Đối diện, bố uống một ngụm trà, một lúc sau mới lên tiếng: “Ngung Ngung à, đã xem ti vi rồi?”

Tôi như chú gà nhỏ ngã vào thuyền thóc liền gật đầu.

“Nhậm Hàn kia, hai đứa tốt không?”

Tôi xoa xoa mũi, hơi sững lại. Ngữ khí nói chuyện của bố hoàn toàn là ngữ khí nói chuyện của lãnh đạo với cấp dưới tuy có chút trách móc, nhưng nghĩ cho kỹ, vẫn nên gật đầu lần nữa. Bây giờ không tốt, cũng chỉ là vấn đề thời gian, con đã có thể dự liệu được hết kết cục khó khăn sau này rồi.

Hai ngày này tránh không gặp Nhậm Hàn, cũng chỉ là giả vờ làm con rùa rụt đầu trong cái vỏ.

“Đã gặp mặt Kiêu Kiêu rồi?”

Tiếp tục gật đầu.

Thấy vậy, trong thoáng chốc bố khẽ run run, đáy mắt ánh lên cái gì đó có vẻ là “chột dạ”. “Vậy, Kiêu Kiêu có nói với con gì không?”

Tôi hoảng. Bố có thể biết được tôi và Kiêu Kiêu gặp nhau tôi không ngạc nhiên, dù gì ông ấy cũng là ông chủ Bạch luôn có tai mắt khắp nơi, nhưng nội dung của cuộc nói chuyện của tôi và Kiêu Kiêu cũng có thể biết, không phải ông đã đặt máy nghe lén chứ?

Khi tôi nhìn lên trần nhà do dự có nên nói hết chuyện của Kiêu Kiêu ra hay là giấu, thì bố đột nhiên nheo nheo mắt khiến cho đôi mắt càng trở nên u

tôi. “Con đều biết cả rồi, đúng không?”

Nghe thấy câu này, tôi ngây ra, im lặng gật đầu. Xem ra, gừng càng già càng cay, hóa ra người biết rõ chân tướng sự việc không chỉ có một mình Nhậm Hàn, chưa biết chừng chuyện ba năm trước bố cũng đã quá rõ rồi, không nói rõ ràng xem ra cũng giống như Nhậm Hàn, sợ tôi bị kích động.

Nhưng có lẽ họ không nghĩ rằng, để cho tôi tự mình biết được chân tướng sự việc, so với việc nói cho tôi sự thật còn khiến tôi bị kích động gấp trăm nghìn lần!

Tôi mở miệng, đang muốn oán trách bố, thì nghe thấy tiếng bố khỏ sở: “Bố biết giấy không gói được lửa, không gói được lửa, không gói được lửa...”.

Thật không ngờ, bố lại yêu tôi như vậy, lại vì việc tôi biết rõ sự thực mà tự trách mình đến thế, tôi mở miệng đang muốn an ủi bố vài câu, thì thấy bố rơi nước mắt: “Ngung Ngung, năm đó bố không cố ý, thực sự không cố ý”.

“Thực ra bố cũng tự trách mình, rất hối hận, mấy năm nay bố thường khổ não đến mức ngủ không yên, một ngày chỉ chợp mắt mười tiếng.”

“Chuyện này bố lại chẳng dám nói với ai, đến mẹ con cũng không biết, bố rất đau khổ rất đau khổ. Cho nên sau khi bố biết Bác Hy tỉnh lại, vừa ngạc nhiên lại vừa vui mừng, vui là phát hiện cậu ta đã mất trí nhớ. Để bù đắp cho những hồ thẹn và áy náy với cậu ta, cho nên mới khuyên con đi gặp cậu ta. Bố sớm đã muốn tìm cái hóc cây để nói ra hết những chuyện này.”

Tôi bị bố giữ cánh tay đến tê dại, rất lâu sao mới áp úng nói: “Bố... bố?”.

Bố tôi như thế này thì có lẽ năm đó còn có một số ân tình không để cho người ta biết? Đây, đây... đây rốt cuộc là muốn mang đến cho tôi bao nhiêu sự đả kích mới hết đây? Lẽ nào năm đó tai mắt của bố sớm đã phát hiện ra con rở tương lai có hành vi bất thường, và khi biết được bọn họ chuẩn bị bỏ trốn, trong lúc tức giận, bố mới sai thuộc hạ động thủ ở trên xe, hại đến mức bọn họ gặp tai nạn?

Tôi kinh hãi đến mức dường như hét lên: “Bố, bố có biết như thế là phạm tội không!!”.

Bố vừa đập đầu vào tường vừa bi thương nói: “Xí, bố đây cũng chẳng phải là vì con sao? Nghĩ lại lúc đầu khi bố mua xe tặng tên tiêu tử Bác Hy, thực ra cũng chẳng có ý định làm gì, đều trách đúng lúc đó nhìn thấy mấy thiết bị kia, nhất thời nổi hứng muốn xem bọn trẻ tuổi bây giờ yêu đương như thế nào, cho nên, mới...”.

Tôi càng nghe càng mịt mờ, tóm lấy vai của bố lắc lắc: “Bố của con à!

Rốt cuộc là bố đang nói chuyện gì, bố nói rõ ràng xem nào!”

Bố vịn đầu ngón tay, cuối cùng êm ái nói: “Thực ra là thế này, năm đó khi bố mua xe tặng cậu ta, vừa hay có người đến giới thiệu mấy thiết bị giám sát, khụ khụ, cái loại kiểu như nghe lén ý mà, nhưng mà... chỉ bên bố mới có thể nghe thấy phía đối phương nói cái gì, chỉ cần bố không nhấn nút nghe, thì bên kia không thể nghe thấy lời nào của bố. Lúc đầu bố chỉ là sợ con bị tên tiểu tử đó ức hiếp, cho nên mới giấu giếm lắp nó lên xe. Khi không có việc gì. Thì nghe xem hai đứa đang làm gì, kết quả...”

Bố kể đến đây, giọng nói từ từ nhỏ đi, đầu cúi xuống trông như một đứa trẻ biết lỗi: “Kết quả hôm đó Bác Hy và Kiều Kiều bỏ trốn, đúng lúc bố nghe thấy tên khốn đó và Kiều Kiều nói chuyện, bố kích động quá mới chửi mắng mấy câu vào cái máy, Bác Hy là tên khốn gan nhỏ, không ngờ trong xe lại đột nhiên nghe thấy tiếng người, nghiêng tay lái, liền, liền đâm...”

Nếu như, vào giờ phút này, tôi là một thánh nữ, thì nên nước mắt lưng tròng ghen ngào nói: “Bố, bố làm như vậy là xâm phạm quyền riêng tư, Bác Hy tuy không phải vì bố mà xảy ra tai nạn, nhưng lại mất đi trí nhớ. Bây giờ bố hãy đi đến sở cảnh sát với con để tự thú đi, con sẽ ở bên ngoài đợi bố!”

Nếu tôi là đứa con gái xấu xa, thì nên ngẩng đầu cười lên như phát cuồng: “Ha ha ha, ý trời, quả thật là ý trời! Bố, làm rất tốt! Sớm nên làm thế rồi!”

Nếu như là tiểu Loli, thì nên lo lắng căng thẳng ôm lấy bố: “Vậy làm thế nào bây giờ, bố, nhân lúc Bác Hy còn mất trí, Kiều Kiều có còn chút tình ý với con, giết người diệt khẩu đi?”

Nhưng trong tình cảnh này, thân làm một hủ nữ cao cấp đọc bao nhiêu là tiểu thuyết bây bạ, lại chỉ có thể dùng số tình lực để biểu đạt tâm trạng của mình. Bố à! Bố mới là vua sự thật trong chúng sinh!!

Tôi thực sự không biết phải hình dung cảm giác hỗn loạn trong lòng tôi lúc này thế nào.

Đầu tiên là tình địch biến thành đối tượng yêu thầm mình, tiếp đó là bố tôi trở thành kẻ đầu sỏ tội đồ gây ra tai nạn (vẫn là vì cái nguyên nhân kinh hãi kia).

Cuối cùng, khi tôi đang nước mắt ròng ròng, bố khôi phục lại được pháp lực và tinh thần, sáng khoái cười lớn hai tiếng ha ha rồi đứng dậy nói: “Ông đây lại sống được rồi”.

Khi bố đang chuẩn bị ra đến cửa còn vỗ vỗ vào vai tôi không quên ném

lại cho tôi một câu đả kích cuối cùng: “Ngung Ngung con cũng không cần lo lắng cho bố đến như vậy đâu, ba năm trước bố đã điều tra qua rồi, xâm phạm đời tư của người khác bồi thường chút tiền là được rồi, bố cũng chỉ là vì sự dằn vặt của lương tâm mà thôi, bây giờ có thể nói ra hết rồi, thật là sáng khoái!”.

Hóa ra nói cả nửa buổi, chẳng phải là bố muốn nói với tôi sự thật gì, mà chẳng qua chỉ coi tôi như cái hóc cây mà thôi.

Cái quả đất đáng chết này, thật là không trụ nổi nữa.

Mèo: Ngung Ngung, cái quả đất này không trụ nổi nữa, tác phẩm của tôi làm sao viết tiếp đây.

Tôi: Không cần, bạn không thấy đạo này người trên Trái Đất đang xây dựng kế hoạch tấn công Sao Hỏa sao? Chúng ta quay về cũng chỉ có thể bị bắt lại làm vật thí nghiệm.

Mèo: Oa hu, vậy phải làm thế nào?

Tôi: Đương nhiên là nhặt một anh chàng người trái đất đẹp trai anh tuấn, phong độ, ga lăng, có tiền có tài... sống những ngày bình yên rồi.

Thế là, một ngày tháng năm nào đó, tôi mặt dày vô sỉ đặt chân vào phòng bệnh của Nhậm Hàn, khí thế hùng hổ xông vào giường vuốt nói lớn: “Đưa đây”.

Nhậm ma vương cúi đầu xem bản thảo, thấy tôi đến cũng chẳng thèm quan tâm, khẽ cười hai tiếng khục khục nhìn móng vuốt béo múp múp của tôi, dựa vào giường vẻ rất mãn nguyện: “Đưa cái gì?”.

Tôi cắn răng, rồi trả lời vẻ rất hiển nhiên: “Nhẫn”. Dù sao thì tôi cũng chẳng còn mặt mũi gì rồi, gần đây tôi bị đả kích quá độ cũng chẳng buồn chú ý việc đã cự tuyệt rồi lại đòi nhẫn đính hôn là vô sỉ như trước nữa, trong đầu đã chuẩn bị sẵn lời thoại rồi: “Lần trước anh cầu hôn, em miễn cưỡng đồng ý”.

Nói xong, không khí trong phòng bệnh bỗng nhiên im lặng như tờ, ánh mắt Nhậm Hàn sâu thẳm thẳm ngẩng đầu lên, nhìn vào tôi ánh mắt sáng lấp lánh, không biết là đang nghĩ gì. Tôi toát mồ hôi lạnh, ưỡn thẳng lưng. Trong lòng thầm nhớ tới cái đôi sách sớm đã nghĩ xong rồi.

Không sao cả, thực sự không sao cả.

Nếu như Nhậm Hàn dám cự tuyệt, tôi sẽ nói với anh ấy cả đống lý do như: Em đã là người của anh, sống chung đã ba tháng rồi, trong bụng cũng có con của anh rồi, Ultraman cũng coi anh là chủ nhân rồi, trên ti vi cũng

đưa tin về chúng ta rồi, em đã chẳng có cách nào để tìm người khác rồi... để cho anh ấy không có lời nào để nói.

Tôi hít một hơi thật sâu, quay đầu lại với Nhậm ma vương làm tốt công tác chuẩn bị chiến đấu, kết quả Nhậm Hàn chỉ nói một chữ, khiến tôi lập tức thu hết cả cờ trận.

“Được.”

Được?

Âm điệu của từ này bay lớn vờn trong đầu tôi, xác định không phải là mình nghe nhầm, sau khi chắc chắn là nó biểu đạt ý khẳng định, tôi ý thức được tay run run sờ trán Nhậm ma vương.

“Bệnh rồi?”

“Sốt rồi?”

Nói xong, sắc mặt của Nhậm ma vương đen xì, rất lâu sau mới trầm trầm giọng nói: “VẬY RỒT CUỘC LÀ CÓ ĐỒNG Ý HAY KHÔNG?”. Ngữ khí dịu dàng vô cùng, nhưng bên trong đó tôi vẫn có thể nghe ra một chút mùi vị áp bức người khác.

Đảo mắt ngẫm nghĩ, tôi hắng giọng: “Trả GV lại cho em, em sẽ đồng ý”.

Quả nhiên, tôi vẫn chưa chịu bỏ cuộc với GV, tuy mỗi lần gây sự để đòi, Nhậm Hàn liền đổi đề tài không chịu nói cho tôi tông tích của GV đang ở đâu, nhưng tôi vẫn tin tưởng rằng Nhậm ma vương thích sưu tầm những thứ đen tối, sẽ không thủ tiêu hết bảo bối tôi đã cất trữ bao lâu nay.

Không khí trong phòng vô cùng ngọt ngào, tôi nghĩ lần này cho dù có chết thì cũng vẫn phải cứng rắn giữ quyết tâm của mình, tiếp tục lên tiếng: “Đó là của hồi môn của em, anh cất giữ toàn bộ, đến khi em vào Nhậm gia, người nhà anh sẽ coi thường em.”

Lời vừa nói xong, hiếm có khi tôi lại nhìn thấy ba vạch đen sì xuất hiện trên mặt Nhậm Hàn, xem ra đã bị tôi khơi sâu vào vết thương trong lòng rồi, nhưng trên mặt vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

“Em quyết định lấy GV là toàn bộ của hồi môn?”

“Vâng.”

Bàn tay vừa mới hơi thả lỏng ra của Nhậm ma vương lại nắm chặt lại, lúc này mới phát hiện ra xấp giấy tờ kia không phải là của phòng Phóng viên, mà lại là... bản thảo hai ngày trước tôi giao cho Lão Đại phê chuẩn.

“Bản thảo của tôi sao lại ở trong tay Nhậm Hàn?”

Nhậm Hàn day day thái dương nói: “Sáng nay Lý Tử Nho đến thăm anh, nhân tiện còn mang bài tập gần đây của em đến, vô cùng dịu dàng bảo anh dạy dỗ người nhà của mình là em, bảo anh phải phổ cập lại kiến thức ngữ văn tiểu học cho em”.

Khóe miệng tôi khẽ giật giật, cầm bản thảo xem trái xem phải. “Có... vấn đề gì không?” Đây là bản thảo mấy ngày trước viết về các vấn đề như lịch sử phát triển, địa lý nhân văn cho đến văn hóa doanh nghiệp... của một hãng rượu nào đó, giới thiệu rất cụ thể. Tôi chấp bút viết luôn, lúc đó còn cảm thấy bài viết này khá được.

Thời gian trước vì đám săn tin bám riết quá, tôi không dám ra khỏi cửa, chỉ đành phải gọi điện đến công ty xin nghỉ mấy ngày. Vốn cho rằng Lão Đại sẽ nổi trận lôi đình, kết quả không ngờ là lại được nhẹ nhàng phê chuẩn. Cho nên ý kiến về bài viết này thế nào đến giờ tôi vẫn chưa biết, nhưng chưa từng nghĩ qua, Lão Đại sẽ cầm đến cho Nhậm Hàn xem, lẽ nào... có lỗi sai rất nghiêm trọng?

Nhậm Hàn thấy tôi vò đầu bứt tóc, thì khẩu khí lạnh lùng như giáo viên tiểu học: “Vẫn chưa tìm ra vấn đề?”.

Tôi lắc đầu, Nhậm Hàn vút cho tôi ánh mắt “em đã hết thuốc chữa rồi”, giằng lấy xấp bản thảo trong tay tôi, dùng bút khoanh tròn vào một câu. Tôi chớp mắt, câu này nguyên ý là: “... Trong truyền thuyết, cô được một cao tăng đắc đạo khai sáng thoát khỏi sự lầm đường lạc lối, tiếp tục ở lại dưới chân núi dùng những bí quyết cao tăng truyền cho để nấu rượu”.

Nhưng trong bản thảo lại viết là:

“... Trong truyền thuyết, cô được một cao tăng đắc đạo làm như bản thoát khỏi lạc lối, tiếp tục ở lại dưới chân núi dùng những bí quyết cao tăng truyền cho để nấu rượu”.

Tôi đã lĩnh ngộ trong thoáng chốc - mình đã tự bắn mình rồi.

CHƯƠNG 58

MANG THAI?!

Sau đó, qua Xán Xán tôi mới biết, hóa ra hôm đó đến thăm bệnh không chỉ có một mình lão đại Lý Tử Nho, còn có cả các anh tài phòng Phóng viên, sếp tổng cho đến nhân viên nhỏ bé là Xán Xán và bạn trai cô ấy, Tiêu Tiêu cũng đến. Đám người đứng đầy trong phòng bệnh, nói là đến thăm bệnh, thực ra đại bộ phận là ma xui quỷ khiến, vì nghe thấy những tin lá cải trên báo nên muốn đến xem chuyện vui.

Nhưng Lão Đại lại chẳng thèm nể mặt, trước bao nhiêu người như vậy lại ném bản thảo này của tôi đến trước mặt Nhậm Hàn, để cho Xán Xán, Slime và tất cả mọi người cùng nhìn thấy, thế là, chưa đầy nửa phút sau, người của cả phòng bệnh đều biết đến sự kiện “khai sáng”, chỉ có sếp Nhậm là sắc mặt càng lúc càng xanh, cười khó nhọc.

Sếp tổng thấy vậy, có ý tốt muốn bảo vệ cấp dưới, làm cho không khí bớt căng thẳng liền nói: “Tiểu Bạch này, xem ra cũng vì gần đây nhiều chuyện buồn phiền không tập trung tinh thần. Tử Nho, cậu cũng không nên khắt khe như vậy, quan tâm đến cấp dưới một chút, càng phải phát hiện các sở trường của họ”.

“Ví dụ như sự việc hôm nay, tuy là Tiểu Bạch phạm lỗi sai, nhưng cậu cũng cần phát hiện ra được khí chất hài hước của cô ấy. Xem xem, hai chữ đồng âm mà lại có thể đem một cao tăng đắc đạo biến thành một hòa thượng đào hoa. Có thể thấy suy nghĩ của Tiểu Bạch bình thường rất phức tạp, ha ha.”

Hoặc là, thực sự là có ý tốt, muốn phá vỡ không khí ngưng ngừng này.
Hoặc là, sếp tổng thực sự không muốn gỡ rối càng thêm rối.

Nhưng!!

Lời này vừa nói xong, không khí trong phòng bệnh lại càng thêm ngột ngạt, quạ đen bay vù vù khắp phòng.

Sếp tổng làm vậy chẳng phải là đã phơi bày bộ mặt háo sắc của tôi ra hay sao?

...

Có thể tưởng tượng được, bên này bên kia mỗi người một câu, hại Nhậm

ma vương bị mất mặt trước cấp dưới, mặc dù tôi nghìn vạn cầu khẩn, kết quả phán quyết của vấn đề liên quan đến GV của Nhậm Hàn vẫn là: GV và những cái gọi là tiểu thuyết Đam Mỹ, văn H, phim YY, truyện tranh... đều không được hoàn lại vô điều kiện, sau khi kết hôn mà còn có những đồ đó thì, bắt được một lần phạt một lần. Phương thức trừng phạt thì tùy theo tâm trạng của Nhậm Hàn mà quyết định.

Phải ngừng tất cả các tiểu thuyết Đam Mỹ trên mạng vô điều kiện, đặc biệt là bộ lấy tạp chí. (Phá vỡ hợp đồng với các mạng, tiền bồi thường vi phạm hợp đồng do Nhậm Hàn trả, phương thức trả do Nhậm Hàn quyết định.)

Sau này không được cứ nhìn thấy đàn ông là sáng mắt lên (đặc biệt khi đó là một cặp gay), không được tùy tiện thảo luận về đàn ông, rút lui khỏi tất cả các hội QQ liên quan đến Đam Mỹ.

...

Nhìn vào bản phán quyết chỉ toàn lấy sự mất mát hy sinh hạnh phúc của tôi để làm thỏa mãn Nhậm ma vương, tôi gào thét: “Không phải chỉ là em đánh sai hai chữ sao? Chẳng phải chỉ là mất mặt chút xíu trước cấp dưới sao? Có cần phải đến mức đó không? Đến mức đó không?”

Nhậm ma vương chẳng thèm ngẩng mặt lên, nói rất có đạo lý: “Chính là vì xem nhiều cái GV dâm loạn, cho nên em mới có thể viết ra được những câu thế này”.

“Ha ha, em chỉ là chọn nhầm chữ, chẳng phải là hành động của người nào đó dâm loạn quá sao!” Nghĩ đến những “hành vi” của Nhậm ma vương với tôi từ ngày đến đêm, thế mà bây giờ anh ta lại còn hứng thú ngồi bàn tán: “GV là thứ nhơ bẩn làm ảnh hưởng đến trái tim thuần khiết của tôi”, tôi lại càng không nhịn nổi.

Không ngờ, Nhậm ma vương nghe thấy lời này của tôi, buông tay ra. “Được, vấn đề này chúng ta đặt sang một bên không bàn tới nữa, Ngung Ngung, chúng ta dừng việc giận dỗi này lại để làm cái tổng kết.”

Tôi có dự cảm không tốt, nuốt nuốt nước bọt ý thức lùi hai bước: “Làm cái tổng kết gì?”

Nhậm Hàn nói: “Anh không thương lượng với em, đã đóng kịch với Kiều Kiều là anh có lỗi, nhưng anh cũng là sợ em bị đả kích khi biết được chân tướng sự việc. Bây giờ anh chính thức xin lỗi em, vậy...”. Nhậm Hàn hơi ngáp ngừng, trái tim tôi sắp nhảy ra ngoài rồi.

“Vậy, có phải em cũng có chuyện gì muốn nói với anh không, tại sao em

và Bác Hy lại cùng xuất hiện ở đài truyền hình?”

“...” Quả nhiên, Nhậm ma vương keo kiệt, nhỏ mọn làm sao có thể bỏ qua cho tôi! Lúc đầu không có tính sổ, chỉ là để dành để đến cuối tính sổ cả thể?

Mắt Nhậm ma vương sáng lóe lên, nhếch mép cười chế nhạo: “Bạch Ngung, đừng có nói với anh là hai người hẹn hò”.

Thứ Hai, hết kỳ nghỉ quay lại công ty, Nhậm ma vương cũng hồi phục hoàn toàn và xuất viện.

Dù gì trong trời đất mọi người đều biết gian tình này rồi, tôi và Nhậm Hàn cũng chẳng cần che giấu quan hệ nữa, đường hoàng cùng đi xe đến, cùng nhau đi vào thang máy, cùng vào phòng làm việc, lúc đó tạo thành hiệu quả bùng nổ trong công ty.

Đương nhiên đám người đó cũng không thể vì thế mà bỏ bễ công việc để đến phòng Biên tập nhìn tôi, chỉ là trong các nhóm QQ náo nhiệt khác thường.

Tôi bị nội thương triệt để, ngồi phát cuồng trước màn hình máy tính. Tôi phải nói thế nào đây? Phải giải thích chuyện với Kiều Kiều thế nào đây, còn cả Bác Hy nữa!

Lão Đại ẩn mình dưới nước cả vạn năm cũng đột nhiên nổi lên mặt nước, càng khiến người ta kinh ngạc hơn còn là nội dung của lời nhắn:

[Tử Nho phòng Biên tập:] Bạch Ngung, cô muốn nghỉ việc?

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] ...

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:]...

[Lão Huyền phòng Phóng viên:] ...

Trong thoáng chốc toàn bộ đội ngũ chính tề của nhóm buôn chuyện lần lượt out hết khiến tôi hoa mắt, nhảy dựng lên khỏi bàn làm việc, chẳng để ý gì đến quy định: “Khi làm việc không được làm huyên náo”, hét ầm lên: “Ai tung tin vậy!”.

Giọng nói lạnh lạnh của tôi chắc chắn là đã xuyên qua cả mấy tầng lầu. Người trong nhóm buôn chuyện vừa rồi xem ra vào giờ khắc này cũng nghe rõ cả rồi. Thực ra, mấy ngày trước khi nói chuyện về Bác Hy với Nhậm ma vương, Nhậm Hàn đã đưa ra hai yêu cầu: Thứ nhất, không cho tôi liên hệ với Bác Hy nữa, còn việc hậu kỳ tôi không cần quản, anh ấy sẽ tự mình đi tìm Bác Hy nói chuyện. Thứ hai, thứ Hai đến công ty phải xin nghỉ việc.

Việc thứ nhất, ừ thì cũng là tôi có sai, còn có thể miễn cưỡng đồng ý, nhưng việc thứ hai, thì bất luận là thế nào tôi cũng không thể xuống nước. Tôi thừa nhận, khi mới bắt đầu vào tạp chí làm việc, thì do hoàn cảnh bức bách nhiều hơn là hứng thú, nhưng hơn hai năm nay, ở trong tạp chí này tôi đã học hỏi được nhiều điều, có được tình yêu, có bạn bè, hơn nữa cũng không phải là để chứng minh “tôi không phải là đứa con gái nhà trọc phú vô dụng”, nếu như bắt tôi vì kết hôn mà vứt bỏ công việc, tôi không có cách nào làm được.

Lúc đó, tôi nghĩ Nhậm ma vương có thể vì mất mặt trước cấp dưới, nhất thời tức giận muốn tôi nghỉ việc, trong lòng thầm nhủ đợi anh ấy xuất viện đã rồi từ từ thương lượng lại, cho nên lúc đó cũng chỉ âm ờ cho qua. Kết quả... tôi còn chưa kịp mở miệng, Nhậm ma vương đã hành động rồi!!

Đáng giận!! Đáng ghét!

Khi tôi đang do dự xem “Đi tìm Lão Đại hỏi cho rõ” hay “Xông thẳng vào phòng làm việc của Nhậm Hàn hỏi” thì biểu tượng QQ nhấp nháy, lần này là biên tập Quả Ninh của mạng văn học Uy Phong.

[Gay cho Quả Ninh:] Tiểu Ngung Tử em!

[Gay cho Quả Ninh:] Á, những ngày này thực sự là chẳng cách nào sống nổi nữa!!

[Gay cho Quả Ninh:] Bỏ đi, chuyện này muốn mắng em cũng chẳng mắng được, chúc mừng em, nhớ sớm quay lại nhé.

Câu trả lời của tôi từ dấu chấm hỏi biến thành “ý gì vậy” rồi đến thẳng “chẳng hiểu chị nói cái gì”, tất cả đều chưa kịp gửi đi, xóa rồi lại sửa, sửa rồi lại xóa, chẳng có cách nào để bắt kịp tốc độ của biên tập cả. Người này là như vậy, cứ hễ gặp chuyện kích động, thì sẽ nói không ngừng, hoàn toàn không để cho người khác có cơ hội để thở.

Đợi đến cuối cùng khi chị ấy bình tĩnh và dừng lại, tôi mới gỡ được câu hỏi xúc tích nhất gửi đi.

[Gay cho Quả Ninh:] Yes, còn giả vờ với chị. Chị đã nhìn thấy dòng tin em lưu trên tường, bây giờ độc giả đều đang gào thét inh ỏi, xem đi còn ba vạn chữ nữa mới kết thúc!

[Gay cho Quả Ninh:] Bỏ đi, em vẫn nên hạn chế dùng máy tính đi, để tránh bức xạ.

Tôi nghe thấy lời của chị ấy, mắt nhấp nháy, trực cảm của phụ nữ nói với tôi là có chuyện không tốt, giờ vẫn là thời gian làm việc, tôi lén lút mở tường của tác giả trên mạng văn học Uy Phong, liền nhìn thấy ngay một

dòng tin nhắn rất hoa lệ:

Các bạn yêu quý, vì không cẩn thận nên tôi đã có Bảo Bảo, sau khi thương lượng cùng ông xã, đã quyết định giữ lại sinh mệnh bé nhỏ này, cho nên bắt đầu từ hôm nay, có thể thời gian lên mạng rất ít, vì sức khỏe của Bảo Bảo.

Các bạn yêu quý hãy thông cảm cho tôi nhé?

Lần này đến các phản ứng thông thường nên có... tôi đều quên đi hết, thậm chí ngại mở phản hồi của tiểu thuyết ra, quả nhiên độc giả lưu lại tin nhiều nhan nhản.

...

Khóe miệng tôi co giật, chẳng cần nghĩ cũng biết được phải mất bao nhiêu lâu, chuyện này có thể lên được BBS, tiếp đó là hàng loạt các ý kiến bàn tán nữa, tôi sẽ “hot” rất nhanh. Các vấn đề từ tình một đêm, đến lên xe mua vé, rồi đến ông xã rút cuộc là ai... đều sẽ được đem ra bàn tán sôi nổi, tôi sẽ trở thành tác giả bị đưa chuyện nhiều nhất trong năm của Uy Phong.

Mà ăn trộm mật khẩu của tôi, làm ra được những chuyện như thế này, chỉ có một người có thể. “Nhậm Hàn!”

Hôm nay, lần thứ hai tiếng hét thảm thiết của tôi vang khắp tòa nhà.

CHƯƠNG 59

CON DÂU XẤU GẶP BỐ MẸ CHỒNG

Khi tôi xông vào phòng làm việc của Nhậm Hàn, người nào đó đang ngồi nghiêm chỉnh đọc bản thảo, thậm chí còn nhả nhả uống cà phê, chẳng có chút xíu cảm giác tội lỗi day dứt vì làm chuyện xấu gì cả.

Tôi lớn tiếng gầm gừ, giương móng vuốt xông đến, liền bị Nhậm ma vương kéo lại, kéo luôn vào trong lòng. Bởi vì từ trước đến nay tôi và Nhậm Hàn chưa bao giờ thân mật ở trong phòng làm việc, giờ lại đột nhiên ngồi lên chân anh ấy, tôi bỗng hơi lúng túng.

Một giây sau, vẫn còn chưa kịp có hành động phản kháng, Lão Huyền và Slime, hai vị anh tài của phòng Phóng viên lại chiếm chế xuất hiện ở cửa phòng làm việc. Thực ra, khi tôi hùng dũng xông vào hai người này đã biết tôi đến tìm Nhậm Hàn không phải là vì việc công, cả đoạn đường tôi bốc hỏa chạy đến phòng làm việc của Nhậm Hàn, người khác chỉ dám chỉ chỉ trỏ trỏ ở phía sau, duy chỉ có Lão Huyền là người duy nhất lúc nào cũng chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, chẳng biết lời từ đâu ra một tập tài liệu, và đường hoàng dắt Slime đến “báo cáo tình hình công việc”.

Nói trắng ra, chính là đến để xem chuyện vui.

Kết quả, đúng thật là đã cho họ xem chuyện vui rồi.

Tôi ngồi im trên đùi Nhậm ma vương không dám động đậy, bốn phía nhìn nhau chăm chăm.

Lúc đó, cuối cùng Nhậm ma vương thở nhàn: “Xem xong chưa? Xem xong rồi thì đi ra ngoài.”

Phía kia Lão Huyền và Slime xem ra cũng chỉ đơn thuần là muốn xem “náo nhiệt”, không ngờ cuối cùng lại xem được bức tranh thân mật này, cũng ngây ra ngoài cửa, bây giờ nghe thấy lời sếp, vội vàng lui ra ngoài. Trong lúc hoảng hốt, Lão Huyền còn giẫm cả vào chân Slime.

Thấy vậy, sếp Nhậm nửa cười nửa không: “Cảm phiền đóng luôn cửa lại”.

Thế là, giờ chỉ còn là thế giới riêng tư của hai người.

Tôi cứng như máy từ từ quay đầu, nhìn thẳng vào Nhậm ma vương, còn chưa kịp nói nửa câu gì, Nhậm ma vương đột nhiên ngẩng đầu, áp chặt lên

đôi môi ươn ướt của tôi.

Tôi hoảng hốt, lần này đây Nhậm ma vương ra không chút do dự, muốn chạy ra khỏi lòng anh nhưng bàn tay đang giữ ở eo lại siết chặt lại hơn. Nhậm ma vương hơi hơi cau mày, không hài lòng nói: “Không được động đây, biết chắc là em hễ kích động là lại chạy lung tung mà, sợ em đập phải cạnh bàn mới ôm em lại, còn giãy giụa sao!”.

Tôi muốn khóc mà không có nước mắt: “Nhưng mà, đây là phòng làm việc”. Nhậm Hàn, tuy anh là phó tổng, nhưng em chỉ là một biên tập nhỏ bé, anh nói mờ ám như thế, còn muốn cho em sống tiếp nữa không!

Kết quả là Nhậm ma vương trả lời rất hợp tình hợp lý: “Không sao cả, dù gì cũng sắp nghỉ việc rồi. Chúng ta không tính là quan hệ cấp trên cấp dưới, chỉ là người nhà mà thôi”.

Người nhà thì có thể ở trong phòng làm việc nghiêm túc giữa ban ngày ban mặt thế này thực hiện hành vi XXOO sao? Người nhà là có thể tùy ý cản trở việc làm việc ở công ty sao? Còn nữa, mình đồng ý nghỉ việc khi nào chứ?!

Nghĩ đến đây tôi lại nhớ ra mục đích chính mình đến đây là để hỏi tội ai đó, mắt sáng lên như mắt mèo cắn răng: “Anh đã ăn cắp ID của em trên mạng văn học Uy Phong!!”.

Nào ngờ đối phương trả lời rất thản nhiên: “Ngung Ngung, đây không gọi là ăn cắp. Em tự mình nói, sau này chúng ta phải hiểu và tin tưởng lẫn nhau, hai bên không được giấu nhau điều gì. ID của em cũng là của anh, anh dùng là dùng ID của mình, có gì sai sao?”.

Trong thoáng chốc, tôi biết được cảm giác thế nào là gậy ông lại đập lưng ông.

Từ sau sự kiện Kiều Kiều, tôi còn bị rất nhiều hậu di chứng như: đa nghi, đố kỵ, hiềm nghi... Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng yêu cầu Nhậm ma vương sau này bắt buộc không được giấu tôi chuyện gì, có chuyện gì cũng phải chia sẻ hết (trừ những điều cơ mật liên quan đến tầng lớp lãnh đạo cao cấp trong công ty). Kết quả mới hai ngày, Nhậm tiên sinh lại đem nguyên văn câu đó nói với tôi.

Đây rõ ràng là âm mưu! Là cái bẫy!

Nếu như tôi đồng ý với anh ấy, sau này Nhậm ma vương sẽ ngang nhiên lên ID của tôi, QQ của tôi, chưa biết chừng một đêm nào đó thức dậy, thì toàn bộ tiểu thuyết Đam Mỹ của tôi cũng chẳng thấy đâu nữa. Nhưng nếu như không đồng ý, thì sau này cũng sẽ chẳng thể tò mò hỏi han tới việc riêng

của Nhậm ma vương nữa.

Đang do dự xem có nên đồng ý hay không thì Nhậm Hàn nhướn mày lên nhẹ nhàng nói: “Trưa nay đừng xuống nhà ăn cơm, anh đã đặt chỗ ở ngoài rồi”.

Tôi ngạc nhiên: “Sao lại phải ăn cơm ở bên ngoài?”.

Theo cách sắp xếp công việc rất tài giỏi của sếp tổng, tuy công ty nghỉ trưa một tiếng rưỡi, nhưng thường thì, nếu như buổi trưa không làm sớm trước nửa tiếng, thì cơ bản không thể hoàn thành được khối lượng công việc trong ngày. Cho nên từ sau khi vào tạp chí, chúng tôi mất luôn cả thói quen hẹn ăn cơm ở ngoài vào buổi trưa.

Nhậm ma vương nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của tôi, gật đầu. “Chiều anh xin phép nghỉ giúp em rồi, lần đầu tiên gặp mặt, cũng phải đi cửa hàng mua vài bộ đồ tốt một chút.”

Tôi nghe mà hoảng hốt: “Lần đầu tiên cái gì? Lần đầu tiên gặp ai?”.

Nhậm ma vương nghe thấy vậy, tâm trạng rất hứng thú kéo mặt tôi lại thom một cái rồi nói: “Anh đã hẹn với người nhà rồi, tối nay cùng ăn cơm. Kỳ Kỳ đi quay quảng cáo ở bên ngoài lúc đó cũng về”.

“Cái gì?”

Tiếng hét thành công thứ ba trong ngày đi làm hôm nay của tôi, đồng nghiệp nào mà yếu tim chắc đã phải gọi xe cấp cứu rồi. Vào lúc đó, cái gì là mạng văn học Uy Phong, tin đồn mang thai đều đã không còn quan trọng nữa, tôi hoàn toàn bị đánh gục rồi.

“Anh... anh... anh!” Tôi nhảy dựng lên. “Đã về gặp bố mẹ rồi sao? Sao chuyện lớn thế này anh chẳng chịu thương lượng trước với em một tiếng?”

Nhậm ma vương chớp mắt, giọng đầy vô tội: “Bây giờ chẳng phải đang thương lượng sao? Cách giờ ăn cơm còn cả buổi chiều mà”.

“Một buổi chiều làm sao mà đủ?” Hơn nữa, có cần phải gấp thế không? Cũng chẳng phải là ngày mai kết hôn, tôi hoàn toàn, hoàn toàn vẫn chưa chuẩn bị chút nào về tâm lý mà!

Trời ơi, đất à, ít nhất cũng phải cho tôi một tuần để đi spa giảm béo chứ!!!

Nhậm Hàn đáng chết.

Cả buổi trưa, tôi trong trạng thái thấp thỏm không yên.

Mua quần áo gì, tặng quà gì mặc kệ cho Nhậm ma vương chọn, dù gì thì anh ấy cũng biết người thân của mình thích gì. Cứ hễ nghĩ đến việc Nhậm ma vương có thể tìm được người con gái tốt hơn, kết quả chọn đi chọn lại lại chọn tôi... Hơn nữa, trong xã hội thượng lưu tôi lại mang tiếng là con gái trọc phú, là người đột ngột hủy hôn sau khi vị hôn phu gặp tai nạn xe, đứng trước cửa nhà họ Nhậm, tôi không kìm chế được cảm giác run rẩy, căng thẳng.

Nhậm ma vương nhướn mày: “Được rồi, không cần nhìn nữa, cửa thép nhà họ Nhậm cũng sắp bị em nhìn thủng rồi đấy, vào đi”.

Tôi kéo lấy tay Nhậm Hàn về phía sau, khỏ sở nói: “Em thực sự, thực sự chưa chuẩn bị tốt tâm lý, hay là thế này đi, anh gọi điện cho bố mẹ, nói tuần sau chúng ta đến ăn cơm. Chúng ta về nhà diễn tập một tuần lễ, anh nói cho em biết bố mẹ anh thích cái gì, kiêng kỵ cái gì, như vậy em cũng chú ý được...”.

“Bạch Ngưng!”

Nhậm ma vương nghe tôi mè nheo, cuối cùng cũng phát điên, mắt mở trừng trừng: “Không cần, việc diễn thử này chẳng có ý nghĩa gì cả”.

“Tại sao chứ?” Lẽ nào bố mẹ Nhậm Hàn rất dễ tính, kể cả tôi cứ vừa húp canh vừa gãi chân cũng chẳng để ý sao?

Nhậm Hàn nheo nheo mắt lại nhếch miệng lên: “Bởi vì em căn bản không phù hợp với yêu cầu của họ”.

Tôi lập tức hóa đá tại chỗ, Nhậm ma vương vẫn điềm nhiên, đến lông mày cũng chẳng buồn động đậy tiếp tục đả kích: “Nếu như lựa chọn theo yêu cầu của họ, thì em căn bản không có cửa, chẳng cả đủ tư cách tham gia lựa chọn, nếu thật sự phải thi đấu PK cùng với những cô gái khác thì đến đứng bên cạnh anh em cũng không đủ tiêu chuẩn, cho nên căn bản không cần lấy lòng. Chỉ cần anh thích là được rồi, vào đi”.

Bỗng một giọng nữ rất khoa trương vang lên: “Đến rồi sao còn không vào nhà?”.

Quay đầu lại nhìn, thì nhìn thấy một bà lão mặc bộ váy hoa hàng hiệu dắt một con chó bắc cực trắng như tuyết đứng ở sau lưng chúng tôi, Nhậm Hàn nhanh nhẩu chào: “Bà nội”.

Tôi cũng học theo, ngoan ngoãn gọi: “Bà nội” nhưng mắt thì nhìn về phía con chó đang quần quanh bên cạnh, thực ra sau khi có Ultraman, có giai đoạn tôi từng phát cuồng muốn có một con chó to ở cùng tôi và Ultraman, lúc đầu sự lựa chọn hàng đầu là một con chó Bắc cực cao quý.

Ultraman tuy hoạt bát thông minh, nhưng tính cách hiếu động, ai cũng coi là bạn tốt, trông nhà gì nó chứ, nó hoàn toàn có thể bán cả nhà cho trộm. Chó Bắc cực có tính cảnh giác cao hơn, coi nhà thì khỏi cần phải nói, bình thường cũng không chạy nhảy lung tung, lại nho nhã, điềm đạm. Một lớn một bé nếu như ở cùng nhau hoàn toàn có thể hỗ trợ cho nhau!

Nhưng cuối cùng do các nguyên nhân như phí sinh hoạt, phí vệ sinh, tiền nuôi dưỡng... mong muốn này cuối cùng không thành hiện thực được. Thật không ngờ hôm nay lại nhìn thấy con chó Bắc cực mong muốn trong lòng đã lâu ở nhà Nhậm ma vương, tự nhiên sự cảnh giác của tôi giảm xuống ba phần.

Tuy bị đeo sợi dây dắt nhưng cũng không chạy lung tung thật là ngoan ngoãn đáng yêu, nào có giống như con sư tử hiếu động nhà tôi. Nhưng mà... chú cún này nhìn thấy Nhậm Hàn lại không vẫy đuôi, lẽ nào tình cảm của hai bên không tốt?

Nhậm ma vương hình như hiểu thấu suy nghĩ của tôi, quay sang tôi hơi nhướn mày nói: “Soka”.

Vừa nghe thấy tiếng gọi đầy tình cảm của chủ nhân, thoát cái Soka lập tức vẫy đuôi chạy đến trước mặt Nhậm Hàn, cụp mắt xuống đá đá vào chân Nhậm Hàn, mãi rồi mới ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Nhậm Hàn đầy ngoan ngoãn. Nhậm Hàn vỗ vỗ vào đầu con chó, Soka ngẩng đầu lên liếm liếm vào tay anh cứ như họ đang giao tiếp không lời vậy.

Tôi cứ thế ngẩn ra vài giây.

Á!

Soka thật là... một cậu nữ vương cao quý, thật nho nhã, thật đáng yêu, thật dịu dàng, thật lạnh lùng!

Chưa biết chừng khi mới nhìn thấy chủ nhân đã muốn xông ngay đến rồi, nhưng lại bị ngăn lại vì thân phận cao quý. Bản tính nho nhã trời sinh là phải đợi chủ nhân mở miệng gọi mới ngoan ngoãn đi đến. Đây thật là điều mà cả đời Ultraman cũng không bao giờ học được! Cho nên mới nói, đúng là chủ nhân làm sao thì thú cưng như vậy.

Soka yêu quý, mày đúng là vừa lòng tao!

Đang định giơ tay chạm vào Soka, nhưng còn chưa kịp chạm đến nơi, thì đã bị bà của Nhậm Hàn giữ lại nheo mắt cười nói: “Đây là Ngung Ngung mà Tiểu Hàn nhà ta nhớ nhớ mong mong à?”.

Nghe thấy vậy, có kẻ ngại ngần đưa lòng bàn tay lên che miệng ho, sắc mặt xuất hiện vẻ e thẹn, xấu hổ.

Bởi vì cái cụm từ phía sau từ “Ngung Ngung” nghe đến là mát tai, tôi đắc ý liền vẩy đuôi nịnh bợ nói: “Cháu chào bà, cháu là Bạch Ngung. Bởi vì bất ngờ được biết sẽ đến thăm bà, nên cũng không mua được gì, bà đừng trách nhé”.

Bà Nhậm Hàn nghe thấy vậy, cười híp mắt lại. “Đến thì đến thôi, còn mua gì chứ.” Vừa nói vừa kéo tôi đi vào bên trong, hứng khởi nói: “Hơn nữa, sớm muộn gì cháu cũng là cháu dâu của bà, tiền mua đồ cũng là tiền của Tiểu Hàn nhà bà”.

“ ... ”

Tôi bước hụt chân, thiếu chút nữa thì lao đầu vào cửa lớn nhà họ Nhậm. Cuối cùng hiểu ra, miệng lưỡi độc địa của Nhậm Hàn là được di truyền từ ai. Nhưng mà dưới sự dìu dắt của bà nội, tôi đã đặt chân vào trong lòng địch - chính thức bước vào cửa lớn của nhà họ Nhậm rồi.

CHƯƠNG 60

HIỆU ỨNG NGƯỜI MÌNH

Muốn đứng vững được trong công ty, đầu tiên phải học được cách biến bản thân mình thành người của công ty, để cho lãnh đạo đồng nghiệp của bạn trong lúc giao tiếp biết được bạn là người của họ, để hai bên có cùng xuất phát điểm cùng chung lợi ích, tự nhiên bạn sẽ hợp thành một khối với tất cả mọi người trong công ty, tiếp tục xây dựng được chỗ đứng của mình trong công ty.

Hiệu ứng người mình.

Tôi cảm thấy, hiệu ứng này không chỉ thích hợp trong môi trường làm việc, mà còn rất thích hợp với nhà họ Nhậm, trông thì tưởng là một con mãnh hổ nhưng thực chất chỉ là một con hổ giấy rất dễ công phá. Vào Nhậm phủ chưa đầy một buổi chiều, tôi đã vận dụng cái “Hiệu ứng người mình”, và chinh phục được triệt để người nhà họ Nhậm từ trên xuống dưới.

Bên dưới là mục lục Nhậm ma vương làm:

14:27 PM. Chính thức bước vào Nhậm phủ, lấy quà tặng để biểu thị thiện ý với bà nội là Nhậm lão thái thái, thất bại.

14:34 PM. Lấy Soka làm chủ đề, mở cuộc tọa đàm “Nuôi chó như thế nào để nó nhanh nhẹn hoạt bát”, người nghe là Nhậm lão thái thái, sức phòng thủ giảm xuống thấp nhất.

14:46 PM. Nhậm lão thái thái hoàn toàn phá bỏ lớp áo giáp phòng thủ, bị chinh phục hoàn toàn.

15:00 PM. Nhậm phu nhân mua đồ về nhà, Ngung Ngung lại mở cuộc hội đàm trà chiều “Phụ nữ chăm sóc da thế nào” sức phòng ngự của Nhậm phu nhân giảm xuống.

15:33 PM. Nhậm phu nhân dưới sự phối hợp công kích của mẹ chồng và con dâu tương lai, bị chinh phục hoàn toàn.

15:47 PM. Kỳ Kỳ trở về.

16:27 PM. Ba người phụ nữ là cái chợ, bốn người phụ nữ vừa đủ bàn mạt chược. Dưới sự dẫn dắt của Ngung Ngung, cuộc vận động toàn dân hài hòa bắt đầu...

17:00 PM. Kỳ Kỳ một đấu ba thua thảm hại, Nhậm lão gia trở về.

17:07 PM. Nhậm lão gia chủ động đề xuất, thay con gái nghênh trận.

17:25 PM. Ngung Ngung ngoan ngoãn thay Nhậm lão gia xếp bài, củng cố lòng tin của Nhậm lão gia, giảm sự phòng thủ.

18:00 PM. Sau khi nhận được một con Nhất Phẩm của Ngung Ngung, Nhậm lão gia hoàn toàn thừa nhận cô con dâu tương lai này. Chuẩn bị ăn cơm...

18:06 PM. Thức ăn đã được sắp xong, thu được thắng lợi lớn với chiêu thức “thua để giữ hòa khí”, Nhậm thiếu gia thay vợ tương lai của mình trả tiền cho mọi người trong nhà, cả nhà họ Nhậm thất bại bị chinh phục hoàn toàn.

Lúc ăn cơm, tôi đã có thể gia nhập hoàn toàn vào không khí hòa nhã của Nhậm phủ, từ những chủ đề tôi giám muối mắm chẳng ra làm sao, đến xu thế tăng giá phòng trong năm nay, cuối cùng là dừng chân ở việc bàn về những vấn đề như thời gian kết hôn của tôi với Nhậm ma vương, chuẩn bị tổ chức hôn lễ thế nào, tổ chức theo nghi thức Tây hay ta, mời những ai, khi nào thì Nhậm gia mang sính lễ đến nhà tôi...

Có thể nói, lần đến thăm này thành công rực rỡ, nếu như... không có vấn đề về cốc sữa trắng phá rối.

Cho nên nói, đặc ý nhất định không thể quên hoàn cảnh, cứ coi như muốn lòi đuôi ra cũng nhất định phải đợi đến khi về nhà mình mới được lòi. Nhưng trên bàn ăn lúc đang vui sướng tôi cũng hoàn toàn quên đi nguyên tắc này, cho đến khi uống phải một cốc - đồ - uống...

Cái thứ gọi là chất lỏng tôi không thể uống nổi bên trong, chính là sữa bò.

Sữa bò nguyên chất.

Nhà họ Nhậm xấu xa này, lại đi đặt sữa trên bàn ăn làm đồ uống.

Người đầu tiên có phản ứng chính là Nhậm ma vương, thấy tôi nhăn mặt bung cái cốc đang uống dở, Nhậm ma vương lấy chiếc cốc trong tay tôi. “Em ăn nhiều thức ăn đi.”

Bỏ chiếc cốc ra, chỗ sữa đáng ghét còn ngậm trong miệng, nuốt vào không được nhổ ra không xong, trong thoáng chốc tôi bị mùi sữa tươi kích thích, bịt miệng lại chẳng kịp nói nửa lời, chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Còn may, vừa rồi khi đi lòng vòng có đi qua nhà vệ sinh, biết được vị trí cụ thể, nếu không bây giờ mà nôn ra trên bàn ăn, thì thật là... đại thất lễ rồi.

Nhưng mà đột nhiên lại rời khỏi bàn ăn như vậy, cũng là việc vô cùng

vô cùng thất lễ, để biểu hiện con gái nhà trọc phú cũng được dạy dỗ, tôi nôn hai lần ở trong nhà vệ sinh, sau đó rửa miệng sạch sẽ nhanh chóng quay lại bàn ăn.

Đạt được mục đích rồi, cục diện hoàn toàn thay đổi.

Mấy người vừa rồi còn ngồi ăn cơm đang vây lại xung quanh Nhậm Hàn đứng thành vòng.

Nhậm lão thái thái (vỗ vỗ vai cháu): “Tiểu Hàn, làm rất tốt! Sớm sinh đứa bé ra, bà cũng có thể coi như hoàn thành được tâm nguyện cả đời rồi!”.

Nhậm lão gia (xoa cằm trầm tư): “Tên của cháu ngoan bố cũng nghĩ ra rồi, một cái là Nhậm Lao, một là Nhậm Oán, nghe hay không? Ha ha ha! Những cái tên này, quả là nghệ thuật, quả là thành ngữ!”.

Kỳ Kỳ: “Bố à, đây vốn dĩ là thành ngữ. Nhưng mà anh trai sinh đôi chuyện này bố cũng đoán được ra cơ à?”.

Nhậm phu nhân: “Ồ, yes! Tiểu Hàn nhà ta đương nhiên có thể một phát trúng ngay, một mũi tên trúng hai con chim, tiếng vang kinh hồn! Hai đứa thì có là gì chứ, con trai của mẹ một bước nghìn dặm, một lần đánh thu về cả mẻ lưới ấy chứ!”.

Kỳ Kỳ: (vỗ trán): “Ma Mi, xin mẹ đó. Mẹ không biết dùng thành ngữ thì đừng có dùng, còn nói tiếp thế này chắc chết mất”.

Nhậm lão thái thái: “Nhưng mà cháu dâu này, làm sao bây giờ, uống sữa là nôn, bây giờ mới mấy tháng, không uống sữa, Bảo Bảo ở trong bụng làm sao có đủ chất dinh dưỡng đây?”.

...

Tôi đứng ở cửa phòng ăn, mà như nghe sấm nổ ùng ùng. Trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, tôi hoàn toàn bị ép đến nát vụn tại hiện trường.

Nhậm Lao, Nhậm Oán, một bước nghìn dặm!

Bố mẹ Nhậm Hàn thật là rất hợp nhau, chắc là fan ruột của Thành ngữ đại toàn. Nhưng mà!! Cứ coi như có thích thành ngữ đại toàn cũng không nhất thiết phải khiến tôi kinh hãi thế này chứ? Tôi chỉ là bẩm sinh bị dị ứng với mùi sữa thôi mà, tôi chẳng qua chỉ là nôn một chút thôi mà, có nhất thiết phải... kích động hưng phấn như thế không?

Tôi nắm tay, đang không biết vịn vào đâu, thì nhìn thấy Nhậm Hàn đang đứng giữa mọi người quay đầu lại, cười nhạt vẫy tay: “Ngung Ngung”.

Tôi chậm chạp lê bước về phía trước, lúc này mới phát hiện Nhậm Hàn

đang vậy tôi như là vậy con Soka vậy.

Đón nhận ánh mắt nhiệt tình của mọi người, cả nhà lại ngồi xuống, tôi hốt hoảng cắn răng ngậm ngừng một lát cuối cùng vẫn quyết định nói rõ sự việc: “Bà nội, bác, dì, Kỳ Kỳ, mọi người hiểu nhầm rồi”.

Nghe thấy vậy, bà Nhậm Hàn cười. “Đứa trẻ này, vừa rồi mọi người còn khen cháu phóng khoáng bây giờ lại xấu hổ rồi? Không sao cả, bà rất thoáng mà.”

Ngừng lại một lát, bà nội chống cằm tỏ vẻ anh minh, rồi mới nói: “Nhưng mà cháu phải đối xử với Tiểu Hàn nhà bà tốt một chút, nó cũng là lần đầu tiên”.

Tôi chớp mắt, không rõ Nhậm lão thái thái là muốn nói Nhậm ma vương lần đầu tiên thất thân, hay là lần đầu mang thai, lại không tiện hỏi trước mặt đông người thế này. Không đúng không đúng, không phải là Nhậm ma vương mang thai, là tôi mang thai, cũng không đúng... Vốn dĩ là tôi không mang thai...

Tư duy của tôi đã bị người nhà họ Nhậm làm rối loạn hoàn toàn rồi, tôi căn bản chỉ là đơn thuần nôn ra chút sữa thôi mà!

Nhậm phu nhân uống một ngụm canh, mở to mắt kinh ngạc nói: “Why? Tại sao phải xấu hổ, mang thai là chuyện đáng hãnh diện nhất, Tiểu Hàn nhà chúng ta anh tuấn, hào hoa phong nhã, con kiếm được nó là lời to rồi, bây giờ mang thai càng có thể giữ chặt chân nó hơn, bác thực sự vui mừng thay cho con!”.

Tôi cười gượng, trong lòng đang hận Nhậm ma vương - người vẫn đang thản nhiên ăn cơm chẳng chịu giúp đỡ, tôi nắm chặt tay lại, cuối cùng vẫn ho hắng giọng nói: “Không phải là cháu xấu hổ, thực sự là hiểu nhầm”.

Nghe thấy lời này, cả gia đình đang vui vẻ ăn cơm bỗng hóa đá tập thể, không động đậy, chỉ dùng ánh mắt giết người hướng đến phía tôi, có điều đến cả Nhậm Hàn cũng hơi ngẩng đầu dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi. Tôi cố nặn ra nụ cười lên tiếng tiếp tục giải thích: “Vừa rồi... từ nhỏ cháu đã không thích uống sữa, cứ ngửi thấy mùi sữa là buồn nôn, vừa rồi nói chuyện vui quá nên không chú ý, tóm lại là cháu không phải là có Bảo Bảo đâu”.

Tuy không khí bây giờ rất ngưng ngập, những cũng tốt hơn là bị hiểu nhầm, mười tháng sau bụng của mình vẫn bằng phẳng thì làm thế nào. Cuối cùng Nhậm ma vương cũng bỏ đũa xuống trước, hít một hơi thật sâu nghiêng người nhìn tôi: “Bạch Ngung, bình thường nhìn em vô lo vô nghĩ, vậy mà sao vào lúc này da mặt lại mỏng như vậy”.

“Sao?”

Nhậm Hàn vỗ đầu tôi, cười gian xảo: “Mấy ngày trước anh có đi nói chuyện với Bác Hy, cậu ta bảo anh rồi”.

“Bảo anh cái gì?”

“Anh ta nói.” Nhậm ma vương ngừng lại một lát, đột nhiên ánh mắt lộ ra vẻ dịu dàng khác thường, giảm thấp ngữ điệu cuối cùng nói. “Anh ta nói, em đã mang cốt nhục của anh rồi.”

Anh ta nói em đã mang cốt nhục của anh rồi, anh ta nói em đã mang cốt nhục của anh rồi, anh ta nói em đã mang cốt nhục của anh rồi!

Đầu óc tôi lặp đi lặp lại câu này.

Đây là một lời thoại thần khóc quỷ sầu trong phim mà! Nhân vật nam chính đi tìm tình địch sau lưng nhân vật nữ chính. Đường hoàng yêu cầu nam phụ tránh xa nữ chính ra một chút, nam phụ mặt như muốn khóc, cuối cùng uất ức nói: “Vì hạnh phúc của cô ấy, tôi có thể đồng ý. Anh nhất định phải đối xử tốt với cô ấy, cô ấy đã mang cốt nhục của anh rồi”. Đây quả là một người đàn ông tốt.

Nam phụ mặt như muốn khóc, cuối cùng cắn răng buồn bã nói: “Cô ấy đã mang cốt nhục của anh, nhưng anh từ trước đến nay đều không hiểu tôi, người tôi yêu chỉ có anh!!”. Đây là bản trong Đam Mỹ.

Nam phụ mặt như muốn khóc, cuối cùng cắn răng uất hận nói: “Anh là đồ khốn nạn, cô ấy đã mang cốt nhục của anh rồi, tôi phải quyết đấu một trận sống chết!”. Đây là bản trong truyện võ hiệp.

Nhưng đến lượt tôi, chỉ còn mỗi cái bản thực tế giật gân.

Lúc ở quán cà phê tôi đã nói dối Bác Hy như vậy là vì muốn cắt đứt hoàn toàn với anh ta. Nhưng Bác Hy, tên xấu xa đó, lại đi nói với Nhậm Hàn, Nhậm Hàn trong chớp mắt lại nói lại với người nhà mình. Đến bây giờ tôi không dám đảm bảo là bố mẹ tôi đã biết được “tin vui” này chưa.

Vào giờ phút này, đầu óc của tôi như tê liệt, cuối cùng cũng hiểu ra vì sao bắt buộc phải nghỉ việc, vì sao Nhậm Hàn lại lên mạng giúp tôi thông báo tin đó, vì sao chỉ được mua giày bệt, vì sao lại phải nhanh chóng tiến hành việc gặp gỡ giữa hai nhà...

Một loạt các sự việc rời rạc đã được liên kết với nhau, nhìn về mặt tràn đầy hạnh phúc của Nhậm Hàn như đang viết dòng chữ “tôi sắp làm bố rồi”, đầu óc của tôi bỗng xuất hiện một câu: Bởi vì tôi mang thai...

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, nuốt nuốt nước bọt chỉ muốn chết cho

xong: “Câu đó là lừa Bác Hy thôi”.

Nhậm Hàn khẽ cau mày lại, rõ ràng không tin lắm, giọng nói của tôi hơi run run, nhưng vẫn kiên trì nói cho hết: “Anh tự mình tính ngày đi, làm sao em có thể có thai hai tháng được?”.

Một tháng trước, khi đó Nhậm Hàn còn đang cầu nhau vì việc tôi đến ngày không thể hoàn thành được nghĩa vụ sống chung, sau ngày đó nhân lúc thời kỳ an toàn lại làm việc cật lực nói là để bù đắp cho những ngày nghỉ. Nhìn kẻ lập dị đáng thương, sống sắp ba mươi năm rồi mà vừa nghe thấy tin được làm bố đã chẳng còn đầu óc gì nữa, thông minh nhất thế hồ đồ một giờ.

Lại là bại trong tay của tình địch Bác Hy.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Nhậm Hàn tối sầm lại, vắn các ngón tay kêu răng rắc. “Em nói là sự thật?”

Tôi rớt nước mắt, đau đớn gật đầu.

Trong phút chốc, Bảo Bảo “sảy thai” khiến cho cả nhà ngồi ngây ra cứng họng, tiệc cưới chuyển thành đám ma, tất cả ngồi mặc niệm.

Tôi nói: “Xin lỗi, thực sự xin lỗi. Lúc đó em chỉ muốn để cho Bác Hy bỏ cuộc, thật không ngờ... Xin lỗi, bác trai, bác gái, bà nội...”.

Lời của tôi còn chưa nói hết Nhậm lão thái thái đứng lên vỗ đầu nói: “Xem bà này, sao lại quên không cho Soka ăn chứ, Soka, đi, nội cho con ăn đồ ngon”.

Bên này, Nhậm lão gia vỗ bụng nói: “Chỗ đồ ăn này, mấy hôm nay phải tiếp khách nhiều quá, dạ dày thật khó chịu!”.

Nhậm phu nhân: “Mình à, em đi nấu cháo cho mình”.

Nhậm lão gia gật đầu. “Được, phu nhân thật là người vợ hiền, vậy chúng ta về phòng nghỉ một chút đi”.

Nhậm phu nhân: “Vậy thì, em cứ chạy qua chạy lại giữa phòng khách và bếp, viết lại có thể phòng được lưu manh...”.

Hai người thao thao bất tuyệt nói thành ngữ cũng biến mất tăm, chỉ còn lại Kỳ Kỳ vẫn ngồi nguyên tại chỗ cười trên sự đau khổ của người khác, híp mắt nói: “Không tác dụng đâu, chị dâu em nói cho chị biết, Nhậm gia nhà em, có một tính cách chung rất đặc thù”.

Tôi cẩn thận dò hỏi: “Cái gì?”.

“Người nhà họ Nhậm chỉ có việc không nghĩ ra được, chứ không có việc không làm được. Đối với những lời không muốn nghe, những việc không

muốn biết, tuyệt đối sẽ vào tai trái ra tai phải, cho nên...”

“Cho nên?”

Kỳ Kỳ cười gian trá, giống y như ông anh của cô ấy vậy: “Cho nên cái câu chị nói mang thai là giả đó tốt nhất chị rút lại đi, rồi cùng cố gắng với anh trai!”. Nhún nhún vai, Kỳ Kỳ uyển chuyển bước lên lầu.

Thế là, trong thoáng chốc bữa cơm gia đình ấm áp náo nhiệt vừa rồi chỉ còn lại mỗi tôi và Nhậm ma vương.

Tôi muốn khóc mà không có nước mắt. “Hiệu ứng người mình” cái gì, nói đến nửa ngày Nhậm gia coi tôi là “người mình”, là bởi vì trong bụng tôi thực sự có “người của mình”, bây giờ “người của mình” biến mất rồi, lần ra mắt này của tôi cũng hoàn toàn thất bại.

Từ sau khi biết được chân tướng, Nhậm Hàn cứ ngồi trầm mặc không nói, nghiêng răng kèn kẹt, rất lâu sau cuối cùng cũng cười nói: “Ngung Ngung, chúng ta về phòng nói chuyện.”

Mẹ ơi, cứu con!!

CHƯƠNG 61

BÀ NGOẠI NƯỚC NGOÀI

Có một số thứ, trước đây không cảm thấy nó quan trọng gì, nhưng một khi đã dùng thì không thể rời nó ra được nữa, ví dụ như máy tính, ví dụ như điện thoại, ví dụ như cà phê.

Có những sự việc trước kia không phát hiện chẳng cảm thấy nó có ý nghĩa gì, một khi phát hiện ra thì thấy nó có vấn đề, ví dụ như có tiền mà không chơi bởi bà xã cũng sẽ hoài nghi, ví dụ như người nổi tiếng vì tắc đường mà đến muộn sẽ bị nói là chảnh, ví dụ như sông chung mà không có con thì sẽ bị hiểu nhầm là có vấn đề.

Tôi hưng phấn lớn tiếng hét: “Nhậm Hàn, anh đúng là không biết nói lý, ai nói là anh không có năng lực? Ai nói là anh có vấn đề? Chúng ta vốn dĩ vẫn dùng các biện pháp an toàn, không có em bé cũng là chuyện bình thường mà”.

Nhậm ma vương nằm ở một bên giường trầm ngâm: “Vậy nếu như tin tức em có thai đã được công bố cho cả thiên hạ rồi?”

Đây rõ ràng là chuyện do tự anh gây ra, sao lại bắt em đi gánh vác hậu quả chứ?

Tôi nghiên rặng, nghĩ đến chuyện còn phải đi giải thích cho bố mẹ biết cũng giận tím mặt: “Đáng đời anh, ai bảo không hỏi em trước đã đi nói với mọi người”.

Nhậm Hàn vỗ trán: “Ngung Ngung, không phải anh, là Bác Hy”.

Mặt tôi nghệt ra, lúc này mới biết hóa ra từ lúc Nhậm ma vương đi tìm Bác Hy, Bác Hy biết được hai người đã tái hợp, tuy có cắn răng chấp nhận, nhưng cũng để lại chút di chứng. Đó chính là như người ta vẫn nói, thấy người là than, đến chó mèo trong nhà cũng không bỏ qua cho bất cứ con nào gặp là khóc lóc nói: “Tôi thật sự yêu Ngung Ngung, nhưng cô ấy đã mang thai đứa con của Nhậm tiểu tử, cho nên tôi chúc phúc cho họ.”

Thế là, chưa đầy nửa tháng sau tội danh “gian phu dâm phụ” của tôi và Nhậm Hàn đã được thành lập, điều này vẫn chưa là gì, tin đồn có “tiểu nghệt chủng” trong bụng cũng được truyền rộng ra ngoài thành truyền thuyết. Vì vậy, Nhậm ma vương mới vội vàng bắt tôi nghỉ việc.

Tôi lại nguyên rửa Bác Hy mười vạn tám nghìn lần trong lòng, tôi

trượng nghĩa vỗ vai Nhậm Hàn an ủi: “Người sắp làm ông xã à, không cần buồn, chúng ta nói với người bên ngoài rằng đã sảy thai là được”.

Nhậm Hàn lạnh lùng gừ gừ hai tiếng, nhướn mày: “Nói với người toàn thiên hạ, em vừa vào cửa đã sảy thai, gia đình anh là gia đình bạo lực hay sao?”.

Tôi nước mắt tràn trề, tại sao lúc nào Nhậm ma vương cũng nghĩ xiên xẹo lời của tôi?

“Anh chính là cái loại điển hình chết vì sĩ diện sống chịu tội! Sảy thai cũng có rất nhiều nguyên nhân, ví dụ như trượt chân, ví dụ như ngã xuống giường, ví dụ như... dù gì phụ nữ mang thai đều là loại động vật trên bờ vực tuyệt chủng, rất yếu ớt.”

“Không được, kiên quyết không được!” Nhậm ma vương cô chấp. “Bất luận là như thế nào, đều chứng minh rằng anh đối xử không tốt với em, phương án này bị phủ quyết triệt để.”

Tôi nghe mà hai mắt cũng bốc hỏa, cũng nhảy từ trên giường xuống: “Vậy anh nói xem phải làm thế nào?”.

Nghe thấy lời này, Nhậm ma vương cũng hơi sững lại do cuối cùng dường như cũng nói đúng trọng tâm, cặp mày đẹp đẽ hơi giãn ra, nhẹ nhàng nhếch khóe môi lên nói: “Nhanh chóng có thai đê bù vào!”.

Mười phút sau.

Tôi sớm đã bị lột sạch đồ kéo chiếc chăn lên đắp, cố ý thờ dài vẻ đáng tiếc: “Ôi, em sớm đã nói là không được mà!”.

Nhậm ma vương bên cạnh vẻ mặt đen tối, chắc chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống tôi. “Bạch Ngung, em cố ý!!”

Tôi chớp mắt làm bộ âm ức. “Chuyện này sao lại là em cố ý? Em sớm đã nói với anh hôm nay không được, anh không chịu nghe, đợi đến lúc cho lên miệng rồi, mới biết miếng thịt có vấn đề, có thể trách em sao?”

Nhìn thấy Nhậm ma vương tức giận điên cuồng, trong lòng tôi thấy rất thoải mái, cho nên nói, kinh nguyệt, thứ thần kỳ này có lúc rất có lợi. Ít nhất thì so với bọn kia chúng ta cũng mạnh hơn, dưới sự bảo vệ của kinh nguyệt mỗi tháng chúng ta có thể nghỉ ngơi mấy ngày.

“Nhậm thúc thúc, sao thế? Anh tự đi nhà vệ sinh giải quyết hay để em giúp anh?” Tôi cố ý sờ lên người Nhậm ma vương, thực ra trong lòng đã biết rất rõ tính cách của người nào đó dù có chết cũng vẫn cứng miệng, đừng nói là tôi giúp anh ấy, ngay đến tự mình cứu mình cũng chẳng được, tối nay chắc

chấn buồn phiền rồi, ha ha ha!

Tôi vui vẻ cười híp mắt, thì đột nhiên nghe thấy Nhậm ma vương “hừm” lạnh lùng, dùng sức ôm chặt lấy tôi, cọ sát vào bên tai tôi, người nào đó mới liếm liếm vào bên vành tai đỏ ửng của tôi khẽ nói: “Ngung Ngung, anh không thoải mái, em cũng đừng mong sẽ được thoải mái”.

... (Lại phải tỉnh lược bớt đi, tự mình tưởng tượng nhé!)

Nửa giờ sau.

Nhậm ma vương trong lòng tràn đầy sự thỏa mãn đi tắm rửa trước, vút lại lão nương đây đã bị anh ấy cắn đến mấy trăm lần đang trào dâng lửa giận, nằm sát vào trong tường.

NND, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Một tuần sau, tôi lại là một trang hảo hán! Đến lúc đó sẽ cho anh thấy sự lợi hại!

Mấy đêm mưa rả rích, thuyền đến chậm lại gặp gió đầu.

Ba ngày sau, việc càng đau lòng hơn lại xảy ra... Sâu đang nghĩ dưỡng ở nhà lão nương đi siêu thị cùng mẹ, không cẩn thận bị ngã. Tuy hai mẹ con vẫn bình an, nhưng lại đẻ non, chồng của Sâu sợ hãi đã vút bỏ tất cả công việc để bay về Trung Quốc với cô ấy. Bên Anh cũng biết được tin này, bà ngoại Nhậm Hàn cũng bay về để góp phần náo nhiệt với suy nghĩ một công ba việc là vừa bế cháu ngoan, vừa đi du lịch đồng thời khảo sát luôn thị trường Trung Quốc.

Dù gì đây cũng là chuyện vui, tôi mang một con gấu Pooh, một giỏ hoa quả, và một gã gay kiêu ngạo Nhậm Hàn đi thăm Sâu. Chồng của Sâu, Booker Ivan, tuy xét về vai vế thì là bề trên của tôi và Nhậm Hàn, nhưng thực ra vẫn chưa đến ba chục tuổi đầu. Bốn người chúng tôi ngồi xuống bàn bạc về việc đặt tên cho em bé cả một buổi chiều.

Ông bố trẻ bộ dạng rất vui vẻ, dùng thứ tiếng Trung bồi nói với chúng tôi là mình vừa xuống máy bay, thì thấy có con chim Khách bay qua báo tin vui, cứ nghĩ mãi trong đầu, cho nên muốn lấy chữ “Tiểu Điều” hoặc tiếng kêu của loài chim Khách “Cơ Cơ” để làm biệt anh cho con trai. Kết quả anh ta vừa nói ra, cả ba chúng tôi đều đồng loạt im lặng.

Mấy năm nay, dưới sự dạy dỗ của Sâu, tiếng Trung của Ivan đã rất tiến bộ, nói chuyện với bọn tôi hoàn toàn không vấn đề gì. Nhưng như thế này thì xem ra Ivan đại thúc vẫn chưa thể hoàn toàn tiếp xúc được với ngữ cảnh của tiếng Trung. Mà hai cái từ gọi là “Tiểu Điều”, “Cơ Cơ” này khi phát âm ra lại khiến ba người chúng tôi lập tức nghĩ đến một cơ quan đen tối nào đó.

Nhất thời không khí rất ngưng ngập, cuối cùng vẫn là Sâu thông minh đột xuất, lấy cái lý do “Không muốn con trai là chú chim nhỏ để ăn con Sâu là cô ấy” để từ chối cái tên mà chồng đặt. Tôi nhìn vào em bé, khuôn mặt nhăn nheo đỏ hồng, hoàn toàn không có cái vẻ bụ bẫm như những đứa trẻ chiều trên ti vi, xấu xí, chẳng kể thừa được khí chất đẹp đẽ của bố mẹ chút nào, trái lại chẳng hiểu sao trông giống như là con chuột nhỏ.

Tôi đang nghĩ không biết đưa ra ý kiến gọi thằng bé là “Tiểu Hao Tử”, có bị Sâu đánh chết không, thì lão thái thái đến.

Chòm sao lên hạ trăng xuống, lão thái thái ngồi xuống sofa trong phòng bệnh. Theo tôi quan sát thấy, Nhậm ma vương và mọi người thoát cái đã trở nên rất nghiêm túc, liền biết được vị này là nữ chủ nhân của gia tộc, là đại CEO đương nhiệm của tập đoàn Lucy Faith chứ không phải là người tầm thường liền vội vàng co rúm vào góc tường.

Ai có thể ngờ được lão thái thái lại đưa mắt về phía xa trong phòng nhìn con dâu và cháu ngoan ánh mắt tinh anh cũng lướt qua chỗ tôi, tôi ở bên đó, nổi hết cả da gà.

Nhậm Hàn thấy vậy, nói nhỏ nhỏ gì đó với lão thái thái rồi dùng ánh mắt chỉ về phía tôi, nhưng đáng tiếc là những thứ học được trong sách không nhiều, với một chút tiếng Anh ít ỏi tôi chưa từng dùng, đến tiếng Anh cấp bốn cũng phải dùng các thủ thuật mới thi qua được, nên mặc dù tốc độ nói của Nhậm Hàn rất chậm, nhưng tôi vẫn chẳng hiểu được câu nào. Bên này Nhậm Hàn nói xong, lão thái thái ngẩng đầu nhìn tôi liên tục gật đầu và không ngừng mỉm cười.

Nhậm Hàn khẽ vẫy tay với tôi, nói: “Ngưng Ngưng.”

Tôi và Sâu cùng nhìn, thở dài. Được, cũng chẳng phải gặp quái thú. Chẳng còn cách nào, tôi bước nhanh đến trước mặt Nhậm Hàn và Lucy Faith, nhướn mày cười nói: “Grandma, nice to meet you!”. Nói xong câu này tôi chỉ biết cười ngốc nghếch.

Bà ngoại à, bà đừng trách cháu, cháu không biết sẽ lấy một người có dòng máu lai làm chồng, nên một câu tiếng Anh thông dụng như thế này phải nghĩ đến n lần mới có thể nói ra được. Thực ra cháu cũng muốn hỏi mấy câu, hỏi xem bà thích ăn gì, thích chơi gì, có thích nuôi chó nuôi mèo nuôi cá vàng không... chỉ là mấy người ở đây đều nói tiếng Anh như lẽ đương nhiên, cháu lại chẳng có mặt mũi nào mà nhờ phiên dịch.

“Good girl!” Lucy Faith ôm tôi rất nhiệt tình hào phóng, câu tiếp theo sau đó tôi chẳng hiểu chút nào.

Nghe mòng mòng trong đầu, cuối cùng ngôn ngữ Sao Hỏa của Lucy

Faith cũng nói xong. Tôi cười he he hai tiếng ngốc nghếch, rồi nhìn chăm chú Nhậm Hàn ở phía sau lão thái thái, hy vọng anh ấy có thể giúp tôi phiên dịch một chút. Ai ngờ mặt Nhậm ma vương tái xanh, thực là nói không ra sự khó coi.

Len lén nhìn Sâu, đối phương cũng nhăn mặt lo lắng như sắp nhảy lên. Tôi nhìn trời, không biết lão thái thái đã nói cái gì mà mọi người lại phản ứng như vậy? Cùng lúc đó tôi nghe thấy tiếng trả lời của Lucy Faith dường như có chút không nhẫn nại, nhăn mặt hỏi lại câu: “Do you?”.

Lông mày hơi giãn ra, mắt sáng lên, câu này tôi nghe hiểu! Chính là hỏi tôi: “Cháu cảm thấy thế nào?”, “Có được không?”. Đầu óc tôi chậm chậm vận hành, mặc kệ vừa rồi Lucy Faith nói cái gì, dù gì lão thái thái cũng mở miệng hỏi rồi, vì muốn để lại chút ấn tượng tốt với bà ngoại tương lai, tôi không chút do dự trả lời luôn: “Yes! No problem!!”.

Vừa nói xong câu này, Sâu liền vỗ trán tạo bộ dạng thảm thương, bên này sắc mặt Nhậm Hàn tái nhợt, môi tím tái. Nhưng mà Lucy Faith lại rất hài lòng với câu trả lời của tôi, cười lớn sau đó nói câu gì đó có vẻ là tán đồng với mọi người, vỗ vỗ vào tôi rồi bỏ đi cùng với trợ lý.

Phòng bệnh chỉ còn lại bốn người chúng tôi, tôi khe khẽ thở dài, chọc chọc vào Nhậm Hàn vẫn đang tắt điện: “Vừa rồi rốt cuộc lão thái thái nói cái gì?”. Chẳng chịu giúp đỡ em, đúng là không có nghĩa khí!

“...” Không có phản ứng.

Tôi tiếp tục chọc: “Sao vừa rồi anh không giúp em phiên dịch?”.

“...” Vẫn không có phản ứng. Tôi bỏ qua đi về phía giường bệnh, nhìn Sâu. “Sâu, vừa rồi lão thái thái nói gì?”

Sâu không chút đắn đo nhìn tôi, thở dài nói: “Không văn hóa, thật đáng sợ!”.

Tôi hoàn toàn phát điên, hoảng hốt kéo Ivan đại thúc hét lớn: “Vừa rồi lão thái thái nói gì!!”.

Ivan nửa hiểu nửa không, lắc đầu nói: “Vừa rồi, dì Lucy Faith nói, vừa hay gần đây có khảo sát một hạng mục ở Trung Quốc, muốn ở lại Trung Quốc một thời gian, nhân tiện đợi con của cô sinh ra, hỏi cô cảm thấy thế nào”.

Ngây ra rất lâu, Sâu đã lấy lại được tinh thần, nói tiếp lời chồng: “Câu này rõ ràng là việc cậu mang thai đã truyền đến tai lão thái thái rồi, cháu mình đang định tìm cách để giải thích với Lucy Faith, cậu lại...”.

Câu tiếp theo, không cần nói cũng biết. Tôi đứng ngây người, hồn bay phách lạc.

Tôi đó, Nhậm ma vương tiếp tục nói cho tôi, bà ngoại anh ấy rất dễ tiếp xúc, chỉ có điều hơi cố chấp, đặc biệt là rất ghét bị lừa dối, vậy hành động của tôi vừa rồi có bị coi là lừa dối không nhỉ?

Tôi nhìn Nhậm ma vương, anh ấy dường như nhìn thấu những gì trong mắt tôi ngẩng đầu, cau mày nói: “Bạch Ngưng, có một số chuyện anh vẫn chưa nói với em, mẹ anh là con một”.

Đất bằng nổi sấm lớn, tôi đứng ngây ra như đá tại chỗ, đầu óc đang suy ra vô số câu đồng nghĩa.

Mẹ Nhậm Hàn là con một.

Nhậm Hàn là con trưởng của dòng họ kiêm đứa cháu độc nhất.

Con của chúng tôi sau này sẽ là người thừa kế quan trọng số một của Lucy Faith.

Cho nên, Lucy Faith vô cùng coi trọng đứa cháu này.

Cho nên, chưa biết chừng việc khảo sát hạng mục kia đều là giả, mà đến Trung Quốc đợi đứa cháu ra đời mới là thật.

Cho nên, vừa rồi tôi đã thành kẻ đại nói khoác trong thiên hạ.

Bây giờ nói không đồng ý kết hôn, cũng chẳng kịp nữa rồi.

CHƯƠNG 62

ĐỘT BIẾN

Bỗng dung có bà ngoại ở nước ngoài xuất hiện, khiến cho tôi bận luôn chân luôn tay.

Lại bởi vì tôi vô tình đã lừa bà ngoại chuyện mang thai, nên tôi bắt đầu phải sống những ngày lo lắng căng thẳng, để trở thành cái thân phận “Nhậm phu nhân” như thế này càng sợ hãi và hoài nghi hơn. Những chuyện khiến tôi sợ hãi và lo lắng rất nhiều, ví dụ như bố mẹ của Nhậm Hàn tiếp nhận tôi cũng là vì trong bụng tôi có Bảo Bảo, ví dụ như Nhậm Hàn cứ luôn hy vọng sau khi tôi kết hôn sẽ nghỉ việc hoặc đổi việc, tôi có nên đồng ý không; hay không biết Kiều Kiều có đến làm hồng lễ cưới không; không biết mẹ có lớn tiếng hét bắt tôi đi nói với Nhậm Hàn nếu như không có tòa nhà cao mười tám tầng thì nhất quyết không gả con gái không.

Thế là, dưới những áp lực nặng nề đó tôi bắt đầu quan tâm đến các bộ phim tình cảm gia đình như *Băng dính hai mặt*, *Con dâu vượt qua bảy mươi hai hồi*, *Tôi và vợ trước yêu nhau*.

Thứ Bảy, Nhậm ma vương đang cùng tôi vừa xem *Phía sau* chuyện bà mẹ thiêu căn phòng giá cao của Các vấn đề bất thường, vừa thảo luận xem Tết Đoan ngọ rút cuộc là về nhà anh ấy đón Tết hay là về nhà tôi đón Tết thì chuông điện thoại vang lên nghe rất vui tai, tôi vẫn thản nhiên nằm cuộn tròn trên sofa ăn khoai chiên. Chúng tôi đã có giao hẹn, liên quan đến việc sau khi kết hôn các việc đại sự ở trong nhà như nghe điện thoại, nấu cơm, dọn vệ sinh tất cả giao cho Nhậm thúc thúc đảm nhiệm.

Tuy bây giờ chúng tôi vẫn chưa chính thức là vợ chồng, nhưng đối với nghĩa vụ này, Nhậm Hàn rõ ràng rất vui vẻ. Nhưng mà, chẳng mấy chốc, sau khi Nhậm thúc thúc nhận điện thoại, mặt liền tối sầm lại như trời sắp muốn mưa, thấy vậy, tôi liền cau mày, lẽ nào mới có mấy ngày mà Nhậm thúc thúc đã muốn bãi công không làm việc nhà nữa sao?

Tôi cẩn trọng thờ, ôm lấy đồng khoai chiên căng thẳng hỏi: “Là mẹ anh gọi điện đến à?”

Nhậm ma vương chẳng ngẩng đầu lên, mặt u ám “ừ” một tiếng rồi coi như hết chuyện. Tôi suy nghĩ, không đúng không đúng, chúng tôi sắp kết hôn rồi, thì không nên gọi kiểu “bố anh, mẹ anh” nữa, tối qua khi Nhậm ma vương cùng tôi về nhà cũng gọi bố, mẹ khiến cả hai rất vui.

Tôi ổn định lại tinh thần, quyết định dụ dằng hỏi cho ra nhẽ: “Gọi đến làm gì?”.

Lần này Nhậm ma vương chẳng thèm để ý đến tôi nữa.

Tôi nghẹn nghẹn giọng, hận không thể tát cho mình một cái. Đại kỵ đại kỵ, làm sao có thể hỏi anh ấy mẹ con họ nói chuyện gì? Đây chẳng phải là xâm phạm quyền riêng tư của ông xã sao!

“Hay là thế này được không, tối nay em nấu cơm?” Nói xong, Nhậm ma vương vẫn mím chặt môi không nói, rất lâu sau mới lấy bao thuốc trong túi ra, lạch tạch châm lửa hút thuốc, điều này khiến tôi rất ngạc nhiên.

Nhậm Hàn ngoài khi ngồi viết bản thảo, soạn kế hoạch ra, bình thường rất ít khi hút thuốc.

Càng không hút trước mặt tôi. Để phòng tránh trường hợp tôi bị hút thuốc thụ động, anh ấy đều ra ngoài ban công hút.

Nhưng bây giờ...

Tôi đang do dự xem nên nổi cáu không, theo kiểu: “Anh lại dám hút thuốc trong phòng khách”, hay là tiếp tục giả vờ yếu ớt để uy hiếp, thì nghe thấy tiếng Nhậm Hàn u ám nói: “Tiêu Phù chuẩn bị có con rồi”.

Tôi sửng lại, hai giây sau mới cất tiếng kêu kỳ quái. “Chị ấy chuẩn bị có con thì liên quan gì đến anh?!” Thấy Nhậm ma vương mặt mày nhăn nhó, khổ não, buồn bã, tôi muốn không ghen cũng không được. Đây là gì chứ? Chị Tiêu Phù đã kết hôn, chúng ta đã biết từ lâu rồi, nhưng chị ấy chuẩn bị muốn có con lại còn đặc biệt gọi điện đến báo cho Nhậm Hàn, là có ý gì chứ.

Tôi thò vuốt mèo ra: “Nói! Không phải hai người có gian tình chứ?”.

Nhậm Hàn véo véo má tôi. Tiện tay gõ vào đầu tôi nói: “Cái đầu đáng ghét của em lại nghĩ ra hình ảnh kỳ quái gì vậy?”.

Tôi ôm lấy đầu lặng lẽ rơi nước mắt, đâu có phải như vậy đâu? Rõ ràng là tại cái dáng vẻ khổ sở buồn bã đó của Nhậm ma vương dụ dỗ khiến tôi nghĩ lung tung... Đang âm ức thì nghe thấy tiếng Nhậm Hàn thở dài: “Vừa rồi Lưu tổng có gọi điện đến, muốn anh khuyên Tiêu Phù nghỉ việc”.

Tôi kinh ngạc, không nói gì.

Nhậm Hàn trong công ty ngoài việc quản lý phòng Phóng viên ra, còn là phó tổng, bảo anh ấy thay sếp tổng đi khuyên nhân viên từ chức, một là biểu thị sự tôn trọng, hai cũng là hợp với quy trình. Nhưng mà, dùng từ nói trắng ra đó là...

Sếp tổng, ông thật là quá... quá... quá vô sỉ!

Bình tĩnh lại, cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao sắc mặt Nhậm Hàn lại ai oán thế.

Chị Tiêu Phù chuẩn bị có em bé, bên này sếp tổng biết được tin lập tức bảo Nhậm Hàn đi khuyên nhủ, nói rõ ra là sợ phải nuôi người không làm gì cả năm. Cái việc làm khiến thiên hạ sỉ vả này, sao sếp tổng không tự mình ra mặt, giao cho Nhậm Hàn cũng được sao.

Tôi liú lười: “Nhưng mà, chị Tiêu Phù là nhân viên lâu năm, lại làm việc rất tốt, sếp tổng sao nỡ làm thế chứ?”.

Nhậm Hàn cười lạnh: “Sếp tổng cũng là người, cũng phải ăn cơm, nuôi người ta ăn không một năm, thì dù có năng lực hơn nữa cũng thế nào? Càng hưởng hồ, kế hoạch bất ngờ thay đổi, ngộ nhờ Tiêu Phù sinh con rồi không muốn quay lại công ty làm nữa, vậy Lưu tổng mới thực sự là người thiệt”.

Tôi bĩu môi, dùng hai chữ tổng kết: “Gian thương!”.

Nhậm Hàn vỗ vỗ tôi nói: “Bỏ đi, chuyện này anh sẽ xử lý, em đừng nói ra ngoài là được rồi”.

“Vâng.”

Nghe thấy vậy, Nhậm Hàn đứng dậy, tôi đang muốn nói “đói sắp chết rồi mau đi làm cơm”, thì nhìn thấy Nhậm ma vương uyển chuyển quay người cười gian: “Vừa rồi hình như có người nói muốn làm cơm?”.

Nói thảm như vậy, hóa ra vừa rồi anh ấy cũng nghe thấy!

Thứ Hai, tuy tôi cố gắng giả vờ bình tĩnh, nhưng khi đến công ty vẫn không kìm nén được việc đưa mắt nhìn trộm chị Tiêu Phù hai cái. Cùng là phụ nữ, cùng là người có gia đình, tôi hoàn toàn có thể hiểu được cảm nhận của chị Tiêu Phù, bây giờ có rất nhiều doanh nghiệp mà phụ nữ không có cách gì để leo lên được vị trí cao, nói cách khác là, không có cách gì được làm ở cái vị trí đúng với năng lực của mình.

Bởi vì trong mắt của ông chủ, phụ nữ mãi mãi không ổn định, đợi sau khi bọn họ kết hôn, việc quan trọng nhất trong cuộc sống sẽ chuyển sang phía gia đình, điều này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến công việc, thỉnh thoảng bọn họ sẽ nổi nóng rồi còn mang theo cả tâm trạng cãi nhau với chồng đến office nữa.

Tương lai, phụ nữ còn phải có con, sợ bức xạ của máy tính, sinh con rồi, sẽ có rất nhiều chuyện phiền phức. Cho nên, Tiêu Phù và Lý Tử Nho cùng vào công ty một lúc, chẳng mấy năm sau, Lão Đại dựa vào phán đoán xuất

sắc và ngòi bút sắc bén đã giành được chức vụ trưởng phòng. Còn chị Tiêu Phù, cho đến hôm nay, cũng vẫn chỉ là một biên tập viên cao cấp.

Phụ nữ mãi mãi không được ưu tiên, sếp chỉ cần nhìn thấy nhân viên nam giới nỗ lực tiến lên trong công việc, nhưng lại không nhìn thấy nhân viên nam cũng có rất nhiều tật, ví dụ như mạo hiểm, ví dụ như không đủ cẩn thận, những việc này đều cần phụ nữ đến giúp sức. Cũng vì vậy, mặc dù chị Tiêu Phù có nỗ lực hơn nữa, cũng vẫn bị vứt xó.

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi hơi hơi có chút cảm thấy thê lương.

Có lẽ, Nhậm ma vương cứ muốn tôi nghỉ việc cũng là vì sợ tôi phải đối mặt với ngày này chẳng?

Tay tôi đặt trên bàn phím mà đầu óc lờn vờn tận đâu đâu. Nghiêng đầu nhìn, Xán Xán đang cầm thước cười với tôi: “Cậu đã yêu chị Tiêu Phù rồi à? Nhìn gì mà thất thần như vậy?”.

Chị Tiêu Phù vẫn đang tập trung xem bản thảo đột nhiên ngẩng đầu lên mỉm cười: “Tiểu Ngung Tử, không phải chứ? Chẳng phải chỉ là lần trước nói mời em uống trà sau đó chị có việc nên chưa đi được, mà em phải nhìn chị đến mức đó chứ?”.

Tôi im thít, nhìn chị Tiêu Phù không nói.

Chị Tiêu Phù từ trước đến nay chưa từng mời tôi uống trà, càng chưa từng có hẹn, đột nhiên lại nói dối như vậy trước mặt mọi người, lẽ nào chị ấy đã biết nội tình?

Tiểu Duy nghe thấy vậy, lấp bắp nói: “Chẳng... chẳng trách, nhưng... nhưng mà chị Tiêu Phù... chị phải mời uống trà vì chuyện gì vậy?”.

Chị Tiêu Phù chậm rãi nhếch miệng lên, ra vẻ trầm tư. “Chuyện này à... chiều quay lại sẽ nói với mọi người. Tiểu Ngung Tử, sắp nghỉ trưa rồi, đi thôi, chúng ta ra ngoài uống trà bù lần trước.”

Trong quán trà, chị Tiêu Phù nói thẳng vào vấn đề: “Bạch Ngung, có phải Nhậm Hàn đã nói gì với em không?”.

Quả nhiên là thăm dò tin tức, tôi im lặng, cúi đầu uống cà phê.

Chị Tiêu Phù thấy vậy, dường như cũng nhìn thấu suy nghĩ của tôi cười nói: “Không sao cả, không phải chị muốn thăm dò tin từ em, tin em và Nhậm Hàn sắp kết hôn đã lan truyền khắp nơi rồi, chị cũng không ngạc nhiên đến mức muốn em giúp chị”.

Tôi cắn răng, há mồm muốn nói nhưng cuối cùng lại chẳng nói được gì, cứ cảm thấy chị Tiêu Phù khác với bình thường, trên người mọc đầy gai, bức

ép người khác.

Chị Tiêu Phù nướn mảy: “Bạch Ngung, không cần căng thẳng, chị sẽ không làm khó em. Chị gọi em đến đây, chỉ là muốn nhờ em chuyên lời đến Lưu tổng và Nhậm Hàn, không cần phải khuyên chị”.

Tôi ngây mặt, sững sờ: “Chị Tiêu Phù chị đã muốn nghỉ việc sao?”.

Chị Tiêu Phù nhếch miệng lên, cười rất tự tin, bình tĩnh: “Không, chị có thai rồi”.

CHƯƠNG 63

TAN RÃ

Cái gọi là “người khác cười ta không hiểu, ta cười người khác nhìn không ra”. Nói cho cùng chị Tiêu Phù chính là người tôi ngưỡng mộ.

Chị ấy là người sáng suốt tinh táo nhất công ty, không giống như tôi và Xán Xán, có gì không hài lòng là chẳng chút suy nghĩ đem trút hết ra ngoài.

Chị Tiêu Phù là người hiểu rất rõ sếp tổng tuyệt đối không bao giờ có thể chấp nhận được việc một nữ nhân viên mang thai nhân nhã trong tạp chí hơn mười tháng, hơn nữa trong gần một năm nay, bạn lại còn phải trả lương, tiền thăm nom, và tiền mua bảo hiểm xã hội, y tế cho cô ấy.

Cho nên, trước khi chị Tiêu Phù mang thai đã tính toán rất kỹ. Chị ấy không nói muốn sinh em bé, mà đợi đến khi có em bé rồi mới công bố tin này. Chị Tiêu Phù là đang đợi, đợi thái độ của công ty, đợi thái độ của sếp, đáng tiếc, thái độ của sếp lại khiến cho chị ấy thất vọng, trong hoàn cảnh này, chị ấy cảm thấy tạp chí này chẳng còn lưu luyến gì nữa, liền chơi bài ngựa.

Những việc tiếp sau đó đã được lên kế hoạch bài bản, Nhậm Hàn và chị Tiêu Phù đã đóng cửa phòng làm việc bàn bạc một hồi, chị Tiêu Phù yêu cầu công ty thanh toán tiền phúc lợi một năm trong một lần, và một khoản tiền bồi thường tổn thất tinh thần, thì chị ấy có thể không đề cập đến việc kiện tụng, cũng coi như hai bên cùng hài lòng không trở mặt với nhau.

Sếp tổng vì thế mà nổi trận lôi đình trong phòng làm việc, nhưng vẫn đáp ứng yêu cầu của Tiêu Phù trả tiền để dẹp yên mọi chuyện. Chị Tiêu Phù cầm khoản tiền tương đương với ba năm tiền lương của mình đi khỏi công ty. Trong thoáng chốc, các phòng làm việc rộ lên những tiếng bàn tán xôn xao, không giống như trước đây, những lời bàn luận lần này càng khiến cho người ta lo lắng dao động.

Hội nguyên lão *Thực Thượng*.

[Tiêu Phù phòng Biên tập:] Rút lui khỏi hội Nguyên Lão.

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] Oa oa, thực sự nói đi là đi luôn sao? Đến nhóm cũng rút lui rồi?

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:] Không phải chứ, Tiêu Phù, đây là nhóm cá nhân, chẳng liên quan gì đến công ty cả.

[Lão Huyền phòng Phóng viên:] Không cần nói nữa, đã không còn thấy cô ấy nữa.

[Xán Xán phòng Biên tập:] Để mình chat riêng với chị ấy!

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] Không cần nữa, mình thử qua rồi... hình như đã out rồi.

[Tiểu Duy phòng Biên tập:] Aiz!

[Lão Huyền phòng Phóng viên:] Aiz aiz!

[Xán Xán phòng Biên tập:] Aiz aiz aiz!

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] Minh xin đó!! Mọi người đừng có đổ thêm dầu vào lửa nữa được không, than qua than lại! Vốn dĩ đã buồn phiền lắm rồi.

[Tiểu Duy phòng Biên tập:] Chị Tiêu Phù bình thường quan hệ với chúng ta tốt như vậy, nói đi là đi luôn, đến bữa cơm từ biệt cũng chẳng có, trong lòng mình có chút không chấp nhận nổi.

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] Tiêu Phù Dung làm như vậy là vì sao? Chẳng phải là vì Lưu tổng làm việc quá tuyệt tình sao, làm tổn thương trái tim của Tiêu Phù Dung, cô ấy chẳng muốn ở lại chút nào, nên tự nhiên phải mông ra đi thôi.

[Lão Huyền phòng Phóng viên:] Khụ khụ, Tiểu Chí, nói chuyện giữ ý một chút.

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] Thôi đi, tôi đã nhìn thấu rồi. Tôi cũng là phụ nữ, cũng có ngày tôi sẽ bị đuổi đi. Tiêu Phù Dung còn có thể coi là nhân viên cốt cán, Lưu tổng còn có thể đối xử như vậy, một nhân viên hành chính nhỏ bé như tôi, đi đến bước đó còn chưa biết sống thế nào nữa!

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] ...

[Xán Xán phòng Biên tập:] Tiểu Chí sao cậu lại... Bình thường chẳng phải cậu vẫn dạy mình và Tiểu Ngung Tử phải cân trọng lời nói sao? Hôm nay trúng gió à?

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] Không, chỉ là có chút phần nộ, mình cảm thấy Lưu tổng làm vậy quá đáng quá.

[Tử Nho phòng Biên tập:] Khụ khụ! Bạch Ngung, Xán Xán, không có việc gì để làm sao?

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] He he, Tử Nho, anh không cho tôi nói, tôi biết là anh muốn tốt cho tôi, nhưng tôi còn muốn hỏi Xán Xán và Tiểu

Ngung Tử, bước tiếp theo các cậu định làm gì?

[Xán Xán phòng Biên tập:]?

[Bạch Ngung phòng Biên tập:] Ý gì vậy?

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:] Hai người các cô đều tìm được chồng đẹp trai nhiều tiền rồi? Kết hôn xong chẳng phải là sẽ sinh con sao, có con rồi chẳng phải sắp tổng cũng đuổi đi sao?

[Tiểu Chí phòng Hành chính:] Đúng, có thể đi thì đi nhé, hà tất phải làm như chị Tiêu Phù thể này, mọi người đều không vui.

[Lão Huyền phòng Phóng viên:] Đợi chút, Tiểu Ngung Tử phải kết hôn thì tôi biết, Xán Xán cô...

[Xán Xán phòng Biên tập:] (Biểu tượng tức giận) Đừng có nghe bọn họ nói bừa!

[Tiểu Trịnh phòng Phát hành:] Yes, ai là không biết Tiêu Tiêu đã cầu hôn với cô rồi chứ.

Ngồi ngây ra trước màn hình, tôi tròn mắt, quay đầu phần nộ nhìn Xán Xán, cơn tức giận đang xì ra ngoài.

“Xán Xán!! Chuyện quan trọng thế này cậu lại không nói với mình?” Cậu vẫn còn coi mình là chị em sao? Nói ra thì, tôi và Nhậm Hàn còn là ông mai bà mối của Xán Xán và Tiêu Tiêu. Đúng là đồ ăn cây nọ rào cây kia, vong ân phụ nghĩa...

Xán Xán thấy tôi nghiến răng kèn kẹt, cười hì nói: “À ờ, Lão Đại gọi mình, mình đi chút rồi về”.

“Không được đi!” Tôi chặn trước mặt Xán Xán, chống tay vào cạnh sườn nói: “Nói rõ đi, rốt cuộc là chuyện xảy ra khi nào?”.

Nghe thấy vậy Xán Xán vặn ngón tay: “Mình vẫn còn chưa nghĩ xong là có đồng ý hay không nữa.” Ngừng lại một chút, lại thật thà thờ dài nói: “Tiểu Ngung Tử, thời gian trước bà ngoại Nhậm Hàn đến Trung Quốc, cậu bạn ra bạn vào, lại còn lên kế hoạch chuẩn bị kết hôn với Nhậm núi băng, cho nên có rất nhiều chuyện, mình không nói với cậu”.

Tôi hơi sững lại. “Chuyện gì?” Chẳng lẽ ngoài chuyện Tiêu Tiêu cầu hôn còn có chuyện giấu giếm gì khác sao?

Xán Xán kéo tôi ngồi xuống, nhìn ngó xung quanh không thấy có người rồi mới thì thầm nói: “Tháng trước việc công ty muốn đặt một chức vụ chủ nhiệm phòng Biên tập cậu có biết không?”.

Tôi gật đầu, chuyện này cũng chẳng phải là chuyện bí mật gì, chuyện này đã được Tiểu Chí bàn tán xôn xao trên hội buôn chuyện, cả công ty này đều biết Lý Tử Nho vì công việc càng ngày càng nhiều, quản lý việc của phòng Biên tập cũng không có nhiều thời gian càng lúc càng lực bất tòng tâm, mà nhân viên văn thư của anh ta cũng không gánh vác hết được công việc, nên phòng nhân sự lên kế hoạch lập cho phòng Biên tập một chức chủ nhiệm, chuyên môn quản lý các công việc như thẩm định, phê duyệt, làm mục lục... các bản thảo của người trong phòng, sau đó Lão Đại chỉ cần ký ok là được.

Tôi ngán ngẩm: “Chuyện này còn cần nói sao? Nếu như chị Tiêu Phù không đi, chắc chắn là chị ấy được đề cử rồi, một là chị ấy vào công ty cùng đợt với Lão Đại, về tư chất chẳng có gì để nói, hai là năng lực làm việc của chị Tiêu Phù ai cũng có thể nhìn thấy, phòng Biên tập cũng chỉ có chị ấy là biên tập cao cấp”.

Xán Xán ngẩng đầu: “Lúc mới đầu là quyết định như vậy, Lão Đại cũng đã đưa đề nghị thăng chức cho chị Tiêu Phù, kết quả sếp tổng không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, cứ ém giấu đề nghị thăng chức không công bố, nhưng công việc vẫn cứ thế. Thực ra tháng này, công tác thẩm định bản thảo cơ bản vẫn là do chị Tiêu Phù làm.”

Tôi đảo đảo mắt, trầm tư: “Chuyện này cũng bình thường, sếp tổng quý tiền như mạng sống, chắc chắn là tiếc tiền tăng lương cho chị Tiêu Phù, để chị Tiêu Phù làm một tháng coi như là thời gian thử việc. Đến khi đó sếp tổng chẳng có lời nào để nói không là ok thôi?”

Xán Xán lại thở ra hơi lạnh: “Lúc bắt đầu Lão Đại và chị Tiêu Phù nghĩ như vậy, cậu có biết vừa rồi tại sao Tiểu Chí lại bạo dạn phát biểu như vậy trong nhóm không? Bởi vì cô ấy chạnh lòng”.

“Ý gì vậy?”

Xán Xán: “Thời gian trước, sếp tổng ngầm bảo phòng nhân sự tuyển người bên ngoài, chính là tuyển vào chức vụ chủ nhiệm phòng Biên tập”.

Nghe thấy vậy, tôi kinh ngạc: “Sếp tổng không hài lòng với việc chị Tiêu Phù làm chủ nhiệm phòng Biên tập sao?!”

“Mời người mới bên ngoài, tốc độ công việc chắc chắn sẽ không thể bằng chị Tiêu Phù, cũng làm áp chế nhuệ khí của Tiêu Phù, sếp tổng cảm thấy ông ấy một mũi tên trúng hai đích. Sau khi Tiểu Chí biết được chuyện này, chỉ nói với mình và Tiểu Trinh, không dám nói với chị Tiêu Phù. Xem ra, cuối cùng chị Tiêu Phù cũng tự biết, mới đưa quyết định làm chuyện kia, chơi lại sếp tổng.”

Bởi vì hầu hạ Nhậm ma vương, tôi đã bỏ lỡ mất bao nhiêu tin tức trong công ty, đợi đến khi chị Tiêu Phù rời công ty rồi mới phát giác ra!

Trước bàn làm việc, tôi cảm thấy rất rối loạn!

Xán Xán vỗ vỗ vai tôi nói: “Bây giờ những chuyện này đều không quan trọng nữa, vấn đề là cậu thực sự có kế hoạch gì?”.

Tôi nhìn vào cặp mắt đẹp đẽ của Xán Xán: “Vậy còn cậu? Có phải là đã hạ quyết tâm nếu kết hôn cùng Tiêu Tiêu cũng sẽ nghỉ việc không?”.

Xán Xán nhìn ra xa, cắn chặt môi dưới nói: “Tiểu Ngung Tử, trên thực tế, mình đã đồng ý chuyển sang công ty Tiêu Tiêu làm ở phòng kế hoạch kịch bản trò chơi rồi”.

Lẽ nào, phòng Biên tập tan rã như thế này sao?

CHƯƠNG 64

NGHI THỨC ĐÌNH HÔN

Hỏi: Sự khác nhau giữa bạn trai và chồng là gì?

Trả lời: Chồng ngoài việc có thể là chiếc chăn ấm áp, làm chiếc thẻ ngân hàng, làm chân sai vặt, làm người dạy dỗ con, còn có thể vào lúc then chốt nhất của đời người, khi bạn đang do dự không có cách nào quyết định, đứng giữa lợi ích và cộng đồng, xuất phát từ gia đình, vì bạn mà đưa ra được lựa chọn chính xác nhất.

Cho nên, tối đó về nhà, tôi coi luôn Nhậm Hàn là cái hũ trút bầu tâm sự, đem tất cả mọi chuyện nói ra, sau khi nói xong hết toàn bộ việc ở công ty, tôi mới đem cái lựa chọn “nghỉ việc hay ở lại” để Nhậm ma vương chọn.

Nhậm ma vương nghe thấy vậy, ngồi trên sofa xoa cằm trầm tư rất lâu, cuối cùng mới nhăn mặt nói: “Ngung Ngung, em nói xem chúng ta đăng ký kết hôn trước, hay là tổ chức tiệc cưới trước?”

Nghe thấy câu này tôi thất kinh, nói rất lâu, cuối cùng cũng chỉ là đàn gảy tai trâu, người nào đó căn bản chẳng thèm nghe.

“Thế nào cũng được, tổ chức tiệc cưới rồi sau đó đăng ký kết hôn đi.”

“Vậy làm sao được?” Nhậm ma vương ngồi thẳng dậy, mặt giận dữ bất bình. “Đến khi đó công bố với thiên hạ chúng ta kết hôn, kết quả lại là chưa nhận được sự bảo vệ của pháp luật, Nhậm Hàn anh chẳng phải trở thành trò cười lớn cho thiên hạ sao?”

Tôi toát mồ hôi. “Vậy thì đăng ký trước, sau đó tổ chức tiệc?”

Nhậm ma vương do dự: “Như thế này tốt thì có tốt, nhưng đăng ký rồi thì đã là vợ chồng, sau đó mới tổ chức tiệc cưới, có chút cảm giác chạy sau đuôi ngựa!”

Người tôi ướm sững mồ hôi, đối với người có đầu óc anh minh như Nhậm ma vương, lại đi chuyên tâm nghiên cứu vấn đề vô vị này mà phát cuồng. “Vậy rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Nghe thấy câu này, Nhậm ma vương ho một tiếng, kéo tôi vào trong lòng nhỏ nhẹ nói: “Tập đoàn Nhậm Thị có cổ phần là của bà ngoại ở nước ngoài, bây giờ bà đã quyết định rồi, vừa tiếp tục khảo sát hạng mục ở trong nước, vừa chính thức giam gia vào hội nghị cổ đông của Nhậm Thị, có thể

mấy ngày nữa sẽ mở buổi họp báo chính thức công bố”.

Ngừng lại một lát, Nhậm Hàn mới xoa đầu tôi tiếp tục nói: “Ý của người trong nhà là, cứ công bố chuyện của chúng ta trong buổi họp báo trước”.

“Anh muốn lên báo chí công bố chuyện chúng ta kết hôn?!” Tôi hét lên, tiếp tục phát cuồng, vậy há chẳng phải là đến lúc đó cái gọi là buổi họp báo công bố tin tức kia chuyển thành lễ đính hôn của chúng ta sao?

Nhậm Hàn trịnh trọng gật đầu: “Trên thực tế, đây không phải là ý của Nhậm gia, mà là ý của nhạc phụ, nhạc mẫu. Có lẽ là do ảnh hưởng từ lần kết hôn trước của em, sợ anh chạy mất, hoặc là sợ Nhậm gia không thừa nhận em, cho nên mới tiến hành nghi thức đính hôn trước”.

“...” Sao tôi lại có bố mẹ như thế này chứ!

“Thực ra, có thể không nghe theo ý kiến của bố mẹ em.”

Nghe thấy vậy, Nhậm ma vương hăng giọng nói: “Vậy làm sao mà được?”. Ngừng lại một lúc, lại nhặt tập thiếp trên ghế lên. “Ngung Ngung, em xem xem, ngoài những người này ra, còn cần mời ai không?”

Tôi cúi đầu nhìn vào đồng thiếp, ngây người.

Thiếp mời tham dự họp báo lại được dùng cái màu đỏ đặc trưng của thiếp mời đám cưới, mỗi một tấm đều là do Nhậm Hàn đích thân chấp bút, những nét chữ được viết bằng bút máy như rồng bay phượng múa trên tấm thiếp, dường như đã nói rõ tâm trạng vui vẻ của chủ nhân, lại nhìn vào danh sách khách mời bên cạnh, tôi hoàn toàn bị sét đánh ngang tai.

Ngoài một số hãng truyền thông thường xuyên có quan hệ qua lại trong nước, còn có mạng , **báo lá cải** và các nhóm các chuyên mục của các đài truyền hình, trong đó không thiếu tờ báo và đài truyền hình đưa câu chuyện về Nhậm - Kiều ngày trước, thậm chí cả tờ tạp chí lá cải đã lớn tiếng chửi Nhậm Hàn là phong lưu. Đường đường là buổi họp báo của doanh nghiệp, lại đi mời tất cả các công ty truyền thông vớ vẩn như thế này.

Tôi ghen giọng, cười hì: “Nhậm ma vương, anh đúng thật là rộng lượng đó!”.

Nhậm Hàn vỗ vỗ đầu tôi: “Nếu như không mời những người này, đến khi đó bọn họ ở bên ngoài hội trường, lại đi viết linh tinh bậy bạ, muốn cho yên ổn, chi bằng cứ mời họ vào hội trường, nhét cho chút hồng bao, đến khi đó tất cả các hãng đưa tin sẽ chuyển hướng sang em”.

Ngây ra một lát tôi mới hiểu được ẩn ý trong lời của Nhậm Hàn. Từ sau tin đồn rùm beng về chuyện tình Nhậm - Kiều, rồi lại đến tin tôi là “kẻ thứ

ba”. Tất cả các hãng truyền thông đưa tin đều có hướng nghiêng sang phía Kiều Kiều, và bình luận rằng tôi là kẻ đi phá hoại tình cảm của người khác, có một số luận đàn của các mạng còn không ngừng nhận được các phản hồi ủng hộ Kiều Kiều, khiến cho tôi mất một thời gian dài không dám vào chuyên mục “Buôn chuyện chân trời” mà mình thích nhất.

Mặc dù tôi chẳng để tâm, Nhậm ma vương cũng chưa từng nhắc qua, tôi tưởng rằng căn bản là anh ấy cũng chẳng để ý đến những loại tin tức này, không ngờ rằng anh ấy lại dùng cách thức này để âm thầm bảo vệ tôi!

Nghĩ đến đây, khóe miệng tôi bất giác nở một nụ cười, trong lòng cũng ấm áp hơn.

Ừ, Nhậm ma vương anh thật manshow!

Nhậm ma vương thấy tôi như vậy cũng chẳng để ý, liền lười nhác vươn vai nói: “Được rồi, việc chính đã xong, chúng ta tắm rửa đi ngủ thôi.” Nói xong liền bế ngang tôi đi về phía phòng ngủ. Cứng đơ ra hai giây, tôi vùng vẫy hét lớn: “Đợi chút, anh vẫn chưa trả lời vấn đề của em!!”.

Nhậm Hàn chớp mắt. “Ừ? Em muốn hỏi gì thì hỏi đi?”

“Chị Tiêu Phù đi rồi, Xán Xán muốn nghỉ việc, em em...”

Vẫn chưa nói hết lời, Nhậm ma vương đã ném tôi xuống giường, cõng cà vạt nói: “Đây mà cũng coi là vấn đề? Chi bằng nghĩ trước xem, phải làm thế nào mới có thể sớm có thai, để cho quan hệ giữa bố mẹ hai bên tốt lên. Quên mất không nói với em, hôm nay bà ngoại còn đặc biệt đến thăm hỏi nhạc phụ nhạc mẫu, hai người vừa nhìn thấy nhau đã như gặp bạn cũ, rất vui vẻ đi mua một chiếc nôi trẻ con về. Có cần anh đi lấy cho em xem không?”.

“Không, không cần.” Thái độ của Nhậm ma vương rất rõ ràng, bây giờ ngoài vấn đề tạo trẻ con ra, các vấn đề khác đều không phải là vấn đề. Cuối cùng vấn đề nghỉ việc hay không khi có em bé chẳng phải đã rõ ràng quá rồi sao? Một khi tôi thực sự có thai, cứ coi như Nhậm ma vương gặt đầu cho tôi đi làm tôi cũng sẽ bị bố mẹ hai bên ép ở nhà nghỉ ngơi.

“Nhưng mà...” Tôi vẫn chưa nói hết, Nhậm ma vương đã như con sói đói lao đến thuyền thức ăn, đè tôi xuống. “Ngung Ngung, anh đã tính toán kỹ rồi, hôm nay không phải là ngày an toàn của em, cho nên chúng ta phải cố gắng một chút.”

Tôi chớp mắt tắt điện hai giây, Nhậm ma vương bình thường đã rất cố gắng rồi, vậy cái gọi là “cố gắng”...

Cái thế giới bi thương này, tại sao người lần nào người bị áp bức, bị ức hiếp cũng là tôi?

Nhậm ma vương viết xong hết giấy mời, tôi còn đang cảm động về việc làm chu đáo của người nào đó, đã không khiến tôi phải bận tâm một chút nào thì Nhậm Hàn đã nói: “Em rảnh thì đi đưa giấy mời đi, những tờ báo lá cải vớ vẩn kia thì thôi, chủ yếu là khách mời và bạn bè quan trọng, chúng ta vẫn phải đích thân đi thì lịch sự hơn”.

Nghe thấy vậy, tôi cảm xúc cà phê tắt điện. “Vừa rồi anh bảo em đi đưa thiệp?” Tôi không dám tin vào tai mình, được thôi, tuy trên thiệp viết là buổi họp báo công bố tin tức thay đổi hội nghị cổ đông của tập đoàn Nhậm Thị, nhưng phía sau buổi họp báo này lại là việc tuyên bố lễ đính hôn của tôi và Nhậm Hàn, bảo tôi đích thân đi đưa thiệp mời đến các hãng truyền thông chẳng phải chính là bảo tôi đi đưa thiệp mời cưới sao?

Việc mất mặt thế này tôi không muốn làm, quay đầu. “Em không đi, kiên quyết không đi!”

Nhậm ma vương dường như không nghe thấy, đem thiệp mời phân thành các khu vực các loại công ty truyền thông xong mới từ từ thờ dài. “Ngung Ngung, chúng ta đã sắp kết hôn rồi, em cũng không còn là trẻ con nữa, có nhớ nhạc mẫu đại nhân đã dặn dò em thế nào không?”

“Sao?” Tôi líu lưỡi, đối với việc Nhậm ma vương gọi mẹ tôi là “nhạc mẫu đại nhân” tôi càng nghe càng cảm thấy chối tai. Cũng chẳng biết là Nhậm ma vương đã dùng phương pháp ma quỷ gì mà lừa được bố mẹ tôi, hôm đó khi đưa Nhậm Hàn về nhà ăn cơm, mẹ tôi còn ân cần dặn dò: “Kết hôn không phải là việc muốn bỏ là bỏ được, cứ tổ chức xong tiệc cưới là xong, củi gạo mắm muối, Ngung Ngung con phải bắt đầu học. Nhớ kỹ, hôn nhân là chuyện của hai người, việc gì cũng phải học cách cùng nhau gánh vác...”.

Nhậm Hàn: “Vợ chồng phải cùng nhau gánh vác trách nhiệm, bây giờ, anh đã viết xong thiệp rồi, vậy việc đi đưa thiệp mời phải nhờ cậy cả vào bà xã vậy”. Ngừng lại một chút, lại uống một ngụm cà phê, cau mày nói: “Đúng rồi, bây giờ đang là thời kỳ tốt nhất để tạo ra em bé, cà phê không có lợi cho sức khỏe, sau này em cai đi nhé”.

Nhậm Hàn gay kiêu ngạo lạnh lùng, vốn dĩ từ lúc bắt đầu sợ đi đưa thiệp mời cho khách khứa và bạn bè mất mặt, sẽ bị cười cho thói mũi, cho nên tôi mới tích cực chủ động viết thiệp mời, cuối cùng, với tội danh “cùng gánh vác trách nhiệm” tôi đành phải mang thiệp mời đến các hãng truyền thông, cứ hễ nghĩ đến chuyện này, tôi lại điên cả tiết.

Trước mặt, giám đốc Phòng Nhân sự tạp chí Nhã Phong Thăng tiểu thư thấy bộ dạng nghiền răng nghiền lợi của tôi, nghiêng đầu vẻ không hiểu: “Bạch tiểu thư, cô đây là...”.

Nghe thấy có người gọi, tôi mới nhớ lại được mình đang đến tạp chí của người khác để đưa thiệp mời, lúc đó hồn phách mới quay lại: “He he, không có gì, gần đây có hơi mệt”.

Thăng tiểu thư nghe thấy vậy, liền cười nói: “Vừa phải đi làm, vừa phải chuẩn bị cho hôn lễ, còn phải hầu hạ ông xã, chắc chắn là không dễ dàng gì”.

Nhìn Thăng tiểu thư đang cười híp mắt, mặt tôi tối sầm lại. “Cũng được, cũng được!” Hôm nay trên cả quãng đường đi đưa thiệp mời, không biết đã bị bao nhiêu người nói như vậy rồi, dần dần rồi cũng có chút trơ lì.

Thăng tiểu thư đổi lại giọng điệu nghiêm túc: “Vừa hay, công ty chúng tôi mới có chủ nhiệm biên tập mới, lần họp báo này sẽ do cô ấy tham gia, hôm nay cũng là do cô ấy đón tiếp cô. Nhưng mà bây giờ đáng tiếc là cô ấy đang họp, có thể phải...”.

Thăng tiểu thư chưa nói xong, cửa phòng khách bật mở, cùng theo đó là một cô gái bước vào cười lớn nói: “Họp thì lúc nào họp cũng được, nhưng Tiểu Ngung Tử đến, đương nhiên tôi phải đích thân ra đón chứ!”.

Nói xong, tôi từ từ ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy người đó liền kinh ngạc đến nghệt ra, rất lâu sau mới nghe thấy được giọng nói của chính mình: “Chị Tiêu Phù!”.

CHƯƠNG 65

TIÊU PHÙ

Chị Tiêu Phù, từ lúc công ty mới thành lập đã vào *Thực Thượng* làm việc, tôi và Xán Xán đã từng nói đùa chị Tiêu Phù làm việc ở đây từ lúc còn là thanh niên trẻ trung cho đến khi thành bà lão mặt vàng. Chị ấy bình tĩnh, lanh lợi, phóng khoáng, thông minh, suy nghĩ của chị ấy chín chắn hơn chúng tôi, sức quan sát tốt hơn chúng tôi, từ trước đến nay chị ấy chưa từng làm khó bọn hậu bối như tôi, Xán Xán và Tiểu Duy. Tuy mặt chị ấy lúc nào cũng lạnh lùng, nhưng lúc những người mới gặp khó khăn gì đều rất sẵn sàng giúp đỡ.

Đã có lúc, vì tôi không tìm được cách liên hệ với khách hàng, đột nhiên nhìn thấy chị Tiêu Phù gọi điện đến tôi vô cùng cảm động.

Đã có lúc, vì ý kiến cho chủ đề của Xán Xán và chị Tiêu Phù không giống nhau, cãi nhau một trận lớn, sau đó hai người lại nhanh chóng đem chuyện này dẹp sang một bên.

Đã có lúc, chúng tôi và chị Tiêu Phù cùng ngồi tám vấn đề hôn nhân của Lão Đại.

Đã có lúc, để lừa Tiểu Chí keo kiệt mời chúng tôi ăn cơm, chị Tiêu Phù lên kế hoạch đào hố để lừa Tiểu Chí nhảy xuống.

Đã có lúc...

Từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ qua, lại có lúc gặp Tiêu Phù trong hoàn cảnh này.

Mới có mấy tháng, mà mọi chuyện chỉ như giấc mộng.

Nói theo cách riêng của chị Tiêu Phù, khi chị ấy rời khỏi tạp chí *Thực Thượng* đã có thai hai tháng, bây giờ cách mấy tháng sau, bụng chị ấy chẳng giống như người đang mang thai chút nào, nhìn vào cái bụng bằng phẳng của chị ấy, trong lòng tôi vang lên tiếng đổ vỡ loảng xoảng.

Căn phòng khách rộng lớn chỉ còn lại mỗi tôi và chị Tiêu Phù, tôi như ngồi trên bàn chông, cuối cùng vẫn đi thẳng vào vấn đề: “Chị Tiêu Phù, chị đã bỏ đứa bé rồi? Hay là vốn dĩ chẳng có đứa bé nào?”

Nghe thấy lời này, chị Tiêu Phù chẳng chút ngạc nhiên, nhếch môi nói: “Đứa bé chẳng qua chỉ là một đạo cụ, lợi dụng xong rồi, tự nhiên phải xử lý

thôi”.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố nở một nụ cười còn khó coi hơn khóc: “VẬY còn bọn em? Chị Tiêu Phù, em, Xán Xán, Tiểu Duy, còn cả Tiểu Chí, Tiểu Trinh và Lão Đại, bọn em có phải cũng là đạo cụ không? Chị lợi dụng xong rồi cũng có thể vứt bỏ những đạo cụ này?”.

Tôi thừa nhận, thái độ của sếp tổng với việc thăng chức và mang thai của chị Tiêu Phù thực sự là có chút tội tộ, nhưng từ trước đến nay tôi chưa từng nghĩ qua, chị Tiêu Phù lại dùng phương thức này để “lấy độc trị độc”, càng chưa từng nghĩ qua, những đồng nghiệp như chúng tôi cũng chỉ là một đạo cụ trong vở kịch này.

Khi chúng tôi lo lắng cho chị Tiêu Phù, cảm thấy đáng tiếc vì chị ấy rời đi, chị ấy lại chẳng đề cập chút nào đến dự định dành cho tương lai của mình, bao gồm cả chuyện liên quan đến đứa bé, vào giờ phút này, tôi cảm thấy, chúng tôi thật giống như một lũ khi, cùng diễn kịch với chị Tiêu Phù, lại bị chị ấy coi như những con rối.

Nghe thấy vậy, chị Tiêu Phù bình tĩnh xoay xoay chiếc cốc giấy, cụp mắt xuống nói: “Ngung Ngung, em và Xán Xán, Tiểu Duy đều là những đứa trẻ tốt, đặc biệt là em, đường đời của em thuận lợi quá, cho nên em nguyện ý tin tưởng vào việc có nỗ lực thì sẽ có kết quả. He! Nhưng chị không như vậy”.

Ngừng lại một lát, chị Tiêu Phù từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào tôi nói: “Em có biết tại sao chị kết hôn xong rất lâu mà không mời mọi người về nhà chơi không? Tại sao từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy chồng chị đến đón chị tan làm không? Bởi vì, chồng chị chính là chủ biên của *Nhã Phong*. Bọn chị gặp nhau trong công việc yêu nhau rồi kết hôn, tất cả đều diễn ra kín đáo. Tại sao vậy. Chính là vì để tránh sự hiềm nghi. Nhưng dù như vậy, Lưu tổng cũng vẫn luôn đề phòng chị, tránh né chị, lo sợ chị là nội gián!”.

“Sự nỗ lực của chị có chút nào kém Lý Tử Nho chứ? Có chút nào không tốt chứ? Chính bởi vì thân phận của chị, đến bây giờ ngay một chức chủ nhiệm biên tập cũng không cho làm. Sếp tổng sớm đã muốn tìm lý do để đuổi chị. Lần này chẳng qua là cơ hội rất tốt. Đã phải đi, chị đương nhiên phải ra đi có giá trị một chút chứ.”

Âm mưu, đây tất cả đều là âm mưu!

Nhìn chị Tiêu Phù cười lạnh lùng, tôi không chịu nổi nữa đứng dậy, đi thẳng ra phía cửa.

Tôi có thể lý giải được tâm trạng của chị Tiêu Phù, có thể lý giải được hoàn cảnh của chị ấy, nhưng không thể lý giải được mưu kế và tính toán của

chị ấy, càng không thể lý giải được sự lừa dối của chị ấy với chúng tôi.

Chị Tiêu Phù, sao chị có thể, sao chị có thể cười lạnh lùng như thế này trước mặt những người bạn thật lòng như bọn em?

Chân vừa chạm đến cửa, tôi khẽ dừng bước, cân nhắc một chút rồi quay đầu nhìn lại vị tiền bối mà có thời từng kính trọng này, nghiêng răng nói: “Tiêu Phù, chị không xứng với chữ “chị” bọn em gọi, có lẽ chị cảm thấy em rất ấu trĩ, có lẽ cảm thấy em rất kích động, nhưng em vẫn muốn nói, chị khiến em thất vọng quá!”.

Lời nói này khiến Tiêu Phù hơi ngậy ra, nhưng nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ, cười nhạt: “Ngung Ngung, chị nói qua rồi, đường đời của em thực sự quá bằng phẳng, trong công việc cũng vậy, trong tình yêu cũng thế. Nhưng mà đây cũng chưa hẳn là chuyện tốt, hạnh phúc của em bây giờ, sẽ khiến em sau này khi gặp phải những đau khổ càng lớn hơn, sẽ chẳng có năng lực để chống đỡ”.

“Ý của chị là gì?”

Nghe thấy câu này, Tiêu Phù cười càng khó hiểu hơn, lắc đầu thờ dài nói: “Ngung Ngung, em chỉ biết chị nham hiểm dối trá, dùng đứa con để lừa tình cảm của bọn em, nhưng em có biết nguyên nhân chính lần này chị bị đuổi ra khỏi tạp chí là gì không? Bởi vì... chị vô tình đã phát hiện ra một bí mật lớn của tạp chí”.

“Ồ, đúng rồi, quên không nói, Ngung Ngung, Nhậm Hàn nhà em từ trước đến nay chẳng phải là người tốt đẹp gì, so với mưu kế gây rối nhỏ xíu của chị đây, chị thật sự khâm phục, khâm phục!”

“Tạm biệt nhé, buổi họp báo, chị sẽ đến đúng giờ!” Nói xong, Tiêu Phù đẩy cửa bước ra, chỉ còn lại tôi một mình đứng chờ vợ trong phòng khách.

Chuyện gặp Tiêu Phù, tôi không nhắc nửa lời với Nhậm Hàn.

Chẳng phải là muốn giấu giếm gì, mà là cảm thấy, không cần thiết lắm, tôi đã không còn coi kẻ tiểu nhân này là chị em tốt là bạn bè tốt nữa, và cũng là vì không muốn để cho người vô vị, chuyện vô vị này làm lãng phí thời gian của tôi và Nhậm Hàn.

Nhìn Nhậm ma vương đang khoanh tay không vui trước mặt, tôi gừ gừ hét lớn, đập tay xuống bàn: “Rốt cuộc là có đồng ý không?”.

Nhậm ma vương lạnh lùng “hừm”, quay đầu sang một bên: “Chỉ cần em gọi Kiều Kiều đến buổi họp báo, anh sẽ không đi”.

Nắm chặt tay cố nhẫn nại để không kích động, tôi giận tím mặt. Thực ra,

mời Kiều Kiều đến buổi họp báo của tập đoàn Nhậm Thị căn bản không phải là chủ ý của tôi, Kiều Kiều đang là Hoa Đán mới được công ty giải trí Nhậm Thị ký hợp đồng, nên xuất hiện trong buổi họp báo là chuyện rất đương nhiên.

Bà ngoại Nhậm Hàn chẳng biết vì sao lại dặn dò tôi phải đi gửi thiệp mời cho Kiều Kiều, thế là, người nào đó bắt đầu giận dữ.

Nghe thấy lời của Nhậm ma vương, tôi cười lạnh lùng: “Được thôi, anh không đến cũng tốt, em và Kiều Kiều...”. Mới nói được một nửa, tôi đã ngây ra trước, tôi và Kiều Kiều có thể thế nào? Nghĩ đến cảnh tượng hai người phụ nữ cùng mặc váy cưới xuất hiện trong lễ đường, tôi cảm thấy rất có cảm hứng.

Bên này tôi đang nhìn trời do dự, bên kia Nhậm ma vương đã nghiền răng kèn kẹt. “Em muốn thế nào?”

Tôi tạo tư thế khoanh tay trước ngực, “hừm hừm”. “Em mời Kiều Kiều thì sao? Dù gì cô ấy cũng là bạn chơi từ nhỏ đến lớn của em. Nghe nói mỗi tình đầu của người nào đó ở Anh cũng về.” Nói xong, tôi lại hùng hổ nhìn người nào đó một cái để xả hận. Lúc đầu Nhậm Hàn đưa lướt qua mặt danh sách mời những người ở Anh, có nói qua người này là em họ, người kia là chú họ, nhưng chưa từng nói qua trong đó còn ẩn giấu một tiểu mỹ nữ với danh xưng là “mối tình đầu”.

Sau này vẫn nhờ cả vào Kỳ Kỳ và Sâu nghe ngóng báo tin, tôi mới phát giác ra.

Nhậm ma vương thấy vậy, không biết xấu hổ lại còn cười sung sướng, véo véo vào má tôi nói: “Ghen rồi à?”

Hất chiếc móng lợn của Nhậm ma vương ra, tôi không kìm nén được thở dài một cái, nói đến mối tình đầu là nhớ đến những người đã từng phát cuồng theo đuổi Nhậm ma vương, nói đến người theo đuổi, lại nhớ đến em gái của Lý Tử Nho, nói đến Lý Tử Nho...

Tôi do dự nói: “Nhậm Hàn, anh nói xem, chúng ta mời *Thực Phượng Dẫn Hàng*, sếp tổng có khó xử không?”

Thực Phượng Dẫn Hàng là tạp chí mới ra đời không lâu, mà tổng biên của tạp chí này lại là Lý Tử Nho. Mấy ngày trước, sự việc của Tiêu Phù vừa mới được dẹp yên, Lão Đại lại đột nhiên đưa đơn từ chức, lấy lý do là “không quản lý tốt cấp dưới, tự xin từ chức”, rồi hiên ngang khảng khái rời khỏi tạp chí, mà cùng rời đi còn có Tiểu Chí và mấy người ở phòng Phóng viên. Lại chẳng bao lâu sau, *Thực Phượng Dẫn Hàng* trình ình xuất hiện trước mặt mọi người, là người ai cũng có thể nhìn ra, Lý Tử Nho đã lên kế

hoạch từ lâu.

Trong thoảng chốc nhân viên thành đôi thủ, sếp tổng nổi trận lôi đình, nhưng buổi họp báo này, tạp chí *Thực Thượng* với tư cách là bên chính thức không thể không tham gia. Trong thoảng chốc việc có mời Lão Đại tham gia hay không cũng khiến tôi phát cuồng lên.

Tôi nói: “Khụ khụ, Nhậm tiên sinh, tuy chúng ta có giao hẹn những việc liên quan đến công việc anh có thể không cần chia sẻ, em cũng chưa từng hỏi qua anh về bí mật của công ty, nhưng anh không cảm thấy việc Lão Đại rời đi, cũng nên tiết lộ rõ một chút tin tức này với bà xã thân yêu của anh sao?”.

Nói thật lòng, lần này Lão Đại mang theo rất nhiều anh tài rời đi, không chỉ khiến sếp tổng chấn động, mà cả phòng Biên tập cũng nháo nhác, người mới vừa ngốc vừa lười... tôi cũng có chút lực bất tòng tâm. Lúc đầu người kêu inh ỏi muốn đi là tôi thì không đi, trái lại những người khác lại lần lượt đi hết.

Lão Đại và Tiểu Chí đi quá đột xuất, lại mang theo một bộ phận lớn nhân lực và khách hàng của công ty đi, nói là “cá nằm trên thớt” cũng chẳng ngoa chút nào. Bây giờ nhân viên cả công ty đều rất hoang mang, trái lại một người làm lãnh đạo là Nhậm phó tổng lại bình tĩnh thản nhiên, dường như căn bản không có cảm giác bị bạn tốt trước kia phản bội, chẳng chút do dự ghi luôn tên Lý Tử Nho lên danh sách khách mời.

Nhậm ma vương xoa xoa đầu tôi. “Thương trường như chiến trường, hôm là là chiến hữu ngày mai là địch thủ, có gì là kỳ quái chứ? Anh đã từng nói qua với em chưa, Lưu tổng lúc đầu cũng mang một nhóm người của tạp chí ** ra đi, lập lên một tạp chí mới, dần dần mới có được *Thực Thượng* của ngày hôm nay?”

Nghe thấy vậy, tôi ngạc nhiên, miệng há hốc thành hình chữ O nói: “Vậy chuyện ngày hôm nay có coi là...”.

“Tự làm tự chịu?”

Tôi ghen giọng, Nhậm ma vương anh nói thẳng quá cơ, nhưng mà cấp dưới của mình lại bị Lão Đại mang đi hết, Nhậm ma vương thực sự là trong lòng không có chút không vui nào sao? Tôi vắn ngón tay: “Anh không lừa em chứ, ở đây chắc chắn có gian tình!!”.

Tôi không phải là đứa ngốc, tự nhiên nhìn rõ ra từ sau khi chị Tiêu Phù rời khỏi công ty, công ty liền có một cỗ đông lớn muốn gây chuyện. Tiêu Phù tuy có tính toán, đối với bạn bè không đủ thành khẩn, nhưng trong lời nói của cô ấy, tôi còn ghi một câu vào đáy lòng - công ty có bí mật không muốn người khác biết. Tiểu Chí là chủ nhiệm của phòng Hành chính, là

người tín nhiệm nhất, trước đây khi chúng tôi nói chuyện với nhau, có oán trách công ty chỗ này không được chỗ kia không được, sếp tổng keo kiệt như thế nào, từ trước đến nay cô ấy chưa từng nhắc đến.

Vậy mà hôm đó cô lại đột nhiên phát biểu câu đó trước cả đám người, lúc đó tôi đã cảm thấy có chút gì đó bất thường rồi, nhưng vẫn chưa cảm thấy cụ thể thế nào, cô ấy đã cao chạy xa bay với Lão Đại, sao mà nhìn cứ cảm thấy có vấn đề nhỉ?

Nghe thấy vậy, Nhậm ma vương cup mắt xuống, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, tiếng này khiến tôi vô cùng kinh ngạc. Chẳng phải là anh đang khẳng định gần đây công ty thật sự có biến động lớn sao.

Nhậm ma vương: “Bây giờ tạm thời cũng không tiện nói với em, dù gì trong tháng này em cứ ngoan ngoãn đào tạo người mới đi, về nhà thì chuẩn bị cho hôn lễ”.

Tôi “ồ” một tiếng, không nói gì nữa. Trong đầu tự nhiên lại xuất hiện câu nói của Tiêu Phù: Nhậm Hàn, từ trước đến nay chẳng phải là người tốt đẹp gì.

Nhậm ma vương, trong cục diện hỗn loạn này, anh đang diễn ở vai nào? Tại sao... tại sao cứ muốn em phải rời khỏi công ty?

CHƯƠNG 66

ÃN TÌNH

Buổi họp báo được tiến hành như dự kiến.

Lucy Faith không hổ danh là nữ vương hấp dẫn, đã dành được hết ánh mắt chú ý của mọi người, và nhận được sự sẵn đón đó không kém chút nào so với Tổng thống Mỹ, cho nên người là “nhân vật chính” như tôi, cũng chỉ được ánh đèn chiếu lướt qua một cái khi Lucy Faith tuyên bố lễ đính hôn giữa hai nhà Nhậm - Bạch, thời gian còn lại thì tránh ở góc khuất nói chuyện với Tiểu Chí.

Nói ra cũng kỳ quái, sau khi chị Tiêu Phù rời khỏi công ty, lần nào tôi gặp chị ấy cũng thấy ngỡ ngàng, nhưng tôi và Tiểu Chí thì chẳng có gì khác so với trước đây. Tiểu Chí vẫn như vậy, đại diện cho tạp chí mới đến tham gia cùng với Lão Đại, nhanh chóng nhìn thấy hội buôn dưa.

Cuối cùng kéo tôi ra ngoài ban công nói chuyện.

“Ngung Ngung, sau khi mình rời khỏi công ty, Tiểu Trinh, Xán Xán, Tiểu Duy và còn cả cậu nữa, vẫn tốt chứ?”

“Ừ!” Tôi gật đầu. “Vẫn như cũ, nhưng mình và Xán Xán đều đã bàn là làm hết tháng này sẽ nghỉ việc, công ty chắc suy bại rồi.”

Nói xong, tôi và Tiểu Chí cùng thở dài.

Thực ra, đó cũng là vấn đề mà gần đây tôi không muốn đề cập đến nhất, dù gì tạp chí *Thực Thượng* cũng là nơi chúng tôi phân đầu làm việc hơn hai năm nay. Ở nơi đây, ngoài việc quen biết Nhậm ma vương, tôi còn có rất nhiều bạn bè như Xán Xán, Tiểu Duy, Tiểu Chí... Bây giờ nhìn mọi người đang lần lượt rời xa, trong không khí có chút cảm giác buồn bã không nói được thành lời.

Tiểu Chí tức giận uống một hơi hết cả ly cocktail trong tay, nói chuyện cũng dần bình tĩnh hơn.

“Ngung Ngung, mình vào công ty sớm hơn cậu, Lưu tổng con người này... ngoài keo kiệt ra, thực ra là một người tốt. Từ trước đến nay chưa từng nổi nóng tùy ý, không vô cớ mắng người, là sếp tốt nhất mình từng gặp từ khi đi làm công việc hành chính đến nay. Nhưng lần này...”

Giọng Tiểu Chí nghèn nghẹn, khóe mắt ươn ướt, cúi đầu xuống. “Mình

không làm được, việc ông ấy bảo mình, mình thực sự không làm được...”

Trái tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực, đang không biết là bây giờ có phải là lúc nên hỏi không.

Hóa ra, Tiêu Phù nói đúng, công ty còn có vấn đề tài chính vô cùng nghiêm trọng.

Từ sau khủng hoảng tài chính người tiêu dùng càng lúc càng khắt khe hơn, rất nhiều doanh nghiệp bị tác động mất đi một lượng độc giả lớn, vì vậy, việc làm đầu tiên của rất nhiều công ty là cắt giảm nhân sự, việc thứ hai là cắt giảm các chi phí quảng cáo. Tạp chí *Thực Thượng* cũng bị liên can và bị cắt giảm một lượng đơn quảng cáo lớn.

Công ty thực ra đã xuất hiện tình trạng bội chi vô cùng nghiêm trọng, chỉ là sếp giữ rất kín nên chúng tôi không biết được. Tháng trước, hội nghị cổ đông cao cấp đã quyết định thông báo tình hình của công ty cho nhân viên, và bắt đầu thực hiện chính sách cắt giảm nhân sự.

Điều sếp muốn Tiêu Chí làm là, trước khi tin này được công bố, thử thăm dò thái độ của nhân viên trước, và bảo cho chúng tôi có chút chuẩn bị tâm lý.

Tiêu Chí hít một hơi thật sâu, cắn răng nói: “Lưu tổng muốn thông báo để các bộ phận trình danh sách cắt giảm, có lẽ là mình thực sự quá yếu mềm, cuối cùng mình vẫn lựa chọn cách bỏ chạy, cùng với Lý Tử Nho rời bỏ công ty nơi mình đã từng dốc hết tâm huyết làm việc. Bởi vì, mình không muốn nhìn thấy các cậu từng người một rời đi”.

Buổi tối, chuyện này đã được sự chứng thực của Nhậm ma vương.

Nằm trong lòng Nhậm ma vương, tôi đột nhiên có cảm giác tội lỗi, ôm đầu than phiền: “Quả nhiên em là nữ chủ nhân không được giới báo chí chú ý nhất, có khác gì với bà vú em chứ? Kết cục, người khác đều vui vẻ, người đàn ông đẹp trai sự nghiệp đang lên như điều, còn em đến công ty đang trong bờ vực phá sản, mình thì sắp thất nghiệp quay về làm bà nội trợ rồi”.

Nhậm Hàn khịt khịt mũi, cười nhạt nói: “Đừng có bi quan như vậy, thiên hạ vốn dĩ không có bữa tiệc nào là không tàn mà. Càng hưởng hồ, Tiêu Chí chỉ biết một mà không biết hai”.

Tôi chớp mắt, quay người lại nhìn Nhậm ma vương: “Có chuyện biến tốt?”.

“Có chuyện biến tốt!” Nhậm Hàn ngẩng đầu, lại kéo tôi vào trong lòng nói. “Đại hội cổ đông quyết định đưa ra quyết sách cắt giảm nhân sự, nhưng thực ra ý kiến này sau đó không được thông qua. Lưu tổng muốn Tiêu Chí

loan tin này chỉ là muốn gây hoang mang một chút.”

Tôi không hiểu, nói: “Hoang mang thế nào?”.

“Lưu tổng cố sức thuyết phục, bảo hội đồng quản trị chấp nhận phương án giảm lương không đuổi việc. Nhưng em cũng biết, giảm lương sẽ phát sinh rất nhiều ảnh hưởng, cho nên sếp tổng cố ý truyền đi tin tức cắt giảm nhân sự trước, rồi dựa vào đó diễn một vở kịch, để việc giảm lương có thể khiến cho mọi người chấp nhận được.”

Diễn một vở kịch?

Giảm lương có thể khiến cho mọi người chấp nhận?

Tôi chớp mắt, chớp mắt, lại chớp mắt, cuối cùng nhìn lên trần nhà khẽ nói: “Nhậm thúc thúc, anh nói tiếng Trung à?”.

Nhậm Hàn cóc cóc mạnh vào đầu tôi, ngồi thẳng dậy nói: “Buổi tập huấn tháng trước của công ty anh có giảng đến đạo lý này, em hoàn toàn không nghe đúng không? Anh phát hiện em rất không tập trung, chỉ cần anh lên lớp giảng tập huấn, em liền đem điện thoại ra không biết làm trò gì”.

Tôi “hừm hừm”, trong lòng đắc ý vênh đuôi lên tận trời. Từ sau khi sống chung với Nhậm ma vương, không gian riêng tư của tôi gần như bằng không, điều này đồng nghĩa với việc, nhìn thấy bạn bè gửi tiêu thuyết Đam Mỹ và hình ảnh cũng không dám xem, càng chẳng nói đến GV.

Mà lúc duy nhất có thể trốn được Nhậm ma vương chính là lúc anh ấy đang giảng trên lớp tập huấn, nên tôi đương nhiên phải tận dụng triệt để để lên mạng đọc.

“Đại ý vẫn còn nhớ, hình như là nói một lần kích thích lớn có thể giải quyết được hai lần kích thích nhỏ, cũng như việc so sánh, căn hộ giá năm mươi vạn tăng lên năm mươi hay năm trăm tệ thì người tiêu dùng không cảm thấy lớn, nhưng ví dụ như đổi lại là tạp chí của chúng ta giá đang là hai mươi lăm tệ, đột nhiên tăng năm tệ, người tiêu dùng chắc sẽ không đọc nữa.”

Nhậm Hàn gật đầu. “Sếp tổng cũng chính là muốn hiệu quả như vậy, đầu tiên là truyền tin cắt giảm nhân sự để cho mọi người trong công ty hoang mang, như vậy mọi người sẽ đặt vấn đề mất việc lên hàng đầu, cứ để cho như vậy, nhưng cuối cùng sẽ tuyên bố không đuổi việc người nào cả, mà chỉ giảm lương, nhân viên không những không cảm thấy bức bối mà trái lại còn cảm ơn ông chủ có tình có nghĩa.”

Nghe thấy vậy, tôi nhất thời không nói gì. Chuyện này lại một lần nữa chứng minh câu: “Bạn mãi mãi không bao giờ có thể đấu được với người có tên gọi là sếp đầu”.

“Gian thương! Vô sỉ!”

Nhậm ma vương nghe thấy vậy, đặc ý lắc lắc đầu: “Phu nhân, cảm ơn đã quá khen”.

Tôi mở to mắt nhìn Nhậm Hàn, lắp bắp nói: “Anh, anh...”.

Mồ hôi tôi túa ra như tắm, áp dụng đối với tôi, câu này có thể sửa: Tôi mãi mãi không đấu được với cái người tên là Nhậm ma vương. Xem ra cả đời này tôi phải chịu số phận bị áp bức rồi.

Chuyện sau đó, quả nhiên đúng như Nhậm Hàn nói.

Chưa đầy một tuần, tin tức công ty cắt giảm nhân sự đã lan truyền khắp nơi, các đồng sự đều rất hoang mang, tôi thực sự cũng chẳng còn tâm trạng nào để lưu lại ở công ty nữa, sớm nộp đơn nghỉ việc, vui vẻ nhàn nhã ngồi trong phòng làm việc của Nhậm ma vương đợi anh ấy tan làm.

So với sự nhàn nhã của tôi thì Nhậm Hàn lại bận tới mắt, cả buổi chiều đều phải họp. Tôi thực sự buồn chán quá, mới to gan mở laptop của Nhậm Hàn ra chơi trò chơi. Đang trong lúc cùng với Xán Xán hợp sức chém giết, đột nhiên có tin nhắn QQ đến, có văn bản word gửi kèm theo. Tôi không chú ý lắm nên nhấn vào nút nhận rồi tiếp tục chơi trò chơi, cho đến lúc tôi chỉ còn là một thi thể nằm phơi xác trên đất.

Đúng lúc tập file trên QQ cũng gửi xong, lúc này tôi mới phát hiện ra, người gửi file này là Lão Đại Lý Tử Nho. Tay đặt trên bàn phím đang định gõ câu chào hỏi, rồi nói rõ mình không phải Nhậm Hàn. Thì thấy Lão Đại gửi đến một hàng chữ.

“Cậu xem một chút xem có cần bổ sung gì không, mật mã của văn bản vẫn là cái lần trước cậu gửi cho tôi.”

Rốt cuộc là tư liệu gì mà phải dùng mật mã lén lút thế?

...

Khi Nhậm Hàn họp xong quay lại, thì nhìn thấy tôi ngồi cứng đờ trên ghế, ngây ra nhìn vào màn hình máy tính, lập tức lắc đầu cười: “Lại chết rồi à?”.

Nói xong, Nhậm Hàn đi nhanh đến trước mặt tôi, khi nhìn thấy màn hình, bước chân cũng dừng nhanh lại, cơ thể bất giác run lên. Trước màn hình, tiêu đề màu đỏ của bản thảo tên “Liên quan đến lưu trình biên tập *Thực Phượng Dẫn Hàng*” hiện lên.

Nếu như đối là người khác, hoặc là đoán không ra mật mã, nhưng vốn là vợ chưa cưới của Nhậm Hàn, tôi chỉ cần không đến mười phút đã có thể

công phá được cái gọi là mã khóa này, khi nhìn thấy nội dung văn bản lập tức sững sờ.

Chẳng trách, có thể thuyết phục được nhiều anh tài của phòng Phóng viên rời đi như vậy, mà Nhậm Hàn chẳng có chút phản ứng nào.

Chẳng trách, thời gian gần đây chỉ thấy Nhậm Hàn làm việc trong thư phòng.

Chẳng trách, Tiêu Phù lại nói câu kia.

Nhậm Hàn từ trước đến nay chẳng phải là người tốt đẹp gì, chẳng phải là người tốt đẹp gì... Câu nói này cứ văng vẳng trong đầu tôi. Nhậm ma vương không phải thực sự là cam tâm tình nguyện giúp sếp tổng, mà là làm nội ứng cho Lý Tử Nho.

Nhậm ma vương không nói gì, ho một tiếng điều chỉnh lại ngữ khí: “Tử Nho một mình vừa làm ông chủ, có rất nhiều thứ cần tìm người giúp đỡ, đây cũng không phải là việc phạm pháp”.

Nhìn chăm chăm vào bộ mặt đẹp trai đang cười tủm tỉm, trái tim tôi bỗng có cảm giác chua xót, lạnh lùng nói: “Không phải là phạm pháp, nhưng em muốn hỏi, tại sao bọn Slime đến bây giờ vẫn phải báo cáo tình hình công việc hằng ngày vào hòm thư của anh? Và cách liên hệ với các khách hàng kia tại sao lại ở đó? Còn nữa, tại sao các bài viết mang bút danh Thần Hy lưu trong ổ cứng của anh lại giống hệt với bài được đăng *Thực Phượng Dẫn Hàng?*”.

Nghe thấy câu này, mắt Nhậm ma vương đột nhiên sáng lên, nghiêng răng: “Em xem trộm hộp thư của anh?”.

Tôi cười lạnh lùng: “Đúng, là em xem. Em thật sự hy vọng, là em lấy bụng tiểu nhân để đo lòng quân tử. Nhậm Hàn, em sớm đã nghĩ đến rồi, sao anh lại vứt bỏ không màng đến tập đoàn Nhậm Thị, chạy đến làm một chức phó tổng bé nhỏ, thực ra anh sớm đã có âm mưu ăn cắp tư liệu của công ty để làm tạp chí”.

“Đừng nói bừa!” Nhậm Hàn lớn giọng cắt ngang lời tôi, nhìn kiểm tra xem cửa đã đóng cẩn thận chưa, xác định chắc chắn không có ai nghe lén mới dịu giọng nói: “Ngung Ngung, sự việc không phải như em nghĩ, nhưng bây giờ anh không có cách nào để giải thích rõ với em được”.

Tôi ngăn lời của Nhậm Hàn lại, lắc đầu nói: “Nhậm Hàn, anh làm vậy là phạm pháp. Anh ăn cắp bí mật của công ty, không, không đúng... Lý Tử Nho viết quá trình biên tập đều phải xin thỉnh thị của anh, anh mới là ông chủ đứng phía sau của *Thực Phượng Dẫn Hàng*, đúng không?”.

Tôi ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào vẻ mặt đang cố nhẫn nhịn của Nhậm Hàn, cặp mắt đen láy của anh cũng sáng lên, không thể nhìn ra rốt cuộc chủ nhân của nó đang nghĩ gì.

Đây chính là người tôi tìm.

Đây chính là người chồng tôi sắp được gả cho.

Một người đàn ông không có nguyên tắc, không có giới hạn, vì lợi ích mà vứt bỏ tất cả.

“Nhậm Hàn, đi tự thú đi. Hoặc là...” Hoặc là, em không thể tha thứ cho anh.

Rất lâu sau đó tôi mới nghe thấy tiếng cười lạnh lùng của anh ấy: “Bạch Ngung, hóa ra... em vẫn luôn nhìn anh bằng con mắt như vậy”.

Tôi đó, Nhậm Hàn dọn sang thư phòng, cứ sống như vậy, thoát cái đã nửa tháng.

Tôi biết, anh ấy tức giận, thực sự tức giận rồi.

Tôi thừa nhận, mở hòm thư, xem tài liệu công việc riêng tư của anh ấy, nghi ngờ anh ấy là tôi không đúng, nhưng trong lòng tôi vẫn luôn có cảm giác không yên. Tiêu Phù thoát cái đã trở mặt, Lão Đại thì đột nhiên bỏ đi, tạp chí bỗng chốc đứng bên bờ vực, Nhậm ma vương lại chẳng nói với tôi lời nào, chỉ một mực muốn tôi từ chức.

Tôi biết, anh ấy là muốn bảo vệ tôi, không muốn tôi nhìn thấy những đồng nghiệp trong công ty rời đi mà đau lòng, không muốn tôi bị ảnh hưởng bởi bất cứ âm mưu nào, không muốn tôi nhìn thấy những âm mưu đen tối trên thương trường, nhưng Nhậm Hàn, có khi nào anh nghĩ đến cảm nhận của em không?

Cùng nắm tay nhau, bên nhau đến già. Chúng tôi sắp là vợ chồng rồi, vợ chồng nên nắm chặt tay nhau, cùng nhau tiến lui, cùng nhau đối mặt với từng khó khăn trắc trở trên đường đời? Nhưng Nhậm ma vương chỉ muốn bảo vệ tôi, che chở tôi dưới đôi cánh của mình, anh ấy có biết rằng, như vậy càng khiến cho tôi sợ hãi hơn, càng làm cho suy nghĩ của tôi hoang mang hơn không?

Những ngày như vậy cứ thế trôi qua đến cuối tháng, sếp tổng đột nhiên gọi điện thoại đến, bảo tôi đến công ty một chuyến. Tuy trong lòng rất mơ hồ, nhưng tôi vẫn đến ngồi trước mặt sếp như đã hẹn. Lưu tổng nhìn thấy bộ dạng như có gì muốn nói của tôi, rất lâu sau mới lên tiếng: “Tiểu Bạch à, gần đây cãi nhau với Nhậm Hàn à?”.

“Không có?” Sếp tổng mở to mắt thẳng người. “Không có thể mà sao ngày nào cậu ấy cũng như người mất hồn vậy, tôi đến hết giờ làm rồi cũng không chịu về nhà?”

Tôi im lặng, không biết phải trả lời sếp tổng như thế nào, trong lòng cũng có chút lo lắng cho Nhậm ma vương, sếp tổng gọi tôi đến gấp như thế này, có phải là đã nhìn ra cái gì rồi, và muốn tôi tự miệng nói ra?

He, quả nhiên là đã đến nước này, tôi vẫn còn bảo vệ cho Nhậm ma vương.

Bên này, sếp tổng hình như cũng có gì muốn nói nhưng lại thôi, xoay đi xoay lại trên chỗ ngồi rất lâu mới nói: “Tiểu Bạch à, cô đã phát giác ra điều gì phải không? Thực ra Tiểu Hàn... cậu ấy...”

Chưa nói hết lời, cửa phòng đột nhiên bật mở, người xông vào khí thế hung hăng, trong thoáng chốc tôi và sếp tổng đứng cứng đờ tại chỗ.

Nhậm Hàn đứng trước mặt hai chúng tôi. “Luu tổng!”

Luu tổng nói: “Tiểu Hàn đến rất đúng lúc, tôi đang muốn...”

“Luu tổng!” Nhậm Hàn lại cắt ngang lời sếp tổng lần nữa. “Tôi và Bạch Ngung có chút chuyện, xin cáo từ trước.” Nói xong, anh kéo luôn tôi ra ngoài.

Cả quãng đường tôi bị kéo đau nhói, khi đến dưới thang máy, Nhậm Hàn mới bỏ tôi ra. Tôi chậm chậm cúi đầu, phát hiện cổ tay mình hơi tím lại. Tôi cười: “Anh sợ gì chứ? Sợ em nói ra chân tướng sao?”

“Bạch Ngung!” Nhậm Hàn giận dữ nổi hết cả gân xanh lên giữ lấy tôi, sau khi tâm trạng khôi phục lại một chút mới nói: “Một tháng”.

“Còn một tháng nữa là chúng ta kết hôn, vừa hay gần đây anh phải ra ngoài công tác xa, em cũng có thời gian để suy nghĩ cho kỹ... rốt cuộc là có muốn lấy một người như anh không.” Ngừng lại một chút, Nhậm ma vương cúi đầu, cắn răng. “Nếu như đến khi đó, em không xuất hiện trong hôn lễ, anh cũng sẽ không trách em.”

Nói xong, Nhậm Hàn quay người nhanh chân bước đi.

Nhìn theo bóng lưng của Nhậm Hàn, tôi đột nhiên muốn khóc thật to. Nhậm ma vương, sao anh có thể vứt bỏ em mà đi thế này chứ?

Cho em một lời giải thích, để chúng ta sát cánh chiến đấu, lại khó như vậy sao?

PHẦN KẾT

HÔN LỄ

Lại là tháng Ba của một năm.

Hôn lễ của Nhậm ma vương và Tiêu Ngưng Tử vẫn được cử hành như dự kiến tại suối Hoàng Long, thị trấn cổ của Tỉnh Mật An Tường.

Con đường đá nhỏ nhỏ khúc khuỷu, tiếng khánh văng vẳng vọng ra từ ngôi miếu cổ, và những căn nhà gỗ nhỏ nhắn đã được dựng lên từ cả nghìn năm... bởi vì Lucy Faith, người lên kế hoạch cho hôn lễ này là người chịu ảnh hưởng nghiêm trọng của phim cổ trang đại lục, nhất định muốn tận mắt chứng kiến một lần, nói là phải tổ chức một buổi lễ thành hôn cho cháu trai và cháu dâu theo đúng phong cách Trung Quốc. Thế là mới chuẩn bị một chiếc kiệu hoa đỏ lớn, mũ phượng áo hoa,...

Lễ đường cũng được bố trí như một sân khấu diễn kịch hoa lệ, để các khách mời thuận lợi trong việc tham gia dùng cơm, cỏ bên ngoài lễ đường đều được trải thảm đỏ, hai bên kê rất nhiều bàn sắp xếp theo kiểu phương Tây, trên bàn là đồ ăn các loại.

Hôn lễ được kết hợp theo kiểu dị thường giữa Đông và Tây được cử hành như vậy.

Trong phòng, nam nhân vật chính Nhậm ma vương mặc một bộ trang phục cổ trang phiền phức, ánh mắt xa xăm, lòng bàn tay túa mồ hôi. Rất cuộc là nha đầu đáng chết kia muốn chiến tranh lạnh bao lâu đây?

Sau ngày hiểu nhầm đó, Nhậm Hàn chủ động chuyển sang thư phòng, tuy hai bên trong lòng đều rất khó chịu, nhưng vẫn giả vờ ngọt ngào trước mặt bố mẹ hai bên, hôn lễ cũng tiến hành như kế hoạch.

Tối hôm qua, Nhậm Hàn đã đặt lễ phục ở trên sofa, và lưu lại một câu: “Nếu như em vẫn không tin tưởng anh, ngày mai em không cần xuất hiện ở lễ cưới” rồi quay đầu đi luôn.

Bây giờ nghĩ lại, hình như biện pháp này thực sự là hơi kích động quá. Ngộ nhỡ Bạch Ngưng thực sự không xuất hiện, hôn lễ sẽ tiến hành thế nào? Phải nói thế nào với hai bên gia đình?

Lý Tử Nho nói: “Đây đúng là điển hình của cái gọi là chết vì thể diện sống chịu tội, Lưu tổng muốn giúp cậu giải thích rõ ràng tại sao lại ngăn lại?”.

Trên thực tế, sự việc đúng là không phức tạp như Bạch Ngung nghĩ.

Thực Thuợng rơi vào khủng hoảng tài chính là việc có thật, các cổ đông yêu cầu cắt giảm nhân sự cũng là việc có thật, Nhậm ma vương và sếp tổng đưa ra quyết sách giảm lương thay vì cắt giảm nhân sự cũng là thật, Nhậm Hàn thực hiện lời hứa trước khi kết hôn, đối với người trong lòng “tuyệt đối không nói dối nửa lời”, chỉ có điều anh ấy không kể hết câu chuyện.

Tuy giảm lương có thể tạm thời giải quyết khủng hoảng tài chính của công ty, nhưng không phải là cách trị tận gốc, mấy vị lãnh đạo cao cấp đã cân nhắc rất kỹ, cảm thấy phương pháp tốt nhất vẫn là tìm một nhà đầu tư mới. Mà nhà đầu tư mới này, trùng hợp lại là Lucy Faith đang đến Trung Quốc để khảo sát hạng mục. Mấy người phối hợp lại tiến hành, nhưng lại không công bố tin này với các nhân viên trong công ty.

Một là, điều Nhậm ma vương cân nhắc là, tạp chí *Thực Thuợng* rơi vào khủng hoảng tài chính, thực ra cũng có nhiều vấn đề liên quan đến vị trí của tạp chí và việc quản lý trong nội bộ, sau khủng hoảng, việc đầu tiên cần làm chính là cải tổ lại tạp chí, đây chính là lý do ra đời tạp chí mới *Thực Phương Dẫn Hàng*.

Hai là, về vấn đề nhân viên của công ty, rất nhiều nhân viên có quan hệ rất phức tạp, công ty còn tồn tại rất nhiều việc câu kết không rõ ràng. Sau khi tạp chí mới thành lập, muốn thanh trừ hết những kẻ vô công rồi nghề, biện pháp tốt nhất chính là làm một cuộc trắc nghiệm.

Dựa vào điểm này, Nhậm ma vương, sếp tổng, Lý Tử Nho, ba nhà đạo diễn lớn đã viết lên một vở kịch hay “công ty sắp phá sản”, vở kịch vẫn chưa mở màn, biết được tin tức này Tiêu Phù vượt tường đầu tiên, tiếp đó là bà mợ ** ở phòng Tài vụ, Hiếu Tại thân thích của sếp tổng phòng Phóng viên... sau khi giảm lương, người nên đi đều đi rồi, người cần giữ lại cũng giữ lại rồi.

Vở kịch này diễn ra, Nhậm ma vương và Lý Tử Nho hoàn toàn đã nắm rõ trong công ty người nào là người thực lòng thực ý với công việc, người nào ham chơi lừa nhác. Sau khi thanh trừng nhân viên xong, thì sếp tổng sẽ tuyên bố việc tạp chí hợp nhất với *Thực Phương Dẫn Hàng*, nhưng giữa đường lại có chuyện phát sinh.

Bạch Ngung phát hiện ra bí mật.

Vẫn là chỉ biết một nửa bí mật.

Thêm vào đó là Tiêu Phù nhảy vào ly gián, Tiểu Ngung Tử ngọc ghéech hoàn toàn tin tưởng việc ông xã nhà mình là gián điệp của công ty, đau đớn tuyệt vọng nói với Nhậm ma vương: “Anh đi tự thú đi”.

Vào thời khắc đó, Nhậm Hàn thực sự là chỉ hận không thể bóp chết cô gái ngu ngốc này.

Gặp nhau lâu như vậy, sống chung lâu như vậy, nói cả nửa ngày, hóa ra Ngung Ngung lại coi mình như thế.

“Nha đầu đáng chết!” Nghĩ đến đây, Nhậm ma vương nắm chặt tay lại vắn răng rặc. “Có những lúc thật sự muốn mổ não cô ấy ra xem nó được cấu tạo thế nào.”

Lý Tử Nho cười đưa điện thoại ra. “Còn mười phút nữa hôn lễ sẽ bắt đầu, tôi nói này, Nhậm thúc thúc, cậu cũng không còn bé nữa, đừng có gây chuyện nữa. Mau chóng gọi điện thoại cho tân nương nhà cậu đi, nếu không người làm phù rể là tôi đây có cần làm nữa không?”

Nghe thấy vậy, Nhậm ma vương hơi ngậy ra, kết quả vẫn vút điện thoại đó.

“Không cần đâu, em sẽ không giải thích với cô ấy. Nếu như chuyện nhỏ như thế này cô ấy cũng không cách nào tin tưởng em, cái vấp vấp nhỏ như thế này chúng em cũng qua nổi, vậy thì...”

Ánh mắt Nhậm Hàn sâu thăm thẳm, mím chặt môi lại không nói gì. Anh ấy không biết như vậy sẽ thế nào, chỉ mong nha đầu ngốc ngếch đó sẽ không khiến mình thất vọng, cũng để mình không phải hối hận.

Lý Tử Nho xoa xoa mũi, cười gian: “Nhậm Hàn cậu cũng nghĩ cho kỹ đi, Bạch Ngung bỏ chạy khỏi hôn lễ cũng không phải lần đầu”.

Nhậm ma vương gật đầu, cắn răng. “Đợi thôi.”

Mười phút.

Bảy phút.

Sáu phút.

Lucy Faith phái người đi giục mấy lần, mồ hôi trong lòng bàn tay Nhậm ma vương túa ra càng lúc càng nhiều, cuối cùng, trong năm phút cuối, chuông điện thoại của Nhậm ma vương vang lên. Trên màn hình hiển thị người gọi: “Ngung Ngung”.

Giờ này chưa xuất hiện, lại còn gọi điện thoại, có phải là...

Nhấn nút nhận cuộc gọi, Nhậm ma vương phát hiện giọng nói của mình hơi run run: “Ồ đâu?”.

Từ điện thoại truyền đến giọng nói như đang khóc dở: “Nhậm ma vương, mau đến cứu em!”.

Trái tim Nhậm Hàn hơi nghẹn lại, đứng dậy nói: “Sao thế?”.

“Em, em... em tìm không được đường.”

Cầm điện thoại, Nhậm ma vương im lặng.

Im lặng hoàn toàn.

Được rồi, anh thừa nhận, người con gái anh chọn là người mù đường, khi đi chợ thường xuyên không quay về được chỗ cũ, nhưng đây là lễ đường kết hôn, chẳng phải đã đưa cô ấy đến không dưới mười lần rồi sao?! Tại sao đến lúc này lại không tìm được đường?!

Bên kia, Bạch Ngung nghe thấy tiếng gừ của Nhậm ma vương, sợ ông xã không tin, hít một hơi thật sâu, ngữ khí rất thành khẩn nói: “Nhậm Hàn, tháng này em đã bình tĩnh nghĩ kỹ rồi, trong chuyện này chúng ta đều sai. Em hận anh lạnh lùng, anh hận em nghi ngờ. Nhưng anh có biết không? Anh bảo vệ cho em tốt quá, chỉ muốn em được hưởng hạnh phúc không muốn em gánh vác đau khổ, em rất là buồn. Trên con đường hôn nhân... chúng ta còn phải học cách chia sẻ, học cách cùng nhau gánh vác tất cả, cho nên, em mới muốn trừng phạt anh một chút!”

Lời này của tân nương phát ra, càng nói càng bị thương: “Em chỉ muốn đến lễ đường vào đúng giây phút cuối cùng, để anh lo lắng một chút... Hu hu, trong phim chẳng phải vẫn chiếu như vậy sao? Vào thời khắc then chốt nhất, nhân vật nữ chính mới xuất hiện... Hu hu, em chỉ muốn thị uy với anh một chút vào lúc kết hôn, để dập tắt khí thế cao ngạo của anh, nhưng có lẽ là bởi vì em hưng phấn quá, nên đi nhầm đường, hơn nữa bộ lễ phục này nặng quá, mũ phượng trên đầu cứ muốn rơi ra, bây giờ em càng đi càng sợ, xung quanh chỉ còn lại rau thối...”.

Nhậm Hàn nghe thấy câu cuối cùng, nghiến chặt răng lại, bị những lời thô lộ quá thành khẩn của phu nhân mà bao nhiêu cảm giác chua xót tức giận vừa rồi đều tiêu tan hết, phút cuối cùng bước vào lễ đường? Thị uy? Hủy hoại sự kiêu ngạo?

Bạch Ngung, rất giỏi.

“Bạch Ngung, em đợi đó cho anh.”

“Vâng, Nhậm ma vương anh mau đến cứu em, em rất sợ trời tối sẽ có sói đến, hu hu.”

“Anh sẽ đến xử lý em!”

Thế là, hôn lễ vì mất đi nhân vật nữ chính, nên tạm lùi lại một tiếng rưỡi.

Mười hai rưỡi trưa, nghi thức thành hôn cuối cùng cũng kết thúc, những khách mời đang đói meo cả bụng hướng đến bàn tiệc, thì nghe thấy Lưu tổng của *Thực Thượng* người làm chủ hôn tuyên bố: “Bắt đầu từ ngày mai, tạp chí *Thực Thượng* và *Thực Phượng Dẫn Hàng* sẽ chính thức hợp nhất!”

Dưới hội trường, miệng của cô dâu Tiểu Ngưng Tử há hốc thành chữ O, người nào đó nắm chặt tay cô dâu, nhẹ nhàng nói: “Tôi về anh sẽ giải thích cho em”.

Ai có thể ngờ rằng câu ấy vừa nói xong, Bạch Ngưng liền cười rất sung sướng: “Không cần nữa”.

“Không cần nữa?”

“Vâng!” Mặt cô dâu hơi đỏ lên, xấu hổ cúi đầu. “Bởi vì chuyện đó đã không quan trọng nữa.”

Quan trọng là, em tin tưởng anh, yêu anh, ngày nào không còn yêu anh nữa thì đó có lẽ chính là ngày tận thế.

NGOẠI TRUYỆN 1

NGUỒN GỐC TÊN GỌI TRONG ĐIỆN THOẠI

THOẠI

Thực ra, từ rất lâu rất lâu trước, tên của Bạch Ngưng trong điện thoại của Nhậm ma vương đã được thay bằng nickname “Thỏ trắng nhỏ”, ý nghĩa của nickname này là, đối với việc rung động với phu nhân nhà mình, chính là vì lần đầu tiên khi gặp cô ấy quàng một chiếc khăn lông rất dày, lo lắng căng thẳng ngồi đối diện với mình, chỉ để lộ ra một cặp mắt đen to sáng lấp lánh đảo bên nọ sang bên kia, giống hệt như con thỏ con trắng đáng yêu! Cho nên bắt đầu từ thời khắc đó, Nhậm ma vương đã xác định đây là con thỏ trắng đồ chơi của mình.

Cho nên, mới tự nhiên đặt cái nickname là “Thỏ trắng nhỏ”.

Nhưng đối với cách gọi này, Thỏ trắng nhỏ rõ ràng rất không hài lòng, nhưng bị khí thế áp bức của Nhậm ma vương gây trở ngại nên không dám phản kháng, đến một lần nào đó khi Nhậm ma vương tăng ca thâu đêm trở về, đặt lưng xuống là ngủ, Thỏ trắng nhỏ cuối cùng tìm được điện thoại, cười hi hi lấy điện thoại từ trong túi của Nhậm ma vương ra.

Ngày hôm sau, Nhậm ma vương đang họp với phòng Phóng viên thì nhận được đoạn tin nhắn của phu nhân, mở ra vừa nhìn thấy thì cười ngoác cả miệng. Nội dung tin nhắn là:

Đừng có cho rằng em họ Bạch thì là Thỏ trắng nhỏ, em đã xem qua toàn bộ gay kiêu ngạo, gay tuyệt mỹ, đến gay đế vương, gay tráng sĩ! Bọn em đây là những hủ nữ hồ vô, hủ nữ hồ vô!

Người gửi tin: Hồ lớn.

Nhậm ma vương nhướn mày, lạch cạch bấm một hàng chữ, trong thoáng chốc, bộ dạng rất phờn nói với đám cấp dưới: “Tiếp tục”.

Mấy ngày sau, Hồ lớn lại mò tìm điện thoại của ông xã kiểm tra, chút nữa thì ngã ngửa, hàng chữ trong điện thoại đã được thay bằng “Hồ giấy”. Hồ giấy? Đây chẳng phải là cười chê mình sao? Chẳng phải chế nhạo mình rất kém cỏi sao?

Lần này hồ giấy không đồng ý, hùng hổ gọi người trên giường dậy. Vì bảo vệ hạnh phúc sau này của mình, Nhậm ma vương bị thủ thi bên tai cả

tuần lễ cuối cùng cũng đồng ý, tận mắt nhìn bà xã đang vô cùng happy đổi tên trên điện thoại của mình thành “Ngung nữ vương”.

Từ nay về sau, em là nữ vương, anh là người hầu, từ nay về sau, em nói một anh không dám nói hai.

Nữ vương điện hạ tự an ủi chính mình, vui vẻ đi ngủ. Nhậm ma vương tròng mắt nhìn điện thoại, khoe miệng khẽ nhếch lên, rồi cũng gấp điện thoại lại đi ngủ.

Nữ vương thì có sao chứ? Từ trước đến nay anh chưa từng thừa nhận qua mình là người hầu.

Thế là, một tháng sau “Ngung nữ vương” đột nhiên tỉnh ngộ ra, cái tên Nhậm ma vương trên điện thoại của mình từ trước đến nay chưa từng được thay đổi, vẫn luôn gọi là “Nhậm ma vương”.

Đây chẳng phải có nghĩa là, cứ coi như mình là nữ vương thì cũng vẫn bị Nhậm Hàn áp bức sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Bạch Ngung từ bỏ ý định đổi tên gọi trên điện thoại của ông xã, từ đó trên điện thoại của Nhậm ma vương cách gọi bà xã của mình mãi mãi chuyển thành hai chữ bình dị “Ngung Ngung”.

NGOẠI TRUYỆN 2

ÁP BỨC VÀ CHỐNG ÁP BỨC

Bà ngoại Lucy Faith gần đây có về nước một lần, già trẻ lớn bé trong Nhậm gia quyết định cùng đi chơi một chuyến.

Thế là, con Soka dịu dàng, ngoan ngoãn, đáng yêu hiển nhiên được gửi đến cho Nhậm Hàn chăm sóc. Lúc đầu, Bạch Ngung sớm đã ngưỡng mộ ao ước có con chó như Soka từ lâu, nghe thấy việc có thể đưa nó về nhà một chuyến thì cảm thấy vô cùng vui sướng.

Nhưng, chưa được ba ngày, Bạch Ngung đã phát hiện ra vấn đề.

Chỗ Soka ngủ thì Ultraman không dám đi qua.

Khi Soka ăn thì Ultraman không dám đến gần.

Soka dần dần độc chiếm hết đồ chơi của Ultraman, Ultraman cũng không dám phản kháng.

...

Điều này đã khiến Tiểu Ngung Tử phần nộ!

Đây rõ ràng là ức hiếp Ultraman mà! Việc này phải triệt để phản kháng!

Bạch Ngung đau lòng tự nói: Ultraman nhà mình là đực, tuy có dịu dàng nhưng vẫn là con đực, nhưng Soka mày dựa vào ngoại hình lớn hơn Ultraman nhà mình mấy lần, dám ức hiếp?!

Sau khi suy nghĩ, Bạch Ngung quyết định dạy dỗ Ultraman một bài: “Ultraman, con là con đực, không thể vì Soka to hơn mày mấy lần mà co rúm người lại thế, con phải tiến lên phía trước, có hiểu không?!”

“Gâu?” Ultraman nghiêng đầu nhìn mẹ, tiếp tục co rúm đầu, bộ dạng đáng thương.

Bạch Ngung tức giận vô cùng, đẩy Ultraman sang một bên, Ultraman không có điểm tựa vừa hay ngã luôn lên đầu con Soka vừa từ ngoài vườn hoa đi vào. Dưới ánh mặt trời, con chó nữ vương cao quý nho nhã từ từ mở to mắt ra, nhìn nhìn vào “con chó từ trên trời rơi xuống” chẳng chút khách khí nhe nanh.

Bạch Ngung chống nạnh. “Đồ ngốc nghếch, đồ bỏ đi, xông lên! Đánh bại con chó nữ vương đi, áp bức lại đi!”

Không biết có phải là do nhận được sự cô vũ của mẹ không, Ultraman nuốt nuốt nước miếng, quả thực là xông lên đứng trước mặt Soka, vênh cao mông nhe nanh sủa gâu gâu thị uy. Kết quả...

Con Soka vẫn thản nhiên chỉ hơi hơi nhướn da mắt lên, lộ ra cặp mắt rất có thần, sau đó...

Con chó đực Ultraman đáng yêu sủa lên một tiếng thảm thiết, cụp đuôi lại bỏ chạy.

Tiểu Ngung Tử thấy vậy thì hoảng hốt vô cùng.

Buổi tối, Nhậm ma vương về nhà, Tiểu Ngung Tử cầu nhàu than trách: “Dựa vào cái gì mà em ở nhà thì bị anh ức hiếp, Ultraman em mang đến cũng bị chó nhà anh mang đến ức hiếp? Như vậy không công bằng, vô cùng không công bằng!!”.

Nhậm ma vương im lặng nghe bà xã khóc lóc xong, đặt đĩa xuống nói: “Nếu không thì, tối nay cho em phản công một lần?”.

Tiểu Ngung Tử ngây ra: “Anh nói thật chứ?”.

Nhậm ma vương chống cằm, thản nhiên gật đầu. “Ừ, thỉnh thoảng đổi vị trí cũng không tồi.”

“...”

Tiểu Ngung Tử hoàn toàn bị đánh gục, nhưng mà tối đó, vẫn được công thành chiếm đất như mong muốn, phản công đại thắng lợi. Để thể hiện rõ mình đã thắng lợi, Tiểu Ngung Tử còn đặc ý để lại một dấu hiệu mờ ám: “Bản nữ hiệp đã đến đây du ngoạn” trên người Nhậm ma vương.

Vốn cho rằng lần này hoàn toàn thắng lớn từ đầu đến cuối, nhưng hai ngày sau Tiểu Ngung Tử lại hoàn toàn bị phản.

Chuyện là, khi Tiểu Ngung Tử vừa mới xuống giường, thì nhìn thấy ông xã mình đã ăn mặc chỉnh tề đang đợi, liếc mắt hỏi: “Đi đâu? Chẳng phải hôm nay là thứ Bảy sao?”.

“Ừ, chẳng phải tuần trước đã hẹn với mấy người của công ty là lên núi tắm nước nóng sao? Em quên rồi?”

Thế là Tiểu Ngung Tử mới phát hiện tính nghiêm trọng của vấn đề.

Khi cả đám người xuống tắm “bồn uyên ương” mọi người đều phát hiện ra cơ thể đỏ hồng của Nhậm ma vương, lại có đây...

Tiểu Chí: “Hi hi, thật là nhìn không ra, Tiểu Ngung Tử lại dũng mãnh thế này”.

Xán Xán: “Tiểu Ngung Tử, không ngờ cậu... vốn dĩ còn cho rằng cậu bị áp bức rất thâm, nhìn thấy chưa, Tiêu Tiêu? Anh đối xử với em chẳng tốt chút nào”.

Tiêu Tiêu: “Phu nhân bớt giận! Nhậm Hàn cậu cũng thật là, ở đây còn giả vờ là người chồng tốt gì chứ?”.

Lý Tử Nho: “Thật không ngờ Tiểu Ngung Tử, cô cũng có ngày hôm nay”.

Tiểu Trịnh: “Các người không thể thấy đáng thương một chút cho những kẻ cô độc như tôi sao? Tiểu Ngung Tử, cô đúng là đồ khoe mẽ, vô cùng khoe mẽ!”.

Mọi người cùng cất tiếng: “Hung mãnh, hung mãnh!”.

Tiểu Ngung Tử rớt nước mắt: “Sự việc không phải như mọi người tưởng tượng đâu, mình mới là người bị áp bức, lần này là ngoại lệ, hu hu!”.

Nhậm ma vương: “Ngung Ngung đừng khóc nữa, anh còn không sợ bọn họ cười, em sợ gì chứ?”.

Tiểu Ngung Tử: “Anh cứ đi cho em!” .

Từ đó Tiểu Ngung Tử được kết án với tội danh “hung mãnh”, trên thực tế thì vẫn tiếp tục bị áp bức.

NGOẠI TRUYỆN 3

HÔM NAY, ANH TỰ THÚ CHƯA?

Tháng Năm, ánh nắng chói chang, cỏ cây tươi tốt.

Đang là thời kỳ thích hợp để đi du lịch, mang thai cũng thích hợp.

Khi còn bé, Bạch Ngung đã từng cùng Kiều Kiều ngồi tính ngày mình và các bạn xung quanh được tạo ra trên thế giới này. Chú ý nhé, không phải là ngày được sinh ra mà là ngày trước khi bạn sinh ra mười tháng, Yes! Chính là khi bố mẹ bạn XXOO rồi có bạn, tám mươi phần trăm các bạn đều được bố mẹ tạo ra vào khoảng tháng Ba đến tháng Năm!

Nói theo cách khác, chính là vào thời kỳ đỉnh cao của mùa xuân.

Nhưng Bạch Ngung được gả cho Nhậm Hàn hơn hai tháng vẫn chẳng có động tĩnh gì, bố mẹ hai bên đều lo lắng nhìn cái bụng phẳng lì của Bạch Ngung, sốt ruột. Bệnh nặng tìm thầy thuốc lung tung, hai gia đình đều bán tín bán nghi, liệu sinh lý của hai người có vấn đề.

Bắt hai người đi khám thì lại sợ hai người thấy mất mặt, thế là Bạch lão gia lén đưa đề xuất, nói gần đây có nhiều dịch bệnh muốn hai người đi kiểm tra. Hai người họ không cảm thấy có gì bất thường, ngoan ngoãn đi kiểm tra dưới sự sắp xếp của bố. Không kiểm tra thì không biết, kiểm tra rồi mới vỡ lẽ.

Hóa ra then chốt của vấn đề, xuất phát từ phía Bạch Ngung.

Ba tháng gần đây, con gái họ đều uống thuốc - tránh - thai.

Bạch Ngung trốn vào góc tường run rẩy, cuối cùng vẫn không quên biện minh cho mình: “Con vẫn chưa chuân bị tốt tâm lý để làm mẹ. Hơn nữa, gần đây tiểu thuyết Đam Mỹ của con đang được nhà xuất bản để mắt đến, con vẫn hy vọng cuối năm nay có thể giao được bản thảo để ra sách, muốn mang thai, chắc chắn là không được động vào máy tính, hu hu, mọi người bỏ qua cho con đi!”.

Người vẫn luôn ngồi khoanh tay trước ngực trên sofa - Nhậm Hàn nghe hết lời biện minh của phu nhân, tự nhiên lại dịu dàng khác thường, vỗ vỗ đầu Bạch Ngung, nhỏ nhẹ nói: “Ngốc nghếch, em không muốn có con sao lại không nói, chúng ta có thể thương lượng mà”.

“Thật không?” Mắt Tiểu Ngung Tử sáng long lanh nhưng nhìn ánh mắt

đăng đăng sát khí của các vị cha mẹ phía sau, lại co rúm người lại. “Nhưng mà chẳng phải anh vẫn luôn muốn có con sao? Em đề nghị đi đến tạp chí mới giúp anh cũng không đồng ý.”

Nhậm ma vương nheo mắt. “Anh rất là muốn, nhưng nếu như em vẫn chưa chuẩn bị tốt, vậy thì hoãn hai năm cũng được.”

“What?” Nhậm phu nhân phản kháng đầu tiên. “Chuyện này sao có thể? Hai đứa các con là kẻ qua cầu rút ván, vong ân phụ nghĩa, ăn cháo đá bát, mẹ quyết định thay mặt tập đoàn Nhậm Thị trừng phạt các con, để các con...”

Bạch phu nhân: “Xí xí xí, tôi còn trông chờ Ngung Ngung mang thai để đưa Ultraman về nhà chơi, bây giờ thế này thì đến khi nào tôi mới có thể đoàn tụ cùng con trai bảo bối đây?”

Bạch lão gia bầm ngón tay tính toán: “Không muốn có con tức là hôn nhân trên bờ vực nguy hiểm, hôn nhân có sóng gió có nghĩa là có thể sẽ ly hôn, ly hôn có nghĩa là có thể sẽ tái hôn, tái hôn có nghĩa là mình phải cho nó một căn nhà nữa làm của hồi môn. Giá nhà bây giờ là...”

Đứng ở bên kia, Bạch Ngung chẳng thèm để ý đến những người có mặt quay nịnh nọt Nhậm ma vương: “Nhậm ma vương, anh đúng là người chồng tốt nhất trên thế giới”.

“Ngốc nghếch, sau này đừng uống thuốc nữa, không tốt cho sức khỏe của em, anh đi mua bao cao su là được rồi”.

“Nhậm ma vương, anh đúng là ông xã dịu dàng tốt nhất trên thế gian này!”

Thế là, một tháng sau, Bạch Ngung bất ngờ mang thai.

Tiểu Ngung Tử cầm giấy kiểm tra của bệnh viện, ngây ra. “Tại sao lại như vậy, chẳng phải chúng ta đã dùng biện pháp an toàn rồi sao?”

Nhậm ma vương giả bộ vô tội nhìn trời. “Đúng vậy, thật kỳ quái.”

Tiểu Ngung Tử dừng lại một chút, cảm thấy có gì đó không đúng liền xông vào phòng ngủ, mở ngăn kéo ra nhìn, hiểu rõ chân tướng!

Trên mỗi chiếc bao cao su đều có một chiếc lỗ lớn!!

Bạch Ngung cắn răng. “Nhậm Hàn!”

Nhậm ma vương tiếp tục giả vờ vô tội: “Bọn thương gia phi pháp bây giờ thật là đáng ghét, chất lượng sản phẩm thật kém!”.

“Chẳng phải anh nói nhãn hiệu này rất tốt sao?”

“Tam Lộc cũng nói nhãn hiệu của bọn họ rất tốt, anh chỉ là người bị hại

vô tội!”

“VẬY anh có thể nói cho em biết tại sao lỗ thủng trên mỗi cái đều rất chính tề như thế này không, rõ ràng là được dùng kéo cắt!”

Gương mặt lạnh lùng, Nhậm ma vương nói: “Được rồi, là anh làm”.

Khóe miệng Bạch Ngưng co giật nhìn vào người chồng đang không có chút ý hối lỗi nào, muốn mở miệng trách móc thì đối phương đã chặn lại: “Anh tự thú”.

Ba từ này trong chốc lát đã khiến cho Bạch Ngưng muốn giết người.

Hóa ra, từ sau khi sự việc trong công ty được làm sáng tỏ, Lý Tử Nho, Tiểu Chí... thỉnh thoảng nhàn rỗi đều lấy câu nói: “Nhậm Hàn, anh đi tự thú đi” của Bạch Ngưng ra nhắc lại để làm trò cười, sau này chỉ cần nghe thấy hai từ “tự thú” Bạch Ngưng đã như trúng gió, chân tay cuống lên.

Mặc dù như vậy trong tạp chí Thực Phụng Dẫn Hàng vẫn lưu truyền câu nói: “Hôm nay bạn đi tự thú chưa?”.

Mục bạn tốt trong QQ của Nhậm ma vương, cũng đều được viết cả loạt câu chính tề: “Nhậm tổng, anh đi tự thú đi!”. “Tự thú nhé tôi sẽ ở bên ngoài đợi anh!” “Nếu không đi tự thú tôi sẽ không đợi anh xuất hiện nữa!” “Anh mới tự thú, cả nhà anh đều tự thú!”

Ở công ty Nhậm ma vương bị cấp dưới chế giễu, về nhà lại chế giễu lại bà xã. Trong một thời gian dài, Tiểu Ngưng Tử sợ nhất là ánh mắt vô tội của Nhậm Hàn kết hợp với câu: “Anh... tự thú”.

Thế là một chiếc bao cao su thủng một lỗ và ba từ, đã giải quyết được hoàn toàn vấn đề không muốn có con của bà xã.

Sau sự việc đó, Lucy Faith biết được chân tướng, ngoài việc biểu dương trí thông minh của thằng cháu, còn rất hưng phấn đặt biệt danh cho đứa chất nhỏ là Đồng Sở, từ này đồng âm với từ “Phá lỗ mà ra”.

Sự thực lại một lần nữa chứng minh, năng lực sử dụng thành ngữ của Nhậm gia quả là vô địch.